

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Cherryh_Carolyn_Janice-Cyteen_1-Zrada.pdb

PDB Name: CHERRYH-Cyteen1-Zrada
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.8.2007
Modification Date: 18.8.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

C.J. Cherryh

Cyteen - zrada

TRIFID

© C.J. Cherryh, 1988
Translation © Robert Tschom, 2003
Cover © Jan Patrik Krásný, 2003
© TRITON, 2003
ISBN 80-7254-378-4
Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Mluvený komentář z LIDSKÉ REVOLUCE "Firemní války" číslo jedna, Vzdělávací materiál Reseune 4668-1368-1 schválený pro 80 a více.

Představte si všechny rasy lidského druhu uzavřené na jediném světě posetém zkamenělými kostmi předků, na planetě plné trosek deset tisíc let zapomenutých civilizací, na planetě, kde lidé ještě v době prvních kosmických letů lovili hojnou zvěř, sklízeli divoké rostliny, obdělávali pole zastaralými postupy, ručně předli přírodní vlákna a vařili na dřevě. Zemi řídili nejrůznější předsedové, poradci, králové, ministři a prezidenti, parlamenty, kongresy a výbory, republiky, demokracie, oligarchie, teokracie, monarchie, hegemonie a politické strany, rozbujelé za tisíc let dějin.

Takový svět vyslal první mezihvězdné sondy. Tehdy už existovala stanice Sol, daleko primitivnější než dnes, ale samostatná. Díky vědeckým výsledkům byla oprostěna od daní, a tak se mohla pustit do odvážných projektů včetně sondy s velkým motorem a nakonec i řízeného letu ke hvězdám.

První průkopnickou lodí byl samozřejmě památný modul Gaia. Měl k hvězdě, tehdy známé jako Barnardova, dopravit první součást stanice Alfa a ponechat na ni v nepředstavitelném odloučení třicet dobrovolníků z řad vědců a techniků. Odvážlivci měli s pomocí Alfy v předpokládaném pásu asteroidů vybudovat plnohodnotnou stanici, zajistit výzkum a komunikaci se Zemí.

Program zpočátku stál na průkopnických lodích na jedno použití, jen o málo vyspělejších příbuzných automatických sond. Lodi s lidskou posádkou bylo však nutno vybavit i pro návrat v případě, že se cestou něco pokazí, a časem i pro cestu zpátky po dosažení cíle. Tím pádem musel u Barnardovy hvězdy zůstat průzkumnický modul, aby dopravil posádku dobrovolníků zpět k Zemi, až její práce na stavbě stanice skončí. Hotovou stavbu měla obsadit další posádka se zásobou vzácných minerálů a látek, jichž se v pásu asteroidů nebude dostávat. První pionýři mezihvězdného průzkumu se také domnívali, že stejně důležitý jako přísun nedostatkových látek bude pro obyvatele stanice na samém konci obydlího vesmíru přímý kontakt s jinými lidmi.

Země se díky nepřetržitému toku zpráv z Gaii a stanice Alfa včas dozvěděla, že mise skončila nad očekávání dobře, a tak vycvičila druhou posádku a připravila výměnu personálu.

Posádka Gaii ale díky relativistickému posunu v čase dostávala ze Země zprávy, jež naznačovaly stále výraznější změny v pozemském způsobu myšlení. Průkopníci se odcizili vlastnímu druhu a začali se cítit doma spíše v lodi než na rodné planetě. Krátký pobyt na stanici Sol je šokoval, a tak místo návratu domů obsadili loď a posádku, jež je měla na stanici Alfa vystřídat, odkázali na další let.

I jiné posádky dospěly na jiných stanicích ke stejnému rozhodnutí a začaly se považovat za věčné poutníky. Své malé lodi brali cestovatelé jako domov, měli na nich děti, a jak rostl počet stanic u cizích hvězd a jejich obslužných lodí, stal se ze Země pouhý zdroj paliva, zásob a náhradních dílů na stále se zlepšující lodě.

Půltucet stanic u různých hvězd zavedl vzájemnou obchodní výměnu. V oněch dobách odloučení, kdy zprávy putovaly pouhou rychlostí světla a zboží ještě pomaleji, byla každá stanice od nejbližšího lidského osídlení vzdálená přinejmenším čtyři nebo pět let a musela se naučit žít v odděleném čase, tak nepředstavitelném pro obyvatele mateřské planety.

O objevu inteligentního života na oběžnici Pellovy hvězdy, kdysi zvané Tau Ceti, se na Zemi dozvěděli až o deset let později. Než na Pell dorazily podrobné instrukce ze Země, místní průzkumníci už s domorodci dvacet let pracovali. Ještě déle se na Pellovu hvězdu dostávali pozemští vědci: cestovali od stanice ke stanici a zjišťovali, že místní kultura je jim

skoro stejně cizí jako zvyky pellských mimozemšťanů.

Jako je z našeho pohledu těžké si představit tehdejší Zemi, tak bylo pro Zemi téměř nemožné pochopit důvody vesmířanů, kteří odmítli opustit loď a nedokázali zvládnout ani zdánlivý chaos stanice Sol. Životu svých současníků z Velkého prázdna nerozumělo ani mnoho lidí ze stanice Sol. Mýty a dějiny poutníků byly už spjaty spíše s mezihvězdnými koráby a stanicemi, nežli se zeleným zmateným světem, jež znali jen z fotografií.

Dokud bylo osídlování vesmíru prvořadým cílem lidstva, Země vzkvétala navzdory přelidnění a politickým krizím, vzešlým z dávných averzí. Když se však začala stavět stanice na Pellu, plném biologického materiálu, primitivních přátelských domorodců a asteroidů, bohatých na minerály, začali se do soustavy houfně stahovat obyvatelé vyčerpaných stanic. Výspy mezi Zemí a Pellem se vylydnilly, přerušily obchodní řetěz Velkého kruhu a na Zemi i na stanici Sol způsobily hospodářský chaos.

Země zareagovala pokusem o ekonomickou regulaci - přes desetiletou komunikační bariéru. Pozemští politici si nedokázali představit potenciální hospodářskou sílu zbylých stanic po spojení obyvatelstva na Pellu. Soustředění vesmířanů a nález bohatých zdrojů způsobily, že dvacet let staré pokyny ze Země dorazily do překotného kvasu, v němž se politika měnila každý měsíc.

Země byla čím dál odříznutější, hroutil se obchod a vysoká cla převedla většinu zisků na černý trh, čímž odradila poctivé dopravce. Země udělila několika lodím doložku nejvyšších výhod a mezi zvýhodněnými pozemskými obchodníky a jejich ostrčenými kolegy ze stanic propuklo otevřené nepřátelství.

Země, navíc v přesvědčení, že odliv mozků do vesmíru ji připravuje o nejlepší myslitele, zakázala nejen cesty ze Sluneční soustavy na stanice, ale pro určitá povolání dokonce i cesty mezi stanicemi.

Gaia navštívila Zemi naposledy roku 2125 a odletěla s tím, že se už nevrátí.

Mezi hvězdami povstal odbojný duch vzpoury, lidé zapečetili a opustili stanice, sondy prohledávaly vzdálený vesmír nejen z ekonomických důvodů, ale hlavně kvůli možnostem lidské expanze dál od Země a jejích nařízení.

Když vesmířané ze stanic poznali, že Pell je příliš zranitelný a po stabilizaci hospodářství na něm navíc nejde rychle zbohatnout, postavili stanice Viking a Mariner.

Roku 2201 skupina zběhlých vědců a techniků, financovaných z Marineru, založila stanici u Cyteenu, světa velice odlišného od Pellu. Génus jedné výzkumnice spolu s hospodářskou silou mladého cyteenského průmyslu umožnili roku 2234 vyslat první loď rychlejší než světlo, a navždy tak změnit tvář vesmírných cest, obchodu a politiky. První léta Cyteenu charakterizoval nejen dosud nevidaný technologický pokrok, ale rovněž nečekaný návrat k dávno zapomenutým technologiím spalovacích motorů či výroby v gravitačním poli, to vše kvůli možnosti osídlení povrchu planety spolu s novými technologiemi výroby a udržení dýchatelného vzduchu v jinak jedovaté místní atmosféře. Cyteen totiž pro lidi představoval nadějnou biologickou šanci. Nežily tu inteligentní druhy. Měl ovšem složitý a zcela mimozemský ekosystém - vlastně dva - díky naprosté izolaci zdejších kontinentů. Příroda jednoho světadílu byla od přírody druhého skoro stejně odlišná jako od ekosystému Pellu nebo Země.

Cyteen byl rájem biologů. A díky nepřítomnosti inteligentního života nabízel po Zemi druhou kolébku lidstva.

Za Firemní války nemohla jen politika. Vedlo k nim i náhlé zrychlení obchodu a pohyblivosti obyvatelstva, zkostnatělé pozemské lpění na překonaných principech a konečně věrnost několika zvýhodněných terranských kapitánů, kteří se snažili za každou cenu udržet rozpadající se obchodní impérium mateřského světa.

Jejich úsilí bylo předem odsouzeno k zániku. Cyteen už nebyl v Prázdnu sám, stačil založit stanice Esperance, Panparis a Fargone, roku 2300 tedy vyhlásil nezávislost na Země, a ta díky technologii nadsvětelné rychlosti obratem zareagovala vysláním ozbrojené flotily.

Kupci rychle vyklidili prostor kolem Pellu a odřízli tak zásobování: sama Země nebyla na takovou vzdálenost schopna svou flotilu logisticky zabezpečit. Za pár let se flotila rozpadla na pirátské a vyděračské bandy, čímž si Země definitivně znepřátelila nezávislé obchodníky.

Se založením kupecké Aliance na Pellu vznikla v Prázdnu druhá ozbrojená síla a Země si musela na kolonie nechat zajít chuť.

Z války kupodivu vzešla Pellská dohoda o hospodářské spolupráci tří lidských společností ze tří značně odlišných ekosystémů a ekonomické zájmy převážily nad politikou.

Obchod a vzájemný prospěch nakonec přemohou každou válku.

Kapitola 1

Syrový kraj se nejlépe projevil z ptačí perspektivy: rozsáhlé pláně, na nichž se člověk ještě nepodepsal, neprozkoumané pouště, holé jako měsíc, skály a vlnovňkové pralesy, zmapované jedině z družicového radaru. Ariana Emoryová se na planetu dívala z okénka letadla. Poslední dobou zůstávala v oddílu pro pasažéry. Musela si přiznat, že na řízení tryskáče už nemá dost dobrý zrak ani rychlé reflexy. Mohla by jít dopředu, vyhodit pilota a sama vzít knipl: je to její letadlo, její pilot, její obloha. Někdy to udělala. Ale nebylo to jako kdysi.

Jen kraj se neměnil, alespoň z větší části. Když vyhlédla ven, tvářil se jako před sto lety, kdy mělo lidské osídlení Cyteenu za sebou sotva století, kdy po Unii nebylo ani slechu, válka se teprve sbírala a planeta takhle vypadala všude. Dvě stě let, co k jedné nepříliš nadějně hvězdě dorazili první osadníci, založili Stanici a sestoupili na planetu.

O nějakých čtyřicet let později se sem nahrnuly podsvětelné lodě, slabé a osamělé, v naději, že je místní přestaví na nadsvětelný pohon. Čas pádil, čas se hnál rychleji než světlo, takže když podsvětelné lodě narazily na první rakety osadníků, považovaly je za mimozemské výrobky, ale bylo hůř - byly to lidské lodě. Pravidla hry se změnila.

Hvězdné koráby létaly jak setba z loktuše. Genetické laboratoře v Reseune chrlily lidi tak rychle, jak jen umělé dělohy dovolily, generace se množily a stavěly další laboratoře, až bylo dost lidí, jak tehdy řekl její strýček, aby zaplavili

prázdný prostor, obsadili svět, vystavěli další stanice. Esperance. Fargone. Na každé stanici laboratoře, růst, noví lidé. Země se pokusila přivolat loď zpátky. Už bylo pozdě. Země se pokusila zdanit kolonie a vládnout jim železnou rukou. Na to bylo ještě později.

Ariana Emoryová vzpomínala na Održení, na den, kdy Cyteen vyhlásil nezávislost vlastní i svých stanic: na den, kdy vznikla Unie a ze všech byli náhle nepřátelé mateřského světa. Bylo jí sedmáct, když přišla zpráva ze Stanice: Vyhlásili jsme válku.

Reseune tehdy pěstovalo vojáky, tvrdé, soustředěné a inteligentní, ano: vyšlechtěné, vycizelované a vybroušené. Přesně věděli, k čemu jsou na světě a jak ovládat stroje, které v životě neviděli. Byly to živé zbraně, myšlením a úvahou upnuté k jedinému cíli. Pomáhala je navrhnout.

Pětačtyřicet let po Održení válka ještě trvala, někdy vskrytu, jindy tak daleko, že připomínala spíš dějiny - ale ne v Reseune. Jakmile Reseune doladilo vzory, mohly vojáky vyrábět i ostatní laboratoře, ale výzkum byl na něm, a tak Reseune pod vedením Ariany Emoryové dál bojovalo.

Padesát čtyři let života... přežila Firemní války, rozdělení lidstva, vytyčení hranic. Flotila Earth Company obsadila Pellovu hvězdu, ale obchodníci z čerstvě zformované Aliance ji dobyli a vyhlásili ji za svou základnu. Sol se snažila ponižující porážku ignorovat a expandovat v jiném směru; zbytek původní Flotily se dal na pirátství a dál lovil kupce s Unii a Aliancí v patách. Byla to jen přestávka ve válce, teď studené. Boje pokračovaly u jednacích stolů, kde se vyjednávali snažili nalinkovat cesty přírody a vytyčit hranice v nekonečném trojrozměrném prostoru, aby udrželi mír, který se za života Ariany Emoryové nikdy nezrodil.

To všechno jako by ji teprve čekalo. Jako by se ocitla o sto let zpátky, jen letoun teď měla štíhlý a elegantní, zatímco tehdy létali na lince Novgorod - Reseune omláceným nákladákem. Všichni tehdy seděli na igelitových pytlicích, bednách osiva nebo čemkoli, co bylo zrovna třeba letecky přepravit.

Posíla tehdy o místo u zaprášeného okénka a její matka jí to nedovolila, dokud si nevzala sluneční filtr.

Teď sedí se skleničkou v koženém křesle, rychlý tryskáč je příjemně vytopený, dokonale uklizený, za ní sedí suite tajemníků a prochází si poznámky, tak tiše, že přes svist motorů ani nejsou slyšet.

Bez tajemníků a osobních strážců už se dnes nikam nedostane. Catlin a Florián seděli vzadu, mlčky, jak byli naučeni, a ani tady, mezi vlastními, deset kilometrů nad zemí, z ní nespouštěli zrak.

Tolik se toho změnilo.

Mami, můžu si sednout k okýnku?

Už tehdy byla výjimkou, měla dva rodiče, Olgu Emoryovou a Jamese Carnatha. Založili laboratoře Reseune a stáli u zrodu samotné Unie. Vysílali do vesmíru osadníky a vojáky. Do stovek z nich vložili vlastní geny. Ariana měla vzdálené příbuzné po celé Unii. Ale to v oněch časech každý. Za jejího života se změnilo dokonce samo lidské myšlení:

biologické rodičovství neznamenovalo žádnou vazbu. Hlavní byla rodina, čím početnější a rozsáhlejší, tím lépe pro ni.

Reseune zdědila po rodičích. Proto létá soukromým tryskáčem a ne linkou. Žena v jejím postavení by mohla využívat vojenských nebo charterových strojů, ale raději měla vlastní letoun, vlastní mechaniky, vlastního pilota, jehož psychologické vzorce dobře znala, vlastní bodyguardy, nejlepší výrobky z Reseune.

Pomyšlení na město, podzemní dráhu, život mezi úředníky a techniky a kuchaři a dělníky, kteří se ani nezastaví, aby něco vydělali, dělalo ji stejně jako vzduchoprázdný vesmír. Řídila směřování světů a kolonií. Představa, že by měla jít v restauraci, tlačit se v podzemce nebo jenom jít po ulici, kde se všude pohybují lidé, ji naplňovala iracionální panikou. Nevěděla, jak žít mimo Reseune. Uměla řídit letadlo, sestavit letový plán, postarat se o zavazadla, pobočníky, strážce, o každou drobnost, ale veřejné letiště pro ni představovalo očištěc. Rozhodně vážný problém. Ale každý má nárok na nějakou tu fobii a strach z davů Arianu příliš netrápil. Nebylo pravděpodobné, že by se kdy ocitla v novgorodském metru nebo na nádraží.

Trvalo dlouho, než uviděla řeku a první plantáž. Tenkou stuhu silnice, pak novgorodské dómy a věže, metropoli bez varování vyrostlou z pouště. Plantáže se roztáhly pod křídly tryskáče, mezi věžemi, určenými k elektronické ochraně a tvorbě srážek, se plazila pozemní doprava.

Po Volze se k moři plavily nákladní čluny, u mol kotvily remorkéry. Novgorod si zachovával vzhled mladého průmyslového centra i pod tenkou slupkou nové kultury. Z téhle strany se za posledních sto let nezměnil, jen narostl a pohled na mohutné říční loď obyvatelům zevšedněl.

Mami, podívej, nákladák.

Pod letadlem se mihla modř vlnovnkové houštiny a po ní koncová světla přistávací dráhy.

Podvozek lehce dosedl, letadlo zabrzdilo a zatočilo doleva k terminálu.

Ariana popadla lehká panika, ačkoli věděla, že do haly plné lidí se ani nepodívá. Na ploše čekala auta. O letadlo, o zavazadla a o všechno ostatní se postarají její vlastní lidé. Pojede po periferii a přes skla jejího vozu není vidět dovnitř.

Tolik cizích lidí. Tolik pohybů, náhodných a zmatečných. Na dálku to zbožňovala. Byl to její výtvar. Znala celkové výsledky, i když ne jednotlivé prvky. Z dálky tomu hemžení důvěřovala.

Zblízka se jí z něj potily dlaně.

Autá brzdí a u zabezpečeného vchodu, do Státní síně se hemží osobní strážci. Je vidět, že nepřišel jen tak nějaký senátor. Michali Corain shlédl uprostřed hloučku vlastních goril z galerie Poradního sálu dolů do kamenné haly, na vodotrysk, široké schodiště s mosazným zábradlím, zlatem vykládané symboly hvězdné oblohy.

Imperiální nádhera odpovídá imperiálním choutkám. A hlavní oponentka velmocenských ambicí právě vchází do dveří. Radní z Reseune v doprovodu tajemníka pro vědu. Ariana Carnath Emoryová se svou suitou, zase jde pozdě, protože si je jistá svou většinou, protože Radní musejí hlasovat osobně a jinak by se sem vůbec neobtěžovala.

Michali Corain ji probodával pohledem a cítil, jak mu zrychluje tep. Lékaři ho před tím varovali. Uklidněte se, řekli by. S něčím ale člověk nic neudělá.

Například s Radní z Reseune.

Cyteen, zdaleka nejlidnatější člen Unie, v Radě devíti pravidelně obsazoval dvě křesla. Bylo jen logické, že jedno připadne Úřadu občanů, který řídil práci, zemědělství a drobné podnikání. Logické ale nebylo, že voliči ze sféry vědy na všech stanicích Unie volili z množství kvalifikovaných kandidátů stále znovu Arianu Emoryovou.

A nejen to. Dosazovali ji do úřadu, z něhož dokázala padesát let, padesát let!, ovlivňovat úplatky a vyhrožováním Cyteen, celou Unii a údajně i Alianci a Sol. Chcete něco zařídit? Požádejte někoho, kdo zná Radní pro vědu. Kolik jste ochotni zaplatit? Máte co nabídnout?

A ti pitomí vědečtí voliči, údajně nejlepší mozky, ji volí pořád dokola i přes provalené skandály, přestože je faktickou majitelkou laboratoří Reseune, které mají z právního hlediska v Unii statut samostatné planety a za jejichž zdmi se dějí věci, jež bohužel žádná z četných prověřkových komisí díky procedurálním pochybením nepotvrdila.

Peníze nejsou odpověď. Těch má Corain dost. Jde o samotnou Arianu Emoryovou. Jde o to, že většina obyvatel Cyteenu i celé Unie vzešla tak či onak z Reseune. Ti, kdo se narodili jinak, používali osobnostní pásky... vyrobené v Reseune.

A vynalezla je ta ženská.

Zpochybňovat integritu pásků by bylo důkazem stihomamu. Ano, pár lidí je odmítalo používat; studovali vysokou matematiku a obchod bez nich, nikdy si nevzali pilulku a nenechali si zdát společný sen všech ostatních obyvatel Unie, nenechali si veškeré vzdělání nalít do hlavy na několika sezeních. Drama prožité a procítěné v přesně odměřené intenzitě. Dovednosti zaryté páskem do morku kostí. Lidé používali pásky, neboť je užívala konkurence, protože bylo možné jediné vyniknout nebo zapadnout, protože jen tak šlo vědět o všem dost rychle, dost důkladně. Svět se člověku měnil před očima.

Pásky kontroloval Úřad informací. Odvšivovali je zvláštní odborníci. Přes jejich úřad nebylo možné na pásku propašovat jedinou podprahovou informaci. Michail Corain nepatřil k bláznům, přesvědčeným, že vláda odposlouchává komlinky, že Aliance míchá do zásilek jedy nebo že rekreační pásky jsou plně podprahové sugescie. Takoví konzervativci odmítali omlazení, umírali stářím v pětasedmdesáti a celý život dělali podřadné práce, protože se bez pásků nic nenaučili.

Ale, hergot, proč tu ženskou pořád volí do Rady? Tomu nerozuměl.

A už je tady, maličko shrbená v ramenou, černé vlasy lehce prošedivělé, i když každý začínající počtář věděl, že je starší než Unie, několikrát omlazená a pod černým přelivem úplně šedivá. Kolem se motali pobočníci. Všechny kamery na ni hned zaostřily, jako by ve vesmíru nebylo nic kromě ní. Kráva svinská.

Chcete-li lidskou bytost, vyšlechtěnou jako výstavní prase, požádejte Reseune. Chcete vojáky, chcete dělníky, chcete silná záda a slabého ducha nebo dokonalého zaručeného génia? Požádejte Reseune.

A senátoři i Radní k ní teď lezou a pochlebují, dobrotivý bože, někdo jí snad přinesl i puget!

Michail Corain se znechucen odvrátil a prošel špalírem svých poradců.

Dvacet let už je šéfem opozice v Radě devíti, dvacet let plave proti proudu, občas dosáhne drobného vítězství, většinou prohraje velkou věc, jako posledně. Stanislav Vogel, zvolený za Obchod, nedávno zemřel a vzhledem k silici účinnosti Aliance měli jeho křeslo logicky získat centristé. Ale to ne. Obchodníci si vybrali Ludmilu deFrancovou, Vogelovu neteř. Ludmila není o nic menší expanzionista než její strýc. Proběhl tu nějaký obchod. Někdo se nechal koupit, někdo přesvědčil společnost Andrus, ať hlasuje pro deFrancovou, centristé přišli o šanci na páté křeslo v Devítce a na první většinu v historii Unie.

Bylo to strašné zklamání.

Ta ženská dole v hale, obklopená davem patolízalů a ambiciózních mladíků, tahá za nitky, na něž peníze nedosáhnou.

Takže politická laskavost. Ta neprokazatelná, nevysledovatelná univerzální měna.

Kolem ní se otáčí osud Unie.

Nikoli poprvé se Corain uklidňoval neskutečnou představou, že po těch širokých majestátních schodech jednou vyběhne nějaký fanatik s pistolí nebo s nožem a jednou provždy jejich problém vyřeší. Ta myšlenka ho hluboce zneklidňovala. Ale Unie by se konečně změnila. Lidstvo by dostalo příležitost dřív, než bude pozdě.

Jediný život na takových vahách váží velice málo.

Zhluboka se nadechl. Vrátil se do poradní síně a prohodil pár zdvořilých slov s lidmi, kteří považovali za svou povinnost politovat poražené. Zaskřípal zuby a zamířil s gratulací za Bogdanovičem, předsedou Rady.

Bogdanovič měl dokonale uhlazený výraz, husté dědečkovské obočí mu dodávalo zdání laskavosti a slušnosti. Vůbec se netvářil jako vítěz. Kdyby byl tak dobrý při jednání o aliančních osadnících. Unie by teď měla kódy od Pellu.

Bogdanovič vždycky lépe ovládal drobné politikaření. A také se držel křesla zuby nehty. Jeho voliči byli konzulové, přidělcenci, imigrační odbor, vedoucí stanic - jen pár lidí, kteří však rozhodovali o nominálně nejmocnější funkci v Devítce. Proboha, proč se tvůrci ústavy nechali tak unést a udělali z politiky hru? Říkali tomu „nový model“; vláda sestavená z vůle informovaného odborného voličstva. Pak prostě hodili deset tisíc let lidské historie za hlavu, banda neukojených teoretiků, mezi nimi i Olga Emoryová a James Carnath, a prosadili ústavu v době, kdy Cyteenu patřilo v Devítce pět míst a většinu měl i v Radě světů.

"Smůla, Michaile," řekl Bogdanovič, stiskl Corainovi ruku a poplácal ho po rameni.

"Inu, vůle voličů," odušil Corain. "Ta je nezpochybnitelná." Dokonale nezúčastněně se usmál. "Získali jsme ale zatím nejvíc hlasů."

Jednou, ty starý piráte, jednou budu mít přes padesát procent.

A ty se toho dočkáš.

"Vůle voličů," zopakoval Bogdanovič, stále s úsměvem, Corain se křenil, až ho rozbolely zuby, a když nemohl dál vydržet, otočil se na Jennera Haroga, další veš z toho hnízda, mocného Radního přes mezinárodní vztahy, a na

Catherine Laovou z Úřadu informací, zodpovědnou za čištění pásků. Jak jinak.

Do síně vplula Emoryová a tak se musel v půli věty zarazit a připojit se k hloučku obdivovatelů. Corain hodil ustaraným pohledem po Radním přes průmysl Nguyenu Tienovi z Vikingu a Radním financí Mahmudu Chávezovi ze stanice Voyager. Oba byli kovaní centristé. Čtvrtý člen jejich frakce, admirál Leonid Gorodin, stál stranou v ponurém hloučku vlastních uniformovaných lidí. Obrana byla překvapivě jejich nejslabší článek - admirál mohl s vyhlídkou na krátkodobý prospěch kdykoli zběhnout k expanzionistům. Centristou byl Gorodin, jen aby udržel vojenské transporty třídy Excelsior pěkně pod dohledem, a ne, jak to podal, "někde za prdelí, když Aliance kuje další embargo. Jestli chcete, aby vám voliči tloukli na dveře, že chtějí jít, jestli chcete novou válku, občané, klidně konvoje pošlu někam do Prázdna a odkážu vás na alianční obchodníky..."

Samozřejmě nezmínil, že Pellská dohoda, podle níž se Aliance kupců postará o dopravu zboží, ale nebude stavět válečné lodě, zatímco Unie si nechá flotilu, ale nebude konkurovat aliančním kupcům, byla diplomatický handl, uzavřený kvůli urychlené obnově obchodních tras. Dohodu prosadil Bogdanovič, ale proti hlasovala dokonce i Emoryová.

Protlačily ji stanice. Mezivládní smlouvu musel schválit Všeobecný sněm a dohoda o vlas prošla. Unii už válka unavovala, nic víc, unavoval ji nedostatek dodávek a obchodní kolaps.

Teď chce Emoryová prosadit druhou vlnu průzkumu a kolonizace Velké prázdnoty.

Všichni vědí, že tam najdou jediné potíže. Dost to dokazovaly objevy stanice Sol na druhé straně. Zahnaly Sol zpátky do náruče Aliance, na její trh a obchodní cesty. Sluneční soustava má sousedy a neopatrné šťourání do vesmíru jenom ohrozí Alianci a potažmo Unii. Gorodin to omílal pořád dokola. A zároveň žádal zvýšení vojenského rozpočtu. Gorodin měl nejslabší pozici. Hrozilo mu hlasování o důvěře. Když nedostane požadované lodě do klíčových sektorů, můžou o něj přijít.

A zpráva z obchodnických voleb přišla jako rána z čistého nebe, ošklivý úder. Centristé byli přesvědčení, že tohle kolo vyhrají. Opravdu si mysleli, že mají šanci zastavit Emoryovou, ale teď jim nezbude než uhrát změnu jednacího řádu a přesvědčit Radu, že o projektu Hope nelze v nejbližší době hlasovat, neboť vyžaduje úpravy lodí a zásadní změny v rozpočtu. K obojímu je třeba přítomnosti deFrancové.

Nebo... mohli by odejít. Devítka by nebyla usnášeníschopná a návrh by šel do Rady světů. Na tu nestačí ani intriky Ariany Emoryové. Poslanci jsou daleko nezávislejší, zvláště cyteenská frakce, v níž mají většinu centristé. Ať se zakousnou do složitého nevyčištěného zákona a zablokují ho na několik měsíců, Rada bude vetovat pozměňovací návrhy a Emoryová nemá šanci na schválení.

Odložení by měl expanzionistům navrhnout Gorodin. Je v první linii, válečný hrdina, ověšený metály. Hodí ho na ně, třeba je přesvědčí. A když ne, centristé opustí zasedání, všichni čtyři. To je ovšem politicky háklivé.

Potřebují však čas dostat se ke klíčovým lobistům, zkusit pár kontaktů a zjistit, jestli je deFrancová tak umírněná, jak prohlašuje - přinejmenším ji přesvědčit, že věc je hlavně v zájmu jejího resortu. Mohla by, snad by mohla hlasovat pro odklad.

Radní zamířili na místa. Arianina suita dorazila poslední. Jak se dalo čekat.

Bogdanovič udeřil do stolu starožitnou paličkou. "Začíná zasedání Rady," ohlásil a pustil se do čtení výsledku voleb. Pak nechal potvrdit Ludmilu deFrancovou ve funkci Radní pro Úřad obchodu.

Navrženo a podpořeno, podporu vyjádřila Catherine Laová a Jenner Harogo. Emoryová jen seděla. Rutinní záležitosti se jí netýkaly. Tvářila se znuděně, v prstech s dlouhými nehty otáčela perem a vypadala jako ztělesněná shovívavá trpělivost.

Žádná debata. Zdvořilé jednohlasné schválení, zápis do protokolu.

"Další bod zasedání," pokračoval Bogdanovič. "Schválení plné moci pro Denzilla Lála k zastupování paní deFrancové pro dobu její nepřítomnosti."

Stejná rutina. Tentýž znuděný jednohlasný souhlas, Harogo si maličko dobíral Laovou, krátký smích. Gorodin, Chávez a Tien zůstali zticha. Emoryová si toho všimla: Corain viděl, jak se tiše zasmála a pak obhlédla všechny přítomné.

Přestala si hrát s tužkou. Už byla ostražitá, loupla po Corainovi ostrým pohledem, otupila ho úsměvem, zcela zbaveným významu, jako by se na něj podívala jen náhodou.

Očima se ale neusmívala ani zdaleka. Co uděláš? ptala se. Co to chystáš, Coraine?

Mnoho možností neměl a politička Arianina kalibru ho jistě brzy prohlédne. Pohled se zastavil, pochopil, pohrozil jako dýka při zápasu. Nenávidí ji. Nenávidí všechno, co Ariana Emoryová představuje. Ale jednat s ní připomínalo cvičení v telepatii: vrátil ji pohled, odrazil hrozbu, povytáhl obočí, jako by říkal: Dotlač mě až na hranu. Já tě strčím dolů. Ano, udělám to. Rozložím Radu. Paralyzuji vládu.

Privřela oči a mile se usmála: Dobrá rána, Coraine. Jseš si jistý, že chceš válku? Třeba na ni nejsi připraven.

Shovívavý úsměv: Ano. Tak to bude, Emoryová. Chceš krizi, když prosazuje vlastní návrhy, tak ji budeš mít.

Zamrkala, obhlédla stůl, oči přimhouřené, rty napjaté. Budiž, válka. Roztáhla koutky. Nebo vyjednávání. Sledui mé tahy, Coraine. Udělat z toho otevřený útok by byla vážná chyba.

Já vyhraju, Coraine. Můžeš mě zdržovat. Můžeš si vymoci i předčasné volby. To zabere víc času než čekat na deFrancovou.

"Další bod: úpravy stanice Hope," ohlásil Bogdanovič.

"První se přihlásila paní Laová..."

Podívaly se na sebe s Arianou. Corain neviděl Laové do tváře, jen do týla, zdobeného pověstnými blond copánky.

Laová se jistě tváří nechápavě. Emoryová si zavolala pobočnicka, něco mu pošeptala a muž zděšeně stiskl rty a vytřeštil oči.

Zašel za jedním z poradců Laové a ten něco pošeptal své zaměstnavatelce. Plavovláška ztuhla, zhluboka se nadechla a

řeč jejího těla byla pro Coraina stejně srozumitelná jako výraz na natočené tváři.

"Pane předsedající," začala Catherine Laová, "navrhuji odsunout debatu nad návrhem ve věci stanice Hope, dokud se paní deFrancová osobně neujme úřadu. Návrh má - velký význam pro oddělení Obchodu. Při vší úctě k ctěnému pánovi ze stanice Fargone se domnívám, že věc nespěchá natolik, aby se paní deFrancová musela při schvalování řečeného zákona nechat zastupovat."

"Podporuji," vyštěkl Corain.

Mezi poradci zavládla hrůza, sálem zašumělo, ba i Radní Bogdanovič otevřel ústa. Chvilí mu trvalo, než udeřil paličkou a zjednal klid.

"Máme tu podpořený návrh na odklad jednání o stanici Hope do příjezdu paní deFrancové. Chce někdo přispět do diskuse?"

Debaty byla krátká a povrchní, Emoryová se postavila za Laovou a pochválila zástupce ze stanice Fargone.

Corain požádal o slovo a znovu podpořil Laovou. Mohl si dovolit trochu zavtipkovat. Nezávazné škádlení obou táborů bylo po schválení sporných návrhů běžné.

Teď ne. Emoryová, k čertu s ní, mu podtrhla stoličku, dala mu hned, co chtěl, a dívala se přímo na něj celou dobu, než pronesl nudnou a dlouhou připravenou řeč.

Jen si na mě dej pozor, říkal mu ten pohled, tohle tě vyjde draho.

Hlasování dopadlo jednoznačně, Denzill Lál jako zástupce zvedl ruku pro návrh, který ho připravil o rozhodování ve věci stanice Hope.

"Tím jsme vyčerpali program schůze," ohlásil Bogdanovič. "Na diskusi jsme vyčlenili tři dny. Další návrh na pořadu je váš, paní Emoryová, číslo 2045, rovněž úpravy rozpočtu Úřadu vědy. Chcete změnit termín?"

"Pane předsedající, jsem připravena pokračovat, ale rozhodně nechci ctěným kolegům předkládat návrh, který si ještě nestačili prostudovat. Pokud nebudou nic namítat, ráda bych ho přednesla zítra."

Zdvořilé mumlání. Bez námitek. I Corain přikývl.

"Paní Emoryová, je to oficiální návrh na zasedání?"

Podpořeno a schváleno.

Zasedání odročit.

Podpořeno a schváleno.

V síni zavládl větší než obvyklý zmatek. Corain seděl jako opařený, až ucítil na rameni těžkou ruku Mahmuda Cháveze.

Podíval se na něj. Ve tváři měl zároveň úlevu a znepokojení.

Co se stalo? ptal se očima. Ale nahlas řekl: "Překvapilo mě to."

"V mě kanceláři," odtušil Corain. "Za půl hodiny."

Oběd představoval jen čaj a sendviče, přinesli ho poradci. Schůze se z kanceláře přelila až do zasedačky. V záchvatu stihomamu vojenští pobočníci prohledali místnost, jestli v ní nejsou štěnice, a prošacovali i vědce a poradce, zatímco admirál Leonid Gorodin zapškle seděl v koutě se založenýma rukama. Gorodin byl ochoten opustit zasedání Rady s ostatními centristy. Věci se zvrty a admirál byl našťvaný, vyplašený, zamlklý z toho, že zahnali Emoryovou do kouta a možná budou muset čelit ultimátu.

"Jde nám o informace," řekl Corain a vzal si od poradce sklenici minerálky. Před ním a před většinou ostatních ležel na stole osmisetstránkový podtrhaný fascikl plný čísel a grafů, rozpočet Úřadu vědy. I tam měli Centristé své lidi. Každý rok se přímo v Reseune našlo několik agentů. "Ta pitomá laboratoř nežádá samostatný rozpočet, takže můžeme soudit jen z toho, kolik odvádějí daní. Proč chce, sakra, Reseune udělat z dvacetiletého chemika na Fargone Vyvolenou osobu? Kdo je k čertu ten Benjamin P. Rubín?"

Chávez si na stole srovnal papíry, vzal si nějakou listinu od sekretáře a zakousl se do rtu, když mu mladík prstem ukazoval příslušné řádky. "Student," odpověděl Chávez. "Žádné podrobnější údaje nemáme."

"Je možné, že se nějak podílí na projektu Hope? Když hodně povolíme uzdu fantazii?"

"Pracuje na Fargone. Je to při cestě."

"Můžeme se rovnou zeptat Emoryové," ucedil Chávez.

"Možná nám nezbude, než vznést dotaz přímo v Radě a spokojit se s tím, co nám dá."

Našťvaně se po sobě podívali. "Vtipy nám nepomůžou," poznamenal Gorodin.

Lu, tajemník Úřadu obrany, si odkašlal. "Máme důvěryhodný kontakt, nebo alespoň řetěz kontaktů. Náš poslední kandidát na Vědu..."

"Je to xenolog," namítl Tien.

"A osobní přítel doktora Jordána Warricka z Reseune. Doktor Warrick je tady. Přijel s předvojem Ariany Emoryové. Přes Byrda požádal o setkání s, hmmm, s jistými pracovníky Úřadu vědy."

Když Lu mluvil tak přesně, říkal většinou víc, než by tolika slovy oficiálně mohl. Corain se na něj zpřímá podíval a Gorodin se konečně probral. Admirál sem přijel z vojenské akce a sotva bude moci, přenechá řízení Úřadu svým pobočníkům a vrátí se do boje. To se rozumělo samo sebou:

Radní byli odborníci, ale správný aparát Úřadu řídili jejich tajemníci a šéfové kanceláří, kteří věděli, kdo s kým spí.

"S Byrdem taky?"

"Pravděpodobně," odtušil odměřeně Lu a zmlkl.

"Toho bych si měl pamatovat," řekl si Corain.

"Staří přátelé?" zeptal se tiše Tien.

"Tak dvacet let."

"Jak je to pro Warricka bezpečné?" zeptal se Gorodin. "Co je v sázce?"

"Ne moc," odvětil Lu. "Rozhodně ne Warrickovo přátelství s Emoryovou. Warrick má vlastní kanceláře, za ní nechodí a

ona za ním také ne. Vlastně jsou docela na nože. Vydupal si v rámci Reseune jistou autonomii. Ale Warrick je... nebojuje s ní. Sem přijel dojednat s Úřadem nějaký přesun."

"Je Vyvolený," poznamenal Corain pro lidi, kteří nebyli z Cyteenu a možná přesně nevěděli, kdo je Jordán Warrick. Úředně posvěcený génius. Zákonem stanovený národní poklad. "Je mu něco přes čtyřicet, s Emoryovou se příliš nebratří. Měl mnohokrát příležitost odejít a udělat se pro sebe, ale Emoryová mu v tom přes Úřad vždycky zabránila." Osobně si sháněl informace o Reseune i o Emoryové. Nic jiného mu nezbyvalo. Ale některé údaje najít nedokázal a jednou z nich bylo, jak Lu shání spojky. "Byrd ho může kontaktovat?"

"Zhroutily se nám rozvrhy," odvětil Lu tiše a pedanticky jak bylo jeho zvykem. "Samozřejmě musíme přeložit pár položek. Jistě to půjde. Chcete, abych se do toho pustil?"

"Jistě. Začněte hned. Uvolníme lidi."

"Zbývá nám jen ranní schůze," připomněl Tien. "Moji lidé tady budou," řekl Corain, "až do noci. Pokud se cokoli objeví..." Pokrčil rameny. "Pokud se objeví coko-li ve smyslu - chápete, když bude třeba zjistit povahu..." Termín 'opustit zasedání' ani jednou nepadl a ne všichni přítomní věděli, o co jde, zvláště úředníci ne. "Moji lidé se s vámi spojí přímo."

Když se schůze rozešla, odchytil Lua s Gorodinem a tiše dodal:

"Můžete Warricka přetáhnout?"

"Lu?" zeptal se Gorodin a tajemník pokrčil rameny.

"Spíše ano."

Když se objevil v zasedačce Státní síně, vypadal úplně obyčejně, měl pohodlný hnědý oblek, v ruce omlácený kufr, jako by ho příliš často posílal letadlem. Corain by si ho v žádném davu nevšiml: hnědovlasý, pohledný, atletická postava, na šestačtyřicet rozhodně nevypadal. Než ho ale vzala pod křídla vojenská policie, obklopovali ho osobní strážci, nenápadný oblek mu zřejmě oblékl komorník a na všechno měl lidi. Jordán Warrick by v žádném případě neletěl pravidelnou linkou a jeho kufr se nikdy neocitl mezi jinými zavazadly.

Emoryová byla Vyvolená. V Reseune byli tři, nejvíce Vyvolených na jednom místě. Další byl tento muž, který údajně dovedl vymýšlet a doladovat pásky z hlavy. Jinak to dělaly počítače. Když bylo třeba sestavit důležitý psychoprogram, pustil se do něj tým Jordána Warricka. Pokud šlo o zvlášť zapeklitý problém, řešil ho Warrick osobně. Tolik se Corain dozvěděl. Ten chlap je schválený génius a státní poklad. Jako Emoryová. Jako zbylých dvanáct Vyvolených.

A pokud chce Emoryová vymoci status Vyvolené osoby dvacetiletému chemikovi z Fargone, postavit mu tam laboratoř spojenou s Reseune a podporovat ho přinejmenším stejně jako svou milovanou expanzi ke hvězdám, pak pro to má jistě velice dobrý důvod.

"Pane Lu, těší mě," řekl Warrick a stiskl tajemníkovi ruku. "Admirál Gorodin. Je mi ctí." Na Coraina se podíval trochu překvapeně, ale rozhodně přátelsky. "Pane Radní. Vás jsem tu neočekával."

Corainovi popoběhlo srdce. Nebezpečí, říkalo mu. Warrick, připomněl si, není jeden z těch génů, kteří se orientují jen v abstraktní logice, zcela odcizené lidskému myšlení; je psychochirurg, živí ho manipulace a když může hledat skryté motivy jednání, je ve svém živlu. To všechno nosil skryto za příjemným vystupováním a laskavým mladistvým pohledem.

"Mohli jste čekat," poznamenal Lu, "že půjde o víc, než jsem vám řekl."

Warrick dal najevo znepokojení. "Opravdu?"

"Radní Corain s vámi naléhavě potřebuje mluvit v soukromí. Jde o politickou záležitost, pane doktore, záležitost poměrně značného významu. Když se teď odeberete na svoji domluvenou schůzku, na níž se jinak o deset minut opozdíte, budeme to brát jako výraz vaší vůle nevyslechnout naše otázky. V takovém případě se vám omlouvám. Jistě chápete, že intriky mám v popisu práce."

Warrick se zhluboka nadechl, přešel pár kroků ke konferenčnímu stolu a odložil si na něj kufřík. "Má to něco společného s Radou? Řeknete mi co, než se rozhodnu?"

"Jde o chystaný návrh zákona. Zákon o rozpočtu Úřadu vědy."

Warrick maličko zvedl hlavu, jako by říkal: Aha. Pousmál se. Založil ruce na prsou a opřel se o stůl, napohled dokonale uvolněný gentleman. "Co je s ním?"

"O co v něm ve skutečnosti jde," zeptal se Corain.

Utajený úsměv ztvrdl. "Chcete vědět, co kryje, nebo něco jiného?"

"Má to, co kryje, nějakou souvislost s projektem Hope?"

"Ne. V rozpočtu se s ním vůbec nepočítá. O ničem nevím. Průzkum SETI, ale ten je dost všeobecný."

"A co zvláštní úkoly? Má Reseune zájem?"

"Přirozeně. Chcete vědět něco o Fargone?"

"Zajímá mě všechno, co nám můžete říci, pane doktore."

"Dobře, deset minut vám věnuji. Ani je nebudu potřebovat. Stačí mi jediné slovo. Psychogeneze. V novinách píšou 'klonování myslí'."

Takovou odpověď Corain nečekal. Armáda rozhodně očekávala něco jiného. Gorodin se ušklíbl. "A co ta psychogeneze kryje?"

"Nic, není to zástěrka," odvětil Warrick. "Nejde o ten proces, který znáte z novin. Nevytváří přesné kopie, ale kopíruje schopnosti. Těžko se hodí, řekněme, pro dítě, které si chce naklonovat ztraceného rodiče. Ovšem třeba v případě

Vyvolené osoby vám nejde o zkušenosti, ale o schopnosti... Zřejmě si vzpomenete na pokus se vzkříšením Bokové." Estelle Boková. Žena, jejíž práce vedla k nadsvětelným letům. "Zkusili to," řekl Corain. "Neuspěli."

"Její klon byl bystrý, inteligentní. Ale nebyla to Boková. Klonová kopie měla větší vlohy k hudbě než k fyzice, navíc trpěla nepřetržitou pozorností médií. Nakonec celé dny odmítala omlazovací kúru, až nemohla jinak, ale už bylo pozdě. Zemřela ve dvaadvadesáti. Posledních pár let vůbec nevycházela z pokoje."

Máme záznamy a zařízení, které tehdy neznali. Doktorka Emoryová učinila za války několik významných objevů, pronikli jsme do mechanismu učení, do tělesné chemie...

Lidské tělo má vnitřní regulační soustavy, složitý systém, který řídí sex, růst nebo obranu před infekcí. Při replikaci nejde jen o genetický kód. Chemický systém je určen dědičností i zkušeností. Všechno to najdete ve vědeckých časopisech. Můžu vám přesně uvést odkazy..."

"Tohle nám stačí," zarazil ho Corain. "Prosím."

"Prostě řeknu, že umíme věci, které při klonování Bokové nebyly známy. Pokud program splní naděje doktorky Emoryové, dokážeme znovuvytvořit schopnosti stejné povahy. Jde o genetiku, endokrinologii, spoustu testů, psychologických i fyziologických, musíme mít kompletní záznamy. Nevím o tom všechno. Je to osobní projekt doktorky Emoryové, dobře utajený a uzavřený v jiném křídle laboratoří. Víím ale, že postupuje a že už je skoro u cíle. Musíte ale pochopit, že v naší vědě existuje velice nepříjemné omezení: vědec musí žít dost dlouho, aby výzkum dotáhl osobně, a doktorka Emoryová už není z nejmladších. Každý pokus na azích trvá přinejmenším patnáct let. Projekt Rubín zabere alespoň dvacet. Chápete, v čem je problém. Paní doktorka musí riskovat."

"Zdravotní potíže?" zeptal se tiše Corain a vzpomněl si, jak zhubla a jak se jí lehce změnil odstín pleti. Omlazování vydrželo na předem neodhadnutelný počet let. Jakmile začalo ztrácet účinnost, začaly problémy. A odstrkované stáří se vrátilo v plné síle.

Warrick sklopil oči. Než promluvil, věděl Corain, že mu neodpoví upřímně. Příliš ho přitlačil.

"Smrtelnost doléhá v jejím věku na každého," odvětil Warrick. "Jak jsem řekl, výzkumné projekty trvají mnoho let."

"Na kolik let ještě odhadujete výzkum psychogeneze?" zeptal se Gorodin.

"Je pro ni nesmírně důležitý: celý život k němu směřovala prací na endokrinní soustavě, na genetice, na psychostrukturách."

"Je Vyvolená. Dostane prakticky všechno, co chce."

"Ale neochrání své vzorky před tím, co se stalo Bokové. Souhlasím s ní, že bychom neměli pokusnou osobu držet v Reseune. Klon zůstane v Reseune, ale Rubin ne. Rubin je mladý. Jinak by to nešlo. Je velice inteligentní, narodil se na stanici, a tak je zaznamenán každý jeho pohyb. Také má vrozenou vadu imunity a díky ní důkladné lékařské záznamy od raného dětství. To je nejdůležitější. Ari může projekt spustit bez svolení Rady, ale místní vláda na Fargone jí může kdykoli zkřížit cestu."

"Bude o tom Rubín vědět?"

"Dozví se, že hraje jistou roli v jednom pokusu na Reseune. Co je důležitější, jeho klon se nedozví o Rubínově existenci, dokud nedosáhne věku, v němž je Rubin teď."

"Myslíte, že je to užitečný projekt?"

Warrick se zamyslel. "Ať už vytvoříme identickou kopii nebo ne, vědecký přínos bude nesmírný."

"Máte ale své výhrady," poznamenal Lu.

"Rubina nijak nepoškodíme. Je vědec a chápe, na co ho potřebujeme. Jsem proti jejich setkání kdykoli v budoucnosti. Podepíšu to. Proti programu ale nejsem."

"Není váš."

"Osobně se na něm nepodílím."

"Váš syn," podotkl Corain, "úzce spolupracuje s doktorkou Emoryovou."

"Můj syn je student," odvětil klidně Warrick. "Studuje tvorbu pásků. Záleží čistě na doktorce Emoryové, zda ho do projektu zapojí. Byla by to pro něj velká příležitost. Když návrh schválí Rada, mohl by se ucházet o místo na stanici Fargone. Já bych měl radost."

Proč? napadlo Coraina a hned zalitoval, že se neodvážil otázku vyslovit. Dosud vstřícný informátor ale neměl věcnou trpělivost a o Emoryové se vykládaly nejrůznější drby.

"Být studentem v Reseune je, předpokládám, víc než studovat na univerzitě," poznamenal Lu.

"Ano, je to velký rozdíl," přitakal Warrick. Z tváře mu zmizel život. Teď se hlídal, dokonale ovládal výraz.

"Jak nahlížíte na projekt Hope?" zeptal se Corain. "Je to politická otázka?"

"Ano, je."

"Řekněme, že se politice vyhýbám, jen ji studuji." Warrick sklopil oči a zase je zvedl. Podíval se přímo na Coraina.

"Reseune už není závislé na obchodu s azi. Docela dobře nás uživí výzkum, ať už budou kolonie expandovat, nebo ne. Nezávisle na úspěchu konkurenčních laboratoří bude po naší práci stálá poptávka. V jiných oblastech máme příliš velký náskok. Samozřejmě už nebudeme tak bohatí. Ale vystačíme si. Peníze mě netrápí. Jednou bychom si měli promluvit."

Corain zamžikal. Nečekal, že vědec bude tak šikovně osahávat terén. Strčil ruce do kapes a podíval se po ostatních.

"Může doktor Warrick zmeškat schůzku, aniž by to prosáklo ven?"

"Bez problémů," odpověděl Lu a dodal: "Pokud ji ovšem chce zmeškat."

Warrick se zhluboka nadechl, položil kufík na zem a přitáhl si ke stolku židli. "Chci," prohlásil a posadil se.

Corain si také sedl. Gorodin a Lu zabrali židle na druhém konci.

Warrick měl stále neutrální výraz. "Tyhle pány znám," řekl a ukázal očima na armádu. "Znám i vaši pověst, pane Radní. Víím, že jste poctivý člověk. To, co vám řeknu, mě může přijít draho. Doufám, že mých informací využijete jen tak, jak

myslím, a nezneužijete je k osobním útokům. Máme s doktorkou Emoryovou drobné rozepře. Jistě si dokážete představit, že v Reseune musíme stále dělat důležitá rozhodnutí. Někdy se nemáme v etickém ohledu o co opřít. Spoléháme jen na vlastní úsudek a v něm se občas neshodneme.

Doktorka Emoryová a já... měli jsme víc střetů, než je běžné. Psal jsem proti ní články. Máme odlišný pohled na, hm, jistě rysy její činnosti. Když tedy zjistí, že jsem se s vámi sešel, bude přesvědčená, že jsem se ji snažil poškodit. Já ale při Bohu doufám, že jí program na Fargone schválíte. Vládu to nebude stát nic než jmenování Vyvolené..."

"Jmenovat Vyvolenou osobu jen kvůli jednomu výzkumu je nebezpečný precedens. Jen kvůli tomu, abyste ji neztratili z očí."

"Chci dostat sebe a svého syna z Reseune."

Corain na chvíli zatajil dech. "Jste Vyvolený stejně jako ona."

"Ale ne z politických důvodů. Nemám její vliv. Bude tvrdit, že jsem nenahraditelný, ze stejných důvodů, pro něž jsem Vyvolený - prostě mám zůstat, kde mě vláda potřebuje. Zatím mě potřebuje v Reseune. Můj syn se podílí na jejím programu ze dvou důvodů: zaprvé je Emoryová nejlepší odborníci v jeho oboru; zadruhé je můj syn a Ari na mě potřebuje páku. V Reseune s tím nic nenadělám. Můžu se znovu pokusit uniknout z Reseune a pak si syna vyžádat k sobě. Také proto podporuji laboratoř na Fargone. Pro stát to bude nejlepší. A pro Reseune. Bůh je mi svědkem, že to bude pro Reseune nejlepší."

"Třeba něco vyplave. To jste měl na mysli?"

"Nikoho neobviňuji. Nechci nic zveřejnit. Říkám jen, že Ari má příliš velkou moc, v Reseune i jinde. O jejím vědeckém přínosu nelze pochybovat. Jako vědce ji obdivuji. Víím jen, že ze stále napjatější situace mi pomůže jen politika uvnitř a vně laboratoří."

Člověk si musí dávat pozor. Veliký pozor. Corain nestrávil dvacet let ve vládě, aby věřil všemu, co mu kdo řekne. Nebo aby vyděsil nadějněho svědka. Opatrně se tedy zeptal: "Co od nás potřebujete, pane doktore?"

"Chci, abyste schválili projekt. Pak odejdu. Pokusí se mi v tom zabránit. Hodí se mi podpora." Warrick si odkašlal, prsty měl propletené, klouby bílé. "V Reseune vládne značné napětí. Stačí mi dostat se z laboratoří. Řeknu vám...

nesouhlasím s těmi plány na kolonizaci. Souhlasím s Bergerem a Shegleyem, že šířit se tak rychle je pro lidstvo škodlivé. Zrovna skončila jedna sociální katastrofa. Nejsme to lidstvo, které opustilo Zemi, nejsme to, co opustilo stanici Glory, nejsme to, co naši předkové předpokládali, a když se budeme tlačit dál, mezi námi a další generací se už rozevře příliš široká propast, kterou nepřemostí žádný zázrak, žádná Estelle Boková, žádný vynález. O tom jsem přesvědčen. Ale v Reseune o tom nemohu mluvit."

"Pane doktore, chcete naznačit, že máte omezené možnosti komunikace?"

"Říkám vám, že existují důvody, proč tam nemohu vyjádřit svůj názor. Pokud tenhle rozhovor postoupíte tisku, budu muset zaujmout oficiální stanovisko laboratoří."

"A vy to snášíte kvůli naději, že jednou budete moci odejít?"

"Ano, pane Radní. Já a můj syn. Pak budu moci mluvit otevřeně. Rozumíte? Většina z odborníků, kteří by se mohli vyjádřit proti projektu Hope, pracuje v Reseune. Jejich myšlenky nikdo nezná, protože je nemohou publikovat. Xenologové jsou rozdělení. Nějdůležitější argumenty máme my. Většina v devíti elektorátech vám nepomůže. Musíte zlomit Vědu, voliče Ari Emoryové. Projekt psychogeneze je jí drahý. Je na něm tak závislá, že k němu nepouští ani nejbližší spolupracovníky. Jde o čas. Na jednu stranu je toho v životě tak málo. Na druhou má proces života tolik odmlk, tolik údobí, kdy výsledky poskytnete jedině čas."

"Což znamená, že se jí nezbavíme."

"Dokud bude naživu, zůstane v Radě. Proto je projekt Fargone výhodný pro nás oba. Rád bych se otevřeně postavil na vaši stranu. Ve Vědě by mělo velkou váhu slovo člověka z Reseune, navíc Vyvoleného. Ale zatím nemohu."

"Trochu odbočím, ale mám důležitou otázku," ozval se Gorodin. "Jak dopadne projekt Rubín? Je reálné, že se vydaří?"

"Velice pravděpodobné, pane admirále. Určitě má daleko větší naději než pokus s Bokovou. Možná víte, že obvykle nepoužíváme geny Vyvolených. Zákon chrání i náš genetický materiál. V praktické rovině jde o tu starou představu tenké hranice mezi genialitou a šílenstvím. Není to úplně nesmysl. Když vyrábíme aze, třída alfa podstupuje daleko větší množství testů. Samozřejmě statisticky. To, co se zvrtilo u klonu Bokové, se mohlo zvrtnout i u ní, nebýt konkrétních dětských zážitků, o nichž nemáme žádné záznamy. Naděje, že zkopírujeme žijícího Vyvoleného, je dnes daleko vyšší. Máme lepší záznamy. Boková sem dorazila jako osadnice, její záznamy zůstaly na kolonizační lodi a ta šla do šrotu. Příliš jsme toho ztratili a příliš toho nikdo nikdy nenabral. Nejsem si jistý, jestli někdy získáme vlohly inženýrky Bokové, ale o ně v tomto projektu nejde. Na druhé straně obnovit, řekněme, Kleigmána, kterému táhne na patnáctý křížek, by jistě znamenalo nepopíratelný přínos."

"Nebo samotnou Emoryovou," zašeptal Corain. "Probaha. Tak o to jí jde? Chce nesmrtelnost?"

"Jen do té míry, do jaké může člověk chtít identické potomstvo. Není to nesmrtelnost, nemá vědomí totožnosti. Mluvíme tady o mentální příbuznosti, o dvojici jedinců, kteří jsou si bližší než jednovaječná dvojčata. Prostě o probuzení schopnosti, jež se skrývá mezi geny a tím, čemu u azů říkáme pásek."

"A probouzí ji pásek?"

Warrick zakroutil hlavou. "To by nešlo. Přinejmenším ne tak, jak dnes pásky chápeme."

Corain si to nechal projít hlavou. A ještě jednou.

"To znamená," shrnul Gorodin, "že při současných znalostech genetiky a rekonstruktivní psychologie bychom dokázali replikovat živé i mrtvé Vyvolené."

"Ta možnost existuje," připustil polohlasem Warrick, "kdyby se změnily některé zákony... Z praktického hlediska bych byl proti. Chápu, proč začínají s jedním vzorkem. Ale hrozí nám veliké psychologické problémy, i když pojistky zajistí, aby se ti dva nikdy nesetkali. I v případě mrtvých originálů - sám bych se bál, co bude s mým synem a tím klonem,

zároveň jeho bratrem a otcem. Chápete, jak se to komplikuje, když mluvíme o lidských životech? Devítka se o případ Boková velice zajímala. Až příliš. V tom souhlasím s doktorkou Emoryovou: kontakt s pokusnými objekty by měl mít jen Úřad vědy, přesněji laboratoře Reseune. O to jí jde na Fargone. Nemluvíme tady o kanceláři nebo o laboratoři. Mluvíme o uzavřené enklávě, o celé komunitě, kterou Rubín opustí jedině tak, jak já můžu opustit Reseune: málokdy a v doprovodu stráží."

"Proboha," vydechl Gorodin. "Fargone to vetuje."

"Oddělená orbitální základna. To musela Harogovi slíbit. Samostatná oblast. Stavbu zaplatí Reseune."

"Vy tedy víte, jaké smlouvy podepsala?"

"Znám jen tu jednu. Možná jich je víc. Stavební společnosti na Fargone si namastí kapsy."

Znělo to pravděpodobně. Od začátku do konce. Corain se kousl do rtu.

"Položím vám těžkou otázku," řekl Corain. "Kdybyste toho věděl víc..."

"Řekl bych vám to."

"Kdybyste se dozvěděl něco víc..."

"Chcete po mně, abych vám donášel."

"Jen abyste naslouchal svědomí. Znáte mé zásady. Já znám vaše. Připadá mi, že máme hodně společného. Vlastní snad Reseune vaše svědomí?"

"Přetáhnout mě nedokázal ani pan admirál. Jsem státní chráněnc. Místo mého pobytu musí schválit vláda Unie. Je to cena za Vyvolení. Admirál vám to potvrdí: Reseune stále tvrdí, že mě potřebuje v nejvyšším zájmu. Znamená to jistých pět hlasů z devíti. Tím pádem zůstávám v Reseune. Řeknu vám, co udělám, pane Radní. Podám si k panu admirálovi žádost o přeložení, jakmile vláda schválí Vyvolení pro Rubina, ale před hlasováním o projektu Hope. Právě tehdy oficiálně zažádám."

"Proboha! To vám za to stojí?"

"Pane Radní, hlasování o stanici Hope nevyhrajete. Ari má deFrancovou v kapse. A na výplatní pásce přes Hayes Industries. Je dohodnuto, že se deFrancová zdrží hlasování, aby se zdálo, že má rovná záda. Zapomeňte, že to máte ode mne. Ale pokud nebudete hlasování bojkotovat a nepošlete ho do Sněmu, projde. Když mě a mého syna vykoupíte z Reseune, začnu mluvit. Budu vám daleko víc platný na Fargone, až se zbavím jejího přímého dohledu. Může získat stanici Hope. Ale je možné ji zastavit, pane Radní. Pokud chcete mít ve Vědě vlastní hlas, můžu jím být."

Corainovi chvíli trvalo, než zase našel dech. Podíval se na Lua, na Gorodina, pokusil se vzpomenout, jak ho Lu přiměl k téhle schůzce, co ty dvě tajnostkářské šedé eminence v Devítce vlastně spunktovaly.

"Měl byste se dát na politiku," řekl Warrickovi a náhle si s hrůzou připomněl, koho má před sebou; hlavního psychologa Reseune, jednoho z dvanácti lidí, jež Unie zákonem označila za nepostradatelné.

"Můj obor je psychologie," odvětil Warrick a podíval se překvapivě zpřímá. Už nevypadal obvykle ani neškodně.

"Chci se jí jen v klidu věnovat. Jsem si vědom moci politiky, pane Radní. Ujišťuji vás, že v Reseune si jí užiju dost.

Pomozte mi a já pomohu vám. Tak jednoduché to je."

"Není to jednoduché," namítl Corain, ale Warrick na tom nic složitějšího neviděl. Ať už ho na tuhle schůzku dostal kdokoli, Lu, Gorodin, Warrick... Náhle si nebyl jistý, že všechno nepřipravila Emoryová. Při jednání s Vyvolenými může člověk snadno přijít o rozum, zvláště když se ti Vyvolení zabývají samotnou podstatou vnímání, Někdy musíte někomu věřit. Jinak to nejde.

"První bod programu je návrh 2405, předložený Úřadem vědy. Jediný navrhovatel Ariana Emoryová, procedurální režim podle směrnic Úřadu vědy, vyhláška Unie 2595 odstavec 2..."

Emoryová se podívala na Coraina. Inu? ptala se očima zpod přimhouřených víček. Budeme se prát i o rutinní návrh?

Corain se usmál. Jen ať ta svině ztratí nervy.

Palička dopadla, zase příliš brzy. "Přestávka," prohlásil Bogdanovič. Šum v síni utichl.

Ariana Emoryová se konečně nadechla. První krok je za nimi. Rubín je Vyvolený, pokud rozhodnutí nevetuje Rada světů, ale to není pravděpodobné. Corain dokáže zařídít cokoli, ale moc v Radě světů uplatní až v nějakém důležitějším případě. V něčem, co bude sám považovat za důležité. Projekt Hope bude do té doby fungovat jako návnada. Ať se teď deFrancová zdrží hlasování. Až přijde na lámání chleba, už nebude moci.

Poradci se svými Radními mířili ke dveřím. Tisk se, díky bohu, podařilo udržet dole do příštího odročení. Dvě hodiny na oběd a potom schvalování rozpočtových výjimek pro Úřad vědy, nepříjemně dlouhý seznam položek, který v průběhu bytnění původně štíhlého vládního aparátu beztak postupně přešel na úroveň tajemníků.

Stejně nebude klidná, dokud neprojde pečlivě zamlžená a zastrčená žádost o použití genů žijícího Vyvoleného na pokusy.

Každý rok zkoušeli celý seznam výjimek pro Úřad vědy zatajit před Všeobecným sněmem. Každý rok volali abolicionisté nebo jiní šílenci po zákazu pokusů na lidech a výroby azů. Rada světů jejich návrhy samozřejmě každý rok odmítla. Ten šílený prvek tady ale byl a centristé ho mohli využít jako páku proti projektu Hope - proti návrhům Úřadu vědy. Kdyby se centristé v jednom bodě spojili s extremisty, mohli by proti expanzionistům získat většinu.

Znervózňovalo ji to. Byla nervózní od okamžiku, kdy se dozvěděla, že centristé chtějí schůzi opustit před hlasováním. Trápilo ji, jak je Corain najednou svolný k dohodě.

A kdyby to nevypadalo podezřele, nejraději by předsedajícího požádala, ať zařadí rozpočet Vědy na pořad jednání ještě před obědem. Takhle překážky padají příliš rychle, všechno jde podezřele hladce, každý bod jede jako po másle. Podle předpokladů zdoluhavé zasedání snad skončí v rekordních třech dnech a Devítka se na další půlrok vrátí ke své

práci.

Podle původní představy se měl urychlit exekutivní proces tím, že se Devítka sejde jen občas, schválí záležitosti, jež se týkají odbornosti jednotlivých členů, a o vlastní výkon moci se už postarají příslušné Úřady, poslanci v Radě světů, nejruznější senáty a poradní sbory.

Devítka byla jako sbor vlivných profesionálů opravdu velice dělná. Sešla se jen na pár dní, udělala, co bylo třeba, a zase se rozešla. Někteří Radní ale získali nemalou moc v příslušných Úřadech, což tvůrci ústavy nepředpokládali, stejně jako nemohli předpokládat zapojení Reseune do války, změny ve složení populace nebo odpadnutí Pellu od Sol i od Unie a nevyhnutelné následky. Úřad státu měli řídit profesionální diplomaté, jenže ti byli díky vzdálenostem závislí na informacích Úřadu obrany.

Úřad vědy vycvičil po objevu inteligentního života na Pellu vlastní diplomaty pro styk s mimozemským životem. Úřad občanů měl největší počet voličů a ti si vybrali schopného a nebezpečného Radního, který přesto vždy dobře věděl, že je v pasti.

Corain možná netuší, že deFrancová už je její. To by vysvětlilo, proč je ochoten riskovat politickou kariéru opuštěním schůze. Jistě nedoufá, že by mohl zvrátit obchodní trasu na Panparis, kterou ovládá Laová. Nemůže dělat nic, než vysávat z vlády peníze, a to mu neprojde. Proti rozpočtu Vědy nemá co postavit.

Určitě ne.

"Paní doktorko." Přes klubko poradců a bodyguardů ji někdo vzal za loket, hned za ním Catlin, tělo napjaté a zmatený výraz, protože doktorku Emoryovou nezastavil něčí sekretář, ale sám admirál Gorodin. "Na slovíčko."

"Mám nabitý program." Neměla náladu se vybavovat s chlapem, který má největší rozpočet, rozmařile plýtvá, přesto ji odmítá uvolnit deset lodí na projekt Hope a navíc straní Corainovi. Na Obraně měla jiné kontakty a bohatě jich využívala. Na její straně stála podstatná část rozvědky a většina Zvláštních služeb; nové volby v rámci Obrany mohou snadno stát křeslo Gorodina i Lua. Ať si to Corain uvědomí, než na ni zaútočí.

"Doprovodím vás," nedal se setřást Gorodin a jeho suita se smísila s jejími poradci.

"Okamžik, pane," varovala ho Catlin. Florián jí přišel na pomoc. Nebyli ozbrojení. Vojáci ano. Ale to jim nevadilo: azové se zodpovídali své paní a ne logice.

"To je v pořádku," uklidnila je Ariana a zvedla ruku.

"Jeden zdroj mi sdělil," začal Gorodin, "že projekt Hope vám projde."

Hergot. Srdce se jí rozběhlo rychleji. Nahlas ale s ledovým klidem odušila: "Tak to se váš zdroj zřejmě nemýlí. Ale já si tak jistá nejsem."

"Corain se zlobí. Ztratí tvář."

O co mu, k čertu, jde?

"Víte, že můžeme hrát o čas," připomněl Gorodin.

"Ano. Ale nic tím nezískáte. Pokud máte pravdu."

"Máme zdroj mezi poradci deFrancové, paní doktorko. Máme pravdu. Máme informátora i ve firmě Andrus a v Hayes Industries. Skvělá koupě. Dostanou tu stavební zakázku na Fargone?" Proboha.

Gorodin povytáhl obočí. "Víte, Hayes pracuje i pro Obranu."

"Nevím, kam mřížte, ale nechci mluvit o financích v souvislosti s hlasováním. A pokud si náš rozhovor nahráváte, tak ostře protestuji."

"Jako bych protestoval já, paní. Ale o financích přece nemluvíme. Když jsme se to doslechli, nechal jsem své lidi vyslechnout pár lidí od Hayese. Dobře víme, že filiálka na Fargone je spojená s Rubinovou kauzou, a když se moji lidé pustili včera v noci do Charty Reseune, jeden šikovný mladík našel paragraf, podle něhož mohou laboratoře Reseune vyhlásit všechna svá výzkumná pracoviště za vlastní Administrativní území. To, co chcete stavět na Fargone, tedy nebude podléhat místní vládě, ale přímo vám. Nezávisle na Unii. A Rubin s tím má něco společného."

Na tohle nemohl přijít sám. Hergot! Někdo něco prokecl a Gorodin pořád opakuje jména Hayes a Andrus. Takže tam se snaží odvést podezření.

"Máte to velice pěkně srovnané," ucedila. Došli na balkón u chodby ke kancelářím, kam měla namířeno. Zastavila a podívala se admirálovi do očí. "Pokračujte."

"Obrana tady má vlastní zájmy. Filiálka Reseune na Fargone představuje bezpečnostní riziko."

Na chvíli všechno strnulo. Útok nepřišel ze směru, který očekávala. To nedává smysl. Jen v případě, že mu jde o kupecké smlouvy.

"Nemluvíme tady o naší laboratoři, pane admirále."

"A o čem tedy?"

"Rubin tam bude pracovat. Bude dělat vlastní pokusy."

"Vkládáte do toho mladíka velké naděje."

Past. Proboha, kde jenom je? "Ten mladík je pro nás velkým přínosem."

"Rád bych s vámi probral bezpečnostní ohledy. Ještě před odpoledním hlasováním. Můžeme si promluvit?"

"Škoda, už mám domluvený oběd."

"Paní doktorko, opravdu nechci nic z toho předložit výboru. Snažím se spolupracovat. Ale mám dojem, že se všechno děje příliš rychle. Mám i jiné zájmy a o těch se snad nemusím zmiňovat."

Někdo promluvil. K někomu se musel dostat.

Nahlas, k Floriánovi; "Řekni Yannimu, že máme krizovku. Ať jde na oběd místo mě a mluví za mě. Dorazím, jakmile to půjde." Podívala se na admirála a uvědomila si, že rozhovor zatím připomíná spíš handlování než torpédový útok. "U vás, nebo u mne?"

"Děkuji," řekla Ariana, když jí Florián přinesl kávu, jak ji měla ráda. Byli u ní v kanceláři, její osobní strážci stáli u stěny

a admirálovi za dveřmi. Gorodin to sám nabídl.

Možná to je nabídka k smíru.

Admirál si objednal černou kávu. Většina lidí si brala při zvláštních příležitostech černou. Byla vzácná a pravá, dovezená z jižní polokoule Země ve Sluneční soustavě. Jedna z Arianiných pečlivě pěstěných neřestí. Ona ji pila bílou. S pravým mlékem. Druhá výstřednost.

"Zemědělci na tom pracují," řekla. "Jednou..." Když začali obdělávat půdu v údolích kolem srážkových věží, byl Cyteen křemíkové peklo.

Další průhled do minulosti: kopce celé hnědé a modrozelené. Dráty se táhly nad údolím jako pavučina. Veliká zrcadla odrážela světlo z vesmíru do polí. A počasníky na orbitě posílaly na kraj strašlivé bouře - Jsme v bezpečí, Ari, řekla jí maminka. Je to jen hluk. Počasí, taje všechno.

Leonid Gorodin uculával kávu a tvářil se povzneseně. Usmíval se. A řekl: "V Úřadu se povídá, že projekt Rubin je vaše osobní věc. Nikdy neděláte nic, co by nezměnilo rovnováhu mezi námi a Aliancí, námi a Sluneční soustavou. Mluvil jsem s Luem. Máme značné obavy."

"O vlastní bezpečnost se staráme sami. Vždycky jsme se o ni postarali."

"Něco mi řekněte, paní doktorko. Bude mít váš projekt... strategický význam?"

Past. "Pane admirále, předpokládám vývoj nového prkynka na záchod, které bude mít strategický význam pro několik vašich poradců."

Gorodin se zdvořile zasmál a dál čekal na odpověď.

"No dobře," pokračovala klidně. "Ocenili bychom při hlasování vaši podporu. Když budete chtít, abychom filiálku přemístili, například na Cyteen, uděláme to. Dokážeme se přizpůsobit. Jen nechceme přijít o Rubina."

"Je tak důležitý?"

"Ano, tak."

"Dám vám návrh, paní doktorko. Máte plány. Chcete, aby prošly. Chcete, abychom je schválili, aby Finance nic nenamítaly, aby se nikde nezasekly. Chcete se vrátit do Reseune. Já se chci vrátit k velení. Mám tam práci, a mezi námi, tady jsem na něco alergický a nesnáším, když je tolik lidí pohromadě."

"Také už se těším domů," přitakala. Byl to taneček. Dostanou se, kam mají, až Gorodin usoudí, že je čas.

"Mluvte se mnou na rovinu," začal, "o projektu na Fargone."

"Jde o genetiku. Experimentální procedura."

"Budete tam mít špičkovou laboratoř?"

"Ne. Zdravotnické křídlo. Analytiky. Administrativu. Žádné zařízení spadající pod zvláštní režim."

"Budete tam tedy zkoumat, ne tvořit."

"Prakticky ano. Žádné dělohy."

Gorodin se podíval do prázdného šálku, na oba aze a natáhl ruku.

"Floriáne," zavolala Ariana, až mlčky přikývl a dolil admirálovi kávu. Gorodin z něj celou dobu nespustil oči.

"Na jejich mlčenlivost se můžete spolehnout," řekla Ari. "Všechno v pořádku. Náš rozhovor nevnímají. Nejlepší kvalita z Reseune. Nebo ne, Floriáne?"

"Ano, paní," odvětil strážce od kávy. Podal jí druhý šálek.

"Krása a inteligence," poznamenala Ariana a usmála se, ne očima, jen ústy. "Aliance umělé dělohy nikdy nevyvine. Nemají co zalidnit."

"Přesto musíme být připravení. Kdo bude řídit zařízení na Fargone?"

"Yanni Schwanz."

Gorodin se zamračil a pomalu usrkl z nepřípadně titěrného šálku.

Aha, řekla si Ariana. Už se dostáváme k věci.

"Něco vám povím, paní doktorko. Spousta mých lidí závisí na psychiatrické klinice na Vikingu. Z čistě politických důvodů bych rád viděl podobné zařízení na vaší trase k stanici Hope. Rád bych měl nějakou kliniku, kam mohu poslat nejhorší případy, aniž by cestovaly přes Cyteen."

"Máte nějaký konkrétní důvod?"

"Mluvíme tady o zvláštních operacích. O lidech s falešnou identitou. O lidech, které by neměl nikdo vidět. Žijí ve strachu. Na velkých stanicích si připadají příliš na ráně. Měli by daleko lepší pocit, kdyby mohli být v nějakém zařízení Reseune - ale ne na Cyteenu."

Ariana se zamračila a ani se nesnažila skrýt zmatek. Znělo to téměř rozumně.

"Chci přístup," pokračoval Gorodin. "Chci zařízení, kde budou moji lidé v bezpečí. Kde si tím budu jistý. Chci na to přispět z krycích fondů. A dodám lidi."

"Žádné vojáky."

"Mluvíme o jednoznačné podpoře vaší filiálce. Mohu ji zajistit."

"Nechci tam žádné vojáky. Lidi z Reseune. A ten příspěvek ať stojí za to. Chcete po nás změnit dispozice. Nenechám si zkazit svůj projekt vašimi lidmi. Mezi naším pracovištěm a vaší nemocnicí bude stát zeď."

"To by šlo. Ale chceme spojku, které můžeme důvěřovat. Někoho, s kým jsme už pracovali."

Polil ji mráz. Bylo těžké nezareagovat, nestisknout šálek, až jí zbělají klouby. "Koho máte na mysli?"

"Doktora Warricka. Vytvořil výcvikové pásy. Chceme přímo jeho, paní Emoryová."

"A chce on vás?" Klidně. Úplně klidně. "Zeptáme se ho."

"Myslím, že už znám váš zdroj, pane admirále. Jsem si tím jistá. Co vám ještě řekl?"

"Děláte ukvapené závěry."

"Ne, nedělám. Bála jsem se toho. Opravdu o něj stojíte? Chcete, aby vaše tajné operace řídil člověk, který mě tak

snadno zradil?"

"Své zdroje jsem uvedl."

"No jistě. Klidně uděláte z nějaké myši od Hayese obětího beránka, z nějakého chudáka inženýra, kterého vyberou, sotva na ně vltnu. Chcete Jordána Warricka. Řekl vám proč?"

"Nic mi neřekl."

"Pane admirále, možná jste skvělý v pokeru, ale uvědomte si, čím se živím. Uvědomte si, čím se živí on. Co pro vás udělá? Nabídl se, že zveřejní své názory? To mi má zaručit Corainův hlas?"

"Paní doktorko, sama víte, že co slíbím, to splním."

"No jistě. A Jordán Warrick vám slibuje mou hlavu na stříbrném podnose. Slíbil vám, že změní poměr voličů ve Vědě. Já vám povím, co udělám. Vemte si ho. Pošlu vám ho s veškerým personálem. Jestli si ho chcete strčit do čela tajného zařízení, s chutí do toho. Jestli chce psát projevy a články proti mé politice, fajn." Položila šálek na stůl. "Jsme dohodnutí, pane admirále? Pokud ano, dostaneme se z tohoto pitomého města o pěkných pár dní dřív. Jestli zajistíte, aby projekt Hope prošel beze změn včetně rozpočtu, jsme dohodnutí. Platí?"

"Myslím, že by to šlo."

Usmála se. "Výtečně. Jestli chcete na Fargone Warrickovo křídlo, musíme to sepsat. Svěřím to vašim lidem. Moji mají moc práce. Počkají ale, až bude vaše tajné zařízení stát. A věřím, že dokážete Warricka přimět, aby se pod žádost sám podepsal."

Gorodin do sebe hodil zbytek kávy a odložil šálek. "Děkuji vám, paní doktorko. Jistě budeme všichni spokojeni." Vstal a napřáhl ruku.

Ariana mu oplátila pevný stisk. Až ke dveřím ho doprovodila zářivým úsměvem.

Aza Catlin za ním zavřela, tvář zcela prostou výrazu.

Florián sbíral ze stolu šálky a také se vyhýbal Arianinu pohledu.

Věděli, kdy mají mít strach.

Mluvený komentář ze STRUKTUR RŮSTU

Páskový kurs genetiky číslo jedna. "Kalendář Reseune: 2396"

Vzdělávací materiál Reseune 8970-8668-1, schválený pro 80 a více. Série AL-5766: čtyři kusy:

Technik se v Reseune pouští do rutinní operace, přenosu replikovaného genetického materiálu. Deset jednotek AL-5766 zůstane v genové bance, což je u komerčních a experimentálních modelů standardní postup.

AL-5766 je ženského pohlaví, třída alfa. Alfa má na stupnici neobčanů A až Z nejvyšší inteligenci, v Reznerově počítání 150 až po zatímní maximum 215. AL-5766 má 190, což je na hranici geniality. Alfy se vyrábějí jen výjimečně, většinou pro vedoucí posty na vzdálených koloniích, kde je málo lidí, ale velká svoboda rozhodování. Nesocializované Alfy mívají sklon k poruchám osobnosti; nejlepších výsledků mezi nespolečenskými Alfami bylo dosaženo pozitivní zpětnou vazbou v raném věku a zrychleným páskováním, zaměřeným na vnímání světa, četbu a matematiku. Učení přerušovaly jen pochvaly. Nejspolehlivější Alfy měly bez výjimky od narození lidské pěstouny. V takových případech jsou jejich behaviorální a sociální ukazatele totožné s běžnými občany stejné inteligence. Měli bychom stále chovat na paměti, že azovské dědičné vlohy a do značné míry jejich klasifikace jsou určeny páskem, vytvořeným právě pro daný genotyp. Za většinu potíží s Alfami může právě pásek.

AL-5766 projevuje u lidských pěstounů chování v určených mezích, ovšem se sklonem k agresivitě. V komunitě azů jsou výsledky AL-5766 zcela nepřijatelné díky častým projevům násilného chování, náladovosti a iracionální úzkosti. Jakmile se u AL-5766 jmenované potíže projeví, je nemožné je odstranit páskem a velice obtížné osobními pohovory. Ve dvou případech se osvědčil odsun do vojenských akcí, kde vládne extrémní tělesné vypětí.

Ani jedna ze jmenovaných však nevyužila matematických schopností série AL-5766 a od roku 2353 se genotyp AL-5766 nevyužívá ani k pokusům. Reseune nyní věří, že našla chybu v pásku a vrátí se k projektu AL-5766, neboť z nové série AL-5767 se vyklubala Beta, bezproblémová a průměrná.

Ve skupině jsou čtyři kusy, neboť páskoví inženýři přišli se dvěma vylepšeními a je třeba vyzkoušet všechny kombinace. Není nutné pro srovnání použít i starý pásek, neboť o AL-5766 se shromažďují údaje už čtyřicet šest let a nikdo nepochybuje, že staré pásky byly vadné.

Vajíčka postrádají vlastní geny, dokud nepřijmou plný diploidní genotyp AL-5766. Je to standardní postup u azů i u občanů.

Vajíčko putuje do umělé dělohy, která Reseune dobře slouží už devětadvacet let. Stroj přesně napodobuje pohyby, zvuky a všechny procesy pravého lůna.

Série EU-4651: deset kusů:

Čtyři AL-5766 už jsou den staré, maličká smítka totožného života v tmavých dělohách. EU-4651, mužské pohlaví, jsou stejně staré, v genobance zůstalo obvyklých deset jednotek.

EU-4651 je starý typ, třída Éta, na Reznerově škále 90 - 95, skvěle stabilní, v průmyslu a v armádě neúspěšnější Éta, model patentovaný a povolený na všech světech. Reseune by za běžných okolností prodala jen vajíčka s jádrem, ale teď rostou EU-4651 zde, protože zkoušíme jejich nové použití. Jedno EU-4651 prokázalo v krizové situaci překvapivou iniciativu a schopnost, uvažuje se tedy o reklasifikaci a využití nečekaných vlastností u stávajících nebo v budoucnu vyrobených EU-4651 s pomocí nových pásků.

Série RYX-20: dvacet kusů:

Jedná se o třídu Ró, 45 a méně bodů podle Reznera. Ro je nejnižší třída, kterou Reseune vyrábí na prodej. Azové třídy

Ró skvěle pracují s pozitivní zpětnou vazbou a neodchylují se od programu. Díky vysoké stabilitě a odolnosti proti takzvaným špatným páskům jsou ideálními pokusnými objekty při zkoušení nových pásků. Ke stejnému účelu zraje i těchto dvacet kusů. Vzhledem k tomu, že v životě většinou snášejí velkou tělesnou zátěž, podobně jako třídy N až P, nedostávají omlazovací prostředky, neboť ty příliš nepomáhají kostře. Dostávají ovšem hodnoty, jež jím přinášejí uspokojení z udržení genotypu.

Série OBČ- *_**_*_*_*_*_*_*_*_*: jeden kus:

Vajíčko OBČ- *_**_*_*_*_*_*_*_*_* putuje místo do dělohy přímo na kryogeniku, potom firemním letadlem do Novgorodu, s kurýrem do raketoplánu a pryč z Cyteenu, pokud se nepokazí počasí.

Reseune poskytuje veřejnosti zvláštní služby, díky čemuž má úlevy na daních a přístroje nemusejí zahálet.

OBČ- *_**_*_*_*_*_*_*_*_* je vyroben ze vzorku tkáně sedmiletého děvčete z ***, které se zabilo při pádu z výšky. Matka byla upozorněna, že posmrtný klon jejího dítěte nebude identickou kopií, ač musí nést osobní číslo a případně jméno její milované dcery (jména a čísla ze zápisu vymazána). Embryo se vyvine v laboratoři na ***, aby se ušetřily transportní poplatky za přepravu hotového plodu z Reseune. V pravý čas vyjde z umělé dělohy do náruče své genetické matky.

Série OBČ- *_**_*_*_*_*_*_*_*_* RR: jeden kus:

Klonování jedinců, kteří dávají svému dvojčeti přednost před geneticky smíšeným potomstvem, je pro obyčejné laboratoře výnosný obchod, neboť náklady na kopii dosahují půl milionu kreditů. Reseune, jakožto pokusná a vývojová laboratoř se podobnou rutinní prací nezabývá, pokud nejde o vzácný genotyp s obchodním nebo pokusným potenciálem. To je i tento případ, plod téměř před porodem. Reseune platí celou replikaci vzorku OBČ- *_**_*_*_*_*_*_*_*_*

**** RR z vlastních zdrojů: dárce je neobyčejně nadaný a svolil, že za výrobu jedné kopie předá Reseune svůj genotyp. Laboratoř ho využije k výzkumu, ale neuvolní do komerční sítě dříve než padesát let po smrti rodiče i klonu. Reseune ukládá deset genomů k ledu jako A**-I.

Série AGRO-789X: jeden kus:

O den dále ve vývoji, v umělé děloze pod poslední laboratoří na kopci zraje AGRO-789X. AGRO-789X je experimentální model, jak naznačuje litera X, a značně připomíná RYX-20 nebo EV-4651, jenže genetické kódy RYX-20 a EU-4651 naznačují dvě nohy. zatímco AGRO-789X čtyři, a RYX-20 a EU-4651 mají hladkou kůži, zatímco AGRO-789X hustou srst a výborné předpoklady k běhu.

AGRO-789X je nesmírně vzácný materiál, původně pozemský, další pokus o druh, který zatím na Cyteenu nemá valný úspěch. Program AGRO se nezabývá jen zvířaty, ale rovněž rostlinami, a největších úspěchů dosáhl s řasami a dalšími primitivními organismy, jež se na Cyteenu časem mohou stát nejnižším patrem potravního řetězce vyšších živočichů pozemského typu. Jako velkorysé gesto dodala Země Cyteenu velké množství vzorků pozemských druhů, se zvláštním zřetelem k ohroženým a vyhynulým, a navíc lidské geny, které v Unii a v Alianci chyběly.

Unie na oplátku předala pozemským archivům reprezentativní genotypy svých obyvatel a výměna posloužila jak cennému srovnání obou populací, tak zajištění genomů pro případ izolace nebo katastrofy.

Ze dvou světů, na nichž mají lidé kolonie, je Downbelow samozřejmě protektorát a místní biosféru nelze měnit. Na Downbelow zůstávají lidé jen návštěvníky.

Daleko nehostinnější Cyteen obývají z místních druhů nanejvýš platytheria a ankylodermy, je tedy výrazně vhodnější pro radikální terraformaci. Schopnost planety uchránit genetický materiál před podnebnými a atmosférickými změnami navíc zaručuje zachování nezměněného původního genomu v rezervacích pro případ, že by se změny vymkly z ruky. Terraformace sice likviduje některé místní druhy, ale umožňuje studovat interakci domorodé biosféry s pozemskou, případné změny a díky nim i někdejší katastrofické vývojové skoky, jež potkaly terranské živočichy a jímž teď díky radikální změně místa a způsobu života čelí lidstvo.

U vědomí, že genetické změny jsou nevyhnutelné, ale ne vždy žádoucí, udělala si Země z Cyteenu úložiště genetických informací ohrožených druhů. Ambicióznější projekty plánovaly habitat pro velké savce a celou potravní pyramidu pod nimi. Ironií osudu umožňují zkušenosti s terraformací Cyteenu obnovit některé zničené pozemské ekosystémy a přivést život na Mars, čtvrtou planetu Sluneční soustavy, ač na samotném Cyteenu vedlo experimentování k vyhlazení místních druhů.

Některé z navrhovaných výměn jsou velice odvážné. Země má na Cyteenu eminentní zájem o úspěchy kytovců a vyšších primátů. Navrhla spojený výzkumný projekt, zaměřený na srovnání velrybích písní na Zemi a v cyteenském oceánu, jakmile se ovšem podaří nějaké velryby převézt a vysadit.

Cyteen má o podobné projekty také zájem, ovšem v budoucnu. Terraformace zatím řeší spíše bezprostřední problémy rozsáhlé změny atmosféry, styčných ploch s původními druhy, přílišné slanosti moří a stopových prvků ve Swigertově zátoce, v deltě Nové Volhy, která vypadá pro mořský život zatím nejslibněji...

Kapitola 2

Reseune vypadalo ze vzduchu jako zelená šmouha v údolí Nové Volhy, chráněná nížina každým rokem delší, na koncích nové bílé budovy, hydroponické zahrady, ubytovny; to všechno jí patřilo. Ariana Emoryová si uspořádala papíry, podvozek přesně načas dosedl na přistávací plochu a Florián se ujal jejich věcí.

Diplomátku si nechala.

Jako vždy.

Pod deltovým křídlem zahučel beton, letoun zajel k terminálu a kolem se hned shlukl letištní personál, osobní doprava, nákladní ještěrky, uklízeči, opraváři, čistě sladěná procedura od dekontaminace po uložení do hangáru, plynulejší než na vládním letišti v Novgorodu.

Všichni to byli azové, všichni se narodili v Reseune. Byli vycvičení daleko lépe, než jak to stačilo v Novgorodu. Ale to v Reseune platilo o veškerém personálu.

Znala je, znala jejich tváře, díky databankám o nich všechno věděla.

Ariana Emoryová se po několika dnech zase cítila v bezpečí.

Bezpečnostní prověrka proběhla hladce, o zajištění se staraly kanceláře Reseune od chvíle, kdy Giraudu Nyeovi přišla zpráva, že Reseune One opustil Novgorod - měl sotva hodinu na přípravu. Ari se většinou chovala nepředvídatelně a často předem neupozornila ani Girauda, šéfa reseunské bezpečnosti, ale taková rychlost překvapila i jeho.

"Rozdělte úkoly," přikázal svému strážci Abbanovi a ten se hned pustil do díla. Giraud zavolal svému bratru Denysovi z ředitelství a Denys upozornil První křídlo, sotva začalo letadlo manévrovat na přistání.

Poslední krok byl rutinní, stejný pokaždé, když se Ariana Emoryová vracela domů a z Reseune One neomylně zamířila do osobní rezidence ve svém křídle.

Včerejší zprávy ohlásily, že projekt Hope byl odložen, a burza zareagovala šokem možná vesmírným, i když analytici tvrdili, že jde jen o procedurální zpoždění. Dobrá zpráva hned následovala, totiž že jistý neznámý chemik ze stanice Fargone dostal status Vyvolené osoby; přinejmenším tento návrh prošel. Rada zasedala až do rána: mezihvězdná burza se otřásala, neboť nejistotu nesnášela víc než náhlé změny politiky. Tiskové kanceláře celého lidstva vysílaly zároveň zprávy a komentáře, upozorňovaly na ranní vysílání, zkušební parlamentní zpravodajové nešetřili interpretacemi, zničení neochotou vládních i opozičních poslanců poskytovat rozhovory.

Vůdce abolicionistické frakce v koalici centristů ale něco přece řekl: Ianni Merino, šedé vlasy jako obvykle rozčuchané, obličej brunátný a argumentaci ještě ostřejší než jindy, se dovolával hlasování o důvěře celé Radě a hrozil vystoupením z Centristické strany. Na první krok neměl dost hlasů, ale druhý mohl snadno provést a Giraud Nye ho bedlivě poslouchal. Věděl sice víc než všichni komentátoři, ale spolu s tiskovými agenturami nechápal, jaká to dohoda stála za hlasem Michaila Coraina. Zvítězilo Reseune?

Nebo je to politická katastrofa? O něco jsme přišli?

Ariana neměla ve zvyku radit se z Novgorodu se svými lidmi, pokud nešlo o naprostou nutnost, navíc nikdy nepoužívala telefon, ba ani chráněné linky Úřadu. K dispozici jí však stále byli kurýři a rychlá letadla.

Fakt, že se neozvala, znamenal, že navzdory ukvapenému odročení má všechno pod kontrolou.

Společenský rozvrh upadl v chaos. Radní rušili schůzky, zástupci Russelu a Panparida pospíšili na stanici Cyteen a dožadovali se co nejrychlejšího letu k Russelově hvězdě. V radě je zastoupili tajemníci, zřejmě vybavení jasnými pokyny, jak hlasovat.

Giraud a jeho bratr Denys nečekali u letištního mikrobusu jen ze zdvořilosti.

Dodávka otevřela dveře. První podle očekávání vystoupila aza Catlin v černé uniformě reseunské bezpečnosti, tvář bledou a zlověstně zasmušilou. Pomohla své paní z jediného schůdku na chodník. Ari byla v bleděmodrém, nesla si diplomatku a dokud neuviděla Girauda s Denysem, nedávala najevo triumf ani zklamání. Pak jim pohledem jasně sdělila, že přijdou vážné potíže.

"Jdeme k tobě do kanceláře," řekla Denysovi. Za ní s ostatními členy delegace vyšel Jordán Warrick. Neměl se vrátit s Arianou, ale speciálem RESEUNEAIR koncem týdne.

Bliží se table. Warrick a Emoryová v jednom letadle - to byl stejný šok, jako kdyby centristé a expanzionisté začali najednou hlasovat společně. Warrick s sebou neměl své lidi, jen azovského komorníka Paula s leteckou taškou v ruce. Abban by mohl z doprovodu vytáhnout nějaké drby. Giraud mu vydal příslušné pokyny a vyrazil za Ari a za Denysem. Mlčenlivý Florián zamířil s věcmi do levé odbavovací haly a Catlin se připojila k Denysovu azovi Seelymu.

Dokud nedošli do Denysovy nejsoukromější kanceláře, nepromluví ani slovo. Denys zapnul zvukovou rušičku.

Potom:

"Máme problém," ohlásila Ari a velice opatrně otevřela na Denysově drahém psacím stole s importní dýhou svou diplomatku.

"Hope je ohrožená?" zeptal se Denys a vzal si od ní mikrofiš. "Nebo jde o Jordána?"

"Gorodin nám slíbil podpořit projekt Hope, když Jordána pustíme do tajné vojenské nemocnice na Fargone, kterou navíc budeme sami financovat."

"Proboha," ulevil si Giraud a posadil se.

"Řekni nám, jak koupíš hlas Michaila Coraina a proč Gorodin trvá na přesunu Jordána Warricka."

Giraud už nepochyboval. Jistě nepochybovala ani Ari.

"On je ten problém," řekla Ari.

"Nemůžeme na něj," poznamenal Giraud. Propadal panice. Ari občas zapomněla, že i ona má meze, nebo že má meze opatrnost.

"Počítá s tím, že ano?" Potichounku. Ari se posadila na zbývající židli. "Ještě neproběhlo hlasování. A nemusí, dokud zařízení nebude stát. Dotaci už máme."

Giraud se potil. Přemohl chuť otřít si čelo. Z rušičky ho bolely zuby, ale hlavní potíž měl se žaludkem.

"To není tak špatné," ozval se Denys, založil ruce na tučném břiše a zhoupl se na židli. "Můžeme to zvládnout. Jordie je hlupák. Jeho křídlo můžeme hned vrátit pod svoje vedení a sebrat mu všechny lidi."

"Není hlupák," namítla Ari. "Ráda bych věděla, jestli nám nezmizely nějaké záznamy."

"Myslíte, že něco předal v Novgorodu?"

"Nechal se někdy od něčeho odradit?"

"Hergot," zaklel Giraud. "Ari, já tě varoval. Já tě varoval."

Ari naklonila hlavu a zešikma se na něj podívala. "Něco ti řeknu. I když půjde Jordán, jeho syn Justin tady zůstane."

"Musíme bojovat za pět let rozpočtu! Co budeme hergot dělat, až se Jordie postaví před kameru?"

"Tím se netrapte."

"Co tím chceš říct, netrapte se?"

"Je tady, nebo ne? Své lidi až na Paula nechal v Novgorodu. Nevyčetla jsem mu, co pustil ven. Florián mu jen vyřídil, že ho potřebujeme. Dobře ví, co provedl, a že o tom také vím."

"Když na něj sáhneš... poslyš, neudělal by to bez přípravy. Bůh ví, co všechno nám může způsobit. Jaké informace vynesl. Proboha, a já to vůbec nepředpokládal."

"Jordán a jeho dětinská pomsta. Jeho žádost o uvolnění. Jeho hašteření na schůzích. Pořád jsme na sebe milí. Probíráme politiku. Bavili jsme se i v letadle. Usmívali jsme se na sebe u skleničky. Proč ne? Pořád může doufat, že jsem Gorodinovi uvěřila."

"Sakra dobře ví, že ne."

"A ví, že vím, že ví, pořád dokola. Takže se na sebe usmíváme. Něco vám povím: tohle mi vrásky nedělá. Je si jistý, že neudělám první krok, dokud nebudu vědět, co má v ruce. Manipuluje situací. Vzdělávací oddělení má za to, že je náš nejlepší člověk. Sází na to, že všechno půjde tak, jak očekává. Brzy mi dá protinabídku. A já jemu. Tak uteče pár měsíců. Je si jistý, že se mi dokáže vyrovnat tah po tahu. Uvidíme. Jdu k sobě. Florián už jistě prohlédl celý byt. Osprchuju se, hodím nohy na stůl a pročtu si záznamy. A pořádně se najím. Formální večeře. Skončilo zasedání, ne? Catlin schválně jidelniček."

"Vyřídím to lidem," řekl Denys. Giraudovi se při pomýšlení na jídlo zvedl žaludek.

"Nedopadlo všechno tak špatně," pokračovala. "Viděli jste ráno zprávy? Centristická koalice povoluje ve švech. Corain lanniho Merina velice rozladil. Starý kádr jako Corain... padá to na něj moc rychle. Měl lidi připravené k bojkotu a najednou změnil názor, abolicionisté ho hned začnou podezírat, že je prodal, nebo ne? Ať si odpadnou a začnou zase plácát o bourání laboratoří. Umírnění pak ztratí jistotu."

"Tam nám ale může Jordán nejvíc uškodit! Když promluví do novin..."

"Nemysli si, že abolicionisté uvěří člověku z Reseune."

"Když jim řekne ty správné věci, uvěří mu."

"Tak to budeme muset něco udělat s jeho důvěryhodností, že ano? Promysli si to, Gerry. Corain nakonec zvedne ruku pro novou reseunskou laboratoř na cestě ke kolonii Hope. Abolicionisté nezmoudřeli, jen ztichli, a my máme v jejich řadách i v archivech své lidi. Ať teď Corain hasí požáry na vlastní palubě. Na Gorodina bude ten zmatek moc; vždycky mu máme co nabídnout, rád stojí jednou nohou za hranicí. Problém je Lu, ten proradný hajzl. Ale můžeme ho přesvědčit. Ten jejich lazaret je dobrá páka. Chci, abyste se na to podívali, hlavně diskrétně, to snad nemusím zdůrazňovat. Využijte svých kontaktů v armádě. Úřad vědy vysílá loď, aby sdělila Rubinovi změnu statutu. Také mu zařídí stavbu chráněného pracoviště v modré zóně Fargone. Atlantis vyráží v neděli."

"Bude v posádce Harogo?" zeptal se Denys.

"Rozhodně. Nic nesmí váznout. Protáhne naše lidi celníci a loď poletí nalehko."

"Vojáci jsou rychlejší."

"Problém. Ale Harogo je na své stanici velké zvíře a veze na Fargone druhou největší stavební zakázku v její historii. První je samozřejmě koridor Hope. Nic se nezasekne. Pokud si budou centristé chtít na Rubina něco zkusit, Harogo je zničí. Tuhle munici miluju. Viděli jste zprávy? Rubin je nevinný vyjukáný mladíček. Zapálený vědec, naprosto zranitelný. Myslím, že to vyšlo hezky."

"Právě to nám můžou omlátit o hlavu," namítl Giraud.

"V tom spoléhám na Haroga. Někdy prostě musíte dát věcem volný průběh."

"I Warrickovi?"

"Pokud ho ještě budou chtít."

Ari se laskavě usmívala přes stůl, přes salát z vlastních zahrad s vinným octem, a velkoryse ho posypala lžící Keisu, vesmířanské směsi umělého sýra a soleného droždí. Používala ho už její matka. Ari měla pro chuť Keisu slabost a nechávala si ho vozit na planetu ze stanice.

Většina Rodiny Keis nesnášela.

Byli ve společné jídelně: Rodina měla jeden dlouhý stůl, kolem něj u podkovovité tabule seděli azové, mnohdy bližší než příbuzní a zhruba dvakrát početnější.

Sama sedala v čele ode dne, kdy zemřel strýček Geoffrey. Po pravici měla Girauda Nye a po levici jeho bratra Denyse. Pak na střídačku následoval vpravo Yanni Schwartz a vlevo jeho sestra Beth, naproti ní s Giraudem Nyem její syn, mladý Suli Schwartz, hubený šestnáctiletý mladík, zamyšlený a znuděný jako obvykle. Dále vlevo Petros Ivanov a vpravo jeho dvě sestry Irena a Kathrin, naproti Kathrin její současný milenec, snědý Morey Carnath-Nye, pak stará Jane Strassenová, ověšená stříbrem na černé róbě jako ovdovělá císařovna, její dcera Julie Strassenová v zelených šatech s úžasným dekoltem, milý bratránek Patrick Carnath-Emory, naprosto nepoužitelný a daleko víc Carnath než Emory, Patrickova dcera Fideal Carnathová, olivová krasavice, její dvaatřicetiletý syn Jules, původně považovaný za Giraudovo dítě, dokud genetické testy z otcovství překvapivě neusvědčily Petrose. Za nimi Robert Carnath-Nye s mladou dcerou Julií a na konci samozřejmě Jordán a Justin Warrickovi, kteří vypadali přesně jako otec a syn, pokud člověk nevěděl, jak Jordán vypadal před třiceti lety a že jsou ve skutečnosti dvojčata.

Ta mužská ješitost.

Jordán nežil v celibátu. (Kdo taky?) Ale když došlo na dědice, nevěřil přírodě. Nebo ženám. Možná se snažil dosáhnout božství. Nebo věřil, že jako Vyvolený zplodí jiného Vyvoleného.

Replikovaný občan nebyl aza. Mezi, řekněme, mladým Justinem a elegantním zrzkem Grantem u vedlejšího stolu byl z hlediska zákona propastný rozdíl. Jinak si byli tak blízcí, narodili se ve stejné laboratoři den po sobě. Justin, tmavovlasý sedmnáctiletý mladík s pevnou čelistí a širokými rameny, byl však OBČ 976-88-2355 RR; nesmírně důležitá předpona OBČ naznačovala, že je občan, a dovětek RR ukazoval na drahý klon, rodičovskou repliku. Až na drobné nehody jako Jordánův přeražený nos nebo Justinovu jizvu na bradě, povahou a samozřejmě schopnostmi byli identičtí. Projekt Boková selhal, když byl Justin ještě smítkem v umělé děložce, ale (Ari to velice pobavilo) Jordán doufal, že jeho geny a pásky přemohou pravděpodobnost.

Mladík byl bystrý, ale nebyl Jordán. Díky bohu.

Grant měl na druhou stranu číslo ALX-972, experimentální kus, její vlastní návrh, nanejvýš estetizovaný, ze skvělého rodiče, rovněž Vyvoleného. Kvůli jistým právním ohledům ale Ari poopravila genetickou vadu, mimochodem navíc podpořila několik pohledných rysů, takže by se praví potomci onoho krátkozrakého vychrtlého biologa se slabým srdcem nestačili divit.

Z Granta ani nevyrostl biolog. Byl špičkovým znalcem pásků. Alfa schopná pracovat na strukturách, jež ji samu vytvořily - těch strukturách, v nichž vězel rozdíl před zákonem, ne v genové manipulaci ani v umělých dělohách. Jedno dítě vyšlo z laboratoře přímo do otcovské náruče, zapadlo do lůna rodiny a v dětské postýlce nic neposlouchalo, čekalo na Jordána Warricka, lekalo se náhodných zvuků...

Druhé hned zamířilo do jeslí, kde se střídal zvuk lidského srdce s utěšujícím hlasem, kde stroje monitorovaly každý pohyb, měřily pláč a stopovaly rychlost reakcí - pak tři roky výcviku na páscích, než Ari poprosila Jordána, ať se chlapce ujme, na čemž nebylo nic divného. Nadějně Alfy vždy dostávaly pěstouna a Arianin vztah s Jordánem byl tehdy bouřlivý, ale profesionální. Jako člen Rodiny a otec stejně starého klona se Jordán Warrick pro úkol skvěle hodil a Alfa v domácnosti znamenala vysokou prestiž i na Reseune.

Důvěřuji Justinovi, řekla tehdy jeho otci. Dokonale se k sobě hodí. Jistě chápeš, že chci, aby se sblížili, ale čas od času musím na Grantovi odzkoušet pásky.

Myslela tím, že péči o aze časem převezme Justin, a vyjádřila tak víru, že Jordánův syn dostane vzácné povolení pro práci s Alfami a dosáhne jejich výsledků.

Nijak ji nepřekvapilo, když plán přesně vyšel. Granta upravili jen trochu, změna by se ani neměla odrazit na jeho inteligenci, i když o ni u jeho modelu nešlo v první řadě.

Bylo tak příjemné mít v domácnosti potíživý Warricka spojku, i když deseti-třináctiletý kluk se mohl těžko dozvědět něco, co by Ari už nevěděla.

Člověk nikdy neví, třeba se jednou hodí. Dojedla salát, a než obsluha naservírovala další chod, jemnou šunku, povídala si s Giraudem. V Reseune se výborně dařilo pozemským prasatům, krmili je zemědělskými přebytky. Měli jich tolik, že mohli několika dalším farmám prodávat zárodky. Prasata a kozy, nejstarší domácí zvířata chovaná na maso, měla dost rozumu, aby se neotrávila místní klečí. U stádních zvířat převládala sebevražedná tupost, "Víš o tom," nadhodila po jídle nad lahodnou zmrzlinou, "že tady nastanou velké personální změny?"

Úžasné, jak rychle všichni našpicovali uši, i když mluvila jen k Denysovi. "S projektem Hope nebudou problémy." Všichni ji teď poslouchali zcela nepokrytě. Usmála se na rodinu, odložila lžičku a zvedla titěrný šálek silné kávy. "Jistě mi rozumíš. Žádné potíže. Zapomeň na zprávy. Všechno běží skoro podle plánu a navíc se objevila velice zajímavá nabídka... velice zajímavá stavba vojenského blázince na Fargone. Což úplně změní rozsah a charakter naší činnosti. Můžeš pogratulovat Jordánovi, že nám prošlapal cestu. Zařídil všechno, abychom dostali koridor Hope a k tomu ještě ty nové laboratoře, prostě všechno. Tak to teď je. Měli bychom za to Jordánovi poděkovat."

Jordán udržel naprosto kamennou tvář. "Nepřetvařuj se. Jsme doma, ne na tiskovce."

Ari po něm hodila úsměvem. "Jordáne, já se na tebe přeci vůbec nezlobím. Je mi líto, pokud tě to uráží, ale vykonal jsi pro Reseune - a pro mě osobně - spoustu práce. Nechci ti upřít náležitou odměnu."

"Prdlajs!"

Ari se shovívavě zasmála a znovu usrkla. "Jordie, můj milý, vím, že jsi mě chtěl odsunout do pozadí, ale nakonec Gorodin přišel přímo za mnou a já ti dám na stříbrném podnose všechno, cos po něm chtěl. Dostaneš se pryč, ty a všichni z tvého křídla, kdo budou chtít na Fargone, jakmile dorazí oficiální žádost o vojenského přidělence."

"Co to má znamenat?" zeptal se Yanni Schwartz. "Není na tom nic špatného," pokračovala upřímně Ari s úsměvem na tváři. "Nechci tě lekat, Yanni, to Jordán chtěl překvapit mě. Všichni bychom si měli promyslet, jestli chceme zůstat tady, nebo oželet šunku a ovoce a vydat se dál do vesmíru, kde čekají netušené možnosti." Znovu ucucla kávu, pomalu a zamyšleně. Dívala se Jordánovi přímo do očí jako při šermířském souboji. "Vzdělávací křídlo samozřejmě zůstane tady. Některé z vás nemůžeme uvolnit, jistě mě chápeš. Tak bychom mohli celé křídlo replikovat." Usmála ještě víc. Byl to vtip. Suli Schwartz se probral a rychle se rozhlédl kolem, jestli se má smát. "Jordie, očekávám od tebe doporučení."

"No jistě," odsekl Jordán. "Stejně se ale zařídíš podle sebe."

Zasmála se, aby hovor udržela v mezích zdvořilosti. "Samozřejmě. Ale kde to půjde, potvrdím tvůj výběr.

Předpokládám, že se na tvém seznamu objeví jen lidé, které potřebuješ a kteří chtějí z vlastní vůle na Fargone. Yanni, dohodni to s Jordánem."

Všeobecná pozornost přešla v napjatou ostražitost. Mladý Suli zřejmě konečně pochopil, co se děje, možná mu poprvé v životě došlo, co znamená sedět s Rodinou u stolu a ne ve vedlejší jídelně s dětmi. Nikdo se nepohnul. Rodina ani azové v druhé řadě.

Denys si zvučně odkašlal. "Inu," začal, "no, Ari, koneckonců..." Znovu si odkašlal. "Nenašlo by se pár těch skvělých koláčků, co jsme měli včera?" řekl toužebně.

"Jistě, pane," odvětil číšník u dveří a vyklouzl ven. Denys si nasypal cukr do kávy.

"Hm. Hlavní je Reseune, že ano? Ari, Jordie, Yanni, všichni nosíme v srdci totéž, svobodu dělat svou práci. Všichni

stejně nesnášíme byrokraty, všichni máme daleko důležitější věci na práci, než neustále vyřizovat lejstra pro nějaké inkousty v Novgorodu. Jistě je důležité, co svedou ředitelé stanic na svém území, ale nás už se to přece netýká. Tím myslím, že všechny ty Úřady neměly tahat cenné lidi od jejich práce. Rada jistě nepředstavuje žádnou zátěž pro Coraina, pro Cháveze nebo třeba pro Bogdanoviče, ale k ničemu není, když Gorodinovi přitáhnete řetěz, a Věda, proboha. Věda je na tom příšerně, teda Ari, strašně plýtváš svým časem a energií..."

"Nechápu proč," ozval se z druhého konce stolu Jordán a pozvedl sklenku s vínem. U večere na sebe útočili od chvíle, co se v Reseune poprvé setkali. "Ari přece považuje celý vesmír za své panství."

Ari se ze zdvořilosti usmála. Všem se ulevilo. Všichni se smáli, protože jinak by nastal trapas a o ten nikdo nestál, ani Jordán.

"Popadneš svou šanci, že ano?" oslovila ho. "Koridor Hope je až u Fargone, budeš pracovat se starými přáteli, to je lepší než tam být sám. Kdybych byla mladší, Jordie, skočila bych po tom, ale Denys má pravdu. S politikou jsem zatím skončila, všechno je dojednané, a nemůžu se dočkat, až se pustím zpátky do práce, stejně jako se ty nemůžeš dočkat své. Strašně nerada ti házím na hlavu další administrativní práci, ale potřebuji tvůj úsudek. Musíš nám tu založit ještě jedno Vzdělávací křídlo, máš příležitost zachovat nám svůj odkaz, myslím to vážně..."

"Odkaz jsem zanechal v mrazáku," odušil Jordán. Nejistý smích. "Chceš ze mě víc vzorků?"

Ari se zahihňala a upila kávy. "Cože? A já myslela, že jsi proti. Stejně máme ještě jeden zdroj."

Justin zčervenal. Všichni se na něj otočili. Ozval se nejistý smích.

"Jordie bude jistě spolupracovat," vložil se do hovoru Denys, než vylétly nože. V jídelně se nesmělo dít nic nepříjemného. Bojovalo se vtipem a nesmělo se zacházet daleko.

"Samozřejmě," přitakala Ari. A vážně dodala: "Čeká nás restrukturalizace. V Radě za mě bude zasedat zástupce, protože teď tam snad bude klidněji. Nečekám potíže. Asi tam můžu kdykoli zaletět, ale Denys má pravdu; je mi sto dvacet let..."

"Neubírej si," popíchlji Denys.

"No budíž, prostě vidím své meze." Jídelna ztichla. "Projekt Rubin mi vezme spoustu času. Nechci být morbidní.

Všichni ale víme, že to nemůžeme odkládat donekonečna. Stavbu na Fargone budeš mít na starosti ty, Yanni. Budu požadovat hlášení ze všech oddělení. Chci mít všechno pod kontrolou, prostě se chci zase pustit do práce. Možná je to ješitnost." Tiše se zasmála. "Budu psát paměti, trochu bádát, prostě se chystat. Půjdu do penze."

"Prdlajs," zopakoval Jordán.

Usmála se a když jí obsluha chtěla dolít kávu, přikryla šálek dlaní. "Ne, miláčku, kofeinu už mám v těle tolik, že by mě dokázal i odnést do ložnice. Hned tam půjdu, protože se mi pod nohama ještě houpá podlaha - nad Kavkašem jsme zažili děsné turbulence, že? A mám pocit, že jsem v Novgorodu vůbec nespala. Catlin?"

Vrzla židle a za Ari se okamžitě zjevila Catlin s Floriánem. Catlin ji odsunula křeslo.

"Dobrou noc," popřála všem, a když začala Rodina vstávat, pošeptala Floriánovi: "Řekni Grantovi, že si ho беру zpátky."

"Paní?"

"Potřebuji ho," trvala na svém. "Vyříd' mu, že pro něj mám nový úkol. Jordán není jeho zákonným poručníkem. Jistě to sám dobře ví."

"Na okamžik," řekl až Florián, když Justin a Grant hned za Jordánem a Paulem vyrazili s Rodinou a ostatními azi z jídelny.

"Později," odpověděl mu Justin. Srdce se mu rozbušilo jako pokaždé, když přišel do styku s Ari nebo jejími osobními strážci a nešlo o práci. Vzal Granta za loket a zkusil ho protáhnout dvěma, ale Florián se mu postavu do cesty.

"Je mi velice líto," prohlásil Florián a zatvářil se, jako by to myslel vážně. "Paní vzkazuje, že potřebuje Granta. Od této chvíle je jí přidělen."

Justinovi chvíli docházelo, co právě slyšel. Grant stál mlčky na místě.

"Může si zabalit osobní věci," dodal Florián.

"Řekni jí, že to nejde." Bránili Schwartzům v odchodu. Justin zmateně zamířil zpátky do jídelny, Granta táhl za sebou a Florián se jim držel v patách. "Řekni jí... řekni jí, hergot, že jestli chce, abych s ní spolupracoval, tak Grant zůstane u mě!"

"Je mi to nesmírně líto, pane," zopakoval Florián mírným hlasem, v očích laskavý pohled. "Paní vzkazuje, že už je to zařízené. Má si zabalit. S Catlin se o něj postaráme, jak jen bude v našich silách."

"Tohle neudělá," řekl Justin Grantovi, sotva se Florián vrátil k Ari. Mrazilo ho v žaludku. Večere ho tížila. "Počkej tady." Jeho otec čekal s Paulem o kus dál v chodbě a Justin k němu došel prkenným krokem, na tváři vyrovnaný výraz, který snad nevyjadřoval víc než rozumnou míru rozladění. Modlil se, aby nebyl příliš bledý. "V projektu je nějaký zádrhel," oznámil Jordánovi. "Musím se o to postarat."

Jordán přikývl, možná pochyboval, ale vysvětlení mu stačilo. Justin se vrátil za Grantem. Položil mu ruku na rameno a vykročil na konec jídelny, kde se Ari bavila s Giraudem Nyem.

Chvilí počkal, než se na něj Ari podívá a pohledem ho pozve k sobě. Zřejmě Girauda propustila, protože se také podíval na Justina a odešel.

Ari čekala.

"Co to má být s Grantem?" zeptal se Justin, když jí stanul tváří v tvář.

"Potřebuji ho," odvětila Ari. "To je všechno. Má geny Vyvoleného, vztah k mé práci a potřebuji ho hned. Nic osobního."

"Je to osobní." Přestal ovládat hlas. Bylo mu sedmáct a postavil se ženě stejně strašlivě jako jeho otec. Chtěl ji praštit. Tím by ale nic nevyřešil. Ari byla v Reseune všemocná. Mohla udělat komukoli cokoli. To už věděl. "Co chcete? Co po mně ve skutečnosti chcete?"

"Už jsem ti řekla, že to není osobní. Ani zdaleka. Grant si může zabalit věci, nechám mu i pár dní na uklidnění... Budeš ho vidat. Můžeš dál pracovat v mém křídle."

"Chcete na něm zkoušet pásky!"

"Na to je snad postavený, nebo ne? Je experimentální model. Testy si vydělává na stravu a..."

"Vydělává si jako konstruktér, hergot, není žádné vaše morče, je..." Můj bratr, málem mu ujelo.

"Je mi líto, že nedokážeš být objektivní. Byla bych ráda, kdyby ses okamžitě uklidnil. Ještě jsi nedostal povolení k práci s Alfami a pokud se nenaučíš ovládat emoce, nikdy ho nezískáš. Jestli jsi mu slíbil něco, co nemůžeš splnit, ublížils mu. Podrazil jsi ho. Bůh ví, co jsi ještě provedl, a teď vidím, že si spolu budeme muset pořádně promluvit. O tom, co je Alfa, co jsi udělal s Grantem, a jestli dostaneš to povolení. Chce to víc než inteligenci, mladíku, chce to i odhlédnout od vlastních přání a od vlastního přesvědčení. Je nejvyšší čas, abys to pochopil."

"Dobře, dobře, udělám, co chcete. On taky. Ale nechte ho u mě!"

"Uklidni se, slyšíš mě? Uklidni se. V tomhle stavu si ho nenecháš. A také..." Zaklepala mu na prsa. "Nehádej se se mnou, protože já vždycky prosadím svou. Sám víš, že hodně ztratíš, když se před nepřítelem takhle odhalíš. Tak si oří slzičky, trochu se seber, vezmi Granta domů a zabal mu všechno, co potřebuje. Hlavně ho ale uklidni a už ho nestraš. Kams dal rozum?"

"K čertu s váma! Co chcete?"

"Mám všechno, co chci. Prostě udělej, co ti říkám. Pracuješ pro mě. A ráno se budeš chovat uctivě a zdvořile."

"Rozumíš? Tak běž po své práci."

"Ale..."

Ari se otočila a odešla k výtahu. Catlin a Florián mu zastoupili cestu; azové nemají na výběr.

"Floriáne," zavolala netrpělivě zpoza dveří a na strážci zůstala jen Catlin. Tím hůř, protože Catlin si nepřipouštěla Floriánovy výčitky, ta by ho praštila, a pořádně, sotva udělá první krok.

"Běžte pryč, mladý pane," řekla mu. "Jinak vás zatknou." Otočil se na patě a vyrazil k hlavnímu vchodu, kde stál Grant, zamklý a bledý, protože všechno slyšel.

"Jdeme," prohlásil Justin a vzal ho za loket. Normálně by musel přemoci lehký odpor, napjaté svaly. Grant s ním ale šel jako kus hadru a promluvil až ve výtahu do obytné části v třetím podlaží.

"Proč to děláš?"

"Nevím. Nevím to. Jen žádnou paniku, všechno se spraví."

Grant se na něj podíval a křehká naděje mu zhoupla žaludek, když výtah zastavil.

Další chodbou do jejich bytu v tiché zóně, cestou potkali jen pár lidí. Justin vytáhl z pouzdra na kapse kartový klíč a nešikovně ho strčil do škvíry. Trásla se mu ruka. Grant to musel vidět.

"Od posledního užití tohoto klíče nikdo nevstoupil," oznámil monotónní hlas monitoru a v modrobéžovém obývacím i v ložnici se rozsvítilo, neboť tak zněly pro tuto denní dobu pokyny počítačovému Posluhovi.

"Je tu Grant," zabručel směrem ke stroji a rozsvítilo se i v Grantově pokoji.

"Sbalím si věci," oznámil Grant a poprvé dal najevo zoufalství, když zlomeným hlasem dodal: "Neměli bychom zavolat Jordánovi?"

"Proboha." Justin ho objal. Grant se k němu tiskl a trásla jím křeč. Justin ho svíral, snažil se přemýšlet, snažil se myslet dál než na vlastní situaci a na reseunské zákony, podle nichž nesmí bránit aze, který mu je odjakživa bratrem.

Grant věděl všechno, znal všechno, co Justin. V ničem se nelišili, kromě osudového cejchu v Grantově kódu, kromě toho X, které z Granta dělalo nadosmrti majetek laboratoří.

Ariana ho může vyslyšet ohledně Jordána, ohledně všeho, co ví, nebo si jen domýšlí, zkoušet na něm systémy, pouštět mu jeden pásek za druhým, může mu zablokovat části paměti, udělat úplně cokoli, a on tomu nedokáže zabránit. Byla to pomsta na jeho otci. Byla to páka na něj, stejně jako jeho zaměstnání v Arianině křídle. Nech ji, řekl tehdy otci. Nech mě pro ni pracovat. Ne protestuj. Je to v pořádku. Teď nemůžeš riskovat, že si ji postavíš proti sobě, a možná mi tam bude dobře.

Protože měl už tehdy dojem, že jeho otec, posedlý touhou po odjezdu, může ztratit příliš mnoho.

Řekni mi, poručil tehdy Justin otci, řekni mi hned, jakmile ti začne dělat potíže.

Potíže nastaly hned druhý den po nástupu do práce, víc než jen potíže. Rozhovor s Ari u ní v kanceláři, Ari byla moc blízko a sahala na něj, napřed přátelsky a pak až příliš důvěrně, naznačovala, že ho k ní nepřivedly jen výsledky u zkoušek a že ji s Grantem mohou oba... potěšit, že tak to s jejími zaměstnanci chodí. Nebo, naznačila rovněž, si může značně zkomplikovat život.

Byl z ní znechucený a vyděšený. Nejhorší na tom bylo, jak vnímal její pozornost, nastraženou past, nenápadné provokace, sám v sobě uviděl páku na Jordána, tažení, namířené k aféře a k otevřenému konfliktu. Tak snášel, když se ho dotýkala, a drmolil hlášení, když mu seděla na opěrce křesla a držela ho kolem ramen. Pozvala ho po pracovní době k sobě, vyptávala se ho, předstírala, že vyplňuje osobní karty. Justin odpovídal, nechtěl si to pamatovat, protože neměl sebemenší šanci zvládnout, co po něm chtěla, a v žádném případě nechtěl splnit, o čem mluvila. Obával se, že i bez pásku, bez drog, jen s jeho naivitou a svými zkušenostmi mu Ari překroutí celý život. Naučil se bránit, nenechal se šokovat, byl prostořeký, hrál s ní tu hru...

...ale byla to její hra.

"Něco vymyslí," řekl Grantovi. "Nějak se z toho dostaneme. Bude to dobrý." Nechal Granta, ať si zabalí, a zůstal jako sloup stát v obývacím pokoji. Chtěl zavolat Jordánovi, poradit se s ním, jestli jím nezbyla nějaká zákonná cesta ven.

Bylo však pravděpodobné, že Jordán půjde rovnou za Ari a zkusí s ní vyjednávat. Ari by pak mohla vytáhnout jiné trumfy, třeba záznamy Justinových návštěv u ní v kanceláři...

Proboha, pak by Jordán zamířil přímo na Úřad vědy a vyhlásil válku, která by záhy zničila křehkou pavučinu nepsaných dohod a připravila ho o všechno.

O zákonech se mohl poradit s domácím počítačem, ale nešlo to: každé připojení zůstávalo v záznamech. Každý čin zanechával stopu. V přímém střetu vždycky vyhrála laboratoř. Nevěděl, jak daleko sahá Arianina politická moc, ale dokázala prosadit nové průzkumné koridory, zničit firmy na vzdálených stanicích a ovlivňovat obchod se samotnou Zemí. A to byly jen viditelné výsledky.

Za dveřmi slyšel vrzat skříň a pak uviděl, jak si Grant skládá oblečení na podlahu.

Najednou věděl, kam Grant půjde - tam, kam se toužili vypravit jako malí kluci, když sedávali na březích Nové Volhy, posílali po vodě do Novgorodu loďky z plechovek, ať se lidi z města diví. A později, když se jednoho večera bavili o Jordánově přeložení a o riziku, že laboratoře oba chlapce zadrží.

Nastala krizová situace, pomyslel si, ne sice taková, jakou očekávali, ale jiná možnost jim nezbývá.

Vešel do Grantova pokoje a položil mu prst na rty, protože je podle Jordána stále odposlouchávala Bezpečnost. Vzal Granta za ruku, rychle ho obývacím pokojem odtáhl ke dveřím, vzal si ze skříně kabát - s tím nemohl nic dělat, mezi křídly lidé chodili po povrchu a venku skoro mrzlo -, podal Grantovi jeho zimmík a vyšel na chodbu.

"Kam jdeme?" zeptal se Grant vyplašenými očima. "Justine, nechystáš se udělat nějakou blbost?"

Justin ho jen chytil za ruku a odvedl k výtahu.

Stiskl tlačítko podlaží tunelů. Klec vyrazila dolů. Proboha, ať nás nikdo nezastaví...

"Justine..."

Přirazil Granta na stěnu výtahu a držel ho tam, i když byl až o hlavu větší. "Ticho," poručil. "To je rozkaz. Ani slovo. Nic. Jasný?"

Normálně tak s Grantem nemluvil. Nikdy. Trásl se. Grant sklapl a přikývl, vyděšený, ale to už se otevřely dveře na patře bouřkových tunelů. Justin Granta vytáhl ven a znovu ho přitiskl ke stěně.

"Teď mě dobře poslouvej. Jdeme dolů do Města..."

"Ale..."

"Poslouvej. Chci, abys teď vypnul. Úplně se vypni. Hned. A zůstaň vypnutý. Je to rozkaz. Grante. I když jsi za celý život neudělal nic přesně, jak jsem ti řekl, teď mě poslechni. Hned! Slyšíš?!"

Grant se zhluboka nadechl, uklidnil se a po druhém výdechu ztratil výraz.

Hlavně nezpánikařit. Klid. "Dobře," řekl Justin. "Obleč si zimmík a jdeme."

Jiným výtahem nahoru do administrativního křídla, nejstarší budovy v Reseune, zadem do kuchyně, kde noční směna uklízela po večeri a začínala připravovat snídani pro rozvázkovou službu. Stejnou únikovou cestu použilo někdy každé dítě z Rodiny, přes kuchyni, kolem sporáků, kde digestoře nikdy nestačily odsávat kouř, kde kuchaři po generace strkali do únikových dveří odpadkový koš, aby se k nim dostalo trochu vzduchu. Kuchyňský personál neměl ve zvyku udávat mladé dobrodruhy, dokud se po nich někdo nezačal shánět, a Vedení únikovou cestu nikdy neuzavřelo, neboť tak mělo alespoň kontrolu nad záškoláky a uprchlíky z řad dětí občanů. Až se někdo zeptá, první kuchař jistě řekne ano. Justin Warrick a jeho az odešli těmito dveřmi...

...ale zeptá se, až je někdo začne postrádat.

Pst, naznačil kuchyňskému azovi, který po nich příliš okatě pokukoval; bylo pozdě a tuto únikovou cestu z komplexu využívaly spíš menší děti.

Kolem odpadkového koše a po schodech dolů na mráz.

Grant ho předběhl u vodárny, která byla na svahu k silnici první skryší.

"Jdeme dolů," oznámil mu Justin. "Vezmeme člun."

"Co Jordán?" namítl Grant.

"V pohodě. Jdeme."

Vyrazil a Grant se rozběhl za ním, upaloval z kopce přímo na silnici. Pak o něco méně nápadně prošli osvětlená parkoviště mezi sklady a opravářskými dílnami, ulice dolního Města. Strážní touhle dobou hlídali jen hranici, ploty a počasí; o dva kluky z Rodiny neměli zájem. Mlýny a pekárny jely i přes noc, ale stály daleko od Města.

"Jordán má vliv na Merilda?" zeptal se Grant.

"Věř mi. Vím, co dělám."

"Justine..."

"Sklapni, Grante. Jasný?"

Došli na kraj přístavu spojeného s letištěm. Světla na přistávací dráze nesvítla, ale maják vytrvale zářil do tmy prázdňného světa. V dálce se rýsovala jasně osvětlená velká skladiště a hangár společnosti RESEUNEAIR, kde technici přes noc prohlíželi nákladní letadlo.

"Justine... ví o tom?"

"Zvládne to. Jdeme." Justin se dal znovu do běhu, aby Grantovi nezbyl dech na otázky, cesta minula konec ranveje a stočila se k úvazišti říčních člunů.

Vrata doků nikdo nezamykal. Nebylo to třeba. Justin je otevřel a škul sebou, když panty v omšelém panelu zaskřípaly. Uvnitř jim pod nohama dutě šeptal železný rošt. O pneumatiky šplouchala voda, hladina se třpytila zvenku odraženým svitem hvězd a na ní se houpaly stíny člunů. Všude páchla řeka a olej, mráz štípal.

"Justine," začal zase Grant, "pro boha živého..."

"Všechno je, jak má být. Utečeš přesně, jak jsme plánovali..."

"Cože..."

"Já neodjedu. Pojedeš ty."

"Ty ses zbláznili Justine!"

Justin se vydrápal na nejbližší loď, otevřel přetlakovou kajutu a Grantovi nezbylo, než vylézt za ním. "Justine, když tady zůstaneš, zavřou tě!"

"A když tě vezmu pryč, nikdy mi nepovolí s tebou pracovat, to sám víš. Já tady teď nejsem. O tomhle všem vůbec nic nevím. Prostě se vrátím, řeknu, že jsem ani nevyšel z pokoje, jak mám vědět, kde jsi? Třeba tě sežral krokopysk a teď ho bolí břicho." Zapnul řízení, zkontroloval budíky, přehodil spínač a pak ještě jeden. "Všechno plně, baterie nabitý. Není úžasný, jak se tady o všechno starají?"

"Justine." Grantovi se třásl hlas. Ruce měl v kapsách. Od vody táhla zima. "Teď chvíli poslouchej ty mě, probereme to v klidu. Jsem az. Proboha, v kolíbce mi pouštěli pásky! Když na mě Ari něco zkusí, zvládnou to, roztrhám struktury až na kost a klidně řeknu, jaké jsem v nich našel chyby..."

"Hovno."

"Její testy přežiju a do mojí smlouvy se nedostane, protože nemám univerzální kód. Znáš svůj program. Justine. Necháme toho, vrátíme se domů a vymyslíme něco jiného. Když to nepůjde, pořád nám zbývá tahle úniková cesta."

"Zmlkni a poslouchej mě. Pamatuješ si, doufám, jak jsme to vymysleli: nejbližší světla na řece jsou ještě Reseune, srážková věž číslo deset. O dva kiláky dál uvidíš na levém břehu světlo z Moreyville. Když popluješ bez obrysůvek, mineš ho dřív, než se Ari vůbec něco doslechne. Noc je jasná. Hlavně se drž uprostřed proudu, jinak najedeš na písek a hlavně bacha na kmeny. Až se dostaneš ke Kennicuttu, vezme tě proud zleva. Zamíříš do něj, tak po dvou, po třech hodinách uvidíš další světla, to jsou Krügerovi. Řekneš jim, kdo jsi, a dáš jim tohle." Rozsvítil navigační lampičku a do zápisníku na mapě načmáral číslo. Pod něj napsal MERILD. "Řekni jim, ať zavolají Merilda, v kteroukoli hodinu. Až přijede, řekni mu, že Ari přese mě vydírá Jordána, hergot, víc toho ani vědět nemusí. Vyříd' mu, že nemůžu za váma, dokud nebude mít táta pokoj, ale musel jsem tě dostat ven, protože s tebou by Ari měla o jednoho zajatce víc, než Jordán snese. Jasný?"

"Ano," odvětil Grant tichým hlasem, správně azovsky: ano.

"Krügerovi tě nezradí. Řekni jim, že vzkazuju, ať potopí tvou loď, když to jinak nepůjde. Stejně patří Emoryové. O zbytek se postará Merild."

"Ari zavolá policii."

"To nevadí. Klidně. Rozhodně se nesnaž doplout za Kennicutt. Když to jinak nepůjde, další přístav na Volze je Avery, tam bys dojel až zítra a mohla by tě dostat. Navíc tam platí cyteenské zákony a je tam policie. Musíš se dostat ke Krugerovým." Ve světle lampičky se mu podíval do obličeje a najednou ho napadlo, že Granta už třeba nikdy neuvidí.

"Dej si bacha. Proboha, dej na sebe pozor."

"Justine." Grant ho pevně objal. "Ty na sebe dej pozor. Prosím."

"Odstrčím tě. Mazej. Zavři a natlakuj kajutu."

"Je tu ještě jeden člun..." začal Grant.

"Postarám se o něj. Dělej!" Justin vylezl ven, z paluby skočil na lávku, odvázal člun a oběma rukama se do něj opřel.

Loď se stočila, netečná a tmavá, příd' sklouzla do proudu a za chvíli ji odnesla řeka.

Justin otevřel druhý člun a zvedl víko motoru. Startér byl elektronický. Vyškubl polovodičovou desku, zavřel motor, a než přeskočil na železný rošt lávky, hodil desku do vody.

V tomtéž okamžiku uslyšel tlumeně zachrchlat Grantův motor.

Rachot se ustálil a zmizel v dálce.

Justin odešel z doku, zavřel dveře a závoru a rozběhl se. Potmě bylo u řeky nebezpečno, nebezpečí hrozilo ve všech nehlídaných oblastech, kde se mohl ve škarpe uchytit domorodý plevel, vzduch mohl přinést bůhvíco. Zkusil na to nemyslet. Utíkal až na silnici a pak zpomalil, protože ho začalo píchat v boku.

Čekal poplach. Čekal, že noční směna na letišti uvidí člun nebo uslyší motor. V hangárech byl ale hluk. Možná někdo zrovna vrtal. Třeba si mysleli, že nějaká loď pluje z Moreyville nebo z horní Volhy a vynechává jí válec. A ostré pracovní světlo je oslepovalo.

Zatím jim štěstí přálo na sto procent.

Dokud nedošel ke kuchyni a nenašel zavřené dveře.

Na chvíli se posadil na schody, cvakal zuby, přemýšlel a čekal, až člun získá dostatečný náskok. Ale když tady bude sedět až do rána, bude jasné, že se s Grantem dohodli.

Nesmí jim dát důkaz.

Schytal by to Jordán.

Nakonec mu tedy nezbylo než použít klíč a spustit tichý poplach v databázích, o jehož existenci nepochyboval.

V chodbě za kuchyní ho zastavila stráž. "Pane," oslovil ho az, "odkud jdete?"

"Chtěl jsem se projít," odpověděl Justin. "Provětrat se. Moc jsem pil. Potřeboval jsem na vzduch."

Az jeho výpověď nahlásil na služebnu a Justin už už čekal, že ho zatknou, sotva mu přijde odpověď. Az ale jen přikývl.

"Přeji vám dobrý večer, pane."

Justin šel dál, nohy se mu třásl, vyjel výtahem a nerušen došel až do svého bytu.

Rozsvítilo se. "Od posledního užití tohoto klíče nikdo nevstoupil," pravil sladký hlas Posluhy.

Šel do Grantovy ložnice. Posbíral věci a naskládal je zpátky do skříně. Našel mezi nimi osobní drobnosti, lesklý suvenýr, který přivezl Jordán z dovolené v Novgorodu, vzácnou nášivku z vesmírného nákladáku Kittyhawk, kterou mu z kosmodromu přivezl Justin, protože Grant do Novgorodu nesměl. Společná fotografie ve čtyřech letech, Grant bledý, hubený, ohnivě zrzavý. Justin sám v pitomém klobouku, který mu tenkrát připadal tak dospělý. Snímek je zachycoval, jak se s azi na zahradě vrtají v hlíně. Další společná fotografie, oběma je nemotorných deset, stojí bosi na

dobytčí ohradě, palce ohnuté přes okraj, rozchechtání jako šílenci.

Proboha. Jako by mu uřízli ruku a mozku to ještě nedošlo, ale někde v těle cítil ztrátu a věděl, že to bude čím dál horší.

Nepochyboval, že si ho teď předvolá Ari.

Vrátil se do obývacího, posadil se na gauč, objal si kolena rukama a upřel oči na dýhovaný stůl, jen aby je nemusel zavřít a vybavit si čtení na noční řeči.

Nebo myslet na Ari.

Jen Grant? zeptá se Merild, až mu Krügerovi zavolají. Merild se poleká. Merild možná zavolá do Reseune a zkusí sehnat Jordána. To si Justin nemůže dovolit; přemýšlí, co řekne, jak to urovná. Grant třeba Merildovi poví dost, aby rozjel nějakou záchrannou akci, ale, proboha, jestli se k Jordánovi dostane něco o něm a o Ari, od Granta, od Merilda, od Ari - Jordán vybuchne...

Ne. Jordán je opatrný a všechno si napřed promyslí.

Čas se vlekl. Vzduch v bytě mu připadal stejně mrazivý jako venku; chtěl jít do postele a zachumlat se do peřin, ale místo toho Posluhovi poručil, ať přitopí, a snažil se udržet vzhůru v obavě, že zmešká hovor.

Nikdo nezavolal.

Malé čluny občas vyrazily z jednoho přístavu a do druhého nedopluly. Stávalo se to i zkušeným lodivodům.

Promýšlel krok po kroku všechno, co udělal, pořád dokola. Napadlo ho zavolat Jordánovi a všechno mu vyklopit.

Ne, okřikl se. Ne. S Ari to zvládne sám. Jordán potřebuje pomoc a plán vyjde jen v případě, že o ničem nebude vědět.

Přeletělo ho letadlo. Grant ho slyšel i přes neutuchající lomoz lodního motoru a ruce se mu zpotily na volantu. Plul prostředkem proudu a ten mu v nízkých otáčkách pomáhal. Neměl rozsvíceno, zhasnul i lampičku nad mapou, aby ho nikdo neviděl. Netroufl si přidat plyn, aby ho vzdušní pátrači nenašli podle zpěněné brázdy.

Letadlo prolétlo a zmizelo v dálce.

Za chvíli nad ním však znovu zakroužilo: viděl, jak se k němu po proudu blíží a pátrá na černé hladině reflektorem.

Přitáhl plyn na doraz a cítil, jak kolébání člunu přechází v rychlé drncání vln pod zvednutou přídíl. K čertu s brázdou a s utrženými kmeny, které už na Nové Volze potopily tolik lodí.

Jestli za ním poslali čluny z Moreywillu nebo z dolního konce Reseune a jestli má na člunech někdo pušku, snadno zasáhnou kajutu a zabijí ho dekompresí nebo trefí rovnou nádrž... ale spíš mu jen prostřelí trup a doženou ho. Byl si jistý, že ho budou chtít dostat spíš živého, pokud to půjde.

Nechtěl ublížit Justinovi. V první řadě byl rozhodnutý nenechat se použít proti Justinovi a proti Jordánovi. Pokud šlo o další ohledy, i az má nárok na trochu sobectví.

Letadlo mu zaburácelo přímo nad hlavou, kajutu prořízla oslepující záře. Světlo reflektoru běželo dál po vodě a Grant ve tmě chvíli nic neviděl. Na protějším břehu vyskočily ze tmy stromy, bleděšedé domorodé listnáče.

Přid' najednou sklouzla doprava a osvětlené stromy uviděl místo na boku před sebou. Lekl se, že má poruchu šroubu, ale hned mu došlo, že ho stočil proud řeky Kennicutt na soutoku s Volhou.

Otočil kormidlo, i když kromě stromů na protějším břehu stále nic neviděl. Může najet na břeh. Neodvážil se rozsvítit. Pak uviděl stíny břehů, vysoké stromy po obou stranách a otevřenou plochu lesklé hladiny.

Zamířil k ní, kýl sebou škubl, zaskřípal a Grant ztratil vládu nad lodí. Vzpamatoval se, uviděl před přídílí černou stěnu a pod plným plynem strhl kormidlo.

Něco mu praštilo do přídílí a sklouzlo po levém boku. Kmen. Písečná kosa a padlý strom. Slyšel, jak zád' sklouzává z mělčiny, uviděl volnou vodu před člunem a modlil se, ať je po těch zmatech opravdu v Kennicuttu a ne zpátky v řečišti Volhy. Nepoznal to. Řeky vypadaly stejně, černá hladina, postříbřená hvězdami.

Na okamžik zarískoval a rozsvítil lampičku nad mapou, aby se podíval na kompas. Mířil na severovýchod. Volha se mohla tolik stočit, ale věřil, že pluje proti proudu Kennicuttu. Letadlo se nevrátilo. Bylo docela možné, že ho obrat zmátl, a Grant doufal, že na člunu nevisí zaměřovací paprsek. Ari byla dost mocná, aby do pátrání zapojila stanici Cyteen, a letadlo na něj mohlo zaměřit pátrací družice, ale pokud věděl, pátrači neměli zbraně a lodím z Moreywillu nebo dolní Volhy ujede.

První světla od soutoku a jseš tam, řekl Justin. Dvě, možná tři hodiny plavby proti proudu řeky, na jejích březích nebyl žádný průmysl ani osady. Krugerova stanice byla z větší části automatická důlní základna, skoro všichni na ní byli příbuzní. Když se na ni dostal az, do roka měl občanství a podíl na zisku Krugerových dolů - krásný sen, o jakém si azové šeptají. Když budete moc moc hodní, dostanete se do... A když nebudete mít příliš drahou smlouvu.

Sedmnáctiletý az s experimentálním X v čísle si nemohl o ničem podobném nechat ani zdát a politické povědomí, jež získal pobyt v Reseune s Rodinou, mu jasně říkalo, že pro něj Justin udělal něco strašlivě zoufalého a nerozumného. Říkalo mu, že Krügerovi by jistě rádi uvítali mladého Warricka s azem a platnou smlouvou, ale mají spoustu dobrých důvodů, proč neuvítat samotného zběhlého aze.

Bůh ví.

Čím víc na to myslel, tím mu bylo jasnější, že je pro všechny přítěží a zisk jim může plynout jen z jeho znalostí Reseune, Ari a Warrickovy práce, které se z něj lidé možná pokusí dostat. Pro podobný případ neměl pokyny. Byl sice Alfa, ale také mladý az a věděl o sobě, že má upravené reakce, omezené vědomosti, možná vady v logice... (Svémi pásky se netrap, utěšoval ho jednou Jordán. Když budeš mít dojem, že jsi v bryndě, přijď za mnou, řekni mi, co ti je, a já zkusím najít odpověď. Mám tvoje záznamy. Všechno je v pořádku.) To mu bylo sedm. Plakal Jordánovi v náručí a cítil se trapně, ale Jordán ho hladil po zádech, tiskl ho k sobě jako Justina, říkal mu synku a ujišťoval ho, že i rození lidé chybují a zmatkují.

Cítil se pak líp i hůř zároveň. Původní lidé se na Zemi vyvinuli metodou pokusu a omylu a když se Ari rozhodla, že ho stvoří, udělala to stejně. Pokus a omyl. Právě to pro něj znamenalo X v papírech.

V sedmi letech ještě nechápal, že Jordán nemůže splnit, co mu slíbil, že jeho život patří Reseune a ne Jordánovi. Užíval si to oslovení "synku" jako slunce a vzduch, nový obzor existence.

Pak vyrostl a asi ve dvanácti zjistil, že sex všechno změní. Justin se začal zajímat o děvčata.

"Proč?" zeptal se Jordána, ten ho vzal kolem ramen a cestou do kuchyně mu vysvětlil, že Alfa stále samovolně mění instrukce z pásků, že je bystrý a jeho tělo se vyvíjí, že by měl zajít za nějakou azou, která se na podobné věci specializuje.

"Co když otěhotní?" zeptal se.

"Neotěhotní," odpověděl Jordán a Grant se ho chtěl zeptat proč, ale nechal to na později. "Nemůžeš mít nic s holkama z Domu. Nemají povolení."

Naštval se. A napadlo ho, jaká je v tom ironie. "Protože jsem Alfa? Chceš říct, že když půjdu s někým do postele..."

"Musí mít povolení. V tvém věku nikdo povolení nedostane. Takže zapomeň na stejně staré holky. A s tetou Máry prosím tě nespí, ano?"

Tenkrát mu to přišlo napůl legrační. Máry Warricková byla sešlá, omlazovač na ni přestával působit.

Později už mu to tak veselé nepřišlo. Bylo těžké se udržet, když mu holka od Carnathů položila ruce, kam neměla, hihňala se mu do ucha a on musel říkat: "Promiňte, paní, ale nemohu."

Chudák Justin patřil k rodině, a tak si na něj děvčata myslela, ale do postele chtěla jeho aze. Byla by si s ním i užila, kdyby jen byl Beta.

"Puč mi ho, prosím," žadonila nepokrytě Julie Carnathová v Grantově přítomnosti a Grant dobře věděl, že o ni stojí Justin. Grant by se v tu chvíli nejraději propadl. Místo toho nasadil neutrální výraz, a když mu pak Justin vyprávěl, že ho Julie odmítla, neřekl ani slovo.

"Vypadáš líp než já," stěžoval si Justin. "Ari tě stvořila dokonalejšího, hergot. Jakou mám vedle tebe šanci?"

"Radši bych byl tebou," odušil polohlasem Grant a poprvé si přiznal, že je to pravda. Pak plakal, podruhé v životě, plakal bezdůvodně a věděl jen, že Justin zasáhl obnažený nerv. Citlivou strukturu z pásku. Granta tvořilo obojí.

Nebyl si sám jistý, dokud mu Jordán v šestnácti neukázal jeho vlastní pásky. Na studiích se už o svých strukturách hodně dozvěděl a Jordán před něj teď položil otevřenou knihu jeho duše, ale přesto nedokázal najít žádnou poruchu, která by vedla k strachu ze sexu.

Alfy ale své struktury nepřetržitě měnily. Neustále balancovaly nad propastí chaosu. Nic nesmí převládnout. Hlavní je rovnováha.

Jinak se svět změní v chaos. V disfunkci.

Az, který se začne rozhodovat za sebe, si koleduje o malér. Az je nesmírně křehký. A tak náchylný spadnout do bryndy, z které se nevyhrabe, ve větší hře, o níž mu nikdo nic neřekl. K čertu. Justine!

Levou rukou si protřel oči a pravou dál kormidloval. Skoro neviděl na cestu. V téhle hře je za blázna.

Jako rozený člověk. Jako bych patřil k nim.

Mám být chytřejší. Mám být génius. Ale pásky tak nefungují a já nevím, co po mne chtějí.

Možná jen nevyužívám všechno, co mám.

Proč jsem se neozval? Proč jsem nevzal Justina a neodtáhl ho za otcem, i kdybych ho měl praštit?

Protože jsem pitomej az, tím to je. Protože když se někdo tváří, že ví, co dělá, tak se mi rozklepou kolena a držím hubu.

Kurva, kurva, kurva pes! Měl jsem ho zastavit, měl jsem ho vzít s sebou, to jeho jsem měl dotáhnout ke Krugerovým do bezpečí, kde by mohl ochránit nás oba, a Jordán by měl volné ruce. Na co jsem si myslel?

Na to, co mne nikdy nedojde?

Hergot, v tom to je, schází mi sebevědomí, chci si být vždycky jistý, než se do něčeho pustím, a stejně nic neudělám, jenom poslouchám rozkazy...

...protože do mě ty pitomé pásky zařaly spáry. Nenaučily mě váhat, jen poslouchat, protože pásky si jsou jisté, jsou si tak sakra jisté a na světě není jisté nic...

Proto si nikdy neuděláme jasno. Poznali jsme něco co si nepřipouští pochyby, ale rození lidé to neznají. To je ten rozdíl...

Člun na něco narazil a Grant rychle škulbl volantem, zpocený.

Blázen, nic jiného. Najednou mu všechno došlo a málem prorazil dno jako rozený člověk, řekl by Justin, jako kdokoli jiný, a tak to fungovalo - druhá kosmická pravda v jediné minutě. Mozek mu buď poběží rovně, nebo propadne panice, protože pochopil, jaké je to být rozeným člověkem a navíc blbcem: musí polknout pochybnosti a jet dál, jak mu Jordán často říkal. Pochyby nejsou z pásku. Patří k životu, synku. Vesmír se nerozpadne, když něco posereš. Nerozpadne se, ani když si zlámeš vaz. To jen tvůj soukromý svět. Rozumíš mi?

Asi, odpověděl tehdy. Ale lhal. Teprve teď do sebe všechno zapadlo. Jsem svobodný, pomyslel si. Tady na řece, na cestě ke Krugerovým, jsem svobodný, sám, poprvé v životě. A napadlo ho: Nevím, jestli se mí to líbí.

Blbe. Probud' se. Dávej bacha. Proboha, nevrací se to letadlo?

Za lodí se objevilo světlo, Loď. Proboha, proboha, za mnou je loď.

Přitáhl plyn. Člun vyjel přídí z vody a rozlétl se po Kennicuttu. Rozsvítil. Reflektory ozářily zvířenou hladinu, úzké břehy porostlé smutečnými vrbami, které se v pozdějším věku lámaly, padaly do vody a na Volze představovaly daleko větší nebezpečí než balvany, protože se pohybovaly.

Rozsvítit teď znamená menší nebezpečí než plout poslepu.

Pronásledovatelé ale mohou mít na lodi zbraně. Možná mají i rychlejší člun. Překvapilo by ho, kdyby v Moreywillu našli něco rychlejšího než v Reseune, hodně překvapilo, pomyslel si s nepříjemným pocitem v žaludku, když se světélko

pronásledovatelů ztratilo za ohybem a pak se znovu objevilo.

Možná je to loď ze srážkové stanice z Reseune. Možná. Po krátkém pohledu do zpětného zrcátka se soustředil na cestu. Drž se uprostřed, upozornil ho Justin. Justin se aspoň plavil do Moreyvillu a na druhé straně k srážkové věži číslo deset, navíc mluvil s lidmi z Moreyvillu, kteří projeli celou řeku až do Novgorodu.

Od mluvení byl Justin a Grant zpozorněl hlavně u Novgorodu, protože ten ho zajímal. S Justinem plánovali, že jednou vezmou člun a vypraví se tam.

Z vody trčela větev. Grant na poslední chvíli ostrým obloukem objel padlý kmen.

Byl to celý strom! Viděl, jak se v brázdě kolébají kořeny s nabaleným roštím, a protáhl oblouk. Proboha, kdyby takový kmen zaplul do proudu... kdyby na něj najel přídí...

Jel dál.

Světlo se drželo za ním, dokud na pravoboku neuviděl lampy, o kterých mu říkal Justin - léčka, napadlo ho při druhém úderu srdce, protože se mu všechno stalo pastí, ze všeho byl nepřítel.

Světél bylo ale na léčku moc a zářila příliš vysoko nad řekou, rudě žhnula jako výstražné doutnavky na vrcholu srážkových věží.

Povolily mu nohy a ruce se mu začaly třást. Když se otočil, světlo z lodi za ním zmizelo a Granta poprvé napadlo strčit si Justinův vzkaz do kapsy pro případ, že jeho člun někdo najde a vrátí ho do Reseune.

Stáhl plyn a začal hledat přístav, když vtom ho polekal reflektor na rezavé hradbě nad moly a po něm druhý...

Vlečné čluny, uvědomil si. Kruger tu má hornickou osadu. Byly to necky na rudu, ne tak velké jako lodě ze severu, ale podle nich poznal přístav, našel skulinu pro malý člun, žebřík mezi palubami, což znamenalo, že už není v divočině a může zvednout kokpit, ale neudělal to. Měl dojem, že by neměl zapínat vysílačku, protože o té mu Justin nic neřekl, a stejně ji neuměl ovládat. Troubil tedy, dokud kdosi nerozsvítil nad molem a na nábreží se nesešli zvědaví lidé.

"Telefon," oznámil Posluha a vytrhl Justina ze spánku, který ho překvapil na kanapi v obývacím pokoji. Zvedl se na loket, opřel se o ruku, a když Posluha hovor přijal, už stačil vstát a houknout: "Jsem tady." Bylo slyšet, jak to stroj sděluje volajícímu: "Justin je přítomen. Vyčkejte, prosím."

Promnul si tvář porostlou ubohým řídkým strništěm, protřel si oči. "U telefonu," ohlásil se a srdce se mu zlou předtuchou rozbušilo tak, až ho bolela žebra.

"Dobré ráno," pozdravila ho Ari. "Promiň, že tě ruším touhle dobou. Justine, ale kde je Grant?"

"Nevím," odtušil. Touhle dobou? Kolik je? Promnul si víčka a zkusil zaostřit na nástěnné hodiny. Pět ráno. To už je určitě u Krugerů. "Proč? Není doma?" Podíval se průchodem do Grantovy ložnice, kde se svítilo nad ustlanou postelí, takže je to pravda. Grant opravdu večer utekl, nezdálo se mu to.

To nám přece nemohlo projít!

"Justine, chci si s tebou promluvit, jakmile sem ráno přijdeš."

"Hned?" Třásl se mu hlas. To bude časnou hodinou. Celý se klepal.

"V osm přesně. Až přijdeš do práce. V laboratoři v Prvním křídle."

"Ano, paní."

Telefon umkl. Justin si znovu promnul tvář a pevně stiskl víčka. V čelisti měl křeč. Báł se, že bude zvracet.

Napadlo ho zavolat otci. Nebo za ním rovnou jít.

Na to mu ale Ari nechala volný prostor a možná právě to od něj očekávala, možná od něj ale čekala, že to od ní bude očekávat, a tak za otcem nepůjde. Snažit se myslet dál než ona byl stejný nesmysl jako přechytračit otce.

A on se teď snaží o obojí.

Posnídal suchý toast s džusem, protože do sebe víc nedostal. Vysprchoval se, oblékl a pak se jen snažil zabít čas maličkostmi, protože ho měl tolik, protože se čekání tak táhlo.

Udělal to schválně. Tím si byl jistý. Ari nedělala nic bez důvodu.

Granta třeba už má policie.

Možná je zpátky v Reseune.

A může být mrtvý.

Ari se z něj pokusí něco vyrazit, něco mu vmete a nahraje si jeho reakci. Připravil se na všechno, co mu může říct, i na nejhorší. Byl odhodlaný v případě nutnosti opáčit: Nevím. Odešel. Měl jsem za to, že jde k vám. Jak jsem to měl vědět? Nikdy nic takového neudělal.

Ve tři čtvrtě na osm odešel z bytu a sjel výtahem do haly, prošel vrátnicí křídla jedna, odemkl svou kancelář, rozsvítil, všechno jako obvykle.

Zamířil chodbou kolem kanceláře Jane Strassenové. Pozdravil ji. Zahnul za roh a pokračoval po schodech do laboratorní sekce na konci budovy.

Bezpečnostní zámek na bílých dveřích otevřel svou kartou a prošel špalírem zavřených vchodů. Na konci vedly dvoukřídle dveře do zašlé Laboratoře v prvním křídle a vůně etanolu, chlad a vlhko mu připomněly první studentská léta, kdy tu pracoval. Svítilo se. Po levé straně měl otevřené dveře do lednice a z místnosti proudilo jasnější světlo.

Vešel a zaslechl hlasy. Z laboratoře se vynořil Florián.

Na tom, že za šéfovou jde student a všude se motají laboranti, nebylo nic divného. Laboratoř jedna byla stará a dávno překonaná zařízením v budově B, ale fungovala. Výzkumníci ji stále využívali, protože byla blíž a dělohy se ovládaly ručně. Ari se tu poslední dobou často zdržovala. Spoustu osobních projektů přechovávala v místní lednici, asi nejlepší v prvním křídle.

Projekt Rubin, napadlo ho. Dříve ho její přítomnost v laboratoři pokaždě překvapila; má přece nejlepší techniky a nemusí všechno dělat sama. Už se nedivil.

Chci mít všechno pod kontrolou, prostě se chci zase pustit do práce. Možná je to ješitnost...

Navíc s ní bude sám a tomu se už pár neděl snaží vyhnout.

"Paní vás očekává," ohlásil Florián.

"Děkuji," odpověděl jako obvykle. "Nevíš, o co jde?"

"Doufal jsem, že to budete vědět vy, pane," odvětil Florián. Z černých očí mu nešlo nic vyčíst. Pokynul k chlazené laboratoři. "Můžete dál. Paní, dostavil se Justin Warrick."

"Dále," ozval se Arianin hlas.

Justin vkročil do dlouhé laboratoře, kde Ari seděla u stolu nad staromódním separátorem. "Hergot," ulevila si, aniž by zvedla hlavu. "Nevěřím tomu krámu. Musím si objednat z bēčka. Tohle prostě neberu." Vzhledla a cukla rukou, až se Justin u dveří polekal. Uvědomil si, že by měl zavřít, opřel se do vzduchotěsných ocelových dveří, lekl se, že prasknou, a tak zase vši silou zatáhl za kliku, aby je zbrzdil.

"Neřád," zabručela Ari. "Jane je hrozný skrblík. Strčíš do dveří a málem tě zabijou. Jakkpak se ti daří?"

"Dobře."

"Kde je Grant?"

Srdce mu bušilo až v krku. Ovládl ho vůlí. "Nevím. Měl jsem za to, že šel k vám."

"No jistě. Grant včera večer ukradl člun. Druhý zneškodnil. Bezpečnost ho stopovala ke Krügerům. Co o tom víš?"

"Nic. Vůbec nic."

"No jistě." Otočila se na židličky. "Všechno to naplánoval tvůj kamarád."

"Zřejmě. Grant je velice schopný." Šlo to až příliš hladce. Ari toho umí daleko víc, dokáže kroužit kolem a nejt přímo k věci. Snažil se zvládnout úlevu, jako by to byla skála, ke které ho proud žene příliš rychle. Florián čeká venku. Její slova nikdo neslyší. Dveře laboratoře jsou zamčené. A možná někde nahrává štěnice. "Je mi líto, že se mi nesvěřil."

Ari mlaskla. "Chceš vidět bezpečnostní hlášení? Včera jste šli ven oba. Vrátil ses sám."

"Hledal jsem Granta. Říkal, že si vedle půjčí tašku. Nevrátil se."

Ari pozvedla obočí. "Ale no tak."

"Promiňte. Bylo to tak."

"Opravdu jsi mě zklamal. Čekala jsem od tebe větší vynalézavost."

"Řekl jsem vám všechno, co vím."

"Tak poslyš, příteli. Dopustili jste se krádeže, je ti to jasné? Víš, co se stane, když Reseune podá žalobu."

"Ano," odpověděl tak klidně a mnohoznačně, jak jen dovedl. "Vcelku přesně."

"Nespadáme pod Cyteen."

"Já vím."

"Jsi se sebou náramně spokojený. Proč?"

"Protože žádnou žalobu nepodáte."

"Chceš se vsadit?"

Čekala nějakou nekontrolovanou reakci. Usmál se. Dokonale se ovládal, i když nevěděl, jestli už Grant není v jejích rukou. "Sázím na to," odvětil klidně. "Máte mě. Nemáte Granta. Dokud se mně ani otcí nic nestane. Grant bude mlčet a všechno půjde hladce."

"Proto jsi tu zůstal."

Tak tohle jí vrtá hlavou. Nelogické rozhodnutí.

Vycenil zuby ve vítězném úsměvu. Přemohl ji sám na její půdě. "Jeden z nás musel. Abyste si mohla být jistá, že nepromluvíme."

"Nejistě. To naplánoval Jordán?"

Tentokrát ztratil kontrolu. Hned si to uvědomil. Takovou pocitu nečekal.

"Ne."

"Tys to byl." Ari se tiše zasmála a Justinovi se její smích ani trochu nelíbil, i když bylo jasné vidět, že je opravdu překvapená.

Ari své reakce hrála stejně jako jeho otec, od a až do zet. Nic jiného mu nezbyvá. Omluvně pokrčil rameny. "Skvělý plán," řekla Ari. "Ale celý závisí na Grantovi."

Je mrtvý, problesklo Justinovi hlavou a připravil se na strašnou zvěst. Třeba bude lhát. "Věřím mu," odvětil.

"Ten plán má ale jednu mouchu."

"A jakoupak?"

"Jordána. Nebude se mu to líbit."

"Promluví s ním." Začínal se třást, kryogenické potrubí u stropu z něj vytáhlo všechno teplo. Cítil, jak se jeho sebeovládání hroutí a zkusil se trochu sebrat. Tuhle taktiku ho učil otec, střídat nátlak a uvolnění jako Ari, pátrat po drobných náznacích jako stažení zornic nebo napětí drobných svalů, všechno pracovalo v jednom rytmu jako při šermířském souboji, nahoru, dolů, nahoru, dolů, a najednou změna rytmu, jakmile prokoukne její pravidla. Čekal to. Usmál se, protože ho správný odhad vzpružil. "Jistě ho to pobaví."

Viděl, jak se Ari rozlévá po tváři úsměv. Buď opravdu zasáhl, nebo Ari polevuje v obraně, aby si to myslel.

"Máš pevné nervy," prohlásila. "A nejsi ani trochu nafoukaný, vid'? Hergot chlapče, kraje jsou zubaté a sám nevěříš, že máš v ruce všechny zlomky, ale uznávám, že to byl skvělý tah. Nejde ale zopakovat."

"Nepotřebuji opustit Reseune, dokud neodletí můj otec."

"A tady je háček, že ano? Jakkpak to asi rozmotáme? Promyslels to do konce? Řekni mi, co bude, až Jordán zamíří pryč z

planety. Fakt jsem zvědavá."

"Třeba mi učiníte nabídku."

Ari blýskla úsměvem. "To je úžasné. Byl jsi tak nenápadný. Jak jsi to udělal, takhle oklamat testy?"

"To byste si měla domyslet sama."

"I ty drzouně!" To už se nahlas rozesmála. "Fakt ti to myslí. Něco jsi mě naučil. V mém věku je to vzácnost. Musíš mít Granta hodně rád, když kvůli němu vylezeš z úkrytu. Hodně rád." Opřela se jedním loktem o pracovní stůl a vážně se na něj podívala. "Tak já ti něco povím, drahoušku. Jordán tě miluje. Je to poznat i z tvého chování. A musím uznat, že na Grantovi odvedl skvělou práci. Děti potřebují takovou výchovu. Ale platíme za to strašnou cenu. Jsme smrtelní.

Ztrácíme své blízké. A opravdu nás bolí, když se jim něco stane. Rodina znamená strašnou zodpovědnost. Co chceš Jordánovi říct?"

"Nevím. Kolik bude třeba."

"Tolik, aby si myslel, že vyhrál?"

Výpad a návrat do postoje. Jen se na ni usmál, jako by se nechtěl hádat s šermířským mistrem.

"Inu," začala, "za tohle na tebe bude Jordán hrdý. Neříkám, že je to moudré. Plán byl chytrý a tvé důvody nanejvýš pošetilé, ale oddanost připravuje lidi o rozum, že ano? Co by podle tebe Jordán udělal, kdybych podala žalobu?"

"Šel by na Úřad. Mluvil by s tiskem. To přece nechcete."

"Ale my přece máme spoustu možností. Jeho syn je opravdu vinen krádeží, vandalismem, neoprávněným přístupem k datům... Spousta věcí se nemusí stát. Jordán mě může obvinít, já jeho, když se do toho dáme, nikdy se nedostane na svůj vytoužený flek na konci světa, ať už za ním stojí kdokoli. Ani po něm neštěknou. Ale to všechno dobře víš. Proto všechno jde tak hladce, dokud se mi nezachce přitáhnout sem Granta a ztrestat ty tvé kamarádky. Tady ti totiž něco uniklo. Že se můžu zachovat stejně jako ty a porušit zákon. Když pak někdo vytáhne na světlo tvůj podíl, tvůj otec se dozví o tvých skutečných důvodech, podívá se na záznamy našich roztomilých schůzek, hm? Asi se bude zlobit."

"Když se obrátím na soud já, taky vám zkomplikuju život. Nemůžete si to dovolit. Máte většinu v Radě. Jestli chcete, aby se vám všechno rozpadlo pod rukama, šáhněte na Granta a já budu mluvit! Jen počkejte."

"Ty ubohý žalobníčku," protáhla. "Ty si snad myslíš, že tomu rozumíš."

"Dost dobře, abych věděl, že mi kamarádi nevynesou kartu, dokud nemusejí."

"Co víš na Krugery, že pro tebe takhle riskují? Nebo si myslíš, že tě druhá strana nechce využít? Pomyslel jsi na to?"

"Neměl jsem moc na výběr. Ale dokud platí Jordánova smlouva o přeložení a vy nesáhnete na Granta, mělo by být všechno v pořádku. Když mě strčí do sondy, spoustu toho vytáhnou - o projektu. Myslím, že se vám teď zrovna nehodí, aby někdo zvenčí vyslyšel reseunské výzkumníky."

"To je pěkně nebezpečné, mladý muži." Ari se předklonila a ukázala na něj prstem. "Vymyslel to Jordán?"

"Ne."

"Radil ti?"

"Ne."

"To mě udivuje. A udiví to i další lidi. Jestli se dostaneš před soud. Úřad neuvěří, že tě Jordán nenavedl. A to mu uškodí, až se bude hlasovat. Takže budeme zticha. Jordánovi můžeš říct, co chceš, a řekneme, že jsme dosáhli patu. Nesáhnu na Granta a nenechám Krugerovy zavířit."

A mohla bych. Mohla bych ti zařadit nehodu. Nebo Jordánovi. Zemědělské stroje jsou tak nebezpečné."

Šokovala ho. A vyděsila. Nikdy nečekal, že bude mluvit tak otevřeně.

"Chtěla bych se tě na něco zeptat," oznámila. "To, co řekneš otci, buď udrží všechno pod kontrolou, nebo se všechno provalí. Docela ráda Jordána pošlu na Fargone. A mám návrh, jak ten tvůj podraz rozmotat. Jordán může odjet na Fargone, jakmile tam pro něj bude místo. A když opustí stanici Cyteen, ty zůstaneš tady. Zařídiš, aby Grant letěl za ním, hned jak bude otevřený koridor Hope a rozjede se projekt Rubin. Další lodí můžeš za nimi. To všechno donutí tvého otce i tebe držet zobák dostatečně dlouho, abych zařídila všechno potřebné. Armáda nenechá Jordána příliš mluvit, nesnáší mediální pozornost. Nebo můžeme všechno hned zveřejnit a poštekát se před tribunálem. Zajímalo by mě, kdo vyhraje, když Rubina stáhnou na Cyteen a Fargone pošlu k čertu."

Spadl jsem do pastí, uvědomil si. Ale jak jsem se jí měl vyhnout? Co jsem zkazil?

"Souhlasíš?" zeptala se.

"Ano. Pokud dodržíte svou část úmluvy. A pustíte mě pracovat do otcova křídla."

"Ne, ne, na tom jsme se nedohodli. Zůstaneš tady. Navíc zachováme vřelé vzájemné vztahy. Víš, jak je tvůj otec hrdý. Víš co by pro něj znamenalo rozhodování, jestli jít na Úřad a přijít kvůli tvé nerozváznosti o všechno, nebo mlčet a vědět, do čeho ses namočil, aby mohl odletět. Protože právě to jsi udělal. Předal jsi mi všechny zbraně, které potřebuju, kdybych je chtěla použít. Zajistil jsi mi jeho mlčení a ani mu nemusím ubližovat. Stačí, když sklapneš, vrátíš se ke své práci a trpělivě počkáš, až všechno skončí. Máš přesně to, co jsi chtěl - rukojmí za jeho mlčení a propuštění z Reseune. Takže se pusť do práce, mladíku, ještě dneska mi přines hlášení o BRX a neflákej se. Jinak si dělej, co chceš: zavolej tátovi, řekni mu, že Grant zmizel, řekni mu, cokoli chceš. V tom ti samozřejmě nezabráním. Kolem deváté večer se staviš u mě v bytě a všechno mi řekneš. Jinak si budu myslet, žeš porušil dohodu."

Když domluvila, ještě přemýšlel, probíral každé slovo a co jím myslela. Snažil se najít všechny pasti. Do jedné se chytil a o ní věděl přesně. Děsilo ho pozvání na večer. K němu dnes všechno směřovalo.

"Můžeš jít," propustila ho.

Prošel vnější laboratoří kolem Floriána, ven do haly, bílými bezpečnostními dveřmi na schody a nahoru na chodbu Prvního křídla. Cestou do kanceláře ho někdo potkal a popřál mu dobré ráno; Justin si to uvědomil až v půlce chodby a ani si nevybavil, kdo ho zdravil.

Nevěděl, jak se spojí s Jordánem. Asi po telefonu, řekl si. Zavolá mu a sejde se s ním u oběda. Nějak to přežije. Jordán

pochozí, že je rozrušený.

Ari měla pravdu. Když se do toho Jordán začne montovat, všechno se zhroutí, a pokud Justin věděl, nemá Jordán v ruce žádnou pořádnou kartu.

Nejlepší bude počkat, až se uklidní natolik, aby dokázal s chladnou hlavou poznat, jestli má cenu říct Jordánovi všechno.

I kdyby měl čekat do soudného dne.

"Udělal jsem..." Justin točil stopkou vinné sklenice v prstech a upřeně si ji prohlížel, aby se nemusel dívat otci do tváře. "Plánovali jsme to už dávno, kdyby jednoho z nás přitlačili ke zdi. Vzala mi Granta, aby mě zahнала do kouta. Vím, že jsi mi řekl, abych šel napřed za tebou. Ale ona po nás rovnou skočila a my mohli tak maximálně podat protest na Úřad vědy. Pro Granta už by bylo pozdě. Bůh ví, co by s ním provedla, než bychom to dotáhli k soudnímu příkazu." Pokrčil rameny. "A nakonec bychom stejně nevyhráli, protože Ari má zákon na své straně a ta dohoda ohledně Fargone by padla, takže jsem... chytil jsem jedinou příležitost, která měla nějaký vyhlídky. Podle svého nejlepšího svědomí. To je všechno."

Obědvali v soukromí Jordánovy kuchyně. Paul jim nosil prosté sendviče a Warrickové z nich sotva uždibovali

"Hergot," pravil Jordán. Zatím nechával mluvit Justina. "K čertu, měl jsi mi říct, co se děje. Říkal jsem ti..."

"To nešlo. Pak by se zdálo, že jsi všechno vymyslel ty. Nechtěl jsem nechat stopy."

"A nechals?"

"Ke mně vedou dost jasně, bohužel. Ale to je součástí dohody. Proto jsem tu zůstal. Ari na mě teď něco má. Může mě použít proti tobě, jako chtěla Granta použít proti mně. Jenže teď ho nepotřebuje."

"To tedy nepotřebuje! Proboha, synku..."

"Není to tak zlé." Pořád dokázal ovládat hlas. "Chtěla mě vyděsit. Nedal jsem se. Řekla... řekla, že to uděláme takhle: jakmile bude filiálka dostavěná, odletíš, mám její slovo. Pak za tebou dostanu Granta, na to máš moje. Takhle..."

"Takhle tady zůstaneš sám a může si s tebou dělat, co chce!"

"Takhle," pokračoval klidně, pomalu, "Ari ví, že se mě může držet a ty nebudeš mluvit, dokud nebude se svými projektama dost daleko, aby nešly zastavit. A vojáci ti nedovolí moc mluvit. O to jí jde. Dostala to. Nemá ale neomezenou moc a takhle se dostaneme ven všichni tři. Časem."

Jordán dlouho mlčel, pak zvedl sklenku, upil víno a zase ji položil.

Několik dlouhých minut nic nefekl.

"Rozhodně jsem si neměl Granta nechávat," řekl nakonec, "když jsme se s Ari rozhádali. Věděl jsem, že to přijde."

Hergot, věděl jsem to už tenkrát. Nikdy, nikdy nepřijímaj dary od nepřátel."

"Tehdy už bylo pozdě, ne?" namítl Justin. Z té upřímnosti se málem rozplakal, dostal vztek. "Proboha, co jsme mohli dělat?"

"Určitě je v bezpečí?"

"Neodvážil jsem se po tom pátrat. Ari by mi asi řekla, kdyby něco věděla. Všechno jsem naplánoval. Když se hned nedovolá na číslo, co jsem mu dal, zůstane u Krugerů, dokud to někdo nezvedne."

"Merildovo číslo?"

Justin přikývl.

"Proboha." Jordán si prohrábl vlasy a vrhl na syna zoufalý pohled. "Synku, Merild s policií nic nenadělá."

"Vždycky jsi říkal... když se něco semele... A vždycky jsi říkal, že je přítel Krugerů. A Ari nezavolá policajty. Ani si nic nezkusí na vlastní triko. Řekla to. Mám všechno podchycený. Věřím tomu."

"Tak si věříš podstatně víc, než bys měl," odsekl Jordán. "Grant je bůhvídkde, Krugerovi už třeba mají na prahu policii, Merilda třeba vůbec neseženou, prokristapána, vždyť pracuje po celém kontinentu."

"Nechceš mi snad tvrdit, že jsem mu měl napřed zavolat?!"

Jordán zbrunátněl. Ještě se napil a hladina ve sklenici povážlivě klesla.

"Merild je právník. Musí se ohlížet na etiku."

"Taky má přátele, ne? Spoustu přátel."

"Nebude se mu to líbit."

"Je to, jako kdybych za ním přijel já, nebo ne?" Nechal se zahnat do obrany a odrážel rány na útěku. "Grant je stejný. Merild to ví, ne? Co je to za etiku, když vydá Granta policajtům?"

"Tebe bych si zodpověděl snáz. Kdybys měl aspoň dost rozumu a utekl s ním!"

"Není náš! Patří laboratoři! Moje společnost by na tom nic nezměnila."

"Před zákonem jsi nezletilý, najdou se polehčující okolnosti... byl bys venku..."

"A začal by soud a bůhví z čeho by nás obvinili. Nebo ne?"

Jordán dlouze vydechl a zvedl oči.

Justin toužil, ať otec řekne: "Ne, mylíš se, nepomyslels..." Pak by bylo možné všechno.

Ale Jordán tiše pronesl: "Ano," a připravil ho o naději.

"Takže je to pat," prohlásil Justin. "A ty nemusíš nic dělat, dokud se věci nepohnou. Když mi bude Ari dělat potíže, řeknu ti to. Můžu?"

"Jako teď?" kontroval Jordán.

"Dřív. Přísahám. Stačí?"

Jordán se místo odpovědi pustil do kousičku sendviče. Nestačí. To Justin věděl. Ale bude muset.

"Nesmíš tady zůstat, až odletím," prohlásil Jordán. "Něco vymyslím."

"Hlavně nic neproflákní."

"Že mi to říkáš zrovna ty. Ari ještě nevyhrála. To si pamatuj. Své sliby dodržuje jen tak dlouho, jak se jí to hodí. Grant je důkazem. Je schopná stínat hlavy, synku, a měl by sis to pamatovat, až na ni budeš příště dělat ramena. Na tebe nebo na mě nebere o nic větší ohled než na své vzorky, než na toho chudáka devítiletého aze, kterého s vymazaným mozkem poslala do dolů, protože nevypadal slibně a ona potřebuje místo! Nebo problematické případy, které nezvládne, ani je nepošle mým lidem, prostojte vyřadí jako ty tři zdravé aze před měsícem, protože skončila pokus a už je nepotřebovala. Nemůžu to dokázat, protože nemám spisy, ale vím, že je vyhodila. S takovou ženskou si zahráváš. Život pro ni nic neznamena, bůh pomáhá jejím vzorkům, veřejné mínění na ni nemůže, je tak chytrá, že po ní nikdo nepřečte poznámky, zodpovídá se přímo Unii a tu má v kapse, prostě jí na nikom nezáleží a všichni jsme pro ni jen vzorky pod mikroskopem..." Jordán odstrčil talíř a chvíli na něj zíral, než zvedl hlavu. "Synku, nevěš, že by se před něčím zastavila. Udělá cokoli."

Poslouchal. Poslouchal nanejvýš pozorně. A vzpomněl si na nebezpečné zemědělské stroje.

Když vylezl ze sprchy a vzal do ruky hodinky, ukazovaly půl deváté. V bytě bylo nesnesitelné ticho a prázdno. Byl skoro rád, že tady nemusí strávit noc s tichem a Grantovým prázdňým pokojem, asi stejně rád, jako by byl za kousání do rtu, kdyby mu něco spadlo na prst. Grantova ztráta ho trápila nade všechno a Arianino obtěžování ho může rozptýlit a odvést pozornost k menší nepřijemnosti.

Svině hnusná, pomyslel si a v očích ho začalo pálit. Ponižilo by ho, kdyby ho měly pálit kvůli ní. To Grant ho vyhodil z rovnováhy, kvůli Grantovi se teď Justinovi klepou ruce tak, že postříkal holicí pěnou zrcadlo. Rozzuřil se. Všechno se proti němu spiklo, všechno se ho snažilo dožrat, položil tedy pěnu přehnaně opatrně na poličku a odrásal z tváří ubohý porost.

Jako když chystají mrtvolu do rakve, napadlo ho. Každý v Reseune má vliv na jeho budoucnost, u všech má něco v zástavě, dokonce i u otce, který se ho neptal, jestli chce vyrůstat jako rodičovský klon a znát předem všechny budoucí vrásky; chválabohu to není špatný obličej, ale žádný originál, to ne... tvář plná významů pro přátele jeho otce - i pro nepřátele; když si ho Ari tehdy ve skladu poprvé namáčkla na stěnu...

Nevěděl tehdy, co dělat. Od té doby tisíckrát zalitoval, že ji nechtyl a neprovedl s ní, co by těžko mohla očekávat od sedmnáctiletého studenta žena, která mohla být jeho praprababičkou. Tehdy poprvé ho zaskočila, neměl promyšlenou taktiku, ztuhl a blábolil nějaké nesmysly o tom, že musí jít, že má domluvenou schůzku, jestli dostala tu zprávu, na niž si ani on pořádně nevzpomínal...

Kdykoli si na to vzpomněl, zčervenál. Utekl tak rychle, že zapomněl notes s hlášením a raději ho napsal znovu, než by se vrátil. Mířil na schůzku s Ari a hýčkal představu, že když teď udělá to, co tehdy nedokázal, možná se mu vrátí trocha sebeúcty.

Byla sice stará, ale omlazování jí stále fungovalo. Vypadala tak na čtyřicet, na padesát, a Justin viděl její fotografie z dvanácti a šestnácti let, kdy ještě nebyla tak drsně pohledná. V porovnání s jinými šestkrát staršími ženami nebyla k zahazení a potmě u ní najde totéž jako u Julie Carnathové, připomínal si cynicky. Dokonce lepší, protože Ari ví, co chce. V Reseune spali všichni se všemi a dalo rozum, že Ari bude hledat ztracené mládí s klonem muže, proti němuž byla v jeho sedmnácti třikrát starší. Bylo by to k smíchu, kdyby to nebylo k pláči a teď nešlo místo o Jordána o Justina. Nebyl si jistý, že se vůbec na něco zmůže, ale Ari pro něj může znamenat zkušenost: on zatím poznal jen Julii a ta ho nakonec stejně požádala o Granta, což ho tak ranilo, že už se k ní nevrátil. Tím jeho milostné romány skončily a Justin málem schválil otcovu misogynii. Ari je had, odporná v každém ohledu, ale klíčem k celému případu, připomněl si, je můj přístup. Když ho použiju, nezbude Ari v ruce žádná zbraň. Tak to bude nejlepší, k tomu se odhodlal - bude chlap, přežije to, poučí se (žena Arianina věku ho jistě má co naučit v mnoha směrech) - ať si Ari dělá, co chce, ať si hraje, pak buď ztratí zájem, nebo ne.

Sedmnáctiletý mladík se stěží nechá okouzlit ženou v jejích letech, ale ona třeba zoufale potřebuje pohledného, dobře naloženého občana do postele. Jen ať se chytí.

Ať má ona problém a on řešení.

Třeba se na ni dá jít přes věk a přes marnivost, třeba právě tady má slabinu, již zatím nikdo neodhalil, protože žádný z jejích nepřátel zatím nebyl pěkný sedmnáctiletý kluk.

Když zazvonil u dveří Arianina bytu, měl na hodinkách devět pět - o pět minut se opozdil, aby Ari začala přemýšlet, jestli přijde, nebo jestli už s Jordánem vymysleli nějaký plán. Delší zpoždění si nedovolil, aby nezačala jednat.

Dveře otevřela Catlin. Justin poprvé uviděl Arianin soukromý byt, samý žlutý travertin a bílý nábytek, nesmírně drahý, jaký člověk jinak zahlédne jen ve zprávách ze Státní síně. Catlin v neposkvřené černé uniformě, upjatá - jako vždy.

"Dobrý večer," pozdravila ho. Milé slovo od ní slyšel málokdy.

"Dobrý večer," odvětil a Catlin za ním zavřela. V pozadí sotva znatelně ševalila hudba, elektronická flétna stejně chladná jako kamenná vstupní hala. V kostech ucítil třás.

Nejedl nic než hranolky k obědu a suchý toast k večeři, aby se nepozvracel. Teď se mu podlamovala kolena, točila se mu hlava a musel uznat chybu.

"Paní nepřebývá v této části rezidence," oznámila Catlin a provedla ho další chodbou. "Ta je reprezentační. Pozor ať

neuklouznete, pane, rohožky jsou na dlažbě zrádné. Pořád paní říkám... Máte zprávy o Grantovi?"

"Ne." Žaludek se mu při tom překvapivém útoku na křídle stáhl. "Ani je neočekávám."

"Jsem ráda, že je v bezpečí," naklonila se k němu důvěrně Catlin, jako by chválila počasí, stejně hedvábným hlasem, takže stále nevěděl, jestli může být Catlin za něco ráda nebo jestli jí na někom záleží. Byla chladná a krásná jako hudba v pozadí, jako vstupní hala. Na konci chodby, ve sníženém salonku, obloženém lakovaným vlnovnickovým dřevem, šedomodrým a výrazně vláknitým, zařízeným vysokým bílým kobercem, šedozelenými křesly a bezovou pohovkou, se setkali s jejím kolegou.

Florián měl také černou uniformu, proti atletické Catlin vypadal útlý. Přátelsky položil Justinovi ruku na rameno. "Ohlas hosta," oslovil Catlin. "Chcete něco k pití, pane?"

"Ano," odpověděl. "Vodku s péči, jestli máte." Péči se dováželo za drahé peníze a Justin se ještě neoklepal z té nádhery, jakou dokázala Ari v Reseune shromáždit. V rohu za barem stála Downerova plastika, primitivní umění, dál našel ocelovou sochu a pár obrazů, které znal z naučných pořadů jako mistrovská díla epochy podsvětelných letů. A jsou tady, kde je vidí jen Ari a její hosté.

Byl to pomník požitkářství.

Vzpomněl si na toho devítiletého aze, o kterém mluvil otec.

Florián mu přinesl sklenku. "Posaďte se, prosím," vybídl ho, ale Justin se vypravil po obvodovém stupínku na prohlídku vystavených obrazů, prohlížel si jednu malbu po druhé, uskrával drink, který zatím ochutnal jednou v životě, a snažil se uklidnit.

Uslyšel za sebou kroky, otočil se a uviděl Ari v šatech s geometrickým potiskem, stažených v pase třpytivým páskem. Rozhodně to nebyl úbor na obchodní jednání. Cívil na ni a srdce mu bušilo hrůzou při zjištění, že Ari je skutečná, že se ocitl v bryndě, jejíž dna nedohlédne, a že nemá kam utéct.

"Líbí se ti moje sbírka?" Ukázala na obraz, u kterého stál. "To dělal strýček. Slušný malíř."

"Byl dobrý." Na chvíli vypadl z rytmu. Rozhodně nečekal, že Ari začne vzpomínkami.

"Uměl spoustu věcí. Tys ho neznal? Jak bys mohl. Umřel v pětačtyřicátém."

"Ještě jsem nebyl na světě."

"Hergot, ten čas letí a všechno se mění." Zavěsila se do něj a odvedla ho k dalšímu obrazu. "Tady je opravdový skvost. Fausberg. Naivní malíř, ale tohle je první obraz Alfý Centauri. Lidi tam už nelétají. Miluju ten obraz."

"To je něco." Prohlížel si plátno a cítil z něj čas a stáří, živou ruku umělce na pouti ke hvězdě, o kterou lidstvo přišlo.

"Kdysi nikdo netušil, jakou má cenu," pokračovala. "Já ano. Na prvních lodích letěla spousta naivních malířů."

Podsvětelná rychlost jim nechávala dostatek volného času. Fausberg maloval akrylem a mapovacími fixy - na stanici kvůli němu museli vymyslet úplně novou konzervační techniku. Trvala jsem na tom. Strýček všechno skoupil, já nechala obrazy zakonzervovat, a tak se zachránily malby z Argó. Většina jich visí v novgorodském muzeu. Stanice teď touží po jednom plátně z cesty na 61 Cygni. Třeba se dohodneme. Vyměním ho za něco stejně cenného. Mám záslusk na jistého Corota."

"Kdo je Corot?"

"Proboha, dítě! Stromy. Zelené stromy. Viděl jsi pásy ze Země?"

"Spoustu." Na chvíli se uklidnil a vybavil si záběry krajiny daleko podivnější než na Cyteenu.

"Tak Corot byl krajinář. Mimo jiné. Půjčím ti své pásy. Měla bych ti je pustit hned dnes. Catlin, máš seriál Kořeny lidského umění?"

"Jistě, paní. Vyhledám ho."

"A další. Tohle, můj mladý příteli, je jeden z našich. Ševčenki. Máme ho nahraného. Umřel, chudák, na selhání podpory života, když u moře stavěli Pytho. Ale zanechal skvělé dílo."

Červené útesy a modré vlnovníky. To bylo na Justina příliš obyčejné. Napadlo ho, že by dovedl malovat stejně. Ze zdvořilosti si ale názor nechal pro sebe. Uměl kreslit. Dokonce maloval, přinejmenším bezprostředně po seznámení s objevitelskými malíři. Vyrůstal na planetě a snil o hvězdách a cizích světech. A nečekal, že se kdy v životě dostane z Reseune. Dokud to nezačalo vypadat, že se to povede Jordánovi.

Přišel Florián a dal Ari jasně zlatý míchaný drink ve sklenici z broušeného křišťálu. "Pomerančová šťáva s vodkou," vysvětlila. "Ochutnal jsi někdy pomeranč?"

"Syntetický," odpověděl. Každý znal umělé pomeranče.

"Ne, opravdový. Na, napij se."

Trochu ochutnal. Pod alkoholem ucítil složitou kyselo-sladko-hořkou chuť. Chuť staré Země, pokud mluvila pravdu, a to jistě mluvila, když měla na stěnách takové obrazy.

"Je to dobré," řekl.

"Dobré. Je to skvělé! Skleníky zkusí vypěstovat pomerančovník. Máme vytipované místo - žádné genetické úpravy. Zóny jim prý budou svědčit tak, jak jsou. Je to světle oranžové ovoce. Samé dobroty. No tak, vezmi si ho. Floriáne, namíchej mi další." Přitáhla si ho a nasměrovala po schůdkách k pohovce. "Cos řekl Jordánovi?"

"Jenom, že Grant je uklizený a všechno jde dobře." Posadil se, pořádně si přihnul, odložil sklenici na mosazný stolec za pohovkou a uklidnil se, jak jen to tady a v téhle společnosti šlo. "Nic víc jsem mu nepovídal. Je to moje věc."

"Opravdu?" Ari si přisedla a Justinovi se stáhl žaludek. Položila mu ruku na stehno a přitiskla se k němu. Justin dokázal myslet jen na ty aze, o kterých mluvil Jordán, které bezdůvodně vyřadila, na ubohé aze, co ani nevěděli, že umírají, jen se měli dostavit do nemocnice. "Sedni si blíž, drahousku. Nic se neděje, je to příjemné, nebo ne? Opravdu bys neměl být tak nervózní." Objala ho a začala mu hladit záda. "Tak, uvolni se. Příjemné, že ano? Otoč se a já ti namasíruju ramena."

Bylo to, jako když ho tehdy přepadla v laboratoři. Zkusil něco vymyslet, ale nic ho nenapadlo. Vzal sklenici, dvakrát se

napil, ale neposlechl ji. Ari ho nepřestávala hladit.

"Jsi napjatý. Navrhoju ti jednoduchý obchod. Vůbec tady nemusíš být. Kdykoli můžeš odejít."

"Jistě. Hergot, proč nejdem rovnou do ložnice?" Skoro se mu třásl ruce. Led ze sklenice ho mrazil až v kostech. Dopil, aniž by se na ni podíval.

Mohl bych ji zabít, pomyslel si bez hněvu. Napadlo ho to jako řešení neřešitelné situace. Než mě Florián a Catlin zastaví. Dokázal bych jí zlomit vaz. Co by mohli dělat?

Dají mi psychosondu a zjistí všechno, co provedla? To by ji odrovnalo. Mohlo by to fungovat. Mohla by to být cesta ven.

"Floriáne, došla mu pomerančová šťáva. Přines mu další. No tak, miláčku. Uvolni se. Tohle udělat nemůžeš, oba to víme. Chceš si to zkusit sám? O to jde?"

"Chci se napít," zamumlal. Všechno mu připadalo neskutečné jako zlý sen. Za chvíli na něj začne mluvit jako v rozhovorech, to k tomu patří, z téhle špíny se nedostane, musí se opít, ožrat se, až mu bude zle, až bude úplně neschopný a Ari to vzdá.

"Říkal jsi, žeš nikdy neexperimentoval, jen na páscích. Je to pravda?"

Neodpověděl. Jen se otočil, aby zjistil, jak dlouho ještě Floriánovi potrvá míchání drinku, aby upřel pozornost na něco jiného.

"Myslíš, že jsi normální?" zeptala se Ari. Ani na to jí neodpověděl. Upíral zrak na Floriánova záda. Cítil mezi lopatkami Arianinu ruku, cítil, jak se k němu naklání a bere ho kolem pasu.

Florián mu podal sklenici a Justin jen dál seděl, loktem se opíral o polstrování, cucal šťávu s vodkou a snažil se nevnímat, jak ho Ari hladí po zádech.

"Něco ti povím," začala polohlasem Ari. "Vzpomínáš si, co jsem ti říkala o rodinných vztazích? Prokážu ti velikou službu. Zeptej se jakou."

"Jakou?" zeptal se, protože musel.

Objala ho. Justin se napil a snažil se zahnat nevolnost z jejích dotyků.

"Myslíš si, že k tomuhle patří něha," prohlásila Ari. "Pleteš se. Něha s tím nemá nic společného. Sex děláš sám pro sebe, drahoušku, protože je příjemný. To je všechno. Někdy je ti některá opravdu blízka, chceš to dělat pořád dokola, v pořádku, možná bys jí měl věřit, ale nevěř. Nikdy jim nevěř. V první řadě musíš pochopit, že sex dostaneš kdekoli. Zadruhé tě váže k lidem, kteří nepatří k rodině, a pokud si nepřipomeneš první pravidlo, ztratíš soudnost. Tuhle službu ti prokážu. Nemusíš si dělat iluze o tom, co tady provádíme. Je ti líp?"

Stěží dýchal. Stěží myslel. Srdce mu bušilo a ona mu jezdila rukama po těle, až ho kůže pálila na hranici slasti - nebo vrcholného hnusu. Už si nebyl jistý. Pořádně si přihnul a zkusil myslet na něco jiného, na cokoli, ale stále hůř se ovládal.

"Jak je, drahoušku?"

Nic moc, pomyslel si, jsem opilý. Na pokraji vnímání si uvědomil vykořenění z prostoru, jako by Ari byla tisíc mil daleko, jako by mluvila někde v jiném, posunutém světě a ne přímo za ním.

Bylo to kataforikum. Droga na učení z pásků. Propadl panice, stimuly na něj útočily příliš rychle, tělo se mu rozpustilo v sirupu zhoustlého vzduchu. Nebyla to velká dálka. To věděl. Ještě cítil, jak mu Ari stahuje košili, jezdí mu rukama po nahé kůži, hlava se mu zamotala a ztratil rovnováhu, celý salonek se roztočil. Upustil sklenici a cítil, jak mu ledová šťáva vsakuje kolem boku pod zadek.

"Jemine. Floriáne, seber to."

Padal. Byl při vědomí. Zkusil se pohnout, ale zapadl do zmatku zvuků a pocitů. Zkusil pochybovat. To bylo nejtěžší. Přesně si uvědomil, že Florián chytil sklenici a že má hlavu v jejím klíně, v prohlubni překřížených nohou, že jí zírá do tváře otočené hlavou dolů a že mu Ari rozepíná knoflíčky.

Nebyla sama. Slyšel tlumené hlasy, ale žádný se ho netýkal. "Justine," ozvalo se a Ari mu otočila hlavu. "Když budeš chtít, můžeš zavřít oči," zašeptala jako výukový pásek. "Je ti dobře?"

Nevěděl. Byl vyděšený a zahanbený, na celém těle cítil dotyky jako ze zlého snu, někdo ho zvedl a stáhl na podlahu.

Nad sebou viděl Catlin a Floriána. To oni na něj sahalí, posouvali ho a dělali mu strašlivé věci, které si uvědomoval jen vzdáleně.

Přestaňte, pomyslel si. Přestaňte. S tímhle nesouhlasím.

Nechci to.

Cítil i slast. Kdesi v nedohlednu mu explodovaly smysly.

Pomoc.

Nechci to.

Byl napůl při vědomí, když mu Ari řekla: "Jsi vzhůru, vid'?" Už chápeš? Nic víc na tom není. Lepší to nebude. Nic víc na tom není, ať to děláš, s kým chceš. Přirozené reakce. To je první a druhé pravidlo..."

"Sleduj obrazovku."

Běžel pásek. Erotický program. Vmísil se mu do skutečnosti. Bylo to příjemné a on nechtěl, ale nebyl za to zodpovědný, nebyl zodpovědný za nic a nebyla to jeho chyba...

"Myslím, že se dostává ven..."

"Dej mu další dávku. To půjde."

"Nad pásek není, vid', chlapče. Ať to děláš, s kým chceš. Přirozené reakce. Ať z toho máš cokoli..."

"Nehýbej se..."

"Mezi bolestí a slastí je tak tenká hranice, drahoušku. Můžeš ji překročit desetkrát za minutu a z bolesti je slast. Ukážu ti to. Zapamatuj se si, co pro tebe můžu udělat, a nikdy nic nebude takové. Budeš na mě myslet nadosmrť... a nic nebude

takové..."

Otevřel oči a uviděl stín, sám byl nahý v neznámé posteli, někdo ho hladil na rameni a shrnoval mu vlasy s čela. "No dobrá, probud' se," řekla Ari. To ona seděla na kraji matrace, oblečená a on...

Srdce mu poskočilo a začalo bouchat.

"Musím do kanceláře, drahoušku. Můžeš spát tady, jestli chceš. Florián ti donese snídani."

"Jdu domů," prohlásil a natáhl přes sebe prostěradlo.

"Jak chceš." Ariana vstala a podívala se do vysokého zrcadla, na tváři výraz jasného nezájmu, který ho úplně rozhodil.

"Do práce přijď, kdy chceš. A klidně zavolej Jordánovi."

"Co mám dělat?"

"Co chceš."

"Mám tady zůstat?" V hlase mu zaskřípala panika. Věděl, jaké pro něj znamená nebezpečí, když si Ari všimne jeho strachu a využije ho. Právě mu pohrozila. Nejspíš. Mluvila klidně, z hlasu nic nepoznal. Každým slovem mu drásala nervy a nutila ho zapomenout, že i on pro ni představuje hrozbu, že má Granta. "To nepůjde."

"Ne?" Ari si upravila vlasy. Měla elegantní bezový kostým. Otočila se a usmála se na něj. "Přijď, kdykoli budeš chtít.

Dnes můžeš spát doma. Možná si to zopakujeme, kdo ví? Třeba se svěříš tatínkovi, ať se stará, hmm? Řekni mu, co chceš. Samozřejmě jsem všechno nahrávala. Když půjde na Úřad, dám mu spoustu důkazů."

Dala se do něj zima. Snažil se to nedat najevo. Zíral na ni, zuby stisknuté, Ari se usmála a odešla. Dlouho ležel v posteli jako kus ledu, bylo mu zle, z krku mu do hlavy vystřelovala bodavá bolest. Kůže ho bolela a mravenčila. Na ruce měl škrábance, stopy nehtů.

Florián

Vrátil se mu kousek paměti, pocity a obrazy ze tmy. Zabořil tvář do polštáře a snažil se vidinu zahnat. Vzpomínka na pásek. Hlubinný pásek. Bude se mu jich vracet čím dál víc. Nevěděl, na co si může vzpomenout. Útržky paměti se budou vynořovat na povrch, úseky vět, pocitů a scén, pak zase zapadnou do tmy, než je stačí složit, víc a víc.

Nezastaví je.

Odhodil deku a vylezl z postele. Snažil se nedívat na vlastní tělo. Dopotácel se do koupelny, pustil vodu a sprchoval se, mydlil a drbal pořád dokola, nedíval se na sebe, snažil se nic necítit, na nic nevzpomínat, na nic nemyslet.

Drhnul si obličej, vlasy i ústní dutinu voňavým mýdlem, protože nevěděl, jestli najde jiné přípravky, plival a prskal mydliny a zvedal se mu žaludek, ale stejně se neočistil. Mýdlo mělo její vůni. Teď voní stejně a navíc má její chuť vzadu na jazyku.

Když se pod fénem osušil a vyšel z kukaně do chladné koupelny, uviděl Floriána s balíčkem složených šatů.

"Káva je hotova, pane, pokud chcete."

Jako by se nic nestalo. Jako by to nebyla pravda. "Kde je holicí strojek?" zeptal se.

"V poličce, pane." Florián ukázal k zrcadlové stěně. "Kartáček na zuby, hřeben, pleťová voda. Potřebujete ještě něco?"

"Ne." Snažil se ovládat hlas. Napadlo ho jít domů. Napadlo ho spáchat sebevraždu. Kuchyňským nožem. Prášky ze skříňky v koupelně. Následné vyšetřování by ale do všeho natáhlo politiku a ta by spolkla jeho otce. Hned ho napadlo, jaké podprahové příkazy možná v noci dostal, sebevražedné sklony. Bůh ví. Každá iracionální myšlenka je podezřelá. Nemůže jim věřit. Hlavou mu proběhla série útržků, erotických vizí, krajin a starých obrazů...

Pak skutečně události zasazené do budoucna. Jordán se hněvá. Justin leží mrtvý v kuchyni na podlaze. Přestavěl obraz a zkusil z něj udělat něco exotického: vychází z dosahu srážkových věží, za několik hodin ho podle bílé košile najdou letadla... "Je nám líto, pane, asi jsme ho našli..."

Takhle ale nezjistí, jestli si z nočního pásku nese nějaké podprahové pokyny. Co mozek vstřebá z pásku, zařadí do systému. Naučené obrazy zmizí, myšlenky se zařadí a dál žijí jako ostatní. Skrytý příkaz nejde spolehlivě najít, ale zase ho nemůže ovládat v bdělém stavu, pokud přesně nespustí nějaký skrytý spád. Jen úplně nadrogovaný by podněty přijímal nekriticky, povídal by všechno, na co se kdo zeptá, dělal by, co kdo poručí...

Co kdo poručí a na co se kdo zeptá, pokud rozkaz nebo otázka nenarazí na podvědomou hradbu mravních hodnot a přirozených zábran. Psychochirurg by s dostatkem času dokázal rozkódovat hodnotový systém, zasunout do něj cizorodý argument, aby rozvrátil logiku, potom morálku přestavět, stvořit novou mikrostrukturu a napojit ji na cokoli...

Všechny ty otázky, otázky v pitomých psychotestech, jimiž ho Ari zavalovala pod záminkou, že jsou to rutinní prověrky personálu Prvního křídla... otázky na jeho práci, víru, sexuální zkušenosti... a on si, blbec, myslel, že ho chce Ari jen trápit...

Oblékl se, aniž pohlédl do zrcadla. Oholil se, vyčistil si zuby a učesal se. S obličejem nic neměl, žádný šrám, žádnou stopu. Známa tvář jako obvykle. Jordánova tvář.

Z toho měla jistě obzvláštní radost.

Usmál se na sebe, aby zjistil, zda se dokáže ovládat. Dokáže. Když před ním nestojí Ari, dovede to. Její aze zvládne. Oprava. Zvládne Floriána. Děkoval bohu, že mu tady Ari nechala Floriána a ne Catlin, a najednou se zděsil, že neví, proč má takovou radost, proč se tak bojí ledové Catlin. Že by se bál žen?

Bojíš se žen, miláčku? Tvůj otec ano.

Česal se dál. Bylo mu na zvracení. Usmál se, znovu prověřil sebeovládání a pečlivě promasíroval napjaté svaly kolem očí. Protáhl si ramena. Vyšel z koupelny a usmál se na Floriána.

Všechno jí nahlásí. Nedovedu přemyslet, když mi třesť hlava. K čertu, ať jí řekne, že jsem v pořádku, stačí když se udržím a včas vypadnu.

Salonek, bílá rohož, obrazy na stěně, vzpomínky, bolest a slast.

Všechno se to opravdu stalo. Je silnější. Už se nemá čeho bát. Vzal si od Floriána šálek a napil se, zvládl třas promrzlých kostí, z klimatizace táhlo. "Je mi zima," řekl. "To bude kocovinou."

"To je mi opravdu líto," politoval ho Florián a podíval se na něj smířeně a upřímně jako správný az. Pravděpodobně se nepřetvařoval. Nešlo samozřejmě o morálku, snad o morálku azů, která zapovídá spory s občany. Florián měl důvod k obavám.

- Florián včera v noci: Nechci vám ublížit. Uvolněte se. Uvolněte -

Justinova tvář se rozvedla s mozkem. Dál se usmívala. "Díky."

Trápit Floriána bylo daleko jednodušší. Kdyby to byla Ari, rozpadne se. Včera se zhroutil. Když viděl, jaký má Florián strach...

...bolest a slast. Styčné plochy...

Usmíval se, srkal kafe a užíval si, že může Floriána děsit, i když měl zároveň strach, protože si hrál s Arianiným azem, a ještě víc ho lekalo, že ho to baví. Je to lidské, ujišťoval se, pomsta za ponížení. Včera by ho napadlo totéž, zachoval by se stejně.

Ale nevěděl by, proč ho to baví a že ho to baví. Nevymýšlel by padesát způsobů, jak Floriána přivést do úzkých, nebo přemýšlel, jak pěkné by bylo Floriána vmanévrovat do choulostivé situace, někde daleko, řekněme ve skleníku, aby zrovna nechránil Ari, a tam se mu pomstít, azové jsou tak zranitelní... když nemají Ari.

Florián to bezpochyby věděl. A protože patřil Ari, Ari měla zřejmě z jeho nejistoty stejnou radost jako Justin, když mu ho tu nechala. Zapadalo to do sebe.

"Mně je líto tebe," řekl, položil Floriánovi ruku na rameno a stiskl. Na pokraj bolesti. "Není ti tu moc dobře, vid'? Máš ji rád?"

"V první řadě musíš pochopit, že sex dostaneš kdekoli. Zadruhé tě váže k lidem, kteří nepatří k rodině, a pokud si nepřipomeňeš první pravidlo, ztratíš soudnost. Tuhle službu ti prokážu. Nemusíš si dělat iluze o tom, co tady provádíme..."

Florián na něj hleděl a nehýbal se. I když mu sevření bezpochyby působilo bolest a přestože by se ho dokázal zbavit jediným škubnutím ramene. A zlomit mu přitom ruku. U Arianiných azů člověk musí předpokládat stoickou trpělivost.

"Co po mně vlastně Ari chce?" zeptal se Justin. "Víš to? Mám tady zůstat? Mám jít domů?"

Jako by byli s Floriánem na jedné lodi, spiklenci, oba azové. Odporná představa. Ale Florián byl svým způsobem jeho spojenec, otevřená kniha, ovladatelný sluha, v Arianiných očích nedokázal vyčíst nic, ani když mu zcela chladně odpovídala na otázky.

"Očekává, že půjdete domů, pane."

"Pozve mě zase?"

"Předpokládám," odvětil tichounce Florián.

"Dneska večer?"

"Nevím," odtušil Florián. A dodal: "Dnes v noci bude pravděpodobně spát."

Jako by to už dávno všechno znali. Udělalo se mu slabě. Všichni jsou v tom zamotaní.

Přístup, zdůraznil by Jordán. Všechno záleží na přístupu. Když ovládáš situaci, zvládneš cokoli. Musíš jen vědět, o co ti jde.

Život nestojí za duši. Ale moc... moc všechno zastavit, síla k odvetě, to za ni stojí. Otcovo bezpečí. Naděje, že jednou získá postavení, v němž bude moci něco udělat s Arianou Emoryovou - za to už stojí upsat duši.

"Půjdu domů," oznámil Floriánovi, "vezmu si něco na hlavu, vyberu zprávy a pak do práce. Předpokládám, že mi v noci nevolal otec."

"To nevím, pane."

"Čekal jsem, že takový věci hlídáte," zaryl hladce a ostře jako perořízek. Odložil kávu, připomněl si, kudy se jde ven a zamířil k východu s Floriánem v patách... Arianin strážce byl zdvořilý, ale neodvážil se pustit ho do bytu bez dozoru. Na okamžik si představil, jaké to bude v bezpečí jeho vlastního pokoje nahoře, kde se svěří Grantovi a společně něco vymyslí... byl na to zvyklý celý život, hloupý reflex, stáhl se mu žaludek, zhuntovaný hladem, nemírným pitím, přemírou drog a šokem. Zamotala se mu hlava a zbledl, přesto šel dál, vzpomínal na cestu, že má jít dlouhou chodbou, plnou křehkých stolečků a ještě křehčího porcelánu.

Potom trojitý portál z čtyřhranných travertinových sloupů. Příjímácký pokoj pro reprezentační účely, jak řekla Catlin.

Vzpomněl si na klouzavé rohože, překonal travertinové schůdky a vyšel nahoru ke dveřím.

Natáhl se po klíče, ale Florián ho předběhl. "Dejte pozor, pane." Jistě měl na mysli víc než cestu domů.

Vzpomněl si na devítiletého aze. A na ty, které Ari nechala zabít. Připomněl si, jak jsou všichni azové zranitelní, i Grant.

I Florián, který od chvíle stvoření nedostal jedinou příležitost, a přitom byl z té lepší stránky laskavý a upřímný jako světec, protože ho tak vyrobili a protože ho takového udržovaly pásky, ať s ním Ari dělala cokoli.

S touhle záhadou v hlavě prošel halou, čím dál slabší, stále stejná noční můra, vzpomínky z pásku a tělesné vyčerpání. Floriána stvořila Ari, obě jeho podoby, temnou i světlou. Možná ho neudělala, ale udržovala podle původního návrhu už od mládí.

Jako oběť? napadlo ho. Nic víc v tom není?

Testovací vzorek dlouhodobého projektu?

Styčná plocha, vynořila se na hladinu odpověď a opět klesla, hrůzná jako mrtvola utopence. Překročit hranici.

Pravda leží na dotyku protikladů.

Opaky jsou si vzájemnou nutností.

Bolest a slast, drahoušku.

Všechno osciluje, nebo nic není. Všechno může dojít opačného stavu, nebo se vůbec nemůže změnit. Na tomto principu se pohybují lodě. Planou hvězdy. Vybíjejí se druhy.

Došel k výtahu. Nastoupil a opíral se o stěnu, dokud nedojel do svého patra. Nejistě vykročil na chodbu, podařilo se

mu najít byt a dokonce klíč.

"Od posledního užití tohoto klíče nikdo nevstoupil."

Na to bych nespolehal, řekl si a zatmělo se mu před očima, přepadla ho slabost, gauč daleko a nic není jako dřív.

Nemůžu se na nic spolehnout. Ari vlezte všude, i do bezpečnostního systému. Nejspíš mi sem napíchala štěnice, když jsem byl pryč. To je celá ona. A člověk nezjistí, jestli Posluha takové zboží vůbec najde. Drahé zařízení. Tajné. Ona se k němu dostane.

A Jordán možná taky.

Dostal se přes pokoj, posadil se na gauč a zavřel oči.

Co když nejsem sám?

Arianin hlas, tichý a nenávistný:

Naplánovala jsem každý krok tvého otce. Do posledního. Nepředvídala jsem jen mikrostruktury. Mikrostruktury nejsou tak důležité.

Aforismus návrháře pásků: makrostruktura určuje mikrostrukturu. Hodnotová soustava řídí zbytek.

Naplánovala jsem i tebe, drahoušku. Ten nápad měl ode mě. Jordán strašně touží po společnosti. Lžu snad? Za svou existenci vděčíš mně.

S úderem srdce měl pocit, že Grant vzápětí vyjde ze své ložnice, zeptá se, co je, pomůže mu rozplést tu pavučinu, do které se chytil. Grant už zažil hlubinný pásek. Bůh to ví.

Ale přišel jen jeho duch. Síla zvyku.

A Granta jsem samozřejmě také naplánovala. A vyrobila jsem ho.

Musí jít do laboratoře. Musí se dostat z izolace, kde struktury z pásky nerušeně rostou a za chvíli ho přemohou. Musí se vrátit k rutině, zaměstnat hlavu, zahnat myšlenky a všechno v klidu utřídit.

Jen kdyby si tělo mohlo chvilku zdřímnout.

"Vzkazy, prosím," zabručel, protože musel vědět, jestli mu v noci volal Jordán. Nebo někdo jiný.

Nic zvláštního. Asistenti z křídla. Z Vedení. Důtka za neoprávněný vstup. Nechával slova plynout, najednou se lekl a sevřel potah kanape, milostné rozpoložení ustoupilo nalilo hrůze, že si bude muset vzít rolák s dlouhým rukávem a zakrýt šrámy mizíkem. Jordánovi řekne, že mu Ari uložila na noc práci v laboratoři, logické, Ari přece nemá sebemenší důvod mít z něj radost, podle toho, co otcí zatím řekl. Nemůže se s ním setkat, dokud se nedá trochu dohromady.

Posluha dohrál vzkazy a Justin si uvědomil, že druhou polovinu neslyšel a že stroji předevčírem uložil, ať po přehrání všechno smaže.

Grant viděl letadlo už dlouho předtím, než došli na přistávací dráhu. Ani zdaleka nepřipomínalo elegantní stroje RESEUNEAIR, byl to obyčejný nákladák se zaslepenými okny. Auto zajelo k čekajícím lidem. "Tady," řekl řidič, vlastně první slovo za celou cestu, a ukázal na skupinku, k níž se měl Grant připojit.

"Děkuji," odvětil bezmyšlenkovitě az, otevřel dvířka, vzal si svačinu a s bušícím srdcem zamířil k úplně cizím lidem.

Díky bohu nebyli všichni cizí, poznal Hensena Krugera. "Tohle je Grant. Grante, tihle tě vezmou pryč." Kruger mu

podal ruku a Grant ji měl stisknout; nebyl na to zvyklý a zrozpáčitěl. Ze všeho tu byl v rozpacích. Jeden muž se

představil jako Winfield a seznámil ho s jedinou ženou ve skupině, podle kombinézy zřejmě pilotkou, jistou

Kenneyovou. Pak tu byli další dva muži, Rentz a Jeffrey. Grant si nebyl jistý, jestli jsou to příjmení nebo azovská

přízviska. "Tak pohyb," pobídla je Kenneyová. Chovala se nervózně, těkala pohledem a prkenně si otírala dlaně o

kombinézu. "No tak jdeme, dělejte."

Muži se po sobě podívali a Grantovi zacukalo v napjatých nervech. Díval se z jednoho na druhého a snažil se poznat,

jestli se posmívají jemu. Neuměl se dohadovat s cizinci, od toho měl Justina. Znal své místo; poslouchal a plnil rozkazy.

Justin mu ale řekl, ať se nebojí ozvat.

"Letíme za Merildem?" zeptal se, protože jeho jméno v hovoru nezaznělo a Grant byl rozhodnutý se napřed ujistit.

"Letíme za Merildem," přisvědčil Winfield. "Dělej, nastup. Hensene..."

"To nic. Ohlásím se pozdějc. Stačí?" Grant zaváhal, podíval se na Krugera a pochopil, že tu běží o něco, čemu nerozumí.

Ale pomyslel si, že víc se od nich nedozví. Vykročil k letadlu.

Nemělo znak společnosti, jen registrační číslo. A7998. Bílý tryskáč, popraskaný lak, na břicho červené bláto. Bude to

nebezpečné. Ani ho neumyjí. Kde jsou dekontaminátoři? Vylezl do holé kabiny a ohlédl se na Jeffreyho a Rentze.

Winfield šel kus za ním.

Dveře zajely a Winfield je zajistil. Podél trupu byly nouzové sedačky. Jeffrey ho vzal za loket, jednu mu sklopil a

pomohl mu s pásem. "Zůstaň tady," poučil ho.

Zůstal, letadlo narolovalo na dráhu a vzlétlo. Nebyl na létání zvyklý. Otočil se a vytáhl záclonku. Jiné světlo tu nebylo.

Dole ubíhaly srážkové věže, útesy a přístav.

"Stáhni to," řekl mu Winfield.

"Promiňte," omluvil se a zatáhl okno. Zlobil se, protože se moc chtěl dívat ven. S těmihle lidmi se ale nemůže hádat, to

poznal z jejich tónu. Vybalil svačinu od Krugerových a vtom ho napadlo, že není zdvořilé jíst, když ostatní nic nemají.

Znovu ji zabalil, ale jeden z nich, Rentz, ze zádi přinesl plechovky s pitím. Jednu mu podal, první laskavost.

"Děkuji, mám svoji."

Napadlo ho, že teď se může najíst. Včera byl tak vyčerpaný, že skoro nevečeřel, a tak mu snídaně z balíčku, solená ryba s chlebem a limonádou, přišla k chuti, i když by si dal raději kávu.

Tryskáč burácel oblohou, všichni srkali limonádu z plechovek a občas se podívali škvírkou pod záclonkami, většinou

doprava. Pilotka na ně občas něco vychrlila rozpraskaným palubním rozhlasem. Grant dojedl rybu s chlebem, dopil a uslyšel, že jsou v sedmi kilometrech, potom v deseti.

"Pane," oslovil ho někdo toho rána, když k němu vstoupil do pokoje u Krugerů, a Grant se s leknutím probudil, zmaten neznámým prostředím a hlavně tím cizím hlasem, který mu řekl pane. Mnoho nenaspal a když konečně zdřímł, čekalo ho prapodivné probuzení.

Když ho noční hlídka přivedla z přístavu do Domu na kopci, vzali mu kartu. Sám Hensen Kruger si ji prohlédl a někam ji odnesl ověřit. Grant měl strach, ta karta je jeho totožnost. Když se jí cokoli stane, museli by mu prověřit vzorek tkáně, pokud má své geny sám, čemuž přes neustálé Jordánovo ujišťování stejně nevěřil.

Karta se mu ale vrátila s balíčkem oblečení a ručníků, které mu sluha položil ke dveřím. Řekl mu také, ať se vysprchuje, že letadlo přistálo a že pro něj jede vůz.

Grant si pospíšil, vyskočil z postele a dobelhal se do koupelny, opláchl obličej studenou vodou a podíval se do zrcadla na nevyspalé oči a rozcuchané vlasy.

Proboha. Zoufale toužil udělat dobrý dojem, vypadat rozumně a schopně, ne jako šílená Alfa, jejíž zmizení nejspíš nahlásily laboratoře v Reseune.

Když je napadne, že je nebezpečný maniak, vrátí ho do Reseune. Ani se nebudou obtěžovat s policií, jestli Ari pustila hlášku. Justin už u ní nejspíš byl na koberečku - jak to zvládl, to si Grant nedokázal ani představit. Zkusil to pustit z hlavy stejně, jako se celou noc snažil vysílat myšlenky, aby neslyšel zvuky cizího domu, neznámé bouchání dveří, vrčení čerpadel, hukot ventilace, motory aut na příjezdové cestě.

Spěšně se vysprchoval, oblékl si připravené šaty, dobře padnoucí košili, trochu volné nebo špatně střižené kalhoty, pečlivě se učešal, koukl do zrcadla a sešel dolů.

"Dobré ráno," pozdravil ho kdosi místní, mladý muž. "Snídaně je tady na stole. Už jedou. Vem si balík a jdeme."

Bez zjevného důvodu měl hrozný strach, snad protože zatím celý život někoho poslouchal a přesně věděl, kdo mu ublíží a kdo pomůže. Když mu Justin řekl, že teď bude svobodný a v bezpečí, netušil, jak se má bránit, a tak poslouchal.

Správný az. Ano, pane.

Sklonil hlavu a časem i zavřel oči, protože byl unavený a v letadle se nebylo na co dívat kromě holé podlahy, zatažených průzorů a zasmušilých mužů kolem. Řekl si, že když na ně nebude mluvit, třeba ho nechají spát až do Novgorodu, kde se o něj postará Merild.

Probral se, když hukot motorů změnil tón. Vylekal se, neboť do Novgorodu měli letět tři hodiny a tolik času jistě neuteklo. "Přistáváme?" zeptal se. "Něco se stalo?"

"Všechno je v pohodě," odpověděl Winfield a křikl: "Nech to!" když se Grant natáhl po záclonce, přestože teď už na ní nemohlo záležet. Ale očividně záleželo.

Letadlo se s kýváním posadilo na beton, zabrzdilo a začalo rolovat, jak si Grant myslel, k novgorodskému terminálu. Zastavilo a všichni vstali, dveře se otevřely a hydraulika spustila schůdky na plochu. Grant také vstal, zmuchlaný sáček od svačiny si vzal s sebou, aby nikomu nezavdal důvod stěžovat si na jeho způsoby. Winfield ho vzal za loket. Venku nestály velké letištní budovy. Jen skály a pár opuštěných hangárů; vzduch byl suchý a syrový. Ke schůdkům mířil autobus.

"Kde to jsme?" zeptal se na pokraji paniky. "Je tu Merild?"

"V pohodě. Jdeme."

Na chvíli ztuhl. Může odmítnout poslušnost, může se prát. Ale ve skutečnosti nemůže nic, protože neví, kde je, nebo jak řídit letadlo, kdyby se mu ho podařilo zmocnit. Tím autobusem dole by mohl utéct, ale naprosto netušil, v které části světa ho vysadili, a když mu dojde palivo uprostřed pustiny, nepřežije. Pustinu viděl všude kolem, hned za budovami. Mohl doufat, že se dostane k telefonu, pokud budou mít dojem, že je dost krotký, aby ho nechali chvíli bez dozoru. To všechno mu proběhlo hlavou ve vteřině mezi zjištěním, že je kdesi uprostřed divočiny, a okamžikem, kdy ho Winfield chytil za ruku.

"Ano, pane," odvětil pokorně a sešel podle jejich pokynů dolů na plochu. Pořád ještě ho mohou vést k Merildovi. Ještě doufal, že mu říkají pravdu. Ale už tomu nevěřil.

Winfield ho odvedl k mikrobuse, postrčil ho do dveří a nastoupil za ním s Jeffreyem a s Rentzem. Byly tu dvě řady sedadel po dvou a trojsedadlo na konci uličky. Grant si sedl dopředu, Winfield vedle něj a zbylí dva za ně.

Prohlédl si okna a dveře: pečlivě utěsněné sklo. Vozidlo do pustiny.

Propletl prsty v klíně a díval se, jak řidič startuje a dodávka vyráží po letišti ne k budovám, ale na rovnou silnici, zřejmě údržbářskou komunikaci k srážkovým věžím. Za chvíli už jeli po šterku a za další se vůz začal hrabat z údolí do kopců z dosahu věží.

Divočina.

Možná má zemřít, sotva mu z hlavy dostanou všechno, co chtějí vědět. Třeba je poslala Ari, ale Reseune by takhle problémy neřešilo, když ho mohou snadno dostat zpátky do laboratoří, aniž by se o tom dozvěděl Jordán nebo Justin, prostě ho vysadit z nákladního letadla do nákladáku a odvézt do nejbližšího letištního baráku, kde si s ním můžou dělat, co se jim zachce, dokud neuznají za vhodné ho vytáhnout na veřejnost.

Spíš ho vezou Arianini nepřátelé, a v tom případě se s ním může stát cokoli, můžou ho i zabít, protože ho nepotřebují k soudu.

Ať se stalo cokoli, má v tom prsty Kruger, bezpochyby, asi ho prodal... možná nic z toho, co se povídalo o Krugerovic lidskosti, nebyla pravda. Třeba ty výmysly šířila sama Ari. Třeba Kruger všechny vodil za nos, třeba si přivydělává bokem a falšuje smlouvy, když je třeba. Třeba ho prodal do dolů v nějaké díře nebo někam, proboha, kde ho zkusí přeučit. Zkusí. Grant se dokáže vyrovnat s každým pokusem o přepáskování na určité úrovni. Na jiné...

Nebyl si tak jistý.

Včetně řidiče na něj byli čtyři a takovýchle jistě chodí ozbrojení. Mimo přetlakovou kabinu čeká smrt. Stiskl dlaně a zoufale se snažil všechno promyslet. Největší naději má s telefonem. A možná ukradne mikrobus, až zjistí, kde je civilizace a jestli má dost paliva. Na příležitost bude třeba čekat celé dny. Nebo měsíce.

"Asi jsi už pochopil," začal nakonec Winfield, "že ses dostal jinam, než jsi čekal."

"Ano, pane."

"Jsme přátelé. Věř nám."

"Či přátelé?"

Winfield mu položil ruku na předloktí. "Tvoji přátelé."

"Ano, pane." Se vším souhlas. Podříd' se. Ano, pane. Jak si přejete, pane.

"Zlobíš se?"

Jako dozorce, když buzeruje dělníka třídy Mí. Ten chlap si myslel, že ví, co dělá. Mám dobrou zprávu a špatnou zprávu... podle toho, co ten klaun podle vlastního mínění může dělat s páskem a drogami. Winfield ho zatím jen podrážděl. Grant se nepodřídil instinktům jen protože dovedl, že mu v této situaci nepomohou a že bude lepší se držet zpátky... protože si domyslel, že jeho strážci nejsou blbí, ale nemohou vědět, že jako Alfa postrádá některé zábrany, na které jsou rození lidé u azů zvyklí. Měli ho rovnou nadrogovat a svázat.

On je z omylu vyvádět nebude.

"Ano, pane," řekl úzkostně a podlézavě jako nějaká Theta.

Winfield ho poplácal po rameni. "Je to dobrý. Jsi svobodný člověk. Budeš svobodný."

Zamrkal. Nic nepředstíral. 'Svobodný člověk' přidal do rovnice pár nových rozměrů, ale Grantovi se nelíbil žádný.

"Výrazíme si do hor. Do bezpečí. Budeš v pohodě. Dáme ti novou kartu. Naučíme tě, jak se probít ve městě."

Naučíme. Přečovací pásky. Proboha, do čeho jsem to vlezl?

Je vůbec možné, že takhle to Justin plánoval?

Najednou dostal hrozný strach, že když se těmhle lidem postaví, zkazí Justinův plán...

...nebo Jordánův, pokud na to přišel a začal jednat...

Tihle lidé jsou možná to, co pro něj uchystali jeho nejlepší přátelé, možná ho vezou vstříc opravdové svobodě. Ale přeučení, pokud mají v úmyslu tohle, mu rozhází všechny psychotesty. Na světě toho mnoho neměl. Nic mu nepatřilo, ani vlastní osoba a myšlenky. Byl věrný jako az, věděl o tom a smířil se s tím; nevadilo mu, že nemá na výběr: byla to skutečná věrnost, základní a jediná složka osobnosti.

Tihle lidé mluvili o svobodě. A učení. Warrickové třeba s tím vším počítali a on se musí podřídít, i kdyby přišel o všechno a místo domova dostal jakousi studenou svobodu. Warrickové si už nemohli dovolit mít ho u sebe, protože je láska k němu ohrožovala. Život je plný paradoxů.

Proboha, teď ani neví, kdo ho veze a co se od něj čeká.

Má je požádat o telefon a zavolat Merildovi, jestli je to tak správně?

Ale jestli tihle chlapi nepatří k Merildovi, dojde jim, že není tak poddajný, jak si mysleli. A jestli jsou z úplně opačného tábora, jestli tohle nenaplánovali Warrickové, neměl by šanci.

Tak se díval na ubíhající krajinu, snašel Winfieldův dotyk a srdce mu bušilo, až bolelo.

Bylo až neskutečné, jak den zapadl do navyklého řádu, jak se netečné Reseune odmítlo nechat vyvést z klidu, ať se stalo cokoli, ač ho bolelo celé tělo a sebenepatrnější událost v něm vyvolávala vzpomínky na pásek, které mu hodinu od hodiny připadaly normálnější a nenápadnější - samozřejmě to tak bylo od počátku světa, lidé pěstovali sex s různými partnery, platili jim za bezpečnost, tak to chodí, to je všechno, přece ho to nerozhází, není malý kluk, spíš ho zmáhá kocovina a i když má za sebou nepříjemný zážitek, je stále naživu. Grant se skrývá někde na řece, Jordánovi se nic nestalo a jemu by mělo už konečně dojít, že Ari Emoryové šlo o víc...

Otřást jím, pohrát si s jeho mozkem, utahovat, dokud se nezhroutí.

Když jsi chtěl Grantovi dát svobodu, chlapče, měl jsi vědět, že ho budeš muset zastoupit.

...odejít z bytu, hlásit se v práci, usmívat se na známé, slyšet kolem stejný cvrkot jako včera, jako každý den - Jane Strassenová nadává na laboranty a dělá dusno kvůli opožděné opravě nějakého přístroje, Yanni Schwartz se ji snaží uklidnit, chodbou se nesou zvýšené hlasy. Justin se drží své klávesnice, ponořený do rutinní analýzy problematického pásku, který mu před týdnem poslala Ari, a nad složitým úkolem přestává kombinovat.

Je pečlivý. Umělá inteligence nevyčytá všechny mouchy. Mezi ním a zkušebním azem jsou ještě zkušenější kontroloři a struktura pásku v sobě ukrývá speciální podprogramy na vychytávání náhodných spojení, ale tohle není obyčejný učební program, je to hlubinný pásek, určený pro psychochirurgickou úpravu podskupiny KU-89 na omezené řídicí funkce.

Chyba na úrovni konstruktérů může vyjít draho, způsobí chaos v oddělení a mezi azi, může zastavit projekt - noční můrou každého konstruktéra je nechat v pásku chybu, která se celé týdny nebo roky nenápadně prohledává živým intelektem, představuje logickou soustavu a na nějaký nepravděpodobný podnět vypluje na povrch.

V laboratořích kolovala knížka, sci-fi román nazvaný Chybové hlášení, a ta značně rozzlobila Girauda Nye: nepřilíš pozměněné Reseune v ní prodávalo zábavný pásek s červem a způsobilo rozpad civilizace. V knihovně byl jediný výtisk, půjčit si ho mohli jen občané a museli dlouho čekat. Justin i Grant Chybové hlášení samozřejmě četli. Jako zřejmě všichni azové z Domu, kromě služebnictva Girauda Nye.

Zkusili s Grantem napsat červa, jen aby zjistili, co z něj bude. "Hele," řekl Grant, když zvedl hlavu od náčrtu logických proudnic na podlaze, "můžeme přece použít Alfů, k čertu s Rósety."

Vyděsil ho. Přestávala to být legrace. "Na to rychle zapomeň," okřikl ho, protože pokud může existovat červ a oni ho napíší, už jen přemýšlet o něm může být nebezpečné; a Grant myslel tou Alfou sebe. Grant znal svůj program. Grant se zasmál jako vždycky, když doběhl svého plnoprávního přítele.

"Neměli bychom to dělat," pokračoval Justin a zvedl notes. "Nesmíme se v tom hrabat."

"Žádní červi neexistují."

"Nechci si to dokazovat." Nebylo snadné si v tu chvíli hrát na autoritu, vytahovat na Granta občanský statut a chovat se k němu jako k azovi. Bolelo to. Cítil se strašně. Grant zmlkl, zvažněl, zmačkal náčrt programu a zatvářil se tak zklamaně, že řál Justina až do srdce.

V noci k němu Grant přišel, vytrhl ho z hlubokého spánku, oznámil mu, že vymyslel červa a že funguje, načež se rozchechtal jako šílenec, skočil na něj a vyděsil ho k smrti.

"Světlo!" zařval na Posluhu a Grant se zkroucený smíchy svalil na zem.

Takový už Grant byl, pružný a přizpůsobivý, splachovací. A sakra dobře věděl, co si Justin za svůj polobožský komplex zaslouží.

Seděl nehybně u klávesnice, zíral dobíhá a v těle mu hlodala tupá sobecká bolest. Grant je v pořádku. Dokonale.

Pípl interkom. Justin sebral odvalu a stiskl tlačítko. "Ano," ohlásil se v očekávání Ariany nebo někoho od ní.

"Justine." Byl to hlas jeho otce. "Chci s tebou mluvit. U mě v kanceláři. Hned."

Neodvážil se na nic ptát. "Už jdu," odpověděl, zavřel terminál a bez otálení vyrazil.

Za hodinu už zase seděl na své židli, civěl do zhasnutého monitoru a až po nějaké době se přinutil stisknout vypínač. Počítač nahrál naposledy otevřený program a našel správné místo. Byl na druhém konci světa, hluchý a slepý od chvíle, kdy mu Jordán oznámil, že se mu podařilo spojit s Merildem a ten mu na kódovanou otázku odpověděl nechápavě, ale hlavně zamítavě.

Merild nedostal vzkaz od Granta. Merildovi se nedoneslo nic, na co se Jordán ptal. Naprosto nic.

Možná je moc brzy. Možná si z nějakého důvodu Krugerovi Granta nechali a Merildovi zavolají později. Třeba mají strach z Reseune. Nebo z policie.

Třeba se k nim Grant vůbec nedostal.

Když se Jordán posadil k němu na opěrku křesla, vzal ho za ruku a řekl mu, ať se nevzdává, byl v šoku. Nemohli nic dělat. Ani jeden z nich nebo z jejich známých nedokáže zorganizovat pátrání a Jordán nemůže využít Merilda, protože mu nejde volat z reseunského telefonu. Zavolal Krugerovy a přímo se zeptal, jestli zásilka dorazila. Krugerovi tvrdili, že všechno proběhlo podle plánu. Někdo musí lhát.

"Myslím, že Merildovi můžeme věřit," prohlásil a dál to nerozváděl.

"Nevím, co se děje," přiznal Jordán. "Nechtěl jsem ti to říkat. Ale jestli v tom má prsty Ari, vytáhne to na tebe. Takže bude lepší, když budeš připravený."

Vůbec se nesesypal - dokud nevstal, neřekl, že se vrátí do práce, a Jordán ho na rozloučenou neobjal. Tehdy se zhroutil. Jako každý chlapec, když mu řeknou, že jeho bratr zřejmě umřel.

Nebo ho dostala Ari.

Utřel si slzy, ovládl pláč. Prošel zpátky bezpečnostním vchodem do Arianina křídla, minul vytrvalou hádku mezi zaměstnanci Jane Strassenové o dodávky, protože šéfová odmítala poslat s nákladem poloprázdné letadlo.

Seděl, zíral na problém na monitoru a nenáviděl Ari, nenáviděl ji víc, než kdy považoval za možné, i když ani nevěděl, co je s Grantem, jestli ho sám neodsoudil k smrti, když ho poslal pryč na člunu.

A nemohl se Jordánovi svěřit se vším. Nemohl mu říct vůbec nic, aby nespustil smečky nastražených pastí.

Vypnul stroj a zamířil do Arianiny kanceláře. Cvrkotu v hale nevěnoval pozornost. Vešel a narazil na Floriána. "Musím s ní mluvit," prohlásil. "Hned."

Florián povytáhl obočí, zatvářil se pochybovačně a stiskl interkom.

"Jakpak se daří?" uvítala ho Ari zpoza psacího stolu. Justin se tak strašně třásl, že skoro nebyl schopen vypravit slovo.

"Kde je Grant?"

Ari zamžikala. Byla to okamžitá reakce, zřejmě nelíčená. "Kde je Grant? Posad' se, probereme to popořádku."

Posadil se do koženého křesla a křečovitě sevřel opěrky. "Grant zmizel. Kde je?"

Ari se zhluboka nadechla. Buď byla na jeho návštěvu dobře připravená, nebo nemusela nic hrát. "Dostal se ke Krugerovým. Ráno tam přiletělo letadlo a mohlo ho odvézt. Nebo ty dva čluny, co odpluly také dnes ráno."

"Do prdele, tak kde je?! Kam jste ho strčila?"

"Chlapče, chápu tě, ale trochu uvažuj. Když tu budeš řvát, nic se nedozvíš, a navíc mám dojem, že tu hysterii dokonce nehraješ. Takže si to probereme v klidu, ano?"

"Prosím."

"Drahoušku, ty jsi tak hloupounký. Víš, že nejsem tvůj přítel."

"Kde je?"

"Uklidni se. Já ho nemám. Samozřejmě jsem ho nechala stopovat. Kde by měl být?"

Neodpověděl. Seděl tam, snažil se uklidnit a vyhnout stále širší propasti.

"Nemůžu ti pomoci, když mi nic neřekneš."

"Můžete mi pomoci, kdy se vám zachce. Víte moc dobře, co je s Grantem!"

"Miláčku, dělej si co chceš. Můžeš klidně jít. Nebo mi odpovíš na otázky a já ti slibuji, že se ho pokusím dostat z čehokoli, do čeho se namočil. Nenechám zavřít Krugerovy. Nenechám sebrat tvého kamaráda v Novgorodu.

Nepředpokládám, že tě ke mně do kanceláře přivedl Jordánův nedávný telefonát. Vám dvěma se poslední dobou fakt nedaří."

Seděl a dlouho na ni zíral. "Co chcete?"

"Pravdu, kupodivu. Řeknu ti, kam podle mě měl zmizet, a ty jen přikývuj. Odtud ke Krugerovým, od nich za člověkem jménem Merild, Jordánovým přítelem."

Pevněji sevřel opěrky křesla. A přikývl.

"Fajn. Možná odpul s jedním z těch dvou říčních člunů. Ale měl odletět, že ano?"

"Nevím."

"Je to pravda?"

"Je to pravda."

"Třeba ještě neodjel. Ale zbytek se mi moc nelíbí. Mezi politiky nemá ke Krugerovým blízko jen Corain. Říká ti něco jméno de Forte?"

Nechápavě zakroutil hlavou.

"Rocher?"

"Abolicionisté?" Srdce mu přeskočilo přes propletené křoví naděje a zoufalství. Rocher byl šílenec.

"Přesně tak, drahoušku. Ranní letadlo přistálo v Big Blue a od něj odjel mikrobús po Bertille-Sanguéyově silnici.

Děláme na tom, ale i mně nějakou dobu trvá, než tam dostanu lidi schopné Granta vysvobodit živého. Ti chlapi mu podřezou krk, chlapče. Ne všichni abolicionisté mají čisté a svaté důvody, a jestli mají v ruce kartu, která přebila i Krugera, buď si jistý, že to všechno nedělají, aby dali jednomu azovi svobodu, jasné?"

Jasné. Měl dojem, že jí rozumí. Sám se ztratil a Ari mu to dala jasně najevo. Hodil celou věc na ni. "O co jim jde?"

"O tvého otce. A o Radního Coraina. Grant je reseunský az. Je az Warricků, to je skoro jako by dostali Paula. De Forte chce Corainovu hlavu, chlapče, protože mi Corain schválil projekty Fargone a Hope, nechal se koupit, může za to tvůj otec a ty jsi jim rovnou předhodil Granta."

"Vy ho chcete dostat zpátky."

"Chci. Chci ho vzít Rocherovi, ty pitomečku, a jestli chceš, aby přežil, měl bys rychle vyklopit všechno, co víš. O Rocherovi jsi nevěděl, nevěděl jsi nic o spojení Krugerů s radikály..."

"Nevěděl. Nevím. Já..."

"Tak já ti povím, co s ním udělají. Někam ho zavrou, nappou do něj drogy a budou ho vyslýchat. Možná mu dokonce dají pásek, když už v tom budou. Zkusí z něj vytáhnout, co ví o projektu Rubin a Hope a vůbec všechno, co je napadne. Zkusí ho zničit. Bůh ví. Ale mohu se mýlit. Řeknu ti, co se podle mě stalo. Ti lidé vydírají Krugerovy, mají mezi nimi špeha a když jim došlo, cos jim tak příhodně poslal, Merild se nic nedozvěděl. Informaci dostal Rocher a ten ho také vyzvedl. Možná mu dali sedativa. Až se probudí, co si asi pomyslí? Že jsou to tvoji přátelé? Že všechno, co se s ním dělo, jsi zařídil ty?"

"Proboha..."

"Zařídils to ty. Uklidni se a začni myslet. Dokud si nebudeme stoprocentně jistí, že zajali Granta, nemůžeme tam prostě vzltnout a postřílet Rocherovy lidi. Převádíme nad ně sledovací družici. Na letišti Bertille jsme neměli jasný obraz a nevíme, jestli to zvládneme nad Big Blue. Pokusíme se. Do té doby si nemůžeme být jistí, že nezůstal u Krugerů. Tam nedostanu povolení k prohlídce. Zkusím ale něco jiného. Dovedu si představit, čím je Rocher vydírá: vsadím se, že spousta jeho smluv s azi je dost podezřelá a já můžu zařadit kontrolu. Právě k nim letí moje letadlo. Giraud se mezitím staví u Coraina v Gagarinradu a promluví s ním. Ty pěkně všechno vysvětlíš Jordánovi a vyfidiš mu, že opravdu ocením, když se zapojí do díla a upozorní Merilda."

"Až ho dostaneme ven," nadchl se Justin, "pojede k Merildovi. Merild se nepodřekne."

"Drahoušku," protáhla Ari, "myslela jsem si, že mě znáš líp. Až ho dostaneme ven, vrátí se rovnou do Reseune. Když se všechno podaří, zůstane v jejich rukou čtyřicet osm hodin. Musíme ho přece vzít na kontrolu. Čert ví, co s ním můžou udělat. A ty bys jistě nechtěl, aby si na takové šrámy foukal sám, vid'?"

"Chcete to zveřejnit..."

"Drahoušku, to teď může vadit jedině tobě. Nechceš do toho zatáhnout tatínka. Až přivezeme Granta, bude o tom vědět. Pokud ho dostaneme živého. Bude dobře vědět, že máme Granta v nemocnici, nebo ne? A bude nervózní. Věřím, že dodržíš svou část naší úmluvy, zlatíčko."

Mlčel, zbaven všech zbraní a argumentů.

"To ovšem jedině v případě, že ho půjde zachránit. Může to zabrat celé roky, pokud ho vůbec ještě dokážu srovnat. Samozřejmě ho musíme dostat živého. To je první krok."

"Vyhrožujete mi."

"Miláčku, já opravdu nevím, k čemu se Rocher chystá. A kam poletí která kulka. Jenom tě varuji..."

"Už jsem řekl, že udělám, co chcete!"

"V zájmu svého otce. Ano. Jsem si jistá, že mě poslechneš. A o Grantovi si promluvíme, až ho vysvobodím. Otevřela interkom a stiskla tlačítko. "Jordáne? Tady Ari."

"Co se děje?" ozval se Jordánův hlas.

"Mám tady tvého syna. Vypadá to, že jsme oba zaregistrovali drobný problém. Mohl bys ještě zavolat svému kontaktu v Novgorodu a vzkázat, ať mi Kruger nutně zavolá?"

První zastávku si udělali až v podzemní garáži z polorozpadlého betonu pod zašlou srážkovou věží. Šedivé schodiště vedlo do bytu o pouhých třech pokojích, koupelně a kuchyňce. Nebyla tu okna, na podobném místě by znamenala nebezpečí, a k výhledu sloužil periskop; Granta k němu ovšem nepustili. Seděl a odpovídal na otázky, většinou po

pravdě, často ne, ale na jinou obranu se nezmohl. V bytě byla místo telefonu vysílačka, ale Grant netušil, jak se s ní pracuje. Jen jednou viděl Jordána, jak hovoří vysílačkou na lodi, ale to už bylo dávno. Stále s určitostí nevěděl, co jsou jeho průvodci zač. Ke komu patří. Dál tiše odpovídal na Winfieldovy dotazy, dožadoval se kávy, stěžoval si na nepohodlí, stěžoval si na všechno, aby zjistil, jak daleko může zajít, aby je našel a donutil reagovat. Předstíral, že k nim postupně získává důvěru, hrál nejotroavnějšího aze, na kterého se pamatoval, nesnesitelného Abbana, komorníka Girauda Nye, který buzeroval všechny od kuchařů přes služky až po všechny cizí aze, nad nimiž se mohl cítit povýšený.

V ložnici byl přehrávač pásků. Grantovi se to nelíbilo. Samozřejmě ho mohl v takové odříznuté divočině očekávat; místní posádka se potřebuje nějak zabavit. Nebyl to ale obvyklý zábavní model, měl monitorovací přípojky a to Granta znervózňovalo. Chtěl věznítele zatlačit až tam, kde se každý rozumný občan přestane ovládat a projeví se podle povahy.

"Posad' se," řekl Rentz, než zamířil za Winfieldem do kuchyně.

"Snad bych mohl pomoci, pane. Dovedu..."

Uslyšel auto. Ostatní ho také slyšeli a Rentz a Jeffrey vyskočili. Winfield vyběhl z kuchyně a skočil k periskopu.

"Vypadá to na Krahlera."

"Kdo je..." zeptal se Grant.

"Sedni." Rentz mu položil ruku na rameno a zatlačil ho do židle. Zvuk motoru sílil, Rentz Granta nepouštěl. Vrata od garáže sama vyjela ke stropu.

"Je to Krahler," pravil Winfield. Všichni si oddechli.

Auto zajelo pod věž, betonová podlaha se zatřásla, zasyčel dekontaminační sprej, bylo slyšet prasknutí dvířek. Někdo šel nahoru po schodech.

"Kdo je Krahler, pane?"

"Přítel," odvětil Winfield. "Jeffrey, vem ho do ložnice."

"Pane, kde je Merild? Proč sem nepřišel? Není..."

Jeffrey ho vytáhl ze židle a postrčil ho do ložnice a na postel. "Lehni," rozkázal nekompromisně.

Rentz šel za ním. Lepší kombinaci už mu nedopřejí. Grant nabral Jeffreyho loktem, Rentze pěstí druhé ruky a vrazil do pokoje s periskopem, kde si už Winfield uvědomil nebezpečí...

Winfield tasil zbraň a Grant se přikrčil. Ale nezazmatkoval, měl pevnou ruku a jistou mušku. Grant strnul na místě, protějšimi dvěma vzápětí vešli tři muži, dva z nich rychlí a ozbrojení.

Jeden z hlídačů v ložnici už vstával. Grant stál jako socha, dokud ho kdosi nechytil zezadu. Dokázal by mu zlomit ruku, ale neudělal to. Nechal se odtáhnout zpátky do ložnice, Winfield na něj celou dobu mřel.

"Tak takhle to tu vedete?" zeptal se jeden příchozí.

Winfield se nesmál. "Lehni," přikázal Grantovi a Grant se posadil na postel. "Lehnout!"

Grant poslechl. Jeffrey vytáhl z kapsy provázek a přivázal Grantovi pravé zápěstí k pelesti, Rentz ještě sténal na podlaze, ostatní na Granta mřeli pistolemi.

Přišlo na řadu levé zápěstí, ruce měl nepřírozeně roztažené. Podíval se na nově příchozí. Dva byli mohutní, třetí starší, hubenější, neozbrojený. Podle pohledu mu nebylo co věřit. Ostatní ho poslouchali.

Říkali mu Krahler. Grant slyšel i další jména, ale žádné z nich nepatřilo Merildovi.

Odložili zbraně. Pomohli Rentzovi vstát. Všichni odešli, jen Jeffrey zůstal na stráž a Grant se snažil nemyslet na to, jak zoufale nechráněné má břicho.

Jeffrey ale jen otevřel šuplík pod páskovačem a vytáhl z něj podkožní sprej. Píchl něco Grantovi do ruky.

Grant stiskl víčka, protože za pár vteřin už nebude umět zavřít oči a oni mu těžko pomohou. Shromáždil obranné mechanismy svého psychosetu a nemyslel na nezdařený pokus o útěk, nýbrž na Justina. Teď se musí vypořádat s útokem na úplně jiné úrovni. Už nepochyboval. Pistole nedávaly jinou možnost. Páskovač nenechával jinou možnost. Ale Grant je mladší výzkumník v Reseune, sice az, ale zaměstnanec křídla Ariany Emoryové. Ariana ho stvořila, Ari a Jordán mu dávali testy, a ty nerozlouskne někdo, o kom v životě neslyšel.

Ztrácel soustředění. Cítil, že droga zabírá. Věděl, že se šéf vrátil a pustil mu pásek. Padal stále hloub. Silná dávka. Pěkně nabroušený hlubinný pásek. Čekal to.

Zeptali se ho na jméno. Ptali se na jiné věci. Řekli, že jim patří jeho smlouva. Ještě si dokázal vzpomenout, že to není pravda.

Nakonec se probudil. Rozvázali mu ruce, dali mu napít a pustili ho na záchod. Vnucovali mu jídlo, i když mu bylo špatně. Nechali ho vydechnout.

Pak všechno zopakovali a čas se rozmazal. Možná ho mezi pásky nechali procitnout. Zoufalství mu vymazalo vzpomínky. Kdykoli se probral, bolely ho paže a záda. Odpovídal na otázky. Většinou si neuvědomoval, kde je a čím si to zasloužil.

Pak uslyšel tupé údery. Uviděl na stěně krev. Cítil kouř.

Tehdy si pomyslel, že konečně zemřel, cizí lidé ho zabalili do deky, kouř stále houstl.

Nahoře a dole si chvíli měnily pozice. Ve vzduchu tepalo srdce.

"Probírá se," řekl někdo. "Dejte mu ještě dávku."

Grant uviděl muže v modrém overalu. Rozpoznal reseunský erb Nekonečného člověka.

Pak si ztěžlivě uvědomoval, čím prošel. Nebyl si jistý, co je skutečnost a kde začíná pásek.

"Sežeňte tu pitomou injekci!" řval mu kdosi u ucha. "Hergot, držte ho pořádně!"

"Justine!" zaječel, protože si byl skoro jistý, že je pořád doma a Justin ho musí slyšet, že mu pomůže ven. "Justine!"

Injekce zabrala. Rval se, ale jich bylo moc a leželi na něm, dokud droga nezabrala a svět mu nepodjel pod lůžkem.

Probudil se v posteli v bílé místnosti, přes tělo měl bílé popruhy. Pod pokrývkou byl nahý. Na hrudi a na pravém zápěstí měl senzory. Levou ruku mu zavázali. Pípl poplašný signál. Mohl za to on. Srdce mu bušilo, marně se snažil zklidnit tep.

Dveře se otevřely. Vešel technik. Byl to doktor Ivanov.

"Už je to dobrý," uklidňoval ho a posadil se na kraj postele. "Přivezli tě dnes odpoledne. Už je to dobrý. Rozstříleli je na kusy."

"Kde jsem byl?" zeptal se velice klidně Grant. "A kde jsem teď?"

"V nemocnici. Všechno v pořádku."

Monitor zase zapípal. Grant se pokusil zpomalit tep. Byl dezorientovaný. Nemohl si být jistý skutečností ani vzpomínkami. "Kde je Justin, pane?"

"Čeká, až se probereš. Jak se cítíš? Dobře?"

"Ano, pane. Prosím, můžete mi sundat ty kšíry?"

Ivanov se usmál a dal mu ruku na rameno. "Podívej, chlapče, oba víme, že nejsi šílenější, než je tu zvykem, ale pro tvoje vlastní dobro ti je ještě chvíli necháme. Chce se ti na záchod?"

"Ani ne." Další nedůstojnost. Cítil, jak rudne v obličeji. "Prosím vás, mohl bych mluvit s Justinem?"

"Ne moc dlouho. Neměl bys s nikým moc mluvit, dokud tě nevyslechne policie - je to jen formalita. Odpovíš jim na dvě otázky, oni sepišou protokol a tím to hasne. Pak ti dáme pár testů. V Domě budeš cobydup. Co ty na to?"

"Dobře, pane." Pitomý monitor pípl, ale Grant už dokázal uklidnit puls. "Tak co bude s Justinem? Prosím."

Ivanov ho poklepal po rameni a otevřel dveře.

Vešel Justin. Monitor zapískal, ale hned utichl. Grantov se rozmazal svět před očima. Přišel i Jordán. Takže oba. Grant se strašně styděl.

"Jak ti je?" zeptal se Justin.

"Je to dobrý," odpověděl Grant a málem ztratil vládu nad tepem. Po tvářích mu tekly slzy. "Asi mám průsvih."

"Ne," řekl Justin, vzal ho za ruku, pevně ji stiskl a z jeho výrazu bylo jasné, že lže. Monitor zase pípl. "To nic. Byla to hloupost. Ale vracíš se do Domu. Rozumíš?"

"Ano."

Justin ho objal i s kšírami. Odtáhl se. Pak ho objal Jordán, vzal ho za ramena a řekl:

"Prostě jim odpověz na otázky. Dobře?"

"Ano, pane," odpověděl Grant. "Můžete zařídít, aby mě pustili?"

"Ne," přiznal Jordán. "Je to kvůli tvé bezpečnosti." Políbil ho na čelo. Naposledy to udělal, když byl Grant ještě malý.

"Teď se hezky vyspi. Slyšíš mě? Všechny pásky, které dostaneš, osobně vyčistím."

"Ano, pane."

Ležel tam a díval se, jak Justin s Jordánem odcházejí.

Monitor poplašeně zapískal.

Je ztracený. Než ho odsud propustí, projde peklem. Díval se Justinovi do tváře a bylo mu to jasné.

Kde jsem byl? Co se se mnou ve skutečnosti stalo? Opustil jsem vůbec tenhle dům?

Vešla sestra s injekcí a on se nemohl bránit. Zkusil uklidnit monitor, ohradit se.

"Jenom sedativum," řekla sestra a píchla mu lék do ruky.

Nebo to byl Jeffrey? Grant se točil dopředu i dozadu zároveň, uviděl na stěně krev, uslyšel křik mnoha lidí.

"Spokojen?" zeptala se Ari Justina o samotě ve své kanceláři.

"Kdy ho pustí?"

"Ale to já nevím. Opravdu netuším. A také si už nejsem příliš jistá naší dohodou. Máš snad stále ještě co nabídnout?"

"Mlčení."

"Miláčku, pokud ho porušíš, máš hodně co ztratit. A Jordán jakbysmet. Neděláme snad tohle všechno právě kvůli tomu?"

Třásl se. Snažil se nedat nic najevo. "Ne. Děláme to, protože si nechcete nechat zkazit projekt. Protože teď nestojíte o publicitu. Protože máte hodně co ztratit. Jinak byste nebyla tak trpělivá."

Ari se líně usmála. "Líbí se mi, chlapče, opravdu tě mám ráda. Věrnost je dnes v Reseune tak vzácná a ty jí máš tolik. Co když ti vrátím Granta, nezměněného, nedotčeného? Na kolik si ho ceníš?"

"Možná," pravil odměřeně Justin, "že jste špatně odhadla, kam až mě můžete zatlačit."

"Za co ti stojí?"

"Pustíte ho. Nebudete do něj nahrávat pásky."

"Je ještě dost zmatený, miláčku. Prošel peklem. Potřebuje péči a odpočinek."

"Postarám se o to. Nebo Jordán. Říkám vám, netlačte mě příliš daleko. Nevíte, čeho jsem schopen."

"Ale to já vím úplně přesně. Dovedeš úžasné věci. A já se s tebou vůbec nemusím dohadovat. Grant je můj a já mám hodně zvláštní pásky. Tvůj otec by radši umřel."

"Možná ho podceňujete."

"Opravdu? Rekl mu o nás? Já si to myslela, neřekl. Musíš pochopit situaci. Nejde jen o nějakého syna. Nějakou ženskou. Jsi jeho dvojče. A já jsem Ari Emoryová. Nemluvě o tom azovi." Zasmála se. "Opravdu ses do toho pustil rázně. To dokážu ocenit. Dokonce budu velkorysá. Pojď ke mně, chlapče. No pojď sem."

Podala mu ruku. Zaváhal, ale pak jí podal svou. Něžně ji uchopila a Justinovi projel mráz po zádech, zrudl a zrychlil se

mu tep. Nedokázal pořádně myslet.

Neucukl. Netroufl si. Nedokázal přijít se sarkastickou poznámkou. Myšlenky mu jak v panice utíkaly na všechny strany.

"Chceš ode mne něco? Chceš zpátky Granta? Tak já ti něco povím, miláčku; budeš hezky spolupracovat a já ti vyhovím. Když spolu budeme dobře vycházet až do odjezdu tvého otce, když budeš pěkně zticha, dám ti Granta darem."

"Používáte hlubinný pásek."

"Na tebe? Nic, co by tě skutečně ovlivnilo. Co si myslíš, že můžu vzít normální zdravou mysl a předělat ji? Četl jsi moc tamtěch knížek. Použila jsem na tebe odpočinkové pásky. Dostávají je azové třídy Mí, když se hodně snaží v práci. Myslíš, že je nepřekonáš? Že tě zkazily? Reseune dovede daleko horší věci a já ti je ukážu. Jak jsem řekla, líbíš se mi. Jednou budeš v Reseune velké zvíře, tady, na Fargone, kdekoli. Máš schopnosti. Opravdu tě nechci zničit."

"Lžete."

"Opravdu? To je jedno." Stiskla mu prsty. "Přiďeš ke mně ve stejnou hodinu jako posledně. Slyšíš?"

Odtáhl ruku.

"Dávám ti šanci." Usmála se na něj. "Stačí, když všechno udržíš pěkně pod pokličkou. Já ti dám daleko víc. Když mi neznepříjemníš život, nechám na pokoji Jordána, nenechám zatknout jeho kamarády a nevymažu Grantovi paměť. Dokonce ti přestanu šlapat na paty v laboratoři. Cenu znáš."

"Přepište na mě Granta."

"Za týden. Kdyby se něco zvrtilo. Jsi moc chytrý. Rozumíš mi. Takže večer raději až v deset. Mám hodně práce."

Mluvený komentář ze STRUKTUR RŮSTU Páskový kurs genetiky č. 1

Vzdělávací materiál Reseune 8970-8768-1, schválený pro 80 a více. Na vědomí operátorovi Sádka ML-8986, sádka BY-9806, konec, konec, konec. Počítače hlásí hotovo a dožadují se lidského rozhodnutí. Vrchní technik svolává personál a zahajuje porod.

Žádné překvapení: děložní nádrže mají nejrůznější čidla, pomalu se stahují a kolébají. Obě ML-8986, ženského pohlaví, třída Mí, dosáhly předepsané porodní váhy 4,02 kg. Nemají žádné patrné odchylky. Oba BY-9806 třídy Beta jsou také zdraví. Technici znají své úkoly. Vysoce aktivní BY-9806 jsou oblíbenější, už mají jména, i když jen prozatím; technici s nimi brzy ztratí kontakt.

Dělohy vstupují do porodní fáze a po nějaké době posílají svůj obsah do kapalinových van a rukavic techniků.

Nenastává žádná komplikace. Všichni jsou klidní. Samice třídy Mí mají široký obličej, bezbarvé vlasy a klidnou povahu. Bety mají delší končetiny, tmavé vlasy, nejsou tak hezké. Dělaři legrační obličej a technici se smějí.

Pupeční šňůry jsou zavázány, vany vypouštějí plodovou vodu a krev, novorozenci dostávají první koupel ve sladké vodě. Technici je čistě kvůli proceduře váží a zapisují výsledky do průvodky, založené při početí před dvěma sty devadesáti pěti dny. V papírech budou údaje přibývat čím dál pomaleji, jak děti přejdou ze stavu naprosté závislosti do prvních nemonitorovaných okamžiků samostatného života.

Přebírají je azové, balí je do měkkých plínek, něžně o ně pečují a kolébají je.

Mezi přebalováním a krmením leží v kolíbkách, jež se stejně jako dělohy pomalu kývají, a naslouchají stejnému tepu dospělého srdce a vzdálenému laskavému hlasu, jež slyšeli už v dělohách. Hlas jim někdy zpívá. Jindy jen mluví. Jednou je začne poučovat. Ten hlas je pásek. Zatím ale působí jen podprahově, slouží jako ohnisko pozornosti. Už teď je odměňuje za dobré chování. Jednou bude kárat, ale novorozenci nedovedou zlobit, jen Bety jsou trochu živější... Sádka AGRO-798X: poplach, poplach AGRO- 798X má potíže. Experimentální genotyp nevyšel a po poradě vedení technik přerušuje podporu života a předává AGRO-798X pitevně.

Azovští technici vytírají dělohu, opakovaně ji vyplachují a vrchní technik ji začíná plnit bioplazmou.

Jakmile bude povlak úplný, přijme přístroj dalšího nájemníka. Vedení chce ještě předtím výsledky pitvy.

Děloha mezitím přijímá samčí vajíčko AGRO-894, stejný druh. Nebyla to první porucha. Návrh adaptací je složitá práce a k chybám dochází často. Ale AGRO-894 je jiný jedinec s podobnou změnou: existuje šance, že neselže. Pokud ano, přesto dodá cenné údaje.

Přestavět kraj a změnit počasí na cizí planetě lidskému osídlení nestačí. Čekat jako na Zemi miliony let, až se vytvoří komplexní stabilní ekosystém, nepřipadá na Cyteenu v úvahu.

Reseune nahrazuje čas a přírodní výběr. Jako příroda ztrácí jedince, ale mezi druhy volí rychleji a s rozmyslem. Někteří odpůrci argumentují, že reseunská metoda má negativní důsledky, že pozemskému životu dodávají bohatství nefunkční a ozdobné rysy s důrazem na posílení některých a oslabení jiných.

Reseune ale nic neztratilo. Chystá se vyslat do vesmíru archy, jednoduché plechovky, zaparkované na oběžných drahách vybraných hvězd, lodě bez vlastního pohonu, laciné na výrobu, létající sklady genetického materiálu, chráněného štíty proti mutagennímu záření. Archy nesou skutečné vzorky, ale rovněž digitální zápisy genotypů a překladových návodů, jež dovolí každé inteligentní rase přečíst a rekonstruovat pozemské druhy.

Lidstvu stačil k vývoji z primitivních předků k letům do vesmíru milion let. O milion let později budou mít lidé díky archám genetické záznamy vlastní minulosti a minulosti všech druhů, které se Reseune dostaly do ruky, pozemských i mimozemských, chráněné proti prostoru a času...

Archy nesou i zlomky genetického materiálu z tisíciletých ostatků lidí, z genových bank dvacátého století, z prvních genofondů mateřského světa a z pozůstatků všech živočichů, kteří se z minulosti zachovali zamrzlí v ledovci nebo jinak zakonzervovaní. Představte si, jaký by byl rozdíl, mít takové genetické informace z naší geologické minulosti. Země,

zatím jediná známá planeta se stopami kataklyzmatického vymírání vyšších forem života, by s podobnou knihovnou dokázala obnovit veškeré bohatství svých evolučních linií a vyřešit přetrvávající záhady vlastní minulosti... Reseune nikdy neopustilo myšlenku přirozeného vývoje. Zajistilo, aby možnost vývoje byla zachována v míře dosud nevidané, a s ohledem na evoluční změny zachovalo všechny myslitelné odchylky...

Kapitola 3

Čas přestal existovat. Zůstal jen pásek, většinou klidný, zřídka nepříjemný. Občas se ozvaly nanicovaté kroky, ale utišující droga působila dál. Grant až teď vyplul blíž k povrchu.

"Vstávat, máš návštěvu," řekl kdosi a položil mu na tvář mokrou ruku. Mytí pokračovalo dolů přes krk a hrud', smrděla desinfekce. "Probud' se."

Pootevřel oči. Díval se do stropu a doufal, že ho rozvážou, ale jen ho dál myli. Zatoužil po dávce utišujícího prostředku, protože se mu vracel strach a ve snu mu bylo lépe.

Na mokré kůži ho zastudil vzduch. Chtěl zpátky pokrývku. Ale nepožádal o ni. Přestal se snažit komunikovat s lidmi kolem a oni mu přestali ubližovat. Víc nepotřeboval. Vzpomněl si, že by měl mrkat. Nic neviděl. Snažil se necítit chlad. Cítil, jak mu technik píchá injekci. Bolela ho záda a kdyby mu změnili polohu ležení, byl by šťastný jako nikdy.

"Tak." Ucítil na sobě příkrývku. Někdo mu dal lehkou facku, ale Grant nic necítil. "Tak dělej. Otevři oči."

"Ano," zamumlal. A zavřel je okamžitě, sotva se azovský technik otočil.

Pak u dveří uslyšel jiný hlas, mužský a mladý. Zvedl hlavu, podíval se a uviděl Justina. Okamžitě přestal věřit očím a škubl za kšíry.

Justin k němu ale klidně přišel, sedl si na postel a vzal ho za ruku. Měl teplou dlaň. Působila jako opravdová.

"Grante?"

"Prosím, nedělejte to."

"Grante, proboha... Grante, jseš doma. Rozumíš?"

Bylo nebezpečné už jen připustit, že by mohl uvěřit. Znamenalo to vzdát se. Jeho mysl dokázala zfalšovat jakékoli tajné znamení. Pásek dovedl vytvořit jakoukoli iluzi. Justina samozřejmě museli použít. Jak jinak.

"Grante?"

Pásek ho dokonce mohl přesvědčit, že je vzhůru. Nebo že se pod ním prohýbá matrace a že ho Justin drží za rameno. Iluzi kazila jen ostrá bolest v zádech. Nebyla dokonalá.

Skutečnost má takové drobné nedokonalosti.

"Ještě mi nedovolí vzít tě zpátky do bytu. Ari mi to nedovolí. Co s tebou dělají? Jak ti je. Grante?"

Otázky. Netušil, co si o nich má myslet. Obvykle měl pásek strukturu. Tyhle se týkají důvěry. Takže o to jde.

"Grante, hergot!" Justin ho jemně pleskl po tváři. "Prober se. Otevři oči. Otevři oči."

Vzdoroval. Tak pochopil, že už je to lepší. Několikrát se nadechl a zády i hrudí mu projela šeredná bolest. Byl v hrozném nebezpečí... protože si myslel, že tahle iluze je skutečnost. Nebo protože je přestal rozlišovat.

"Dělej, k čertu."

Opatrně nadzdvihl víčka. Uviděl Justina, tvářil se vyděšeně.

"Jseš doma. V nemocnici. Chápeš? Ari je nechala postřílet a dostala tě ven."

(Krev na stěnách. Pach kouře.) Vypadalo to jako nemocnice. Vypadalo to jako Justin. Nemohl si to nijak ověřit, ani kdyby ho pustili na procházku. Přesvědčí ho jedině čas, čas delší než jakýkoli pásek.

"Dělej, Grante. Řekni už, že jsi v pořádku."

"Jsem v pořádku." Nadechl se, až mu louplo v zádech, a došlo mu, že by mohl z té iluze něco vyrazit. "V zádech mám peklo. Bolí mě ruce. Můžeš mi zvednout postel?"

"Řeknu jim, ať tě odváží."

"To asi nepůjde. Ale hni mi s tou postelí. Tady..." Matrace se pod ním zavlínla a zvedla mu hlavu. Celý povrch mu začal masírovat svaly a klouby. "Jo, to je lepší."

Justin seděl na kraji, proti vlhkým nehybným. "Ari tě vystopovala ke Krugerovým. Krugera vydírali. Vydal tě abolicionistům. Musel jsem jít za Ari. Někoho sehnala - nevím koho - a poslala za tebou. Říkala, že ti pouštěli pásek." Na ten čas neměl jedinou vzpomínku. Žádný předěl mezi tady a tam. Opatrně si nové zjištění ohmatával. "Jak dlouho?"

"Dva dny."

To je možné.

"Tady jsi dva dny," upřesnil Justin. "Když tě přivezli, pustili nás sem s Jordánem. Teď tě můžu navštěvovat."

Polekalo ho to. Chtělo se mu to nastěhovat do hlavy napořád, proti takové iluzi má velice slabou obranu. Už prohrává. Seděl tam a plakal, na tvářích cítil tekoucí slzy.

"Grante."

"No dobrá." Už byl skoro mimo. "Ale když tě pošlu pryč, půjdeš pryč."

"Grante, to není pásek. Jseš tady, hergot." Justin mu tiskl ruku, až kosti zavrzaly. "Soustřed' se. Podívej se na mě. Jo?"

Poslechl. "Když tě pošlu pryč..."

"Půjdu. Dobře. Mám jít?"

"Nedělej mi to. Proboha..."

"Seženu Ivanova. Nesnáším je."

Justin se už chystal jít. Grant mu ale nepustil ruku. Držel se jí jako klíště. Justin se k němu sehnul a objal ho.

"Uhhh." Bolelo to. Vypadalo to jako skutečnost. Justin ho dokáže vytáhnout zpátky. Justin ví, co dělá, ví, co s ním je, ví, čeho se bojí. Justin je jeho spojenec. Nebo je všechno ztracené. "Chvilí to potrvá."

"Tak za týden tě odsud pustí, říkála Ari."

Vzpomněl si na krizi jiných lidí. Podíval se na Justina. Vzpomněl si, proč utekl po řece. "Dala ti to sežrat?"

"Nic nebylo."

Lže. Ta skutečnost je čím dál skutečnější. Pásek je idealizovanější. Justin za chvíli odejde, Grant si vzpomene, že mu věřil, a dostane ještě větší strach. Mezitím měl ale strach z bezprostřednějšího, hmatatelnějšího důvodu. Jordánovo přeložení. Justin ho posílá pryč... události se začaly skládat do posloupnosti, "kdy" zase získalo smysl. Skutečný svět v sobě má pasti, jedna past byla Ari, Justin ho zkusil vysvobodit. Grant je doma a Justin má potíže.

Ne. Opatrně.

Opatrně.

"Co udělala, když zjistila, že jsem zmizel?"

"To ti povím později."

Hergot, co si kazím chuť k jídlu? Jsem doma. Tajnosti, Ari a problémy. A všechno, co miluju. Grant se pomalu nadechl.

"Držím se," řekl a věděl, že mu Justin porozumí. "Nechci už žádné pásky. Nechci ani sedativa. Potřebuji zůstat vzhůru.

Ať mi nechají rozsvíceno. Pořád. A chci vyndat z žíly tu hnusnou rouru."

"O ničem tu nerozhoduju. To víš sám. Ale řeknu Ivanovovi. A tu hadičku ti vyndám hned. A je to."

Granta píchlo v paži. "Vyteče na podlahu."

"No a? Hele." Zavřel kapačku. "Pěkně ti sem dají telefon. A vid." Srdce mu poskočilo. Vzpomněl si, k čemu je důležitý telefon. Ale už tam nebyl. Nebo se nic z toho nestalo. Nebo mu některé možnosti unikly.

"Nejsem teď zrovna moc pohyblivý."

"Fakt? A dřív to bylo lepší?"

Automaticky se zasmál, rád, že s ním Justin vtipkuje, a najednou si uvědomil, že zahrnul úplně poslepu za neznámý roh. Justin ho překvapil, čekal od něj profesionální soucit. Nebyl to pobavený smích, ale překvapený.

Pásek by těžko dokázal z Grantovy paměti vytvořit Justina, který Granta překvapí, ne když vzdoroval a nespolupracoval na vědomé úrovni.

Znovu se zasmál, jen tak na zkoušku, a Justin se zatvářil, jako by v sobě měl zároveň střepy a naději.

"Je to červ," prozradil Justinovi. A vycenil zuby v úsměvu tím širším, čím zděšeněji se Justin tvářil.

"Jsi šílenec!"

Rozchechtal se. Bolela ho žebra, ale bolest ho těšila. Zkusil pokrčit nohy. Chyba. "Hergot. Myslíš, že mi rozvážou aspoň nohy?"

"Jakmile si budeš jistý, kde jseš."

Vzdychl a ucítil, jak ho opouští napětí. Roztekl se po matraci a podíval se na Justina s klidem, jaký žádný pásek neposkytne. Pořád ho bolela záda. Napjaté svaly. Natažené šlachy. Bůh ví, co si provedl, nebo co mu provedli oni.

"Nachytl jsem tě, co?"

"Pokud to děláš jenom kvůli..."

"Mám okno. Myslím, že se mi to bude vracet. Časem zapomenu. Když se nevrátíš, dostanu strach. Tohle řídí doktor Ivanov, že ano?"

"Stará se o tebe. Věříš mu, nebo ne?"

"Ne, když poslouchá Ari. Mám strach. Pořádný strach. Byl bych raději, kdybys tu zůstal."

"Zůstanu na večeri. Ráno se vrátím k snídani a budu tu, kdykoli to půjde, dokud mě nevyhodí. Promluví s Ivanovem.

Proč se nevyspíš, když jsem u tebe? Můžu si támhle sednout a ty si odpočíš."

Oči se mu samy zavíraly. Najednou si toho všiml a zkusil vzdorovat. "Neodcházej. Musíš mě probudit."

"Nechám tě spát půl hodiny. Už bude skoro večere. Musíš něco sníst. Slyšíš? Už nebudeš odmítat jídlo."

"Hmm." Nechal víčka spadnout. Na chvíli utekl od nejistoty. Cítil, jak Justin vstává z postele a slyšel, jak odchází na židli. Za chvíli po něm mrkl, jestli tiše neodešel.

V hlavě měl jasněji. Chvilími se dokonce cítil v bezpečí. Věděl, že pokud na světě aspoň trochu stojí za to žít, Justin a Jordán ho vytáhnou zpátky. Nějak. Až to přijde, bude muset uvěřit, protože jinak by už nikdy v životě ničemu nevěřil a nikdy se nevrátil z cesty ven.

Dorazila hlášení a Giraud Nye se staženým žaludkem ohryzával tužku.

Zpravodajské kanály informovaly o únosu reseunského aze radikálními složkami a o následné spojené akci policie a reseunské bezpečnosti pod zapadlou srážkovou věží nad Big Blue, doplněné ostrými a výmluvnými záběry policejních kamer - az postříkaný krví svých vězňů, az v dece na nosítkách, az v policejním transportéru. Nebylo snadné dostat ostroželce v pouštních skafandrech do garáže vedlejším vchodem a pak sprintem nahoru po schodech. Jeden policista raněn. Tři radikální abolitionisté mrtví, všechno přímo před kamerou. Policie celou akci důkladně zdokumentovala a lanni Merino s centristy nemůže dělat virvál v Radě. Merino se od incidentu naopak distancoval, jak jen to šlo. Rocher neustále žádal Ministerstvo informací o vysílání své tiskové konference, ale nedostal nic. Což znamenalo, že ho musí důkladně sledovat policie - když ho naposledy odmítli pustit do vysílání, někdo v podzemce vytrhal koleje a přes celou stanici roztáhl transparent Zrušte výrobu otroků!, čímž způsobil dopravní zácpu, již sdělovací prostředky nemohly ignorovat.

Rocher si rozhodně nevysloužil lásku cestujících. Měl ale své sympatizanty a drobná ukázka síly znamená příliv nováčků.

Nejvyšší čas, řekl si Giraud, udělat něco s Rocherem a s de Fortem. Zatím byli užiteční, Corain a Merino se za ně museli

zodpovídat, protože diskreditovali centristy. Ted' ale Rocher překročil hranici a začal být na obtíž. Hodilo by se, kdyby Granta natrvalo a rozsáhle poškodili. Dát do zpráv jeho záběry před únosem a po něm by ukázalo, jací jsou abolicionisté psi. Slušní občané nikdy neviděli vymazaný mozek. Nebo mozek zničený neodborným páskováním. Měli by toho aze vzít na úplně přeškolení, případně ho odstranit. Byl Alfa, navíc Warrickův experiment, a jen bůh ví, co s ním provedly Rocherovy pásky. Giraud by se raději pojistil a také to řekl Ari. To nepřichází v úvahu, odpověděla Ariana. Co to navrhuješ? V první řadě nám slouží jako páka. V druhé jako svědek proti Rocherovi. Opovaž se ho dotknout. Páka na koho? pomyslel si trpce Giraud. Ari si na noc zvala mladého Justina a díky naprostému zaujetí pro projekt Rubin se k ní nedostal nikdo než Jane Strassenová, která z ní už málem měla vředy kvůli přestavbě Laboratoře jedna, její osobní azové a právě Justin Warrick. Padnul na ni splín. Mládí pryč a tak. Zmizí a nechá mě to zametat v Novgorodu. "Nedotýkej se Merilda a Krugerových. Nechceme nepřítele zahnat do podzemí. Dohodni se s Corainem. To snad zvládneš." Hovno. Zazvonil telefon. Byl to Warrick. Senior. Žádal o Grantovo propuštění do domácí péče. "To nezáleží na mně, Jordie." "Hergot, tak to asi nezáleží na nikom, co? Chci, abyste toho kluka pustili." "Podívej, Jordie..." "Nezajímá mě, či chyba to není." "Jordie, máš veliký štěstí, že nikdo nestíhá tvého syna. Všechno je to jeho chyba a neřvi na mě..." "Petros tvrdí, že ho můžeš pustit jenom ty." "Je to lékařská záležitost. Do těch se nepletu. Pokud ti na něm záleží, měl by ses řídit tím, co říká Petros, a nechat..." "Hodil to na tebe, Gerry. A Denys jakbysmet. Nemluvíme tady o papírech, ale o vyděšeném dítěti, Gerry." "Ještě týden..." "K čertu s týdnem. Můžeš mi dát aspoň povolení k návštěvám a říct Petrosovi, ať mi zvedá telefon." "Právě teď je u Granta tvůj syn. Bůh ví proč, ale má univerzální povolení. Postará se o něj." Na druhé straně zůstalo ticho. "Podívej, Jordie, říkají ještě týden. Nejvýš dva." "Justin má povolení." "Právě teď je v nemocnici. Všechno v pořádku. Povídám ti, že je to v pořádku. Vysadili mu sedativa. Justin ho může navštěvovat, mám to tady černé na bílém." "Pusťte ho." "No výborně. Podívej, promluví si s Petrosem. Stačí? Mezitím je s Grantem tvůj kluk a lepší mediánu mu neseženeš. Dej mi pár hodin. Pošlu ti lékařské zprávy. Bude to stačit?" "Zajdu k tobě." "Dobře, jsem tady." "Díky," zamumlal reproduktor. "Jasně," zabručel Giraud, a když spojení skončilo, dodal: "Vztekloune." Vrátil se k soupisu bodů, které musí probrat s Corainem, ale zavolal i do Ivanovovy kanceláře a požádal o výpis z Grantovy anamnézy pro Jordána Warricka. Pak ho napadlo, že sám neví, co v ní je, a tak dodal: Pokud dovolí stupeň utajení.

Nový separátor fungoval. Zbývalo prohlédnout všechno ostatní zařízení. Ari si dělala poznámky v ruce, ale hlavně protože při opravách systému by se jí Pisař pletl. V některých věcech důvěřovala jen nejmodernější technice, ale když došlo na osobní poznámky, psala je světelným perem na tabulku vlastním těsnopisem, který základní program Domu okamžitě převáděl do jejích archivů, protože poznal její rukopis. Zastaralý program jí tak výborně zajistil soukromí, poté těsnopis přeložil, zašifroval a zahesloval na otisk její dlaně. Dnes nezapisovala žádné citlivé údaje. Jen laboratorní práci. Poznámky ke studentům. Stejnou kontrolu by zvládl i az, ale Ari se vracely vzpomínky. Při stovkách podobných kontrol pomáhala v první laboratoři ležet židle kalhotami a dávala dohromady přístroje, proti nimž byl chybný separátor sen každého technika. Stovky hodin únavné práce si zopakovat netoužila. Prostě o projektu jednou chtěla vyprávět v první osobě. Chtěla své razítko na všech papírech a svou práci ve všech fázích od početí dál. Na počátku projektu jsem byla nesmírně opatrná... Připravila jsem nádrž... Já, já osobně. Tou dobou už málokdo rozuměl všem krokům. Každý se specializoval. Ari ale pamatovala kolonizaci, počátky oboru. Ted' se její kolegové měnili ve studované opice, takzvané vědce, co umějí mačkat knoflíky a číst pásky, aniž by tušili, jak proces funguje na biologické úrovni. Stavěla se proti tomu, přisuzovala největší důležitost metodologickým páskům, i když zásadní tajemství si Reseune nechávalo pro sebe. Některá z nich zveřejní ve své knize. Byla rozhodnutá. Její dílo se stane zásadní vědeckou prací - popíše veškerý vývoj reseunských technik až po Rubinův projekt, završení a ověření teorií, na nichž pracovala desítky let. Bez nadšení si vypůjčila název IN PRINCIPIO. Stále hledala nějaký lepší. Stroj vyhodnotil vloženou sekvenci. Na schématu červeně blikal porušený úsek. Do háje. Je to zamoření, nebo chyba čidel? Zapsala poruchu, nelítostně přesná. A zamyslela se, jestli má cenu ztrácet

čas výměnou celého přístroje a zkusit ho na úplně novém vzorku, nebo najít prapříčinu potíží a zdokumentovat ji pro příště. První řešení bylo špinavé. Druhé řešení ale znamenalo riziko, že konkrétní poruchu nenajde a bude muset pozvat specializované techniky.

Výhod tu kraksnu a posli na ni techniky, objednej na projekt třetí stroj a projed' všechny testy znovu.

Každý skutečný projekt má zádrhely, jinak jeho vedoucí lže...

Otevřely se dveře ven. Ozvaly se vzdálené hlasy. Florián a Catlin. A ještě jeden známý. Hergot.

"Jordáne?" zavolala dost nahlas, aby ji bylo slyšet na konec laboratoře. "Co tu chceš?"

Slyšela kroky. Slyšela Floriána a Catlin. Azové nevěděli, co mají dělat, a tak Jordána provázeli až ke dveřím chlazené laboratoře.

"Chci s tebou mluvit."

"Jordie, mám tu práci. Co takhle za hodinu v mé kanceláři?"

"Tady to stačí. Máme soukromí."

Zhluboka se nadechla. A vydechla. Grant, napadlo ji. Nebo Merild a Corain. "Tak dobře. Za půl hodiny sem vpadne Jane s tou svou tlupou. Floriáne, skoč do bēčka a řekni jim, že ta pitomá kraksna nefunguje." Otočila se a vyhodila ze stroje vzorek. "Chci další. Když to nepůjde jinak, vyzkoušíme všechny mašiny, co tam mají. Není to dost čisté.

Proboha, co to dnes mají za normy? A vzorek mi přineseš osobně, nevěřím jim. Catlin, zajdi nahoru a řekni Jane, ať si ty studenty vezme jinam. Dokud to tady nerozchodím, laboratoř je zavřená." Znovu se nadechla a mechanickou manipulační paží poslala zkažený vzorek kryogenickou komorou ven, pak provedla totéž s kapslí. Když se obrátila, azové byli pryč a proti ní stál Jordán Warrick.

Z nemocnice do Domu to byl kus cesty, za špatného počasí dlouhá zacházka chodbami a tunelem, za pěkného rychlejší cesta pod širým nebem. Justin dal přednost nebi nad hlavou, slunce ale stálo nízko a Justin si zapomněl kabát. Vracel se mu pásek. Vracel se mu skoro pořád. Většinou se najednou ozvaly pocity, žaludek se mu zvedal. "Koukej to taky sníst," provokoval ho Grant, když jim v nemocnici přinesli dvě porce. "Já sním stejně jako ty."

Justin do sebe dostal nemocniční stravu. Nebyl si jistý, jak dlouho ji udrží v břiše. Udělal by cokoli, jen aby se Grant mohl posadit a zasmát - na jídlo ho odvázáli a Grant si konečně sednul se zkříženýma nohama a spořádal moučnick. Byl veselý, i když sestra řekla, že na noc ho zase ukširují.

Justin by s Grantem zůstal do rána a Ivanov by mu to byl dovolil, ale měl schůzku s Ari a to Grantovi nemohl říct.

Vymluvil se na přesčas v laboratoři. Grantovi ale bylo večer o sto procent lépe, než když Justin odpoledne přišel, měl málo sil, ale v očích život, dokonce se smál, možná moc, možná se trochu nutil, ale v očích to byl zase starý známý Grant.

Těsně před rozloučením maska spadla a az byl zase smutný a zoufalý.

"Ráno přijdu," slíbil Justin.

"Nemusíš, je to sem daleko."

"Ale já chci."

Grantovi se nesmírně ulevilo.

To bylo na jeho dni nejhezčí, za to rád zaplatil. Poprvé od rozhovoru v Arianině kanceláři měl dojem, že se všechno nějak urovná.

Pokud nebude mít Ari čas, pokud...

Pomyslel na Granta a Ari, Grant je na pokraji šílenství...

Grant vypadá tak dobře, že ho všechny holky měly raději...

Brodil se záblesky pásku, které ustupovaly jen trapným vzpomínkám, brodil se bahnem vyčerpání a trýzně. Bude k ničemu. Potřebuje se někde vyzvracet, může zavolat Ari a vymluvit se na nevolnost, ani by nelhal, příště jí to vysvětlí...

Proboha. Ona mu dala možnost navštěvovat Granta. Slíbila mu, že mu dá svobodu. Může Grantovi nechat vymazat paměť. Může cokoli. Vyhržovala Jordánovi. Všechno je na něm a on se nemůže svěřit ani Grantovi.

Nadechl se a dál šoural nohama k zadnímu vchodu za rohem. Přilétal tryskáč. Slyšel motory. Běžný stroj. RESEUNEAIR létal podle potřeby, ale zajišťoval i pravidelné spoje. Viděl, jak letoun přistává, pod nohama mu vrzal štěrk. Od předního vchodu vyjel mikrobuse a minul ho cestou na hlavní silnici. Asi jede vyzvednout pasažéry, napadlo Justina, a hned musel přemýšlet, kdo z Domu se v takovém zmatku vypravil dolů po řece.

Zasunul kartu do mosazné štěrbiny, vstoupil automatickými dveřmi, strčil si kartu zpátky do náprsní kapsy a zamířil přímo k výtahu do svého patra.

Doma hned zavolá Jordánovi a řekne mu, že se Grantovi ulevilo. Škoda že neměl čas volat z nemocnice, ale Grant ho chtěl mít pořád na očích a mohl by se zlobit.

"Justine Warricku."

Uviděl dva strážné a hned si jejich přítomnost spojil s letadlem a mikrobusem. Musel přiletět někdo důležitý. "Pojďte s námi, prosím."

Ukázal na výtah. "Jedu domů. Nebudu tu překážet."

"Pojďte s námi, prosím."

"Hergot, zavolejte veliteli a... Nesahejte na mě!" Vzali ho pod paži a odvedli ke zdi. "Proboha," ucedil, polekaný a našťvaný, když ho začali důkladně prohledávat. Musel to být omyl. Strážní byli azové. Popletli si rozkazy a zašli příliš daleko.

Zkroutili mu ruce a Justin ucítil na zápěstích chladný kov.

"No tak!"

Pouta zapadla. Znovu ho otočili čelem do chodby a odvedli ho. Odmítl jít, tak ho prostě vlekli směrem k Bezpečnosti. Proboha. Ari mě zažalovala. Mě, Jordána, Krugera, všechny včetně Granta. Jinak to být nemůže. Někde získala novou páku, našla něco, co je umlčí a co všechno hodí na ně. Můžu za to já, a to jsem si myslel, že se dokážeme dohodnout. Poslušně šel s azí do prosklené kanceláře velitelky. "Sem," řekla a mávla rukou do kouta.

"Co to má, k čertu, znamenat?" rozkřikl se, aby ji zmátl sebedůvěrou. "Okamžitě zavolejte Ari Emoryovou!"

Strčili ho ale do betonové budky a zabouchli za ním plechové dveře.

"Do prdele, musíte mi aspoň sdělit obvinění!!!"

Nikdo neodpověděl.

Tělo bylo úplně zmražené, skoro rovně, jen trochu ohnuté, a leželo kousek za dveřmi. Všechny povrchy chlazené laboratoře byly ještě ojiněné a nedalo se na ně sáhnout. "Ledová skvrna," komentoval vyšetřovatel záběr policejní kamery. Ari by takové znesvěcení nesnesla, pomyslel si Giraud, ale dál zíral na mrtvolu, neschopen uvěřit, že se Ari už nepohne, že se do těch ztuhlých rtů a zmrzlých údů nevrátí život. Na sobě měla svetr. Žádný vědec v chlazené laboratoři se neoblékal tepleji. Tady by ji nezachránila ani vyhřívaná kombinéza.

"Tehdy tu žádná ledová skvrna nebyla," zavrčel Petros. "Určitě ne."

"Pracovala se zavřenými dveřmi?" Vyšetřovatel z Moreyville, maloměsta s jedinou policejní služebnou na tisíce kilometrů daleko, položil ruku na dveře laboratoře. Začaly se zavírat už při lehkém dotyku. "Sakra." Zastavil je, opatrně vyvážil a pustil.

"Je tu interkom," řekl Petros. "Ty dveře tu každou chvíli někoho zabouchly, všichni jsme o nich věděli. Tak to tady funguje. Když tady zůstanete třet, zavoláte stráž a ta vás pustí ven, nic se neděje."

"Tentokrát se něco stalo." Vyšetřovatel - jmenoval se Stern - natáhl ruku a zapnul interkom. Pouzdro se mu rozpadlo pod prsty. "Zmrznul. Vezměte ho do laborky," obrátil se na pomocníka s Písařem. "Slyší mě někdo?"

Z reproduktoru se nic neozvalo.

"Nefunguje."

"Možná až teď, když zmrznul," nadhodil Giraud Nye. "Předtím nikdo nevolal."

"Takže jste pochopili, že se něco děje, až když klesl tlak."

"Ano, tlak v nádrži s tekutým dusíkem. Technici to poznali hned, volali mi asi za minutu."

"To tady nemáte poplachové zařízení?"

"Slyšeli jsme poplach," řekl Giraud a ukázal na sirénu na stěně, "ale nikdo tu nebyl. Při zdejší akustice nemohl nikdo vědět, kde houká. Až technici nám zavolali, že je to dusíkové potrubí. Pak jsme poznali, že jde o chlazenou laboratoř. Seběhli jsme a otevřeli dveře."

"Hmmm. A azové tu nebyli. Jen Jordán Warrick. Ale když zahoukal poplach, už byl o patro výš. Chci rozebrat ten interkom."

"To můžeme udělat na místě," nabídl Giraud.

"Raději to svěřím svým lidem."

"Jste tady z formálních důvodů. Kvůli protokolu. Nespadáme pod vaši jurisdikci, kapitáne."

Stern na něj pohlédl, mohutný tvrdohlavý policista s inteligentními očima. Dost inteligentními, aby věděl, že Reseune žádná tajemství nepustí jen tak.

A vzhledem k tomu, že laboratoře mají kontakty vysoko na Vnitru, ho tady může čekat povýšení nebo vážné problémy.

"Myslím," pravil Stern, "že bych si měl promluvit s Warrickem." Oznámil tak, že chce soukromí k výsledkům. Giraud chtěl v první chvíli vyrazit za ním a zatloukat, co půjde. Vzápětí propadl panice, protože mu konečně došlo, jaká katastrofa je postihla, zhatila všechny plány, že mozek dosud tak bystrý a aktivní, tak plný všech tajemství, se najednou proměnil v hroudu ledu. Zmrzlé tělo nemohli odnést ani se zdáním důstojnosti. I takový jednoduchý úkol se groteskně komplikoval.

A Cárám... Tohle se do rána dostane do zpráv.

Co s tím, sakra, budeme dělat? Co si počneme?

Ari, ženská, co máme dělat?

Florián seděl na pohovce v čekárně západního křídla nemocnice. Lokty měl opřené o kolena a hlavu v dlaních. Plakal, protože mu nic jiného nezbyvalo, policie zatkla Jordána Warricka, k Ari ho nepustili, až na ten krátký hrozný pohled, který ho přesvědčil, že je to pravda. Je mrtvá. A svět je najednou úplně jiný. Teď mu rozkazoval Giraud Nye: hlaste se k pásku.

Chápal to. Od malička znal hlavní pravidlo: hlaste se u dohlázele. Pásek léčil úzkost, pásek rozptyloval pochybnost, pásek objasňoval svět a zákony a pravidla.

Ari ale bude ráno pořád mrtvá a Florián nevěděl, jestli mu to jakýkoli pásek dokáže vysvětlit.

Měl chuť zabít Warricka. Zabil by ho i teď, kdyby dostal příležitost, ale místo ní měl jen kousek papíru, pozvánku k pásku, a nikdy nebyl tak sám a tak bezmocný, zbavený všech rozkazů a pout.

Kdosi tiše vešel do čekárny. Byla to Catlin, daleko klidnější jako vždy, ať se dělo cokoli, i teď...

Vstal a objal ji, přitiskl ji k sobě, jak spolu spávali bezpočet let, v dobrém i zlém. Položil ji hlavu na rameno. Ucítil její náruč. Konečně něco. Když kolem všechno zmizelo. "Viděl jsem ji," vzlykl, ale nedokázal tu vzpomínku snést. "Cat, co budeme dělat?"

"Jsme tady. Tím to hasne. Nic jiného nemáme."

"Chci pásek. Hrozně to bolí, Cat. Chci to mít za sebou." Dala mu ruce na tváře a pohlédla mu do očí. Měla je světlé a modré jako nikdo jiný. Pokaždé byla rozumnější. Na okamžik ho vyděsila; měla tak bezútešný pohled, jako by neexistovala žádná naděje.

"Budeš," ujistila ho a přitiskla se blíž. "Skončí to, Floriáne. Přejde to. Čekal jsi na mě? Pojď, půjdeme spát. A přestane tě to bolet."

Za dveřmi bylo slyšet kroky, ale lidé přicházeli a odcházeli, a Justin si mohl vykřičet hlasivky, opřený o betonovou stěnu jako uzlíček neštěstí, než uslyšel klíč v zámku.

Pak se zkusil postavit, opřel se o zeď a udržoval rovnováhu, dokud ho nevyzvedli dva strážní.

Nepral se s nimi. Neřekl ani slovo, dokud ho neodvedli do místnosti se stolem.

Za ním seděl Giraud Nye.

"Giraude," řekl ochraptěle a zhroutil se na židli s kulatým opěradlem. "Proboha, co se děje? Co to vyvádějí?"

"Jsi obviněn z napomáhání zločinu," řekl Giraud. "To se děje. Podle reseunského práva. Můžeš vypovídat podle uvážení. Víš, že podléháš administrativním předpisům. Víš, že tě můžeme poslat na psychosondu. Radil bych ti být vstřícný."

Čas přibrzdil. Myšlenky mu běžely na všechny strany, najednou nevěřil, že se to děje, i když nemohl jinak, nevěřil, že je to jeho vina, že do toho namočil otce... Psychosonda všechno odhalí.

Všechno. Jordán se to dozví. Řeknou mu to. Raději by umřel.

"Ari mě vydírala," začal. Těžko koordinoval slova mezi zpomaleným světem a zrychlenými myšlenkami. Ticho trvalo celou věčnost. Zmínit se o Jordánovi? A proč musel Grant pryč? Zjistí to? Nakolik můžu lhát? "Řekla, že Grant může odjet, když udělám, co bude chtít."

"Nevěděl jsi o spojení Krugera a Rochera."

"Nel!" Tohle bylo jednoduché. Slova vrážela jedno do druhého. "Kruger ho měl jen dostat do bezpečí, protože Ari mu chtěla ublížit, když jí... když já..." Zvedal se mu žaludek. V záblescích se mu vrátil pásek a Justin se opřel, nakolik mu pouta dovolila. Pokoušel se zapomenout na nevolnost. "Když Grant nedorazil do města, šel jsem za ní sám. Požádal jsem ji o pomoc."

"Co na to řekla?"

"Že jsem hlupák. Řekla mi o Rocherovi. Nevěděl jsem to."

"Tak. Za otcem jsi nešel."

"Nemohl jsem. Nevěděl o tom. Byl by..."

"Co by byl udělal?"

"Nevím. Nevím, co by udělal. Všechno jsem zařídil já. Neměl s tím nic společného."

"Myslíš Grantův únos."

"Všechno. Krugera. Rochera. Prostě všechno."

"A Ari tomu nechala volný průběh."

Neznělo to logicky. Past, pomyslel si Justin. Nechala tomu volný průběh. Možná sama doufala, že se dostane do bezpečí. Možná...

...možná měla jiný důvod. Rozčílila se. Byla...

Ale u Ari člověk nikdy neví. Předstírá reakce, jako jiný člověk píše na klávesnici.

"Myslím, že zbytek otázek ti položíme pod psychosondou. Pokud mi nechceš říct ještě něco."

"Kdo to udělá?" Technici jsou různí a Justinovi hodně záleželo na tom, komu vyklopí úplně všechno, "Giraude, pokud se objevím v protokolu, Ari se to nebude líbit. Ví, kde jsem? Ví vůbec..." Proboha, není to hra mezi Ari a Giraudem, nezatknu mě, aby jí něco dokázal? "Chci mluvit s Ari. Mám se s ní setkat. Bude ji zajímat, kde trčím. Pokud o mně neuslyší, začne..." ...začne podezírat Jordána a možná provede něco, co sama nedokáže zamést. Řeknou mu to. Giraud mu to řekne. Vedení možná chce něco proti Jordánovi, třeba je to společná akce Girauda a Ari, ona jde po mně a Giraud po Jordánovi. Proboha, prokristapána! do čeho jsem to spadnul? "...začne mě hledat. Rozumíte?"

"To těžko. Ptát se tu budu já. Půjdeš dobrovolně, nebo chceš dělat problémy? Jestli chceš vzdorovat, bude to ve všech směrech horší. To jistě chápeš. Jenom ti to připomínám."

"Půjdu sám."

"Dobře." Giraud vstal. Justin se narovnal a postavil na roztřesená kolena. Byla mu zima a myšlenky se mu rozprchly do bezvýhodného kruhu.

Giraud mu otevřel dveře a Justin v doprovodu strážní i samotného šéfa Bezpečnosti vykročil k místnosti, o níž slýchal celý život, ne nepodobné nemocničnímu pokoji v křídle, kam se azové chodili doladňovat z pásek, zelené stěny, holé lůžko. V rohu stála kamera.

"Košili," pobídl ho Giraud.

Věděl, co po něm chtějí. Svlékl se a položil košili na polici. Posadil se na lehátko, píchl si nabídnutou injekci, pomohl azům připevnit snímáče, protože pásky si vždycky pouštěl sám. Droga zabrala. Justin se položil, azové mu pomohli. Cítil ještě, jak mu upravují přísavky. Zavřel oči. Chtěl říct Giraudovi, ať pošle aze pryč, protože bude vypovídat o Ari a kdyby ho slyšeli azové, museli by na částečné smazání paměti.

Giraud mu kladl otázky, ohleduplně, profesionálně. Justin si prvních pár ještě uvědomoval. Brzy to přestalo. Stejně dobře ho mohl vyslýchat kterýkoli technik, ale Giraud byl nejlepší vyšetřovatel, jakého si mohl přát - tichý a nezúčastněný, profesionální. A pokud se Giraud vpytává na pravdu, pak ho zřejmě skutečně zajímá.

Giraud mu to řekl. A pod drogami mu Justin věřil.

Girauda nemůže šokovat, co mu Ari provedla. Žije už příliš dlouho a viděl příliš mnoho. Giraud ho upřímně lituje a věří každému Justinovu slovu. Mladík jeho schopností v Arianiných spárech - musí pochopit, že nebyl první. Že ho Ari využije proti jeho otci. Koho by to nenapadlo? Jordán o tom jistě věděl.

Ne, namítl Justin, když se na okamžik vynořil nad hladinu tmy a zahlédl strop. Vzpomněl si, že ho v té chvíli Giraud držel za rameno.

Opravdu ses snažil před otcem všechno zatajit. Věřím ti. Co by asi udělal, kdyby se to dozvěděl?

Šel by na Úřad.

Aha.

Ale on to nevěděl.

Ted' můžeš spát. Vstaneš odpočatý. Zapomeň na všechno. Nic se ti nestane.

Něco pořád nesedělo. Zkusil to vyhmátnout. Ale ztratil to.

"Myslím, že není o čem pochybovat," řekl Giraud přes stůl Jordánovi. Na šestačtyřicet let byl Jordán v překvapivé kondici, nebezpečný protivník ve rvačce. I z jiných důvodů se ho snažili fyzicky nepoškodit. Místo pout použili pavučinovou síť, o psychosondě nebylo ani řeči. Jordán Warrick byl Vyvolený, národní poklad. Ani Úřad vnitřních záležitostí si nemohl dovolit nic, co by mu jakkoli ublížilo.

Vyvolený, obžalovaný z vraždy dalšího Vyvoleného. Bezprecedentní situace. Jordán Warrick by ale mohl zardousit dvacet dětí uprostřed novgorodského náměstí a nikdo by se ho nesměl ani zeptat na důvod, natož ho popotahovat třeba jen o pokutu, nebo ho, nedejbože, mentálně upravit třeba jen tak lehce jako mladistvého vandala.

Svázaný Jordán probodával Girauda pohledem. "Sakra dobře víš, že jsem to neudělal."

"A jak to dokážeš? Požádáš o psychosondu? Nesmíme ti nic udělat. To dobře víš a věděl jsi to, než jsi to provedl."

"Já to neudělal. Hergot, vždyť ještě ani neproběhla pitva."

"Ať umřela na cokoli, zima by ji zabila tak jako tak. Ta trubka nepraskla sama od sebe, Jordáne, a ty znáš důvod. Ušetří nám práci. Co jsi si ní udělal? Podle mě jsi nařízal trubku, naplnil nádrž tekutým dusíkem, pustil čerpadlo a zavřel zpětný ventil. Okruh povolil v nejslabším místě."

"Takže víš, kudy na to. Vypadá to, že se v instalacích vyznáš daleko líp než já. Já pracuju na počítači, Gerry, na klávesnici. Nikdy mě nezajímalo, kudy vedou nějaké roury. Nerozumím kryogenické soustavě a rozhodně mě to nemrzí. A na tvé teorii jedna věc nesedí. Nemám přístup do chlazené laboratoře."

"Ale Justin ano. A jeho az."

"Ted' zacházíš moc daleko. Grant je přece v nemocnici."

"Vyslechli jsme tvého syna. Začínáme vyslyšet aze. Vašeho aze."

Jordán nasadil kamennou tvář. "Na nic nepřijdeš, protože já nic neprovedl. Zasypu tě žalobami, Giraude. Na to se můžeš spolehnout."

"Ne. Znáš totiž tvůj motiv."

"Jaký motiv?!"

Giraud zapnul diktafon, místo na kazetě už měl připravené.

"Hodil to na tebe, Gerry. A Denys jakbysmet. Nemluvíme tady o papírech, ale o vyděšeném dítěti, Gerry."

"Ještě týden..."

"K čertu s týdnem. Můžeš mi dát aspoň povolení k návštěvám a říct Pštrosovi, ať mi zvedá telefon."

"Právě teď je u Grantu tvůj syn. Bůh ví proč, ale má univerzální povolení. Postará se o něj." Pauza. "Podívej, Jordie, říkají ještě týden. Nejvýš dva."

"Justin má povolení."

Konec záznamu.

"Co to má hergot s čím do činění?"

"Hned potom jsi šel dolů k Ari. Nebo ne? Jakmile jsi zavěsil."

"To máš pravdu. Tys ani nehnul prdelí."

"Ne. Řekl jsi: Justin má povolení. Překvapilo tě to."

A) Justin ti zatajil něco, co ti měl říct,

B) Ari nikdy neprozrazovala své výhody,

C) znáš její zvyky. V té chvíli ti došlo, cos celou dobu tušil, právě když ses dozvěděl o výhodách svého syna."

"Bere tě fantas."

"Tvůj syn se pokoušel Ari vydírat. Měl to docela promyšlené. Myslel sis, že ji odrazil. Nechal jsi ho v tom. Ale když Ari dostala Granta, získala všechny trumpfy. Všechny karty. Tvůj syn za ní šel pro pomoc, ne za tebou. A získal od ní něco, cos ty nevmohl žádnými hrozbami. Jak asi?"

"Nikdy bych neřekl, že máš takovou bujnou představivost."

"Vyhledal jsi Ari a ona ti řekla, čím jí tvůj synáček platí za vzdělání - pokud ti to nedošlo už předtím. A tys ji zabil."

Zavřel jsi ventil a zapnul čerpadlo, tos měl hned. V Prvním křídle o těch dveřích věděli všichni. Měla to být nehoda, ale musel jsi improvizovat."

Jordán chvíli mlčel. Pak: "To do sebe nezapadá."

"Proč ne?"

"Připomenu ti, kdo ještě věděl, že jdu za ní. Tys to věděl. Zase jsem odešel. Promluvil jsem si s ní a odešel jsem. Zkontroluj záznam v Písaři."

"Neměla Písaře. Dobře víš, že psala na tabulku. Mluvený záznam nemáme. A nezanechala poznámky. Neměla čas. Omráčils ji, nalomil trubku, zabouchl dveře, zapnul čerpadlo. Než spustil poplach, byl jsi nahoře."

"Já to neudělal. Neříkám, že je mi jí líto. A Justin byl právě v nemocnici, sám to říkáš na té své kazetě. Vystříhej ji a já z tebe udělám lháře."

"Teď zacházíš ty moc daleko. Protože když půjdeš k soudu, Jordie, musím zpřístupnit i další záznamy, jež jsou součástí důkazního materiálu. Jeden ti pustím."

"Není třeba."

"Takže tušíš, co na nich asi je. Ale já chci, abys je viděl, Jordie. Klidně ti je přehraju všechny. A ty mi pak povíš, co si o nich myslíš."

"Není třeba!"

"Ari říkala, že s tebou taky něco měla... před pár lety."

Jordán se zhluboka nadechl. Masku mu spadla. "Tak poslyš," ucedil. "Dobře mě poslouchej, špíno, protože si jenom myslíš, že máš všechno pod kontrolou. Ari je mrtvá, a až já zmizím, ve dvou křídlech zavládne naprostý chaos. Reseune nedokáže dodržet smlouvy. Všichni politici, co s laboratorii lezli do postele, začnou honem rychle hledat kalhoty. Zapomínáš, že když umře Vyvolený, musí se to vyšetřit. A co při vyšetřování vyplave, bude dost zajímavé nejen pro nás, reseunské šťastlivce. Až se to dostane do zpráv, šéfové laboratorii a generální ředitelé budou zdrhat do tmy jako švábi, když se rozsvítí. Máš pravdu. Nemůžeš mě vyslyšet. Sám nemůžu svědčit jinak než vahou svého čestného slova. A ty víš, co jim povím. Řeknu, žeš na mě pouštěl pásek. Bez psychosondy nepoznají, jestli mluvím pravdu. A na psychosondu podle zákona nesmím ani dobrovolně. Dáš mi publicitu. Jen do toho, na takovou slávu jsem čekal. Lepší sledovanost bych sám nezajistil. Ari a její kamarádka Laová by mě dokázaly umlčet, ale znáš to - některé průsery prostě neutajíš. Například vraždu šéfové Reseune. Je mi líto, že jsem na to nepřišel dřív."

"Máš pravdu. Máš naprostou pravdu."

"Právě teď bys mě nejradši zabil. Tak do toho. Vraždu dvou Vyvolených v pohodě vysvětlíš."

"Staré zprávy mají jednu nepříjemnou vlastnost. Po malém skandálu následuje velké ticho."

"Vy ale nebudete v Radě. Tam vás nepustí. My můžeme vraždit za bílého dne, ale nemůžeme to zatlouct. Nemáme politickou moc. Není proč nám strkat do bytu štěnice. Čeká nás pohrdání. Jestli chcete, aby Reseune přišlo o všechno, co má..."

"Staré zprávy. Vražda - sebevražda. Neunesl bys proslulost, kterou by ti soud přinesl. Myslel sis, že všechno umlčíš. Nevědělš, že mám pásky. Nevěděl jsi, že Ari své dýchánky nahrávala. A lidi to šokuje. Ovšem jenom na chvíli. Lidé milují skandály bohatých a slavných. Je to součást pozlátka. Třeba se i tvůj syn vydá cestou slávy. Nebo ho potká smutný konec. Předávkuje se. Ujede na pásku. Škoda. Ale musí ti být jasné, že místo v Reseune nikdy nedostane. Nikde, kam sahá náš vliv. Nemluvím o tom druhém klukovi. O azovi. Možná je chyba ho teď vyslyšet, je hrozně křehký. Ale musíme se dostat k faktům."

Jordán se dlouho ani nepohnul.

"Pak je tu samozřejmě Paul," dodal Giraud.

Jordán zavřel oči.

"Uznáš porážku?" zeptal se Giraud.

"Jsem si jist," odpověděl Jordán, "že pro mě máš návrh. Chytře jsi to vymyslel. Tak jejich bezpečí za moje mlčení?"

Giraud se bez nálady pousmál. "Víš, že ti je můžeme vzít. Dal jsi nám moc rukojmí, Jordie, a nedokážeš ochránit jediného z nich, když nebudeš poslouchat rozkazy. Nechceš, aby tvůj kluk žil dál s tím páskem. Nechceš ho vydat soudu, nechceš nechat žalovat Krugerovy a Merilda, nechceš ohrozit své přátele v Radě, protože vyšetřování by se dostalo až k nim. Když se dá takovýhle případ do pohybu, nikdy nevíš, kde skončí. Nechceš, aby Paul a Grant chodili od výsledku k výsledku. Víš, co by to s nimi udělalo. My zase nechceme, aby se nám vyšetřování vymklo z rukou a já nechci v Reseune skandál. Takže ti povím, jak to bude. Poskytněš nám podrobné přiznání. Nic se ti nestane, jsi Vyvolený. Dokonce se ti splní největší přání: dostaneš se pryč. Budeme trvat na významu tvé práce. A ty v ní budeš pokračovat někde v tichu, kde nejsou kamery, mikrofony ani návštěvy. Není to lepší než ostatní možnosti?"

"Jenže já to neudělal. Nevím, co se stalo. Šel jsem pryč. Pohádali jsme se s Ari. Obvinil jsem ji, že vydírá mého syna. Smála se. Odešel jsem. Nevyhrožoval jsem jí. Neřekl jsem ani slovo. Víš, že bych byl hloupý, kdybych Ari prozradil, co mám v plánu. A rozhodně jsem neplánoval vraždu. Nevěděl jsem to. Mluvím pravdu. Nechtěl jsem jít do Rady. Nebyl jsem si jistý, jestli ji nepůjde nějak koupit."

"Tahle pravda je trochu jiná. Přijdeš s novou pravdou každou hodinu?"

"Tohle je pravda!"

"Ale psychosondu ti dát nemůžeme. Nemůžeš dokázat svou výpověď. Nemůžeš dokázat vůbec nic. Takže jsme tam, kde jsme začali. Jordie, na rovinu, mně je úplně jedno, jestli jsi to udělal. Ty jsi v naší zatlokací operaci hlavní problém. Mrzí tě, žeš to nebyl ty, na seznamu podezřelých jsi číslo jedna, a pokud jsi ji nezabil, stejně jsi nebezpečnější než skutečný vrah, protože ten by měl osobní důvody. Pokud jsi to byl ty, je v tom něco jiného. Takže prolezeme to potrubí milimetr po milimetru, ventily, kompletní chlazení. Rovnou ti říkám, že když nenajdeme důkazy, vymyslíme si je. A já ti dám černé na bílém, co řekneš v Radě. Budeš se držet scénáře a já dodržím svou část dohody. Řekni si, co bys chtěl. A ať je to rozumné. Přiznáš se, vezmeš to na sebe a my tě uklidíme někam na odpočinek. Pokud nám nevyhovíš, budeme se muset zařídit jinak."

"Chci je dostat z Reseune. Justina. Granta. Paula. Taková je cena."

"Tolik ti nedáme. Můžeme jim zajistit bezpečí, ale nic víc. Zůstanou tady. Kdyby sis to rozmyslel, máme pojistku. Kdyby ses pokusil utéct, zabít se, mluvit s někým nebo pustit moták, oni za to zaplatí. Tak je to jednoduché."

Dlouhé ticho. "Tak je dejte ke mně."

Giraud zakroutil hlavou. "Budu velkorysý. Vůbec nemusím, to jistě chápeš. Dám ti Paula. Trochu je mi tě líto. Paul se samozřejmě podřídí stejnému režimu jako ty."

"Nedotknete se ho."

"Co si myslíš? Že na tebe bude donášet? Ne. Ten ne. Ani tvůj syn. Ani ten az. Když dodržíš slib, já dodržím svůj. Dohodnuto?"

Jordán za chvíli kývl. Brada se mu třásla.

"Po dobu vyšetřování Vnitřních záležitostí tu zůstaneš," řekl Giraud. "Budeš v domácím vězení. Ale poskytneme ti rozumné pohodlí. Zařídíme ti přístup k Paulovi. Za velice omezených podmínek i k synovi. Něco ti povím: bude se ti snažit pomoci. Měl bys mu to zarazit, už kvůli němu. Jseš asi jediný, kdo to dokáže. Souhlas?"

"Ano."

"Chci ti pustit ten slíbený záznam."

"Ne."

"Myslím, že bys ho měl vidět. Opravdu bys měl. Chci, abys o něm přemýšlel. Abys viděl, co můžeme pustit ven, když nedodáš politické motivy svého činu. Určitě dovedeš vymyslet něco přesvědčivého. Jistě najdeš nějaké spojení s radikály. Protože nějaký motiv mít musíš. Nebo ne?" Stiskl tlačítko. Nástěnný monitor se rozsvítil. Giraud sledoval Jordánovu tvář. Jordán se zarytě díval do rohu, ne na obraz. Tvář měl jako vytesanou z kamene, na rysech mu hrálo světlo z monitoru. Ozvaly se hlasy. Těla se proplétala. Jordán se nedíval. Ale reagoval. Slyšel.

Giraud o tom nepochyboval.

"Zmiňoval se někdy Jordán Warrick v tvé přítomnosti o svém názoru na Ariana Emoryovou?"

"Ano, pane," odpověděl Grant. Nehybně seděl u stolu, ruce položené před sebou, a díval se, jak mezi ním a tím člověkem, co přišel údajně z Vnitřních záležitostí, poblikává kontrolka Písaře. Odpovídal na jednu otázku za druhou. Justin se nevrátil. Dali mu najíst a pustili ho do sprchy a řekli mu, že ho odpoledne přijde někdo vyslechnout. Pak ho strčili zpátky do postele a připoutali ho. Tak si domyslel, že je odpoledne. Nebo je to, co oni chtějí. Mohl by se moc rozhloubit za to, co mu udělali, ale nemělo to smysl. Prostě něco chtějí a on tomu nemá jak zabránit. Měl strach, ale ani to mu nepomohlo. Uklidnil se a odpovídal na otázky, zatím se v nich nesnažil najít logickou strukturu, protože to by ovlivnilo jeho odpovědi a tehdy by ho vedli, on by vedl je a to by nemělo smysl. Chtěl porozumět, ale když se přistihl, že to chce příliš, všechno vypnul, jak se to naučil v raném dětství - azovská taktika. Třeba mu to pomohlo. Třeba je to další rozdíl mezi ním a Justinem, mezi ním a rozeným občanem. Třeba je díky tomu méně člověkem. Nebo více. Grant to nevěděl. Jen se mu občas hodilo vědět, že se jím někdo snaží manipulovat.

Dostal se mimo. Informace plynuly. Když jim je neposkytne dobrovolně, vezmou mu je v bezvědomí. Stejně čekal, že ho pošlou na psychosondu.

Otázky složí později, vybaví si je, vzpomene si na dotazy i na odpovědi. Pak se nad nimi může zamyslet. Teď ne.

Být mimo, v tom to vězí.

Za chvíli byl mimo i člověk z Vnitřních záležitostí. Objevili se další, preludy dveří se otvíraly a zavíraly.

Následovala psycholog. Teď bylo nejtěžší zůstat mimo i pod drogami. Držet se mezi tam a mimo vyžadovalo spoustu soustředění, a kdyby sešel z cesty a zdržel se mimo příliš dlouho, nemusel by se už vrátit.

Tam se mu snažilo dostat do myšlenek, zpochybnit, že ho kdy navštívil Justin, že Ari se konečně našel a zatkla Justina a Jordána kvůli jeho útěku...

Takové myšlenky zahnal. Nevzdoroval technikům, jako tehdy cizím lidem, pokud vůbec existovali. Technici byli z Reseune a měli klíče ke všem jeho nejtajnějším myšlenkám.

První pravidlo říká: Je správné otevřít se klíčovému heslu.

Druhé pravidlo říká: Klíčové heslo je konečné a naprosté.

Třetí pravidlo říká: Operátor s tvým klíčem má vždy pravdu.

Grant byl přesvědčený, že žádný reseunský operátor by nevytvořil iluzi reseunského operátora. Klíče měli jen reseunští operátoři. Celý vesmír se kolem něj mohl klidně rozpadnout, ale on a jeho operátor zůstávali skuteční.

Justin nemusel nikdy existovat. Nemuselo být žádné Reseune ani Cyteen. Ale člověk, který zašeptá správnou kombinaci čísel a slov, se může kdykoli dostat do Grantovy hlavy a beze stopy ji opustit, nebo tu a tam něco zvednout a podívat se na to - ne změnit myšlenku; váza zůstává stát na podstavci, jako vždy, jen něco nehraje - patří opačnou stranou ke zdi. Je třeba mnoha vloupání, mnoha otoček stejné vázy, mnohého šoupání ostatním nábytkem na odlákání pozornosti, aby váza jednou zůstala otočená. Ale i tehdy se bude chtít vrátit - za nějaký čas.

Jednodušší bylo, když návštěvník rovnou prohlásil:

"Přestavíme tenhle pokoj," a ukázal mu klíč. A nařídil mu nepřekážet, pak vysvětlil, jak bude nové uspořádání ladit se zbytkem domu, načež ho opravdu zbavil úzkosti.

Tento návštěvník byl ale bezohledný, rozházal nábytek, pak ho zatlačil do kouta a vyslýchá ho. Grant z toho byl nespokojený, protože věděl, že podobná taktika občas slouží k odlákání pozornosti od vázy na podstavci. Nebo od nějaké drobnosti, kterou si odnesli.

Návštěvník ho párkrát praštil a Grantovi se motala hlava. Když si byl jistý, že dveře jsou zavřené, chvíli ležel na podlaze, střepy vázy se samy zvedly a slepily, nábytek se postavil, třísky srostly.

Musel dlouho ležet, než se všechno vrátilo na správné místo. Větelec mohl napáchat větší škody. Mohl ho hnát níž a pronásledovat ho stále hlubšími pokoji, až by ho zatlačil do slepé uličky, odkud není úniku. Pak by našel cestu do něj, kam se Grantovi nechtělo.

Tak to samozřejmě nebylo. Grant si už v dětství s pomocí technika vytvořil představu sebe jako domu. Váza znamenala bránu, mez bezpečí. Stála přímo u vchodu a každý operátor, který chtěl otupit jeho ostrážitost, ji musel o kousek pootočit.

Tenhle návštěvník ji rovnou shodil na podlahu.

Grant se probral v daleko ponuřejší a prázdnější místnosti. Před ním se střídaly stíny, mluvily na něj. Ale Grant byl stále mimo. Byl vyčerpaný, pokoje měl rozházené, nábytek padal a on ho musel stále upravovat, musel hodně do sebe, lidé ho bili, facky tupě pleskaly, jako by měl na tvářích umrtvenou kůži. Mluvili na něj, ale slova se třístila. Neměl na ně čas. Uvnitř se rozpadal, oni ho budili a on si nemohl být jistý, že až se vrátí, bude všechno tam, kde má. Kdosi mu dal klíčová slova, jež po sobě nechal poslední vetřelec. A poručil mu probudit se. Grant před sebou uviděl Petrose Ivanova.

"Chtějí tě vzít na křeslo. Dovolíš jim to?"

"Ano," řekl Grant. Dovolí jim cokoli. Ať už jsou kdokoli. Měl plné ruce práce s pořádáním nábytku a vybavení. Věci padaly z polic, sotva je zvedl.

Pokoj byl jiný. Plný květin. Tekl tu vodopád. Vydával rytmický zvuk bez rytmu. No jistě. Je to fraktál. Fraktály jsou v přírodě běžné. Poslušně se pokusil objevit vzor. Přivázali ho ke křeslu. Netušil, co to znamená. Od objevu vodopádu počítal vzorce. Nevěděl proč.

Možná spal. Věděl, že mu něco udělali s hlavou, protože brána byla nestabilní: váza pořád padala z podstavce u dveří. Není v bezpečí. Není v bezpečí.

Najednou si však vzpomněl, že měl přijít Justin. To byla pravda. Porušil hlavní pravidlo a velice opatrně zapochyboval o operátorově pravdě.

Pokud se mýlí, není cesty zpět, a on nemá mapu.

Pokud se mýlí, nebude se schopen sám zrekonstruovat.

Položil vázu. Sedl si a čekal.

Justin přijde. Pokud ne - nikdy nic neexistovalo.

Vídel, cítil a chodil v jejich světě. Ale ne ve skutečnosti. Udělají z něj trosku. Ale ne ve skutečnosti. Nic není...

...skutečné.

Tak jako tak.

Státní pohřeb byl barbarský. Státní síň duněla pohřebními pochody, stěny ověšené kyticemi a věnci. Jeden komentátor to označil za podívanou jako vystřiženou ze staré Země, zatímco jiní žurnalisté srovnávali událost se slavnou smrtí, Coreyho Santessiho, hlavního architekta Unie, jehož osmačtyřicet let v Radě (napřed za Vnitro a poté za Občany) způsobilo zatuhnutí systému. I tehdy bylo třeba uspořádat takovou slávu, aby i nejvzdálenější kolonie pochopily, že je opravdu mrtvý, ale štafetu přebírá další, že jeho političtí odpůrci upřímně oplakávají smrt úctyhodného oponenta. Pohřeb měl ještě větší smysl, když zesnulá byla synonymem Reseune a navíc obětí vraždy.

"Měli jsme jisté rozpory," pravil v smutečním projevu Michali Corain, "ale pro Unii znamená její odchod nenahraditelnou ztrátu." Bylo by nevkusné zmiňovat, že zažívá dvě ztráty, protože pravděpodobný vrah je také Vývolený. "Ariana Emoryová byla věrná své vizi a svým principům. Vzpomeňte třeba na archy s naším genetickým dědictvím, jež obíhají vzdálené hvězdy. Vzpomeňte navázání přátelských styků se Zemí a podpis smluv, jež umožnily záchranu ohrožených druhů..."

Pohřební řeč patřila mezi Corainovými projevy k těm lepším. Potil nad ní krev. Povídalo se o falšování důkazů, o nepochopitelném rozkazu v paměti Domu, jímž sama Emoryová odsuzovala k ukončení existence své osobní strážné. Dále hrál roli skandál s únosem Warrickova aze Rocherovými extremisty a jeho návratem do Reseune. Rocher sám navíc nešetřil plamennými projevy, veřejně se z vraždy radoval a noviny ho citovaly daleko častěji než umírněného abolicionistu a kamaráda centristů lanniho Merina, s jeho lítostí nad smrtí vědkyně a rozhořčením nad zničením strážných azů. Ianni se nikdy nenaučil mluvit v jednu chvíli o jedné věci, a když už řekl něco zajímavého, příliš to připomínalo Rocherova slova. Reportéři se valili po schodištích a odráželi se od stěn jak smečky vlků o skálu, odvážně doráželi. Písaři cvakali a mezitím padaly stále stejné otázky: "Myslíte, že za to může nějaké spiknutí? Co si myslíte o Rocherově projevu?"

Pro některé centristy to byla chuze na hraně srázu.

Corain upřímně doufal, že svou řečí otupil některá ostří. Že mluvil dost jednoduše, aby ho zprávy citovaly.

Neříká se nahlas, že noviny slouží Úřadu informací, jehož zvolenou Radní je Catherine Laová, věrný poskok Ariany Emoryové. Neříká se nahlas, že novinář udělá kariéru díky reportáži, která potěší nejvyšší vedení. Nebyla chyba reportérů, když vycítili, že nejvyšší místa chtějí co nejvíc konspiračních teorií. Lidi rozhodně zajímaly.

Corain se zpotil, kdykoli nedaleko člena své strany uviděl Písaře. Snažil se s každým osobně promluvit, připomenout mu nutnou obezřetnost a dekorum. Kamery jsou ale jako droga, rozvrh schůzek narvaný a ne každý straník nebo Radní bezvýhradně souhlasí s partajní linií.

Kamery navíc ukořistily tváře, jež zatím nikdy neulovily, například ředitele Reseune Girauda Nye. Reportéři museli veřejnosti stále dokola opakovat, že Ariana Emoryová nebyla šéfovou Reseune a posledních padesát let vlastně ani nepatřila k vedení laboratoří. Lidé se museli učit nová jména. Giraud Nye. Petros Ivanov. Ianni Schwartz.

Nye, k čertu s ním, měl ve zprávách šmrnc.

Když se uvolnilo místo v Radě a dotýčný Radní nejmenoval zástupce, pak nástupce vybral tajemník Úřadu. V tomto případě Giraud Nye.

A ten se může snadno vzdát vedení Reseune ve prospěch kandidatury do Rady.

To znamená, že vyhraje, musel si přiznat Corain. Pokud se u soudu s Jordánem Warrickem neobjeví nějaká bomba.

Pokud Warrick nevyužije soud jako řečniště a nepřijde s vlastním obviněním. Corainovy zdroje v Úřadu vnitra ale tvrdily, že Warrick je v domácím vězení. Merild, sám podezřelý, se nemůže ujmout jeho obhajoby a Warricka už, hrůza,

děs, zkusil zkontaktovat abolicionistický právník. Warrick odmítl, ale požádal Vnitro o advokáta ex offio, což noviny velice zaujalo, protože to znamenalo, že Reseune Warrickovi zablokovalo účty, tudíž si nemohl zaplatit kancelář, a laboratoře mu ochranu poskytnout nemohou, neboť právní oddělení jedné firmy nemůže vést obžalobu i obhajobu. Hrála smuteční hudba. Kolem rakve se shromáždila rodina. Pak ostatky převzala čestná vojenská stráž a přiklopila víko. Vojsko a reseunská ochranka čekaly venku. Ariana Emoryová putovala do vesmíru. Nechci pomník, říkala. Zpopelnit a poslat do vesmíru. Z oběžné dráhy ji raketou k Slunci pošle loď Gallant, právě přítomná v soustavě. Šlo o poslední výstřední přání zesnulé. Ta svině si pojistila, že z ní nikdo neodebere vzorky, v tom to je. A za náhradní náhrobek si vybere celé Slunce.

Atentát způsobil, že nebylo dost času sezvat na pohřeb celou Radu, v Novgorodu nebo na Stanici ale byli všichni tajemníci, zrovna zasedal cyteenský senát a Rada světů. Ze Stanice Cyteen slétli i velvyslanci Země a Aliance. V místě se zdržovali i tři Radní: Corain za Úřad občanů, Ilja Bogdanovič za Úřad státu a Leonid Gorodin za Obranu. Konečně dvoutřetinová většina centristů, pomyslel si Corain. A na funuse je nám houby platná. Od jednoho se samozřejmě čekalo, že Girauda Nye oficiálně uvítá a pográtuluje mu k místu náhradníka. Vážnost situace by naštěstí zabránila konání banketu, i kdyby nešlo o Arianina bratrance. Jeden se ale musel stavět v kancelářích zesnulé. Jeden se musel představit. Jeden musel Nyeovi kondolovat. A prohlédnout si ho a posoudit ho a pokusit se za pár chvil odhadnout, co je zač tenhle tajemný pavouk z Reseune, který tak hbitě zastoupil Arianu Emoryovou. Posoudit v pěti minutách, pokud je to možné, zda je tento Vyvolený schopen převzít po Emoryové všechny mocenské vazby a nitky, jimiž ta potvora tak skvěle vládla. "Pane," začal Nye a podal mu ruku, "mám pocit, jako bych vás znal. Ariana o vás hodně vyprávěla. Vážila si vás." Jeden se tak okamžitě ocitl v nevýhodě: zaprvé ho Nye zná a on nezná Nye, zadruhé si jeden uvědomuje, co je Nye zač, a jak o něm asi Ariana mluvila. Na půl vteřiny se mu po té bestii zastesklo. Ariana byla zmije, ale dvacet let se učil jí rozumět. Tenhle chlap je velká neznámá. Jeden je z toho jelen. "Na mnoha věcech jsme se neshodli," odušil Corain stejnými slovy, jako už mnohokrát ve své kariéře, "ale v zájmu o blaho státu jsme byli zajedno. Je to velká ztráta, pane. Asi jsem jí to nikdy neřekl. Ale nikdo z nás si asi nedokáže představit Unii bez ní." "Potřebuji s vámi probrat důležité záležitosti," odvětil Nye, aniž by pustil Corainovu ruku. "Záležitosti, jež by pro ni byly nanejvýš důležité." "Rád se s vámi setkám, kdykoli se vám to bude hodit, pane." "Pokud byste mohl hned..." Corain neměl rád neplánované schůzky. Šlo ale o důležitý kontakt. Neraď by začínal možné spojení odmítnutím. "Jak si přejete," řekl a záhy skončil v kanceláři Ari Emoryové s Nyem na její židli, místo Floriána a Catlin stál v rohu az jménem Abban. Osobní strážce si nebarvil šedivé vlasy, zatímco Nye, jistě přes sto let starý, tónoval šediny do hněda. Azovi nemohlo být méně. Naservíroval jim kávu a Corain přemýšlel o všech politických a novinářských čmuhalech, kteří za dveřmi přesně sledují, kdo vchází, kdo vychází a jak dlouho se zdržuje. Události nešlo uspěchat. "Asi víte," pravil Nye tiše nad šálkem kávy, "že se mnohé změnilo. Je vám jasné, že budu kandidovat." "Ano, to by mě nepřekvapilo." "Jsem slušný administrátor. Nejsem Ari. Nevím, jak se jí stát. Rád bych prosadil projekt Hope; velice jí na něm záleželo. Sám mu věřím." "Předpokládám, že mé stanovisko znáte." "Samozřejmě budeme mít jisté neshody. Filosofického rázu. Pokud mě vědci zvolí do Rady." Usrkl kávy. "Ale jak asi chápete, nejnaléhavější je teď Warrickův případ." Corainovi se rozběhlo srdce. Past? Návrh? "Je to hrozné neštěstí." "Pro nás zdrcující katastrofa. Jako šéf - bývalý šéf reseunské bezpečnosti jsem s doktorem Warrickem dlouho hovořil. Mohu vám říci, že to bylo osobní, že situace vznikla..." "On se přiznal?" Nye si odkašlal a napil se, pak se Corainovi podíval do očí. "Ari se neovládala, když šlo o mladé asistenty v laboratoři. Justin Warrick, Jordánův syn, je rodičovský klon. Mezi doktorkou Emoryovou a Jordánem Warrickem kdysi něco bylo." Je to čím dál zamotanější. Coraina znepokojovalo, jak s ním cizí člověk mluví otevřeně. Do ticha neřekl jediné slovo. "Ari si přivlastnila experimentálního aze, který prakticky patřil do Warrickovy rodiny," pokračoval Nye, "aby mohla mladého Warricka vydírat - aby mohla vydírat i jeho otce. Tolik jsme se zatím dozvěděli. Syn se na vlastní pěst pokusil chránit přítele, poslal ho k lidem, jež považoval za přátele svého otce. Bohužel, jak se ukázalo, byli oni lidé spojení s Rocherovou frakcí. A s extremisty." Hergot. Taková stopa znamená nebezpečí. Samozřejmě ho straší. "Aze jsme zachránili," mluvil dál Nye. "O to šlo. Az se nemohl dostat k Ari, protože byl v nemocnici pod dohledem. Jordán Warrick ale zjistil, co Ari provedla jeho synovi. Vyhledal ji o samotě v laboratoři. Pohádali se. Ari mu dala facku, on ji uhodil, Ari spadla hlavou na roh stolu. Nebyla to vražda. Vraždou se to stalo, až když stoličkou poškodil kryogenické potrubí, zabouchl dveře a zvýšil tlak tekutého dusíku. Technikům bohužel poškození nepřípadalo jako nehoda."

"To rozhodne Rada." Vražda mezi dvěma Vyvolenými. A třetí Vyvolený mu svěřil podezřele moc informací. Corain si ohřál ruku o šálek, najednou mu byla zima.

"Warrick si nepřeje soud."

"Proč?"

"Zákon nad ním má omezenou moc, ale soud mu může zničit pověst. Hlavně pak jeho synovi."

"Promiňte, ale někdo mu to musel navrhnout."

Nye vážně zakroutil hlavou. "U soudu se objeví motiv. Tomu nijak nezabráníme. A musíme brát v úvahu další faktory. Chceme tajit všechny okolnosti případu. Proto jsem s vámi potřeboval mluvit. Musíte pochopit naše stanovisko. Víme o vašem rozhovoru s doktorem Warrickem. Oba víme, že jakmile začne vyšetřování, dobere se nepříjemných konců. Politické fórum pro každého. Spravedlnost vyjde s prázdnou. Merino se možná krotí, ale Rocher ne, a pokud se případ dostane do Rady, výsledky rozhodně nepotěší nás, vás. Obranu ani národní bezpečnost, ba ani Jordána Warricka. Přiznal se. Nechce svědčit. Jak jistě víte, nemůže svědčit pod psychosondou a psychosonda mladého Justina ho zničí. Nechceme ji použít proti jeho otci. Chlapec už zažil svoje a nemá smysl ho dál trápit v případu, kde má vrah imunitu před zákonem."

Kancelář byla najednou příliš těsná. Corain pomyslel na štěnice. Byl si naprosto jistý, že rozhovor někdo nahrává. "Co po mně chcete?"

"Nechceme, aby se Ariiny problémy dostaly na veřejnost. Podle našeho názoru by to ničemu neprospělo. Na jednu stranu chápeme, co vedlo doktora Warricka k jeho činu, rozumíme mu, na druhou stranu se obáváme, že vyšetřování povede ke konspiračním teoriím. Sice bychom rádi dostali Rochera, ale proces mu dá mediální prostor, jaký by jinak nezískal. To nechceme o nic víc než vy."

Štěnice. Sakra. "Nemáme co skrývat."

"Nemluvíme o utajování. Mluvíme o zbytečném trápení nevinného chlapce. Jordán Warrick se už přiznal. Nechce vláčet svou rodinu tiskem. Zákon ho nemůže vymazat. Nejhorší, co ho může potkat, je domácí vězení a zákaz práce, což by bylo stejně nešťastné jako jeho zločin."

Corain nad tím chvíli přemýšlel, věděl, že je někde háček, v situaci, nebo v Nyeově návrhu, ale nemohl ho najít.

"Navrhujete smírnou dohodu. Ale jde o vraždu..."

"Jde o případ s bezpečnostním dopadem. O případ, v němž vrah, rodina oběti i jejich stát požadují smírné řešení. Pokud nám jde o spravedlnost a ne o politické řečiště pod rouškou soudu, bude nejlepší jednat jen v Radě za zavřenými dveřmi."

"Neexistuje precedens."

"Každý precedens musí jednou vzniknout - v tomto případě vychází z humanity. Nikdo neprohraje. Jen Rocher ztratí příležitost ke zviditelnění. I Ari tím získá. Jistě by nechtěla, aby její smrt dala Rocherovi příležitost zničit instituci, již zasvětila celý život. Můžeme doktoru Warrickovi zařídit oddělené pracoviště a dát mu všechno, co potřebuje k dalšímu výzkumu. Nestojíme o pomstu. Budeme trvat na jeho odchodu z veřejného života, protože nechceme, aby z toho měl nějaké výhody. Prostě řečeno, pane, oba bychom se měli zdržet zpolitizování celé záležitosti. To zahrnuje i doktora Warricka. Dohoda soud jen odsune pro případ, že by chtěl mluvit. Nechceme mít svázané ruce."

"To si musím promyslet. Než na cokoli kývnu, rád bych si promluvil s doktorem Warrickem na neutrální půdě. Je to věc svědomí, chápete. V opozici tak smýšlíme všichni."

"Zajisté. Moc nerad to řeším v den jejího pohřbu. Ale práce nikdy nekončí."

"Rozumím vám, pane Nyi." Corain dopil koflík kávy, zapsal si do paměti, že musí zjistit, kolik dnes stojí pravá káva, že si ji musí dopřát, třeba za dvě stě za půlkilo, což stála doprava zboží ze Země na Cyteen. Přitom si uvědomoval, že někde musí běžet kamera a také že výhody Arianiny smrti nepřestaly platit...

Pokud se dohodne, pokud dojdou ke kompromisu. Nye je sakra tvrdý. Jeden se musí naučit všechny signály od začátku, jako se je naučil u Ariany Emoryové. Ten chlap je záhada, neznámá veličina z tajného území, na něž nepronikl žádný z jeho pozorovatelů. Jedině Warrick. A Warricka ztratili. To už bylo jasné.

Unie se změnila. Jedna prasklá trubka změnila běh dějin.

Vstupují do období, v němž může centristická strana rychle získat, pokud se nezaplete do nekonečných pútek.

Projekty Rubin a Fargone jsou zřejmě pozastavené. Projekt Hope může dostat peníze z rozpočtu, ale teprve po důkladné diskusi. Jeden se může těšit na nové uspořádání v Reseune i mimo ně, v Reseune začne boj o moc, který Ari šedesát let dusila (nikdo nepochyboval, kdo laboratoře řídí, i když dávno rezignovala na post ředitelky).

To platilo i o dalších vazbách, třeba v Radě.

Ludmilla deFrancová je čerstvá Radní. Nye bude úplně nový. Mocná Věda... bude mít u kormidla nováčka, sice chytrého, ale nekušeného a osamoceno. Dva z pěti expanzionistů letos skládají úřad a Ilja Bogdanovič je senilní.

Corain se zdvořile rozloučil, poděkoval, vyjádřil soustrast rodině a odešel s radostnou vyhlídkou na reálnou centristickou většinu v Radě.

Uvědomil si, že nevznese otázku zabitých azů. Merinovu otázku. Teď se může těžko vrátit. Vlastně se mu ani nechtělo o nich mluvit, protože rozkaz k ukončení jejich existence pravděpodobně vzešel od reseunské bezpečnosti právě z důvodů, jež Nye jmenoval. Bylo to morálně odporné. Ale ne že by azové, kteří Arianě sloužili skoro sto dvacet let, byli neškodní. Corain někde slyšel, že ztráta paní jim mohla způsobit vážné psychologické problémy. Žádný člověk vychovaný jako OBC si nedokáže představit azovskou vazbu. Zeptá se na to Warricka. A zeptá se ho, jestli podle jeho názoru rozkaz opravdu vydala Emoryová.

Sakra, neměl by o tom vůbec mluvit. Azové jsou mrtví. Jako Emoryová. Tím to hasne. Otázka mrtvých azů není důležitá, politický instinkt mu to jasně říkal.

Jak praví staré přísloví, jednej třeba s ďáblem, když má dost voličů. A nestěžuj si na horko.

Ředitel Leonid Gorodin se usadil jako na jehlách a přijal nabídnutý šálek. Přišel vyjádřit soustrast a Nye hned spustil: "Musím s vámi něco probrat. Jedná se o Fargone. A o Rubinův projekt. A Hope. Máte chvíličku?" Gorodin neměl ve zvyku cokoli probírat s opozicí nebo s reportéry bez svých poradců, pobočníků, poznámek a v místnosti, kterou jeho lidé neodvšivili. Ale stejný smysl pro intriky, který ho varoval, mu zároveň říkal, že to může být poslední šance promluvit s Nyem, aniž by se o tom Corain doslechl.

A Nye vyslovil jména, která Gorodin rád slyšel.

"Opravdu nerad to řeším na Ariině pohřbu," začal Nye. "Ale nemám jinou možnost. Věci se nám mohou velice rychle vymknout z ruky." Upil kávy. "Jistě víte, že se budu ucházet o Arianino křeslo."

"To jsem čekal," odtušil Gorodin. "A čekám, že vyhrajete."

"Teď je pro nás kritická doba. Ariina smrt a ztráta Warricka je dvojnásobné neštěstí. Nejen pro nás. Pro celou Unii. Pro naše národní zájmy. Víte, že mám nejvyšší bezpečnostní prověrku. Stejně jako Ari. Jinak to nejde. Nežádám od vás odpovědi, ale znám vaše projekty, za války jsem spolupracoval s vaším předchůdcem..."

"Uvědomuji si, k čemu máte přístup. A že znáte ony dokumenty. A že je držíte stranou vyšetřování."

"Přesně tak. Nesmí o nich vědět nikdo, kdo nemá stejný stupeň oprávnění. Nemusíte se bát, že něco prosákne, pane admirále. Ani u soudu, ten nebude."

Gorodin zatajil dech. Raději by to vůbec neslyšel. Bylo možné, že je někdo nahrává, a tak musel zareagovat jasně. "Co tím myslíte?"

"Dohodneme smír. Warrick to udělal. Přiznal se. Zabil ji kvůli vydírání a sexuálnímu obtěžování. Šlo o jeho syna, chápete. Taková složitá situace by, mezi námi, mohla jeho syna vážně poškodit. Warrick požaduje jen zařízení, kde by mohl pokračovat v práci. Na Fargone nekývneme. Bude to muset být na Cyteenu. Ale mluvil jsem s Corainem."

"Už."

"Před hodinou. Nezmínil jsem se o bezpečnostních aspektech. Mluvili jsme o politice. Oba víme, pane admirále, že na okraji kauzy číhají radikální elementy. Někteří lidé se budou věčně vrtat ve výpovědích svědků, kteří se mohou podrobit psychosondě. Ve výpovědi Justina Warricka jsou zmínky o projektu Fargone, které musíme utajit."

"Warrick o tom mluvil se svým klukem?!"

"Syn mu byl hlavním důvodem opustit Cyteen. Justin Warrick ví víc, než by měl. Pokud něco prosáklo, pane admirále, může za to Jordán Warrick. A upřímně řečeno, pokud by došlo k soudu, motivy zavedou obžalobu na velice citlivou půdu. Ale když ze zápisu výpovědi vyškrtáme příliš, pojmu podezření, že ano?"

"Proboha, ta vaše bezpečnost je úplně na hovno! Kdo to ještě ví?"

"Pravděpodobně onen unesený az. Patří Justinovi."

"Proboha."

"Rocherovi hoši ho těžko mohli zlomit. Je Alfa a sám navrhuje pásky. Těžko se do něj dostat. Ale samozřejmě je možné, že si ani neuvědomoval, že má tajné informace. Proto jsme šli za Luem, když jsme ho potřebovali vysvobodit."

Potřebovali jsme ho živého k výslechu. Všichni únosci naštěstí padli při obraně. Snad. Když jsme řekli Luovi, že az představuje bezpečnostní riziko, nepřeháněli jsme. Události se asi seběhly na všechny moc rychle. Ari mě chtěla poslat do města s hlášením pro Lua. Bohužel..."

"Nenapadlo vás, že Warrick mohl jednat v zájmu aze a Rochera..."

"Když zabil Ari? Byl to zločin v rozčilení, ani ji nechtěl zabít. Jen ji uhodil. Ale pak mu došlo, že si zavírá dveře na Fargone, tak ji zabil a narafčil to jako nehodu. Nejednal chladnokrevně, ale čistě impulzivně také ne. Nenáviděl ji. Obávám se, že Ari měla nebezpečnou slabost pro dospívající chlapce. Veliký génius má přirozeně výstřední neřesti. Upřímně řečeno, byli bychom moc rádi, aby se nic z toho nedostalo na veřejnost. Žádná konspirace se nekonala. Pokud chcete, vyslechněte si Warricka. Nebo jeho syna. Máme jeho výpověď pod psychosondou. Jordán Warrick pod ní samozřejmě nevypovídal, ale slova jeho syna vcelku jasně ukazují, co se dělo. Také máme velice názorný videozáznam. Nehodláme ho mazat. Ale do zpráv by se dostat neměl. Podle mého to byl starý příběh: vydírání, rozlícený rodič, náhodná vražda."

"Sakra." Dostaňte pryč mého syna, řekl tehdy Warrick. Takže měl vážný důvod. "Sakra."

"Chceme dostát svým závazkům. Podle našeho plánu by Jordán Warrick dostal vlastní hlídanou laboratoř. A může dál pracovat pro vás. Zajistíme testy, nemusíte se bát o kvalitu. Je to humánní řešení a nezbaví nás velkého vědce."

"Mluvil jste s Corainem?"

"Říká, že si to bude muset promyslet. Pokusil jsem se zdůraznit, že z dohody pro něj neplynou žádné nevýhody. Co by kdo získal soudním stíháním? Hodilo by se jen Rocherovi a jeho bandě. My bychom naopak mnohé ztratili, a to nemluvím jen o vědeckém talentu. Jistě chápete, že nám stále záleží na výzkumných projektech."

"Na Fargone."

"Očekáváme, že bude pokračovat. Armáda ji možná bude moci využít v širší míře, než jsme plánovali."

"Takže obětujete projekt Rubin."

"Ne. Na něm trváme."

"Bez doktorky Emoryové?" Gorodin se nadechl. "Vy si myslíte, že uspějete i bez ní."

Nye chvíli mlčel. "Dolij," poručil azovi a šedivý muž mlčky doplnil oba šálky.

Nye zamyšleně popíjel. Pak řekl: "Chcete technické podrobnosti?"

"To nechám na vědcích. Já mám praktický zájem. A strategický. Dokážete postupovat podle poznámek doktorky Emoryové?"

"Koho byste raději nechal okopírovat? Mladého chemika, nesporný talent, nebo samotnou Emoryovou?"

Gorodin ztěžka polkl. "Vy to myslíte vážně?"

"Přeci jen vám alespoň povrchně nastíním, o co jde. Projekt vyžaduje osobu s nezvykle důkladnou dokumentací až na biochemickou úroveň. Takových lidí moc není. Ari i Rubin ale mají dostatek údajů. Rubin díky svému chatrnému zdraví a Ari kvůli tomu, že se narodila Emoryové a Carnathovi, když jim oběma bylo přes sto let. Narodila se samozřejmě v reseunských laboratořích. Naše záznamy jsou dokonalé. Otec jí zemřel ještě před narozením, matka v jejích sedmi letech. Pak ji vychovával strýc Geoffrey Carnath. Ve dvašedesáti po něm převzala vedení Reseune. Olga Emoryová ji od narození důkladně studovala, Geoffrey v její práci pokračoval. Její dokumentace je prostě stejně důkladná jako Rubinova, možná důkladnější. Ba co víc, Ari odjakživa plánovala vstoupit do projektu jako další Vyvolená. Pro svého nástupce nechala spoustu poznámek."

"Proboha."

"Proč ne? Stojí za to. Teď, když je pryč, volíme mezi duplikací chemika, který pro nás nic moc neznamená, a oživením Ariany Emoryové, podle našeho názoru stejně geniální jako Boková nebo Strehler. Máme k tomu veškeré předpoklady."

"Vy to myslíte vážně?"

"Zajisté. Nemáme důvod vzdávat se projektu. Máme všechno, co potřebujeme: v první řadě Warricka. Čím více toho budeme vědět o jejím životě, tím větší máme šanci na úspěch."

"A co Rubin?"

"Budeme pokračovat i s ním. Poslouží nám pro kontrolu. A jako krytí. Nechci Rubinův projekt v Reseune. Nechci, aby zasáhl do našich dalších plánů. Mluvíme tady o zpětném stopování a intenzivním pozorování. Ari na něj byla zvyklá, ale její nástupnice by neměla přicházet do styku s někým, kdo prodělává stejnou proceduru. Rubinův projekt se bude muset uskutečnit na Fargone."

"Naznačujete, že se do toho pustíte s oficiální podporou nebo bez ní?"

"Podporu právě teď hledám. Chci zachránit Warricka. Chci plně spolupracovat s armádou. Potřebujeme vaši ochranu a krytí, dokud malá Ari nevyjde na veřejnost. Bude to vypadat jako čistě náš civilní projekt. To se hodí, nebo ne?"

"Bože." Gorodin dopil kávu. Ukázal šálek azovi.

"Abbane," pobídl ho Nye. Až admirálovi dolil, voják mezitím v duchu rychle počítal.

"A co to má společného s Warrickem?" zeptal se opatrně.

"Potřebujeme ho. Potřebujeme, aby pokračoval ve své práci."

"Jeho? On ji má rekonstruovat? Pracovat na jejích páscích?"

"Ne. To by nebylo moudré. Mluví o Reseune. Uvažujeme ve dvaceti -, padesátiletém výhledu. Je ještě mladý. Teprve teď ukazuje, co ještě dokáže. Jeho výzkum se protínal s Ariiným. Budu mluvit otevřeně: Ariany poznámky jsou extrémně zkratkovité. Byla geniální. V zápiscích má logické skoky, které těžko někdo jiný uskuteční. Nemůžeme zaručit úspěch. Jen víme, že u Ari máme větší šanci, protože jsme ji dobře znali. Hodně šifrovala. Přeskakovala od tématu k tématu, měla čistě osobní asociace... ten obor prakticky vymyslela... její poznámky jsou jako bludiště. Pokud ztratíme její hlavní rysy, zapomeneme na její život, když přijdeme o některé lidi, kteří ji důvěrně znali, naděje na úspěch se sníží. Nakonec nám její zápisky přestanou dávat smysl. Ztratíme sociální pozadí. Teď ho ale máme a já věřím, že nám stačí. Vím, že to dokážeme."

"Ale k čemu to všechno, kromě oživení Emoryové? Kolik lidí má tak důkladnou dokumentaci? Bokovou nevzkříšíte."

"Sama Emoryová je velice důležitá. Bude se schopna ujmout práce tam, kde skončila, ale někdy ve dvaceti. Třeba mladší, to nemůžeme vědět. To, co se teď naučíme, nám pomůže zjistit, kolik dat potřebujeme v dalších případech. Jako dříve u Bokové. Tentokrát si ale musíme dát veliký pozor. Pokud to dopadne špatně, musíme být jisti, že potřebujeme podporu ze všech stran. Vrátit Ari je první krok. Pokud se má při formování osobnosti upnout na svou práci, pomůžeme jí. Známe starou Ari. Když bude třeba, doplníme informace z vlastní zkušenosti. Rubina tak dobře neznáme. Nemáme s ním takový náskok jako s ní. Rubin je teď nadstavba, Ari nutnost. Můžeme to zkusit sami, ale s podporou Úřadu obrany to bude daleko jednodušší."

"Mluvíte o penězích."

Nye zakroutil hlavou. "O krytí. O schopnosti uhlídat Warricka. Utajit, na čem pracujeme. O možnosti chránit náš výzkum - a jeho předmět - před Vnitrem."

"Aha." Gorodin se nadechl. "Ale vždycky jde hlavně o peníze."

"Když zaplatíte projekt Rubin, my svoji polovinu ufinancujeme. Hlavní je ochrana výzkumných subjektů. Záleží na ní úspěch projektu."

Gorodin se opřel a zakousl do rtu. Znovu si vzpomněl na mikrofony. "Mluvil jste s Luem?"

"Ještě ne."

"Nemluvil jste s nikým mimo Reseune."

"Ne. Ani se nechystám. Jednou už nám něco uniklo s uprchlým azem. Postarali jsme se to. Další úniky informací nehrozí."

Gorodin nad tím přemýšlel. Civilové chtějí pracovat pod vojenským krytím. Utajení nezvládli a buh ví, co ještě provedou. Samí amatéři.

Reseune navrhuje úzkou spolupráci na projektu, v němž Gorodin viděl neodvratný příklon moci na stranu Unie... Plánované fargonské pokusy na dítěti mu přišly daleko bezpečnější. Ale když se Reseune snaží křísit mrtvé, to je trochu...

...ale co, risk je zisk. Vsaď všechno na nejvyšší kartu.

Pro obranný rozpočet je to, jako když plivne.

"Nevidím v tom problém," řekl Gorodin. "Zabereme Fargone. Odvoláme se na vojenské tajemství. Utajíme všechno, co budete chtít."

"Výborně. Fargone bude vaše. Ale zůstane v utajení."

"Samozřejmě."

"Takže se všechno odehraje pod hlavičkou projektu Rubin," řekl Nye. "My postavíme Fargone, v utajení tam budeme pracovat na Rubinovi a vy přikryjete náš výzkum v Reseune."

"Dva za cenu jednoho?" Gorodinovi hned došlo, že v den Arianina pohřbu se podobné vtipy nehodí. Ale, hergot, mluví přece o jejím zmrtvýchvstání. Nebude to ona, řekl Warrick. Ale bude mít totožné schopnosti. To stačí.

Byl si jistý, že Giraud Nye by projekt raději udržel pod kontrolou Reseune. Projekt teď znamená embryo v umělé děloze a časem dítě někde v laboratořích. Dvacet let.

Gorodinovi teprve teď došlo, co Warrick myslel, když říkal, že v Reseune se čas počítá jinak. Byl zvyklý na dilataci času: sto čtyřicet let pozemského času na něm spočívalo lehce, protože spoustu měsíců ztratil při mezihvězdných skocích. Ale čas v Reseune znamenal celé životy.

"Druhý projekt chceme vést stejně, jako by byl jediný," odvětil Nye. "Komparativní studie nás může zachránit v krizi a nechceme jen tak zkoušet teorie. Srovnání nám dá odpovědi. Není to luxus."

Rubinův projekt na Fargone znamenal přístup k datům. A pojistku. Gorodin vždycky věřil v pojistky, ať šlo o stroje nebo o plány. Myšlení kosmického letce: dva kusy od všeho jsou minimum.

"Dobře. Daleko snadněji vás utajíme." Ještě to musel dojednat s Luem a se štábem. Ale všichni budou souhlasit, když jim řekne, že práce doktorky Emoryové je k dispozici Obráně.

Obrana měla pod křídly spoustu výzkumných projektů. Některé vybuchly. Jiné uspěly a bohatě zaplatily všechny omyly.

Za dveřmi bylo stále slyšet kroky. Víc než obvykle. Ozvaly se hlasy. Justin některé z nich poznával, za dveřmi kdosi stál, několik lidí mluvilo.

Prosím, pomyslel si. Prosím. Zastavte se tu někdo. Chvilí doufal a bál se. Naslouchal vsedě na tenké matraci, která představovala veškerý nábytek v místnosti. Sepjal ruce v klíně.

"Zavolejte Ari," žádal každého, s kým mluvil. "Řekněte jí, že s ní chci mluvit."

Ale všichni byli azové. Museli poslouchat svého dohlázele. A ať se ho Justin domáhal, jak chtěl, dohlázele nikdy nepřišel.

Byl zavřený v cele pro sebevrahy, polstrované stěny, matrace, umyvadlo a záchod. Světlo nikdy nezhasínalo. Jídlo dostával v rozpustných obalech, stěží silnějších než toaletní papír, příbor neměl. Vzali mu oblečení a místo něj dostal nemocniční pyžamo z bílého papíru. Už ho nevyslyšeli. Nemluví s ním. Nevěděl, kolik času uteklo, špatně spal, měl deprese a světlo stále zářilo. Vracel se mu pásek, svůdný a zhoubný. Odmítal zábleskům podlehnout. Bránil se jim, i když by ho přivedly na jiné myšlenky.

Já ne, stále si opakoval, aby neusnul. Tak nedopadnu. Nepatřím jí. Nebudu myslet jako ona.

Napadlo ho, že ho Ari vězní jako rukojmí. Zajala ho a možná Granta, protože jí Jordán pohrozil, že ji obviní na Úřadu vědy. Možná dala zatknout i Jordána. Třeba mu otec nemůže pomoci. Ale v každém případě dorazí policie. Jordána nemohou vyslyšet pod sondou a Justin už jednou vypovídal.

Grant zůstává zranitelný. Ari použije Granta proti Jordánovi. Justin o tom neměl sebemenších pochyb.

Doufal, že přijede policie. Vnitro. Věda. Kdokoli.

Doufal, že právě to je důvodem vzrušení za dveřmi.

Každou chvíli v něco doufal.

Grant jistě čeká, až se vrátí, ale místo Justina na něj vtrhne vnitřní bezpečnost, začne ho vyslyšet...

Uslyšel cvaknutí elektronického zámku. Dveře se otevřely.

"Pan Nye s vámi chce mluvit," řekl jeden ze dvou azů; oba patřili k Bezpečnosti. "Prosím, pojdte s námi."

Vstal. Kolena se mu podlomila. Vyšel na chodbu, zcela jistý, že ho vedou zase na psychosondu, ale aspoň má příležitost mluvit s Giraudem, říct mu pěkně od plic aspoň pět slov, než droga zabere.

Vůbec nečekal, že ho nechají jen tak jít. Hlava se mu motala a kolena třásla, sotva byl schopen chůze.

Další záblesk pásku. A Florián...

Chodbou až na konec do holé výslechové místnosti, kterou už znal. Došel ke dveřím a zarazil se, když za stolem neuviděl Girauda Nye. Chvilí se snažil jeho dravčí podobu najít i v rysech mohutného tloušťáka na židli.

Není to Giraud.

Zpoza stolu vstal ztrápený Denys Nye.

"Kde je Grant?" zeptal se hned Justin. "Kde je můj otec? Co se děje?" Hlas mu selhal. Nohy se mu třáslly, opřel se o stůl a naklonil se k Denysovi. "Mám právo mluvit se svou rodinou. Jsem nezletilý! Jasný?"

"Posad' se," řekl Denys a mávl rukou. "Prosím, sedni si. Přineste mu něco k pití."

"Nic nechci! Ale hned musím vědět..."

"Prosím," naléhal smutně Denys a znovu ukázal. "Prosím tě, sedni si. Přineste mu něco. Prosím, posad' se."

Justin se svalil na židli a pochopil, že bude plakat. Stiskl čelisti, klidně dýchal, ovládl se. Denys se posadil, opřel se lokty o stůl a dal Justinovi čas, než jeden az přinesl limonádu.

"Co v tom je?"

"Nic. Nic. Promiň, prožil sis svoje. K čertu s tím. Řekli ti už o Ari?"

Zvláštní otázka. Nedávala smysl. Po zádech mu přeběhl mráz. "Co je s Ari? Kde je můj otec?"

"Ari je mrtvá. Justine."

Jako by mu svět ucukl pod nohama. Na chvíli všechno zmizelo. Pak mu došlo, kde je. Kde je, co od něj chtějí a jaké je kolem ticho.

Mrtvá. Ne přirozenou smrtí. Spíš to znělo...

...spadlo letadlo?

...nějaký šílenec v Novgorodu?

"Jordán zjistil, co s tebou Ari dělá," řekl Denys tak něžně, jak ho Justin ještě neslyšel, "a zabil ji. Zavřel ji v chlazené laboratoři a zabil ji."

Chvíli jen seděl. To není pravda. To není pravda. Jordán nemohl tušit, co se děje. Justin všechno utajil. A Ari není mrtvá. Ari nemůže být mrtvá.

"Jordán se přiznal," pokračoval tiše Denys. "Víš, že mu nemůžou nic udělat. Ze zákona. Nemohou ho vyslýchat ani nic jiného. Nemůže na psychosondu. Rozhodně ne na vymazání mozku. Jordie je v bezpečí. Přisahám."

Justin se třásl. Sáh po kelímku, a než se napil, vychrstl si limonádu na kalhoty. Než ji položil, rozlil ji ještě jednou.

Studená šťáva ho zábla na koleni. Nic nedávalo smysl. Nedokázal rozhýbat myšlení. "Co je s Grantem? Slíbil jsem mu, že se vrátím. Nepřišel jsem..."

"Grant je ještě v nemocnici. V bezpečí. Jordán už u něj byl. Jordán odpoledne letí do Novgorodu. Vymýšlejí, jak by mohl opustit Reseune."

"To je lež!" Začínají na něj něco hrát. Vyskočil a stanul tváří v tvář azům. Ztuhl. Azové také.

"Chlapče. Justine. Prosím tě. Prosím, sedni si. Poslouchej."

"Ari není mrtvá!" zařval na Denyse. "To je lež! O co se tu snažíte? Co to na mě Ari zkouší?"

"Proboha, synku, posad' se. Poslouchej mě. Tvůj otec nemá moc času. Prosím tě. Ten můj brácha mě už štve!"

Měl takový strach, že pustit do nemocnice... Podívej, posad' se už."

Sednul si. Nezbyvalo mu nic jiného. Můžou si s ním dělat, co chtějí.

"Poslouchej mě. Justine. Vnitřní záležitosti vyslechly Jordieho, Jordie prosil Girauda, ať tě vynechá. Nechtěl, aby se to dostalo ven, chápeš? Nechtěl, aby tě vyslýkali. Giraud jim prostě nedal povolení. Jordie ho podpořil. Ale můj bratr odletěl do Novgorodu, aby všechno zamekl pod koberec, všichni říkali, že jsi v pořádku..." Denys se nadechl a vzal přes stůl Justina za ruku. "Nejsi v pořádku. Hergot, skoro to vypadá, jako by Giraudova psychosonda nebyla v poslední době první, co?"

Ucukl rukou. "Nechte mě na pokoji!"

"Chceš něco na uklidnění?"

"Nechci nic. Chci ven! Chci mluvit se svým otcem!"

"Ne. To nejde. Ne tímhle tónem. Rozumíš mi? Odjíždí. Už se nevrátí."

Vytřeštil na Denyse oči. Už se nevrátí...

"Rada vymyslela plán," vysvětlil Denys, "a podle něj tvůj otec dostane laboratoř v Planysu. Nebude smět cestovat. Nebude smět telefonovat, přinejmenším nějakou dobu. Nechci, abys ho při loučení rozrušil. Zitra jde na výslech do Rady. Musí být klidný a soustředěný. Rozumíš mi už? Je to moc důležité."

Je to pravda. Ono se to stalo. Díval se Denysovi do očí a měl pocit, že se celý svět zhroutil do chaosu, ale časem se poskládá do nové podoby, v níž nezůstane nikdo, koho miloval.

"Chceš to sedativum? Není v tom žádný podraz. Přisahám. Dostaneš jen tolik, aby ses uklidnil, než budeš mluvit s otcem."

Zatřásl se. Jen na chvíličku. "Ne. Dejte mi šaty. Nechtě mě umýt."

"Samozřejmě." Denys ho poplácal po ruce. "Můžeš se vysprchovat na konci chodby. Už jsem ti poslal pro oblečení." Justin přikývl.

"Vzkáží pro Petrose, ať tě prohlédne."

"Ne!"

"Až to budeš mít za sebou. Až uvěříš, že všechno je tak, jak říkám. Nikdo se tě nedotkne. To už sis užil. Bůh ví. Vrací se ti pásek?"

Otázka okamžitě spustila záblesk pásku. Nebo jen vzpomínku. Justin se zastyděl. Jako by v sobě měl nějakou temnou stránku, k nerozeznání od Ari. Učila se od ní a vyhovovalo jí to. Rozhodně nechtěl, aby se mu v ní šťoural nějaký psychotechnik. Nechtěl, aby to věděl Jordán, aby se mu objevilo ve tváři, co se děje. A přitom to třeba všichni vědí. Ari řekla, že má videozáznam. Pokud je mrtvá, mají ho vyšetřovatelé. Mají všechno.

Justinovi nezbyla špetka důstojnosti, mohl jen předstírat, že neví, co o něm vědí, nebo všechno sám rozhlásit.

"Poslouchej mě, synku." Denys ho zase vzal za ruku. Byla měkká, teplá, a každý fyzický kontakt dělal s Justinem strašné věci. "Synku, nemůžu Ari omlouvat. Ale bylo v ní víc než..."

Justin ucukl.

Bylo mu jasné, že do něj Denys vidí. Viděl, co mu táhne hlavou, a snažil se nečervenat. "...než bys chtěl slyšet," dokončil Denys. "Já to musím vědět. Dobře mě poslouchej. Vnímáš mě? Dobrý?"

"Dobrý. Sleduju vás."

"Statečný kluk. Tak poslouchej. Jordie kryje nás i tebe. Lže tisku a Radě. Tvrdí, že mu Ari stála v cestě. Dá jim jenom falešné důvody a oni ho nemohou poslat na sondu. Musíš si to uvědomit. Justine, že stejně jako jeho syn jsi on sám. Díky tomu se ho daleko víc dotýká všechno, co bylo mezi tebou a Ari. Kdysi s ní něco měl. Chápe, co se ti stalo. Ano. Víš, co tím myslím. Moc tě miluje. Ale zčásti je to jeho vlastní hrdost, chápeš? Ti z nás, kdo pracují tady v Reseune, dobře vědí, jak složitá a spleť může být rodičovská láska... když ji zatlačíš moc daleko. Ztratil všechno, co měl, kromě

tebe. A ty mu můžeš vzít i zbytek, pokud se nebudeš ovládat. Chci, aby ses ovládnul a uklidnil. Ať na tebe vzpomíná s pýchou a klidem. Ať vidí, že jeho syn je v pořádku."

"Proč nemůžu letět s ním?!"

"Protože jsi nezletilý. Protože tak rozhodla Bezpečnost. Protože na to prostě Giraud nekývl. Jde o bezpečnost, ta je pro ně hlavní."

"To je lež!"

"Tak poslyš. Zkusím nějak zařídit, abys ho mohl navštěvovat. Ne hned od začátku. Možná to nebude ani letos. Ale čas a klid udělají hodně. Mají hrozný strach ze spiknutí, chápeš, kvůli tomu průšvihů s Krugerem."

Proboha. Moje chyba. Moje chyba. "Nemohlo je přece ani napadnout, že by v tom Jordán jel. To jenom já. Giraud mě vyslyšel pod sondou. Ať si mě vyslechne ještě jednou! Můžu odpřisáhnout, že Jordán nevěděl vůbec nic."

"Bohužel právě tomu chce Jordie předejít. Nechce tě zatáhnout do vyšetřování. Není kouře bez ohničku. Obávám se, že se Jordán stýkal s jistým Merildem a ten má zase jisté velice nebezpečné přátele. Jordán se také scházel s vysoko postavenými centristy, kteří zase mají spojení na lanniho Merina a abolicionisty. Rocher navíc u příležitosti Ariiny smrti přišel s velice plamenným projevem, který Merino přímo neodmítl. Spousta lidí ve vládě dostala strach z výsledků, ze spoluplivy. Vnitřní záležitosti si vyžádaly Granta. Giraud je musel uklidnit sondou..."

"Proboha..."

"Musel. Já to vím. Ale od tebe by se třeba dozvěděli příliš. Justine, Ariina vražda udělala takové vlny, že nikdo není v bezpečí. Vláda čelí krizi. Nikdo si není jistý postavením a někdo ani životem. Skoro všichni jsou přesvědčeni, že šlo o politické spiknutí, že událost, která jim převrátila svět naruby, nemohl způsobit jen jeden nespokojený vědec. Uvažovat tak je samozřejmě lidské. A Jordieho výpověď, skutečnost, že nemůže vypovídat pod sondou, fakt, že Florián a Catlin jsou také mrtví, snad podle Ariiny vůle... Ano, jsou také pryč. Lidé mají dojem, že jde o něco jiného. Při představě, že konstruktér vzdělávacích pásků spáchá zločin z vášně, jim běhá mráz po zádech. Mají nás za čistě rozumové tvory. Jordie bude muset před Radou předvést nejlepší psychologickou etudu v životě. A je v jeho vlastním zájmu, aby se všechno pokud možno uklidnilo a zůstalo v klidu. Bud' trpělivý. Jordie má přátele. Není starý. Šestačtyřicet není žádný věk. Rozruch snadno přežije, pokud něco nezkazíš a neporušíš tajemství."

Justin měl konečně dost vzduchu. Zkusil se nad tím zamyslet. Snažil se vymyslet, co bude nejlepší pro jeho otce a co by jeho otec asi chtěl. Snažil se zapomenout - proboha! - že to všechno způsobil svou zbrklostí.

"Dáš se dohromady?" tlačil na něj Denys.

"Už jsem v pořádku. Co Grant?" Proboha, vymažou ho. Florián je mrtvý! A Catlin!

"Giraud ti Granta přidělil."

Nevěřil, že ještě existují dobré zprávy. Nevěřil jim.

"Opravdu. Právě jsem podepsal papíry. Sfoukni to s Jordánem a můžeš si Granta vyzvednout v nemocnici. Chceš už to sedativum, synku?"

Justin zakroutil hlavou. Jordán by na něm poznal, že je pod prášky. Vždycky do něj viděl. Jen doufal...

Doufal, že až ho Jordán obejmě, nebude se mu vracet pásek. Tak zlé to s ním bylo. To mu způsobila Ari. Ztrácel svého otce. Už ho nikdy neuvidí. A ani se s ním nemůže rozloučit, aniž by na sobě cítil její doteky.

"Jsem v klidu," řekl Denysovi. Pokud nedokáže oklamat Denyse, těžko může lhát Jordánovi. Musí se srovnat hned.

Jinak se mu to už nepovede.

Michali Corain hleděl znepokojen na pobočníka, který mu přinesl na stůl mikrofiš. "Od Dell?" zeptal se.

Pobočník přikývl.

Corain ho propustil, strčil kartičku do stolní čtečky a natočil si projekční plochu.

Dell Hewittová pracovala na Vnitru. Patřila k centristům a přátelila se s Ginny Greenovou, centristickou kandidátkou za Vnitro při posledních volbách. V neklidném čase vyšetřování a výborů, jež hledají v nejtemnějších koutech, položila vynášením informací hlavu na špalek. Přes Yvonne Hahnerovou šly přímo k Dellarosovi. To je mohla rovnou posílat poštou.

Ve věci až Floriána a Catlin nemáme závěry. Jejich ukončení mohlo být nařízeno mimo soustavu. Pokud rozkaz přišel ze soustavy, původce neznáme. Smrt mohla nařídít opravdu Ari Emoryová, aby nebyli vyslýcháni. Mohlo jí to připadat humánní. Možná o smrt požádali sami azové: podle Reseune by se na nich její smrt těžce podepsala. Podle Reseune sice spadali pod Bezpečnost, ale měli silnou vazbu na Emoryovou. Tudiž byli schopni ublížit Reseune a nový výcvik by nebyl možný bez vymazání, což v jejich věku nepřicházelo v úvahu. Giraud Nye odmítá vydat jejich psychosety.

Rozkaz přišel pod osobním kódem Emoryové. Giraud Nye tvrdí, že Vnitro nesmí do počítačů z bezpečnostních důvodů.

Corain upíjel kávu, ohřátou plotýnkou na stole. Dvě stě padesát kreditů za půl kila. Upíjel po maličkých doušcích.

Člověk si ale zaslouží trochu luxusu, když většinu života dřel jako kopaničář.

Žádné nové zprávy. Škoda. Prolistoval dlouhý seznam položek, které Reseune Vnitru zadrželo, a příslušné zákonné důvody. Reseunští právníci vyhráli každé kolo. A Vnitro jim to nijak neoplácelo.

Pak něco našel:

Vnitro vyšetřuje zprávu, podle níž Reseune bez příslušných odpisů uvolnilo jisté genové sady. To znamená, že někdo mohl okopírovat sady, které by neměly existovat...

Výroba ažů? Propána, ty si může každý zkopírovat z krevního vzorku. Z čehokoli. Proč by je někdo kradl v Reseune.

...jako geny experimentálních ažů a Vývolených občanů, jinak nedosažitelné.

Pasování genových sad připravených pro Reseune vyžaduje kryogenické zařízení, jaké lze v celních deklaracích

snadno dohledat. Pašovat digitalizovaný výpis genové informace je něco úplně jiného. Reseune v osobě ředitele Nye popírá, že by se cokoli takového dělo, nebo že mohla být bez záznamu kopírována dokumentace.

Mezi zaměstnanci se rovněž říká, že došlo k neoprávněným ukončením. Reseune oficiálně mlčí.

Corain se kousl do rtu. A přemýšlel: Tohle nechci vědět. Ne teď. Je to citlivá záležitost. Proboha, kdyby se tohle dostalo ven, všechno se zhroutí.

Poznámka od Dellarosy: A co když ty sady používala sama Emoryová? Nebo si je objednala? Za co stojí Vyvolený člověku, který má přístup do porodny?

Za hlasy. Za křeslo v Radě. Za podporu nejbohatších. Corain polkl kávu. A zpotil se.

Hmotné důkazy utrpěly neodborným zacházením moreyvillské policie. Na stěnách velké laboratoře i chlazené laboratoře se našly otisky Jordána Warricka. Ariany Emoryové, azů, několika vědců a množství studentů. Stejně množství otisků je i na dveřích. Moreyvillská policie v době vyšetřování neměla pachové detektory. Později by výsledky neměly smysl. Záznamy bezpečnostních dveří potvrzují ústní svědectví o příchodech a odchodech. Reseune ani v tomto případě nepustí Vnitro ke svým počítačům.

Pitva potvrdila, že Emoryová zemřela zimou, že fraktura lebky k smrti přispěla a oběť byla v době poruchy kryogenického potrubí pravděpodobně v bezvědomí. Trpěla několika drobnými poruchami omlazovacího procesu, artrózou pravého kolena a lehkým astmatem, jak stojí i v její kartě. Jediný nečekaný zdravotní nález představuje malý rakovinný nádor v levé plicí, lokalizovaný a jejímu osobnímu lékaři neznámý. Jde o vzácný typ, běžnější jen mezi prvními osadníky na Cyteenu. V případě diagnózy by se přistoupilo k okamžitému chirurgickému odstranění a následné chemoterapii. Tento typ rakoviny reaguje na léčbu, ale často se objevuje znovu a prognóza by v případě Ariany Emoryové vzhledem k dalším nemocem a oslabené imunitě byla nanejvýš nepříznivá. Bože.

Ona už stejně umírala.

Justin se rozdýchal a vykročil po boku Denyse Nye na chodbu. Vysprechoval se, oholil a oblékl si obyčejné pracovní šaty, modrý svetr a hnědé kalhoty. Už se netřásl. Požádal o tři aspiriny, a než je polkl, přesvědčil se, že nedostal jiné prášky. Na uklidnění mu spolu s únavou stačily.

Jordán vypadal dobře. Byl už takový.

Proboha, přece ji nemohl zabít. To ne. Nějak ho donutili k přiznání. Někdo tu lže.

"Nazdar, Justine."

Nesešli se v chladné výslechové místnosti, ale v kanceláři. Denys se neměl k odchodu. Neodešli ani strážní azové. Na stole běžel záznam, protože nikdo nikomu nevěřil a Denys chtěl dokázat vyšetřovatelům, že se na schůzce nic nestalo.

"Ahoj." Justin si pomyslel, že by měl otce obejmout, že videozáznam uvidí spousta lidí, tak už kvůli dojmů, ale - Jordán o to zjevně nestál. Jordán byl odměřený a zamklý, i když měl synovi co říci. Justin se přišel jen rozloučit. Nic víc nemohl. Kdyby řekl příliš, mohl by toho zkazit ještě daleko víc.

Třeba: Promiň, že jsem se pokoušel s Ari dohodnout. Promiň, že jsem ti o tom neřekl. Je mi líto, žeš na to musel přijít sám.

Za všechno můžu já.

Nemluv o Grantovi, varoval ho Denys. Vůbec se o něm nezmiňuj. Výbory by ho pak chtěly vyslechnout. Jen ať na něj pěkně zapomenou.

"Není ti nic?" zeptal se Jordán.

"Dobrý. Co tobě?"

"Synu, já bych..." třásla se mu brada.

Proboha, on to podělá. Především.

"Už mi všechno řekli. Nemusím to slyšet od tebe. Prosím."

Jordán se zhluboka nadechl a vydechl. "Justine, chci, abys věděl, proč jsem to udělal. Protože Ari představovala pro svět nebezpečný vliv. Udělal jsem to stejně, jako bych opravoval špatný pásek. Není mi to líto. A nebude. Bylo to logické rozhodnutí. Teď řídí Reseune někdo jiný a já se dostanu pryč, což je přesně, co jsem chtěl. Ari mi tam nebude předkládat návrhy a podepisovat mé výsledky svým jménem. Jsem svobodný. Je mi jenom líto, že se to takhle zvrtilo. Jsem lepší vědec než instalatér. To řekl detektiv. Zvýšil jsem tlak a oni to našli v záznamech."

Zpočátku mluvil zlostně, plný opravdového nebezpečného hněvu. Ke konci už ale jen bez výrazu recitoval naučenou řeč. Justin mu byl vděčný za narážku.

Vím proč jsi to udělal, řekl málem, ale pak si uvědomil, že by ho otec nemusel pochopit. "Mám tě rád."

Skoro se rozplakal. Kousl se do rtu, až mu vytryskla krev. Jordán se také těžko přemáhal.

"Nevím, jestli ti budu moct napsat," řekl Jordán.

"Já ti budu psát."

"Nevím, jestli mi dají tvoje dopisy." Jordán se pousmál. "Asi mají za to, že si předáme tajné zprávy i v Nazdar, co počasí?"

"Stejně ti budu psát."

"Oni si myslí, že je to nějaké spiknutí. Není. To ti přísahám. Nikdo o tom nevěděl a také se o tom neměl nikdo dozvědět. Ale mají strach. Lidé za tím vidí politický zločin. Ari pro ně byla politicky důležitá. Neviděli v ní vědce. Nechápou, jaké to je, když někdo vezme tvoji práci a otočí ji naruby. Nechápou, jaké mravní normy porušila."

Jaké mravní normy porušila. Bože. Tohle hraje pro kamery.

Napřed mluvil k Radě, ale teď přehání, abych pochopil. Stop, za chvíli to bude nápadné.

"Mám tě rád," dodal Jordán. "Nade všechno na světě." A rozpráhl náruč. Je po všem. Hra skončila. Herci se obejmou. Plakat dovoleno.

Jordána už neuvidí. Ani od něj nedostane zprávu. Možná už nikdy.

Přešel pár kroků jako stroj. Dlouho se pevně objímali. Justin si prokousl ret skrz, protože jen díky bolesti se do kázal soustředit. Jordán plakal. Justin cítil vzlyky přes svetr. Třeba to zvládl. Třeba to pro kamery nahráli, jak měli. Chtěl plakat. Z nějakého důvodu ale nemohl, cítil jen bolest a krev v ústech.

Jordán přehrával, mluvil příliš chladnokrevně, jako starý zločinec. To neměl. Záznam se třeba dostane do zpráv. Lidé z něj budou mít strach. Budou si myslet, že je blázen. Jako nepovedená Alfa. Jako klon Bokové. Mohou mu sebrat práci. Justin málem zvolal: Je to lež! Můj otec lže! Ale Jordán ho stále svíral. Jordán udělal přesně to, co chtěl. Nebyl týden zavřený v bedně. Věděl, co se děje, mluvil s vyšetřovateli. Jordán hrál svou roli, všechny je vodil za nos. Jordán půjde před senátní komisi a dohodne, co půjde. Videozáznam se třeba ani nedostane do zpráv, protože Jordánova práce je důležitá pro armádu a armáda utají cokoli.

"Jdeme," pobídl ho Denys.

Jordán ho pustil. Denys ho odvedl.

Tehdy se Justin rozplakal. Hned za dveřmi se opřel o zeď a plakal, až ho rozbolelo břicho.

Myslel si, že šoků už bylo dost.

Ale u vchodu do nemocnice na něj čekal Petros Ivanov, převzal ho od eskorty a doprovodil ho do Grantova pokoje.

"Jak mu je?" zeptal se Justin cestou.

"Špatně," odušil přímo Ivanov. "Chtěl jsem tě varovat." Ivanov vyprávěl, jak museli Granta strčit znovu pod sondu, jaký z toho měl otřes, jak ho v kolečkovém křesle berou každý den na zahradu, jak ho masírují a koupou a čekají se zahájením léčby, protože jim Denys pořád slibuje, že zítra už přijde Justin. Báli se Granta znovu vyslýchat, protože se už dostal na hranu, a navíc měli strach, že v sobě má nějaká zakázaná hesla, nezahrnutá do dokumentů.

"Ne," vydechl Justin, než otevřel dveře do pokoje. Měl chuť Ivanova zabít. Rozmlátit ho holýma rukama na kaši a po něm všechen personál a samozřejmě Girauda Nye.

"Ne. Nemá žádné kódy. Prostě jsem mu slíbil, že se vrátím. A on čekal."

Grant opravdu čekal. Právě ho česali a nevypadal špatně, pokud si člověk nevšiml, že se sám vůbec nepohybuje, že strašně zhubl a že má kůži tak bledou, až mu prosvítají žilky, dokud se mu člověk nepodíval do skelných očí a nevzal ho za ochablou ruku.

"Grante," řekl Justin a posadil se na kraj postele. "Grante, to jsem já. Všechno je, jak má být." Grant ani nemrkl.

"Jděte pryč," požádal Ivanova, ani se nesnažil být zdvořilý.

Ivanov odešel.

Justin Grantovi opatrně odvázal kšíry. Byl klidnější, než doufal. Položil Grantovi ruku na prsa, aby se měl kam posadit, a trochu zvedl podhlavník. Pak příteli přejel dvěma prsty po bradě, otočil mu hlavu obličejem k sobě. Byl jako loutka. Ale mrkl.

"Grante? To jsem já. Justin." Grant znovu mrkl.

Proboha, já věděl, že to zabálí. Já věděl, že tu najdu poloviční mrtvolu. Ivanov ho na to připravil... v pěti minutách cesty od hlavního vchodu ztratil naději, že přítele zachrání, a smířil se s tím, že ho ztratí. A teď ho napadlo ještě něco.

Když Grant umře, bude v bezpečí.

Proboha! Co mě to napadá? Kde jsem se naučil takhle uvažovat? Kde jsem se naučil být tak chladný?

Vrací se mi snad pásek? Co to se mnou provedla?

Měl pocit, že se rozpadá, že propadá hysterii, a to teď Grant nemůže potřebovat. Když bral Granta za ruku, třásl se. A i teď se mu vrátil obraz Arianina bytu. Začal mluvit, aby odehnal představy, nevěděl, co říká, ale nechtěl, aby ho znovu napadlo, co mu před chvílí prolétlo hlavou. Věděl, že už se nemůže nikoho dotknout, aniž by v tom byl sex. Nedokázal držet za ruku nejlepšího přítele. Nebo obejmout otce. Ve dne v noci se mu vracely záblesky pásku a Justin pochopil, že je nebezpečné někoho milovat, protože v něm číhá cosi odporného, protože ho napadají věci, kterými by milovanou osobu vyděsil k smrti.

Ari měla pravdu, když někoho milujete, pouštíte si k tělu nepřátele, jako se dostali k tělu Jordánovi. Grant byl jeho slabý článek. Proto mu teď Granta vracejí.

Teď nejedná sám za sebe. Grant ho jednou bez vlastního přičinění vydá nepřítelům. Třeba ho i nechá zabít. Nebo jim dovolí udělat to, co provedli Jordánovi.

Ale do té doby nebude sám. Pár let bude mít někoho drahého. Dokud Grant nezjistí, jaký hnus v sobě Justin nosí. A třeba i potom. Grant je az a jako takový odpustí cokoli.

"Grante, jsem tady. Slíbil jsem, že přijdu. Jsem tady." Pro Granta to třeba byla pořád stejná noc. Třeba si bude myslet, že Justin opravdu přišel následujícího rána. Dvakrát mrknul.

"Tak dělej. Grante. Přestaň s tou šaškárnou. Oblafnul jsi je. Tak honem. Zmáčkni mi ruku. To zvládneš."

Prsty se neznatelně stáhly. Dech se zrychlil. Justin Grantem jemně zatřásl a cvrknul ho do tváře.

"No tak. Cítils to? Dělej. Já ti to nežeru. Hergot, chci s tebou mluvit. Tak poslouchej."

Rty se napjaly. Ochably. Dech se prohloubil. Víčka několikrát mrkla.

"Posloucháš mě?"

Grant přikývl.

"Prima." Justin se třásl. Nedokázal s tím nic dělat. "Máme problém. Ale dovolili mi vzít tě pryč. Když se probeřeš."

"Už je ráno?"

Justin se nadechl a chtěl přisvědčit, ale došlo mu, že dezorientace by mohla být nebezpečná. Že Grant pozná lež a znovu se uzavře. "O něco později. Stala se chyba. Ošklivá chyba. Vysvětlím ti to později. Dokážeš pohnout rukou?" Grantovi škublo v paži, pak zvedl prsty. "Jsem slabý. Jsem strašně slabý."

"To nic. Odvezou tě mikrobusem. Dneska můžeš spát ve své posteli, pokud jim ukážeš, jak umíš sedět."

Grantovi se rychle zvedal hrudník. Zvedl ruku, ale spadla mu bezvládně na postel. Chvilu hltal vzduch, než se pokusil nadzvednout, ale sotva zdvihl ramena, došly mu síly.

"No, skoro," pochválil ho Justin.

Jídlo mu chutnalo divně. Příliš silně. I z rozvařené ovesné kaše ho bolely dásně. Justin do něj lžičkou nasoukal skoro půl misky, než Grant chabě máchl rukou a řekl: "Dost." Když Justin odsunul misku, vypadal ustaraně. "Pro mě je to až moc," řekl Grant. Mluvení ho také vyčerpávalo, ale Justin se tvářil hrozně zoufale. Grant mu položil dlaň na ruku, protože to bylo jednodušší než mluvit. Justin se na něj pořád díval jako na Umučení. A Grant mu strašně toužil pomoci. Justin mu včera večer všechno povyprávěl, nalil mu to do hlavy, dokud nebyl úplně při sobě, protože, jak řekl, takhle to vysypali na mě, a když je člověk grogy, líp to snese.

Grant plakal. Justin plakal s ním. Justin byl tak unavený, nebo se mu tolik nechtělo odejít, že se natáhl v šatech vedle Granta a usnul.

Grant se ho snažil přikrýt, ale neměl sílu, a tak se odkulil, přehrnl přes Justina vlastní polovinu deky a usnul bez ní. Zimou nemohl usnout, dokud se v půli noci Justin neprobudil a nesehnal další pokrývku. A objímal ho a dlouho mu plakal na rameni.

"Strašně tě potřebuju," řekl Justin.

Možná protože jsem az, možná protože jsem člověk, sám nevím, ale je to nejdůležitější věc, co mi kdy kdo řekl. Také se rozplakal. Nevěděl proč, ale věděl, že Justin je jeho život. Justin je jeho všechno. "Také tě potřebuji," řekl mu. "Miluju tě."

V temných nočních hodinách. V pološeru nad ránem. Když si lidé říkají věci, které jsou na jasný den příliš pravdivé. Justin mu podruhé usnul po boku. Grant se probudil jako první, rád, že má Justina u sebe. Až do chvíle, kdy se probрал i Justin a omluvil se, že mu zabral kus lůžka.

Jako by ho tu Grant nechtěl. Jako by pro něj Justin nebyl nejdůležitější na světě, jeho jistota. Jediný, pro koho udělá cokoli.

Jediný, koho miluje tak, jako žádnou ženu, po které kdy toužil.

"Ariina sada vyšla pozitivní," oznámil Giraudo Nyeovi hlas z laboratoře. Oddychl si.

"To je nádherna," odpověděl. "To je opravdu skvělé. A co zbylé dvě?"

"Obě pozitivní. Všechny nádrže v pořádku."

"Výtečně."

Schwartz se odpojil. Giraudo Nye si mohl konečně vydechnout.

Projekt Rubin sloužilo devět nádrží. Trojitě jištění každého subjektu, Strassenová se mohla vzteknout. Reseune málokdy jistilo replikace materiálu OBČ alespoň jedinou zálohou. Když se genová sada neuchytila, nebo nastaly potíže, stačilo začít znovu, zákazník si počká, pokud nechce platit dvojnásobek už tak astronomické ceny. V případě vědeckého testování až se používal jeden záložní plod na dva plánované. Zálohy se likvidovaly po šesti týdnech. Projekt Rubin obsadí na tři týdny devět nádrží a šest nádrží na dalších šest týdnů, než technici provedou poslední výběr.

Reseune nic neriskovalo.

Mluvený komentář ze STRUKTUR RŮSTU Páskový kurs genetiky č. 1

Vzdělávací materiál Reseune 8970-8768-1, schválený pro 80 a více. Každý, kdo někdy užíval pásek s předepsanými léky, zná senzorická lepítka. Nejjednodušší domácí přístroje užívají jednocestnou kardiosondu, jednoduché čidlo, které měří puls. Všechny pásky, ať informační nebo zábavné, jsou v případě, kdy jejich obsah spustí vzpomínku, v kombinaci s předepsanými kataforiky, schopny vyvolat vážnou citovou zátěž. Při sledování klasické tragédie Othello se určitý jedinec může ztotožnit s postavou v konkrétním nastudování v míře, již nelze u všeobecně dostupných pásků předvídat.

Divák prožívá tlak dramatu na vlastní kůži. Zrychlí se mu tep. Čidlo zachytí změnu srdeční činnosti a přenese informace do monitorovacích obvodů stroje. Pokud puls přesáhne nastavenou hodnotu, pásek automaticky přepne na jiný program, na krátkou smyčku s uklidňující hudbou a zvuky přírody.

Tento chlapec přišel na školicí kliniku, aby si osvojil prostou dovednost - ruční psaní. Když procvičuje svaly v pravé ruce, klinický technik na kůži nad nimi přesně umísťuje očíslované sondy. Další nalepí kolem oka a ještě jiné do podpaží, na srdce a na krční tepnu.

Drobné šedivé sondy mají dva kontakty: složitější přístroj dokáže pracovat s biologickou zpětnou vazbou. Čísla senzorů odpovídají číslům v páskovém manuálu, technik proto nemusí být oprávněným psychoterapeutem. Sondy na kůži nad příslušnými svaly umožňují přístroji sledovat činnost každého jednotlivého svalu či svalové skupiny a okamžitě reagovat příslušnými impulsy.

Tato žena, zkušená písarka, má při práci nasazena stejná čidla. Stroj nahrává její svalovou aktivitu na pásek. Školák je trochu nervózní, kataforikum ještě nezabralo. Na preskriptivním pásku je poprvé. Technik ho uklidňuje s tím, že je to skoro jako zábavný program. Sondy ho svědčí, ale jen chvíli. Droga zabírá a technik zkouší, jestli je chlapec připraven. Pásek začíná a chlapec dostává strach. Technik ho tiše konejší. Za chvíli chlapec ve svalech cítí pohyby zkušené ruky. Zakouší úspěch, vidí tvar písmen, cítí drobné pohyby zápěstí a prstů, vnímá pracovní uspokojení písomalířky.

Možná bude třeba ještě několika lekcí, ale pokrok je patrný už teď, neboť chlapec píše hned po procitnutí. Pero drží zlehka a s jistotou, nemá v dlani křeče a sedí rovněji, protože už ví, jak si opřít ruku. Výsledkem je udiven a potěšen. Bude cvičit několikrát denně, aby naučené dostal do krve. Zkusí to hned po snídani a další dny. Radost z úspěchu mu pomůže cvičit. Může jít znovu na pásek, dokud nebude spokojen on i jeho rodiče.

Tento az třídy Beta půjde ke speciálním složkám. Trpělivě stojí a na žádost technika napíná zádové svaly. Zavírá oči, viditelně znuděn procedurou, z níž měl záček v předchozím záběru takový strach. Těší se na pásek, ale to, co se má naučit, vyžaduje celé tělo. Po většinu života chodí dvakrát měsíčně na pásek a sondy se zpětnou vazbou považuje za důležitější než kataforika. Naučil se učit z pásků, dovede se soustředit. Zná jména všech svalů, umí si sám nalepit čidla a z vlastní vůle hodně studuje doma pod tak slabou dávkou drog, jakou sami užíváte při sledování zábavných pásků, protože se naučil vstupovat do otevřeného stavu vědomí i bez kataforika.

Koncem měsíce dostává jiný pásek, určený jen pro aze. Jde o naprosto soukromý požitek, který by nedokázal popsat slovy, protože je z větší části neverbální. Říká mu hodný pásek. V Reseune se používá spíš termín pásková odměna. Žena, která mu hodný pásek pouští, nepatří mezi techniky. Je dohlížitelka oprávněná k práci s Betami a používá daleko složitější přístroj se smyčkou na krevní chemii. Sonda analyzuje krev a vstříkne do ní přírodní euforika. U občanů se podobné látky používají jen při nutném ladění psychiky.

Az je na podobné pásky zvyklý celý život a cení si jich výš než jiných odměn. Pásek jde do hloubky.

Na rozdíl od pásků pro psychicky poškozené jedince, vyrobených psychologem na základě zkušenosti, jsou pásky pro aze vyladěné stejnými návrháři, kteří sestavili psychologický profil konkrétního aze. Pásek je daleko přesnější než cokoli nahraného pro občany, utvářené náhodným sledem událostí. Tento az, od narození vychovávaný páskem, je daleko předvídatelnější, i když sloužil v ozbrojených silách a žil s přirozeně počatými občany.

Každý, kdo mu kdy velel, musel mít zvláštní výcvik na práci s azi. Žádný azovský dohlížitel si nesmí dovolit zvýšit na své svěřence hlas. Disciplínu zajišťuje jedině odměna či její odeprání, az svému dohledu věří daleko slepěji než dítě rodiči. Nevadí mu, že dohlížitel je dnes někdo jiný než před měsícem. Neznámé ženě naprosto důvěřuje, protože má příslušné oprávnění.

Lidé, kteří poprvé pracují s nesocializovanými azi, se shodují na dojmu, že musejí šeptat. Také nedokáží pochopit nesmírnou citovou vazbu, již si na ně azové okamžitě vytvoří.

Příliš mi důvěřovali, říkají dotázaní.

Tento muž je ale voják a pravidelně spolupracuje s neoprávněnými občany. Vytvořil si citovou obranu a bez problémů jedná se svými kolegy. Jeho nadřízený důstojník má příslušné vzdělání a testy mu povolily pracovat s azi, nemá ale kódy a s Betou jedná stejně jako s občany pod svým velením. Důstojník si ovšem uvědomuje, že pokud ho az požádá o radu, musí mu okamžitě vyhovět, a pokud požádá o oprávněného dohlázele třídy Beta, musí být okamžitě utlumen drogami a poslán do nemocnice. Psychické problémy jsou mezi azi vzácné a socializovaný az má stejně pevné obranné mechanismy jako občan, azovský psychoset nevytvářejí zkušenosti, ale pásky, a obranné mechanismy nejsou síti společenských vazeb jako u normálních lidí. Az, který cítí, že jeho štít zeslábl, je velice zranitelný. Vstupuje do stavu podobného učení pod kataforiky a tehdy prakticky není schopen filtrovat vnější podněty. Výsledek je velice nebezpečný, něco jako předávkování kataforiky v přeplněné místnosti.

Pásek, který právě běží, je muži příjemný. Posiluje rovněž jeho hodnoty a sebevědomí. Právě je dokonale důvěřivý.

Občan ve skutečném světě podobnou jistotu nepozná; az je ve spojení s absolutní pravdou a naprosto spokojený.

Jsme v Reseune, kde se náš voják narodil. Tento tříletý az, daleko mladší než školák z prvního příkladu, se připravuje na pásek obecně označovaný jako "hlubinný". Pásku se nebojí, protože to není poprvé, ale zato má strach ze stroje, kterého si v místnosti poprvé všiml až dnes. Psychochirurgka ho utěšuje a baví grimasami. Chlapec jí pomáhá nasadit sondy.

Dostává velkou dávku kataforika. Prahy má srovnané na nulu a stroj nepřetržitě kontroluje krevní chemii.

Pásek srozumitelnými slovy upevňuje jeho hodnoty.

Říká mu, jak si zasloužit uznání. Říká mu, co umí a co jsou jeho silné stránky.

Může mu i připomenout, čemu se vyhýbat, jako když rodič říká dítěti, ať se nemračí. Pásek ale překypuje pozitivními hodnotami a chválou a pokaždé jimi končí.

Dohlázeleka mu pak poví heslo, pod nímž chlapec všechno naučené uzamkne. Příště se k čerstvě nabytým instrukcím dostane právě klíčovým slovem, jež se zapisuje do azovy karty spolu s pásky. Jak poroste, jeho hlubinný pásek bude čím dál abstraktnější. Klíčová slova se budou integrovat do stále delších komplexů, jak se psychostruktury prolnou a spojí, a chlapec převezme cizí hodnoty s naprostou otevřeností aze.

Dítě dalo najevo strach z přístroje, a dohlázeleka ho tedy uklidní, dokud je přístupný učení. Všechny problémy, které má az s pásky, se berou velice vážně. Žádný dohlázele si nepřeje, aby měli jeho svěřenci sebemenší strach z procedur.

Zde se navrhuje všechny azovské pásky, v těchto napohled obyčejných kancelářích. Někteří konstruktéři jsou sami azové. Většinu práce obstarají počítače, především analýzu nesmírně podrobných psychologických testů navrhovaných typů, například koordinaci oka a ruky, rychlost reakcí, rovnováhu, zrak, sluch, tělesnou sílu, hormonální aktivitu, inteligenci podle Reznera, odolnost vůči stresu. Konstruktér bere tohle všechno v úvahu, a když navrhuje pásky pro daný genotyp, počítá se všemi slabinami i vlohami a vztahuje pásek k určitému psychosetu.

Právě konstruktér hledá v reseunských knihovnách genové sady, kterým bude možné dát zvláštní schopnosti, vyžadované novou technikou.

Právě konstruktér se věnuje azovi, kterého do laboratoří pošle s vážnými problémy jeho dohlížitel. Konstruktér nařizuje testy a vyslýchá aze, aby zjistil, jestli je problém v něm, nebo v dohlížiteli. Konstruktér pak připraví pásek, který problém vyřeší, nebo nařídí všechny aze daného typu stáhnout z určitých činností.

Právě konstruktér předurčil tohoto chlapce k službě v civilní bezpečnosti místo v armádě, pro niž je jeho typ určen.

Konstruktéři většinou neradi převádějí genový typ na jinou práci, protože jim jde o úspěch stejně jako jejich svěřencům. V Reseune je díky pokusům na azích možné pracovat na sadě testů poměrně dlouho a pak výsledky začlenit do psychosetu. Pár azů na takzvaných krátkodobých testech má zvláštní výcvik, aby dokázali psychochirurgický zákrok izolovat v mysli a posoudit, jestli určitý test přijmou, nebo ne. V Reseune se experimentuje beze spěchu a na jedné změně po druhé.

Azové mohou někdy stejně jako obecná veřejnost trpět vážnými psychickými problémy.

Většina jich skončí v Reseune, kde s nimi pracují konstruktéři a psychochirurgové a hledají řešení, jež se může později uplatnit i ve všeobecné psychoterapii.

V některých případech je jediným řešením nový výcvik, což znamená vymazání mozku a dlouhou rekonvalescenci. U aze prověřeného typu a psychosetu může za problém podobného rozsahu vždy extrémní trauma a Reseune azovým jménem bez výjimky žaluje zákazníka pro zanedbání péče a špatné zacházení.

V jiných případech je řešení možné jedině zákazem produkce daného genotypu, dokud konstruktéři problém nevyřeší.

V nejmenším počtu případů nepomohou hojivé pásy ani vymazání a komise kvalifikovaných odborníků nenajde jiné řešení, než ukončit existenci. Hlavním hlediskem je kvalita azova života a Reseune, byť vydalo zákaz zvýšit na aze hlas, musí řešit podobné dilema jako příbuzní nemocného, jehož tělo ještě jakžtakž pracuje, ale smysluplný život už skončil...

Kapitola 4

Umělá děloha se naklonila, vylila svůj obsah do nádrže, Ariana Emoryová se vztekala a kroutila, maličká plavkyně v neznámém širém moři světla.

Pak ji Jane Strassenová vytáhla, pomocníci odstříhli pupečník a odnesli ji na stůl prohlédnout.

"Je dokonalá, vidíte?" V té otázce zněla starost. Před hodinou by to byla profesionální, klinická starost, úzkost o osud projektu, který celý závisí na jednom nemluvněti. Teď to ale byly osobní pochyby, na něž se Jane Strassenová rozhodně nepřipravila.

Jsi nejpodobnější Olze Emoryové, řekl před drahnou dobou její bratranec Giraud. Jane se postavila na zadní, protestovala, argumentovala, hádala se a stále opakovala, že jako plně vytižená vedoucí laboratoří v Prvním křídle, slabá a přepracovaná, se ve stodvaatřiceti letech přece nestane matkou.

Olze bylo osmdesát tři, namítl Giraud. Jsi tvrdohlavá, nemáš ani chvilku času - stejně jako Olga -, máš podobný zájem o výtvarné umění, narodila ses ve vesmíru, jsi profesionál a myslíš si to. Nikoho lepšího nemáme. Navíc jsi dost stará, aby sis Olgu pamatovala osobně.

Nesnáším děti, odsekla Jane. Julii jsem si pořídila neposkvrněným početím a s tou nesnesitelnou hnidopišskou megerou mě laskavě nesrovnávej!

Giraud, parchant jeden, se usmál. A řekl: Pracuješ na projektu.

Což ji přivedlo až sem, do této síně, kde s hrůzou sledovala zdravotní prohlídku svého svěřeného novorozence.

O vlastní genetickou dceru se nikdy moc nestarala. O nesmrtelnost se pokusila s nevědomou pomocí Panpariského matematika, jehož genotyp našla v Reseune. Měla dojem, že to v rodině chce trochu nové krve. Přílišné plánování podle ní vedlo ke špatným genům a Julii si vybrala sama, ani dobře, ani špatně. Svěřila ji do péče dětských sester a vyhledávala ji tím méně, čím jasněji bylo patrné, že z Julie vyrůstá sladká sentimentální slečinka, kdekoli jinde možná nadprůměrně inteligentní, ale v rodině Jane Strassenové bezradná jako nesocializovaný az.

Ale tohle, Arianin klon, adoptivní dcera, tohle je její sen. Ideální student. Mozek, který pochytil všechno, co po něm hodí. A právě to nebude smět.

Pouštěla si pásy s Olgou a malou Ari. Ruka na rameni dítěte. Ostré škubnutí neupraveným svetrem. Ariino zoufalé pomrkávání. Sakra dobře si je pamatovala. Všechno se jí vrátilo.

Osmnáct let života ten hlas poslouchala. Olga buzerovala všechny zaměstnance. Olga buzerovala Ari, až bylo ku podivu, že se z ní dítě i přes minimum společně stráveného času nezbláznilo. Olga jí neustále nabírala krev a dávala psychotesty, protože v hlavě nosila hypotézy, jež vedly k teoriím, na nichž pracovala Ari. Olga jí dala první test inteligence a Ari se skoro nevešla do tabulek. Olga Emoryová, se svými zamilovanými teoriemi vědecké výchovy, okamžitě uvěřila, že má v rukou druhou Bokovou, předurčenou v péči reseunských laboratoří k stovek let plodného života. Všechny ostatní děti v Reseune měly dnes a denně na talíři, jak je Ari geniální a úžasná, protože jejich otcové a matky dobře věděli, že jakmile jejich ratolest zasadí Arianě Emoryové monokl na oko, jejich kariéra končí.

V oněch průkopnických dobách, kdy inteligence na útěku před vízovou politikou Earth Company založila na druhém konci vesmíru stanici Cyteen, tu bylo víc uprchlých politologů, slavných fyziků, chemiků a legendárních cestovatelů než lidí schopných namontovat záchod. Omlazování bylo právě objeveno, Reseune vzniklo kvůli dalšímu výzkumu, fyzika Estelle Bokové pronikala do učebnic a jinak rozumní lidé měli hlavu plnou nesmyslných spekulací. Olga Emoryová byla skoro geniální a měla skvělý smysl pro interdisciplinární inovaci, v podvědomí jí ovšem strašilo pár ufounů.

Nemluvě o Jamesi Carnathovi, tomu rozhodně strašilo ve věži. Jakmile zjistil, že nebude žít věčně, rozhodl se mít s Olgou dítě, které překoná i Bokovou.

Což je všechny přivedlo sem k projektu.

Jane musela všechno dělat jako Olga. Narovnej se, Ari. Nemel sebou, Ari. Udělej si úkoly, Ari... Megera jedna.

Bude muset kombinovat buzeraci a nezám, odkládat Ari do rukou azovských pečovatelek, jako to dělala s Julií. Při zpětném pohledu toho docela litovala.

Změnit něco na rodičovském nezám by znamenalo změnit Ari. Potřebuje blahosklonné zanedbávání. Bylo strašné zpětně si uvědomit tolik vlastních chyb. Studovat Olžino chování bylo jako dívat se do příliš přesného zrcadla. Giraud měl pravdu. Ve stodvaatřiceti je na takové sebezpoznaní nepříjemně pozdě.

Zatím necitila k Julii nic silnějšího než k ostatním produktům své laboratoře nebo ke dvěma azům, kteří teď na druhém konci sálu rodili další dítě. V případě Ari ale bude muset bez ohledu na zkušenosti s vlastním mateřstvím a padesáti lety výuky sledovat daný program. Pro dobro dítěte. Ariany Emoryové si vážila, a pokud ji teď špatně vychová, v Reseune zapomenou na všechny úspěchy. Ve stodvaatřiceti letech. Nesnášela chyby. Nesnášela šlendrián a nejasnosti.

Pořád těžko dokázala pohlédnout na Julii, vidět, jaká je měkká a poddajná, jak chybí v práci a nesnesitelně rozmazluje své dítě, jak je závislá na nekonečném procesí milenců, a uvědomit si, že za to mohou zčásti geny a zčásti výchova.

Jane věděla, že stejně jako Julii musí zanedbávat a peskovat Ari, aby dosáhla opačného výsledku. Genetika a psychologie v praxi.

Špatné dítě, dobrá matka. Nebo naopak.

Příroda jí rozdala pekelné karty.

"Všichni jsou zdraví," řekl Petros Ivanov.

"To je nádhera. Opravdu skvělé." Denys polkl dvě sousta ryby. V jídelně vedení byli na soukromém obědě, závěsy na vyhlídce zatažené. Počasí jim ve shodě s objednávkou nadělily hustý déšť a za okny by stejně nebylo nic vidět.

Zítra bude venku k dýchání. "K čertu s Giraudem. Prostě si řekne, že všechno dopadne dobře i bez něj, a zmizí v hlavním městě. Ani nezavolal!"

"Všechno zatím jde přesně podle plánu. Azové jsou naprosto normální. Už jsme je vzali do programu."

"Ari taky."

"Strassenová nadává na vrchní sestru."

"To je novina."

"Říká, že je tvrdohlavá a šťve personál."

"Tvrdohlavá aza! To znamená že se chová přesně podle rozkazů a Jane v bytě nesnese nové lidi. To přežije." Dolil si kávu. "Janin az Ollie mi dělá trochu starosti. Je mladší a daleko sebevědomější než ten chudák, co ho měla Olga, ale je jasné, že kdybychom ho trochu obrousili páskem, Jane ho zlomí. Před dítětem se ještě dokáže chovat, jak je třeba, ale když ji budeme nutit, aby změnila i chování k Olliemu, zblázní se. Pokud má to dítě aspoň minimální instinkty, zachytí napětí mezi dospělými už v kolíbce. Pokud je citlivá jako Ari, jenom bůh ví, co ještě pochyť. Tak co budeš dělat?"

Petros se zazubil. "Obrousíme páskem Jane?"

Denys se usmál. "To bych nejraději. Ne. Jane je profesionál. Ví, kolik je v sázce. Dohodli jsme se. Necháme Ollieho na pokoji a ona ho už nějak zpracuje. Máme za to, že az, který dokáže uspokojit naši milou Jane, asi zvládne cokoli."

Smích.

Denys byl strašně naštvaný na Girauda. Spoustu starostí by mu teď rád přenechal, ale Giraud mizel v Novgorodu, kdykoli se projekt zadrhl.

Je to na tobě, řekl mu při odletu. Jsi ředitel. Tak si to užij.

Skoro rok mu trvalo projít jen ty Arianiny poznámky, které počítač snadno rozkódoval. Celá síť tři týdny kompilovala základní data. Olga naštěstí všechno řadila chronologicky a doplňovala křížovými odkazy. V archivech se musely najít pásky nejen pro Arianu, ale také pro dva jedinečné aze. Pod horami byl tunel a stavebníci hloubili tři další, protože první už byl plný, k prasknutí nacpaný dělníky, kteří jen třídili pásky na aktivní, aktivnější a neaktivnější, aby se jich mohlo co nejvíce poslat do Domu.

Až záplava dat z Projektu bude kulminovat, smete archivy v Domě jako tsunami. Jeden tunel měl sloužit jako sklad materiálních archiválií včetně softwarových návrhů, které Ari nechala rozpracované a někdo je bude muset dodělat dřív, než dítě začne mluvit.

Reseune nehodlalo předat nic z Projektu filiálkám nebo subdodavatelům. Zato převádělo většinu výroby azů, aby ušetřilo pracovní síly. Nebýt vojenských peněz, znamenalo by to ekonomickou krizi, ale armáda vesele financovala filiálky na Fargone i v Planysu, a Reseune tak mohlo nadále nakupovat nádrže, počítače, výrobní linky a tunely. Jordán Warrick zatím k všeobecné radosti převzal řízení stavby v Planysu a v práci byl tak šťastný, jako naposledy před Arianinou smrtí. Obrana z něj měla radost. Robert Carnath z Domu odešel do Planysu jako ředitel, Warricka neměl rád a byl dost tvrdý, aby všechno udržel pod kontrolou. Další lidé z Reseune museli stavět laboratoře na Fargone, a ti nebyli poslední, neboť se chystal rozjezd projektu Rubin. Když všechno začalo, bylo v Reseune příliš mnoho zaměstnanců, a teď muselo nakupovat aze od pirátských firem jako Bucherlabs a Lifefarm, omlazovat všechny přes čtyřicet a ždímat z konstruktérů krev, aby stihli vytvořit dost přeškolovacích pásků. Ve městě bylo patnáct prázdných kasárenských baráků a Reseune podepsalo s Obranou smlouvu o zpětném odkupu azů na hranici důchodového věku. Obrana tak ušetřila za peníze a za přeškolování, azové byli šťastní, že místo tupé práce někde ve vládních archivech dostanou místo v RESEUNEAIR, ve výrobě nebo v dopravě. Reseune získalo dostatek disciplinovaných pracovníků, uvyklých přísnému bezpečnostnímu režimu. V běžné práci se samozřejmě nelze vyhnout omylům a zádrhelům, ale ne v Projektu, kde vědecké špičky nemají žádné jiné úkoly.

Odkup penzionovaných vojáků je zachránil. Denys na sebe byl hrdý. Rozšíření Projektu z jedné pokusné osoby na čtyři - včetně Rubina a dvou azů - nebylo zadarmo.

Ani skloubení výzkumného profilu, financí a bezpečnostních aspektů. O poslední se staral Giraud. Zbytek spadl do klína Denysovi s takovou vahou, až měl sám pocit, že právě porodil.

"Nic se pro nás nezjednodušilo," řekl Petrosovi. "Čeká nás závod mezi tím dítětem a doháněním profilu. Pokud někdo něco podělá, chci to vědět. Pokud dítě kýchne mimo rozvrh, chci to vědět. Všechno je důležité, dokud výsledky přesně nezapadnou do profilu."

"Vytvářet profil za běhu není nic moc."

"Ale jinak to nejde. Samozřejmě se najdou rozdíly. Musíme být pružní. A stejně nevíme, k čemu vlastně spějeme. I kdyby to dítě bylo opravdu Ari, těžko to poznáme, ne?"

Nikdo se nesmál.

Justin naléval. Grantova sklenice nebyla nikdy dlouho prázdná. Dolil i sobě a odložil prázdnou láhev. Grant se na víno podíval s nedůvěrou.

Povinnosti. Grant začínal být opilý a přemýšlel o tom. Už věděl, že na povinnosti dnes večer zapomene. Stejně jistě, jako si uvědomoval, že neřekne ani slovo.

Mluvili o práci. Mluvili o úseku pásku, na němž pracovali. Láhev vína v každém z nich soustředění moc nepomohla, souvislosti se vytrácely.

Justinovi se ulevilo.

Byl se sebou bůhvíproč nespokojen. Dítě se narodilo a Justin měl celý den depresi. Celé Reseune bzučelo otázkami typu: "Je roztomilá?" a "Jak se jí daří?" a on se cítil, jako by mu někdo sevřel srdce v pěstí.

Jen proto, že se narodilo dítě, proboha. A zatímco na ubytovně techniků a v sále Prvního křídla byly v plném proudu večírky. Justin s Grantem si smutně zalezli.

Seděli v doupěti v Jordánově bytě, kde vyrůstali, na stolku rozházené sušenky a kolečka salámu, mezi drobký a mokřými kolečky na kamenné desce dvě prázdné láhve a třetí ze dvou třetin plná. Teprve ta jim pomohla trochu se odpoutat.

Chci smrt nemluvněte? Proboha, co to má znamenat?

Zvedl plnou sklenku a s líčeným veselím si ťukli. "Tak na toho prcka."

Grant se zamračil a nenapil se spolu s Justinem.

"No tak," pobídl ho Grant. "Můžeme být laskaví."

Grant ukázal očima ke stropu. Nezapomínej, že nás mohou sledovat.

To byla pravda. V Domě se schovávali před štenicemi, ale když si chtěli promluvit otevřeně, museli ven.

"No a? Ať nás slyší. Je mi to jedno. A toho děcka je mi líto. Nemůže za to."

"To žádný az," odsekl Grant. Pak se zamračil. "Asi nikdo."

"Nikdo." Pokoj zase zalehla deprese. Justin nevěděl, co s nimi bude. Reseune se mění, spousta nových tváří, přesuny personálu, azové vyplašení hromadným omlazováním. Měli radost, mysleli si, že je to za odměnu, ale vzápětí šli na nová místa a museli pracovat s neznámými lidmi. Sice se se změnami ještě dokázali vyrovnat, ale dohlížitelé měli plné ruce práce a sami by si rádi oddechli.

V obytné části Prvního křídla byl prázdný byt, hermeticky zavřený jako mauzoleum.

Čekal.

"Neřekl bych, že budou mít větší štěstí než s Bokovou," řekl nakonec Justin. "To fakt těžko. Jane Strassenová, prokrista. Endo..." Endokrinologie se po tolika sklenkách těžko vyslovuje. "Svinská chemie. Funguje na stroje. Příroda se dostane přes práh. Pěkná teorie. Ale vyroste z ní ještě větší cvok než z Bokový. Líp by udělali, kdyby jí rovnou šoupli na hlubinný pásek. Utlumení tvořivosti je nesmysl. Vychovejte ji, ať má ráda svou práci, nahrajte do ní trochu soucitu a pusťte ji ven. Tenhle projekt je šílenství. Nechtějí její talent, nechtějí chytrý dítě, ale Arianu Emoryovou! Jde jim o moc, o povahu. Banda omlazených dinosaurů vidí konec neomezeného rozpočtu a může se podělat. Katastrofa. Jenže jde o moc lidí a nahoře je to každému jedno. Prostě je mi toho dítěte líto. Fakt líto."

Grant na něj dlouho jen beze slova hleděl. "Myslím, že mezi tvořivostí a páskem je určitá souvislost. My nejsme tak kreativní jako..."

"Hergot." Někdy šlápl Grantovi na kuří oko, aniž by to dokázal předvídat. Někdy prostě zapomněl na to, jak je Grant citlivý a jak mu to pomáhá v práci s azi ve městě. Nenáviděl se za to. "Je to konina. Dovedeš dotáhnout pásek, na kterým si vylámalo zuby deset zkušených konstruktérů."

"O tom nemluví. Jsem az. Někdy mám oproti nim nadhled. Frank je také az, ale není to, co já. Dovedu být i trochu arogantní. Mám právo. Ale kdykoli se musím hádat s Yannim, cítím to až v morku kostí."

"To všichni. Yanni je..."

"Poslouchej mě. Ty to necítíš. Ale já vím, že naprosto všechno, co mě nutí stáhnout půlky, se vejde do té knížky vedle, zatímco ty by ses nevešel ani do knihovny. Podívej se, co udělali s Ari. Aby dali dohromady všechno, čím byla, museli vykopat tunel do skály."

"A co asi znamená, že v den, kdy začala válka, měla druhý den menstruace a k obědu rybu? To je kravina, Grante, naprostá kravina, ale právě na takový nesmysl vykutali ten tunel." A na moje pásky. Dokud nevyhasne slunce. Tak si mě budou lidi pamatovat. "Máš vítr z Yannioho, protože vylítne vždycky po třech vteřinách. Má prostě milou povahu, a když přišel o místo na Fargone, je ještě příjemnější."

"Ne. Ty mě vůbec neposloucháš. Je tu rozdíl. Svět je pro mě příliš komplikovaný. Justine. Jinak to vyložit nedokážu. Mikrostruktury vidím daleko lépe než ty. Soustředím se na detaily. Ale azovské psychosety nedokáží pojmut náhodné makrostruktury. Je to celý tunel. Justine. Plný psychiky jedné ženy."

"Hovno, je plný toho, co udělala, komu ublížila. Bylo jí sto dvacet! Kdybys lital do Novgorodu nakupovat Radní, taky bys naplnil tunel."

"Nikdy. Nevidím za sebe. Tak mi to připadá."

"Žiješ tu celý život. Mohl ses to naučit."

"Ne. To není totéž. Mohl bych se naučit všechno, co uměla Ari. Ale stejně bych se soustředil na příliš drobné detaily."

"To přece není pravda! Kdo si všimnul chyby v osmasedmdesátkách? Já ne."

Grant pokrčil rameny. "To protože rození lidé dělají většinu chyb, když si rozumově vysvětlují nějaký rozpor. Mně se to nestane."

"Mě máš přečtenýho."

"Ne docela. Nevím, co s tebou provedla Ari. Vím, co se stalo. Vím, že mne by to ovlivnilo jinak." Už o tom dokázali mluvit, ale stejně se události vyhýbali. "Mohla mě restrukturovat. Byla dobrá. Ale tobě to udělat nemohla."

"Stačilo, co zvládla." Bolelo to. Zvláště dnes večer. Chtěl změnit téma.

"Nemohla. Protože nemáš psychoset, který se vejde do jediné knížky. Jsi příliš složitý. Dovedeš se změnit. Já si musím na změny dávat pozor. Vidím si do hlavy. Moje vědomí je prosté. Jsou v něm pokojíčky. A v tvém jsou Kleinovy láhve."

"Proboha," ušklíbl se Justin.

"Jsem opilý."

"Ožrali jsme se." Vzal Granta kolem ramen. "A oba máme Kleinovy láhve. Jsme tam, kde jsme byli, a já se klidně vsadím, že nemám o nic složitější psychoset než ty. Chceš to dokázat?"

"Já..." Grant zamrkal. "Chceš příklad? Právě mi přeskočilo srdce. Je mi hrozně trapně. Spustil se dohlížecí mechanismus. Připomněl mi, že není moudré hrabat se ti v hlavě, a já ho poslechnu jako rozkaz."

"Nesnáším, když se analyzuješ. Nechceš to udělat, protože nevíš, kdy nás odposlouchává Bezpečnost, a taky je to osobní a ty máš slušný vychování. Máme stejné zábrany, já se ti taky nebudu vrtat v hlavě."

"Ne." Grant vztyčil prst. Nesimuloval. Rozškystal se. "Řeknu ti přesně, jak se lišíme. Endo- endo- k čertu! - při učení - pracují hormony - krevní chemie - reaguje na prostředí - vnější stimuly - adrenalinu je někdy - moc, jindy málo - někdy zas něco jiného - šedá zóna. Něco si pamatuješ dobře, něco špatně, něco ti nevádí, něco tě zatíží. Zato my," zase se rozkuckal, "začínáme už v kolíbce - s kataforiky. Ty nám úplně srazí prahy. V naší logice není žádná šed'. Všechno je naprostá pravda. Důvěřujeme tomu, co dostaneme. Ty si vytváříš psychologii prostřednictvím smyslů. Přirozenými kataforiky. Psychoset ti dají smysly, informace pásek. Je naprosto věcí náhody, co si vezmeš z vnějších vjemů. Učíš se průměrovat, protože počítáš s odchylkami. Nám ale odborníci odstranili všechny logické inkonzis... nesrovnalosti. Dokážeme vstřebat každý detail a nic jiného nám nezbyvá. Proto si tak dobře všímáme podrobností. Do učícího stavu se dostaneme i bez kataru a naše nejstarší vzpomínky nepocházejí z vnitřní sekrece. Neznáme odstíny pravdy. Vy neustále pracujete se vzpomínkami, jež mají tisíce odstínů šedi, a nakonec umíte líp průměrovat odstíny, než si pamatovat, co se skutečně stalo; tak zvládnete zpracovávat věci ze všech stran. A právě v tom jsme my nejhorší. Dovedete přijít se dvěma protichůdnými představami a oběma uvěřit, protože vám to vnímání umožňuje. Mně ne."

"A jsme tam zase! Hergot, oba pracujeme stejně. A ty zapomínáš kartu častěji než já!"

"Protože zrovna zpracovávám něco jiného."

"Já taky. To je normální."

"Protože mám reflexy jako ty. Dokážu vypnout a tělo koná ze zvyku. Ale já jsem socializovaný, skoro neberu pásek a mám dva analytické systémy. Ten nejvyšší, co jsem se naučil ve světě: učení endokrinní soustavou. A ten nejnižší, sakra jednoduchý a nelí - nelitostně logický. Až není člověk, kterému něco schází. Prostě má logiku vespod a náhodnost navrch. U vás je to obráceně. Vy se napřed učíte analyzovat náhody."

"U mě je to obráceně?"

"Řekněme."

"Proboha. Ty jsi emoryovec. V testech ti to tak vychází, protože kataforika ti do podvědomí vyrývají tak proslapaný cesty, že spouštějí endokrinní soustavu pavlovovským způsobem, což běžná zkušenost nedělá. Na každou zkoušku, která potvrzuje Emoryovou, najdeš jiné výsledky, kteréj dá za pravdu Hauptmannovi Poleymu."

"Hauptmann byl sociální teoretik a výsledky potřeboval jen k tomu, aby podpořily jeho politiku."

"A na co je chtěla Emoryová?"

Grant zamrkal a nadechl se. "Emoryová se nás ptala. Hauptmann své subjekty socializoval tak dlouho, až jim došlo, co od nich chce slyšet. A jak je chce testovat. Az chce vždycky potěšit dohlížitele."

"Kurva, Grante, to chtěli i její azové."

"Ale ona měla pravdu. Hauptmann se mýlil. V tom je rozdíl."

"Pásek ovlivňuje reakce tvé endokrinní soustavy. Tečka. Když mi dáš dost pásku, poskočím, kdykoli pískneš. A puls mi bude vyvádět stejný kousky jako tobě."

"Jsem dost slušný konstruktér. Až budu starý jako Strassenová, budu špička. Spoustu věcí se naučím přes hormony. Proto staří azové připomínají rozené lidi. Z některých jsou pořádně ulitlí mimozemšťani. Proto mají staří azové víc problémů. Druhé křídlo se posere, až bude mít plnou fabriku andul na omlazení."

Justin byl v šoku. Taková slova se neříkala. Rození lidé. Anduly. Fabrika. Vždycky se říkalo občané, azové, město. Z Granta mluvil alkohol.

"Uvidíme, jestli na tom záleží," řekl Justin, "jestli Ari Emoryová dostala o dvanáctých narozeninách k obědu filé nebo

šunku."

"Netvrdil jsem, že Projektu věřím. Jenom říkám, že Emoryová se v charakteristice azů nemýlila. Nechtěli nás vynalézt. Prostě potřebovali lidi. A rychle. Tak začali používat pásy už do kolíbků. Výborná náhoda. Teď jsme ekonomická položka."

To bylo před vznikem Unie.

"Do prdele."

"Neříkám, že mi to vadí, pane. Už je nás víc než vás. Brzy založíme farmy, kde lidé porostou jako plevel a budou rozmňouvat výhradně žlázami. Určitě pro ně najdeme nějaké uplatnění."

"Jdi do prdele."

Grant se rozesmál. Opravdu. Zpoloviny to byla hádka, kterou už v různých podobách desetkrát zopakovali, zpoloviny se ho Grant snažil přitlačit. Ale den konečně zapadl do perspektivy. Je to převrácená paměť. Skok dozadu. Co se stalo, stalo se. Vyděračské pásy už z archivu nedostane, protože patřily Ari a Ari je posvátná. Naučil se ale žít s perspektivou, že se jednou objeví ve večerních zprávách.

Nebo zjistí, že žádná dohoda netrvá věčně.

Jordán zabil umírající ženu z důvodů, jež Projekt stejně zachová navěky. Pokud Projekt uspěje, každý sebenepatrnější detail z Arianina života získá vědeckou důležitost.

Pokud uspěje alespoň zčásti a za nějakých dvacet let dojde zveřejnění, Jordán by mohl požádat o opakované slyšení a přemístění třeba na Fargone. Všichni, kdo teď kryjí Ari, a centristé, vyděšení svým spojením s extremisty, by ale byli proti. Kariéry by se znovu ocitly v sázce. Merino a abolicionisté. Corain. Giraud Nye. Reseune. Úřad obrany a jeho tajnosti. U soudu je snad možná spravedlnost, ale ne mezi mocnými, kteří Jordána vysídlili. Hradby utajení se uzavřou, aby umlčely muže, jehož už nedokáží ovládat. A jeho syna, protože on to všechno zavinil hloupou klukovinou.

Když Projekt selže, bude to průšvih jako s Bokovou, byť ten jen přidal hořkou poznámku pod čarou v životopise veliké ženy. Reseune stálo selhání spoustu peněz, ale nic o něm nezveřejnila, stejně jako na veřejnost nepustila pravdu o Arianině smrti, o změnách v laboratořích a o samotném Projektu. Zprávy hovořily o administrativní reorganizaci po smrti Ariany Emoryové.

Zmínily se i o její závěti, z níž mají laboratoře nemalý prospěch finanční i strategický.

Když Projekt zklame, bude to mít politické důsledky, zvláště pro vedení Reseune a Úřad obrany, což spadá pod pokličku utajení. Pak je záhadou, co by Giraud Nye udělal pro vlastní ochranu: musí věc dotáhnout, aby se předvedl, a Projekt mu na Obranu navíc už zajistil v jistém smyslu větší moc, než měla Ari. Moc umlčovat. Moc využívat tajné služby. Kdyby byl Giraud jen zpoloviny tak chytrý, jak je, a Projekt neskončí totálním krachem, bude starší než Jane Strassenová, až mu nezbude než přiznat, že selhal. Může dokonce začít znovu, ale musel by se jistit na všech stranách.

Po Giraudovi ať přijde potopa. Co je mu do ostatních?

Justin doufal, že Projekt nevyjde. Což znamená, že chudák děcko s Ariinými geny skončí jako psychouš, možná s vymazaným mozkiem, nebo hůř. Třeba ne jedno děcko, ale nekonečné procesy neúspěšných pokusů. Tak mocný a chytrý muž jako Giraud to nevzdá napoprvé. Ne. Přijdou rozborů starších studií původních prací. Pokud se nenajde způsob, jak neúspěch vynést na veřejnost.

Justina občas napadaly věci, které děsily i jeho samotného, jako by na své posteli našel kus Ari. Nikdy v životě si nebyde jistý, zda ta která myšlenka je jeho, výsledek hluboko zakořeněného vzteku, stárnutí a okorávání, nebo zda ho stále ovládá Ariana Emoryová.

S Grantem odjakživa vtipkovali o červech.

Bude to muset dál přecházet. Protože tak svého červa nepustí na povrch.

"Okamžitě slez dolů!" křikla Jane, zamračila se a po zádech jí přešel mráz. Dvouleté batole se právě škrábalo na horní patro kuchyňské linky, pod ním dlážděná podlaha a okované nohy židli. Ari sebou cukla, židle podklouzla, Ari chytila krabici sušenek a otočila se, židle se převrhla a Jane Strassenová ji zachytila v letu. Ari zaječela vztekem. Nebo leknutím.

"Když chceš sušenky, musíš poprosit," prohlásila Jane a měla sto chutí dítětem pořádně zatřást. "Zase si chceš udělat bebí na bradičce?"

„Ari má bebí“ byl jediný prostředek proti nesmírnému „Ari chce“. A po celém vesmíru známá genetička tady musí žvatlat jako dítě a ovládat se, aby batole neplácla přes ruku. Olga nikdy nevěřila v tělesné tresty.

A pokud byla Olga aspoň trochu člověk, Ari z ní v dětství nasála hněv a frustraci a odpor, stejně jako její klon teď z věhlasné genetičky jasně cítil chuť odtáhnout ji k řece a utopit.

"Nelly!" zařvala Jane na chůvu. A vzpomněla si, že nesmí křičet. Ani ve vlastním bytě. Židli nechala ležet na podlaze.

Ne. Puntičkářská Olga by nikdy nenechala židli na zemi. Tak tam stála s dvouletou zápasnicí v náručí a čekala na Nelly. Jestli mě neslyšela... Ari se snažila dostat na zem. Jane ji postavila, a když se Ari snažila posadit a dát se do breku, Jane ji držela na nohou. "Vstaň!" Škubla dítětem jako Olga. "Vstávej! Jak se to chováš?"

Ve dveřích se objevila Nelly, vykulená a polekaná. "Narovnej tu židli."

Než si to ženy vyřídily, Ari se natáhla po krabici s cukrovím. Nikdy nezapomněla, o co právě jde.

Má tu sušenku dostat, nebo ne? Chyba. Nemělo by jí to projít, příště si srazí vaz.

Kromě toho byla Olga pomstychtivá čůza. "Stůj. Nelly, dej cukroví někam, kde ho nenajde. Mlč, Ari... Vem si ji. Jdu do práce. A jestli bude mít vlas zkrivený, dám ti..."

Aza na ni ublíženě poulila oči.

"Hergot, víš sama. Co mám dělat? Nemůžu ji hlídat pořád. Zmlkni, Ari." Ari jí visela na ruce plnou vahou, chtěla si lehnout na podlahu. "Ty nevíš, jak je aktivní, Nelly. Vodí tě za nos."

"Ano, paní." Nelly byla úplně zničená. Na tohle nestačila. Z pásků znala všechno, co dokáže dvouletý občan. Do čeho může vrazit. Čím si ublíží. Neokřikuj ji, Nelly. Neciv na ni. Nespouštěj ji z očí. Aza byla na pokraji zhroutení. Potřebovala dohlížitele, aby ji objal a ujistil, že si vede lépe než předchozí chůva. Nebylo to jako u Olgy. Olga byla ledová a Jane křičela, azové to ale odnášeli stejně. Chůva polovinu času bránila dítěti v sebevraždě a druhou věnovala ostatním azům, aby se nezhroutili.

"Nech na tu pitomou kuchyň dát zámek," řekla Jane. Když ji zavřeli do dětského pokoje, vrískala Ari jako pomínutá. Nenáviděla ji. "Ari, okamžitě přestaň. Maminka tě nemůže držet."

"Ano, paní. Mám snad..."

"Nelly, svou práci znáš. Vezmi Ari a vykoupej ji. Úplně se zpotila."

"Ano, paní."

Aza vzala Ari na ruku. Ari se uvelebila.

Jane se opřela o linku a upřela oči do stropu. Tam bývá bůh, na planetě nezáleží. Přišla Phaedra a ohlásila, že na ni v obývacím pokoji čeká její dcera Julie.

Jane se znovu podívala na strop. A nekřičela. "K čertu, je mi sto třicet čtyři a tohle si nezasloužím."

"Paní?"

"Postarám se o to, Phaetro, díky." Odstrčila se od linky. "Běž pomoci Nelly do koupelny." Toužila jít do práce. "Ne. Najdi Ollieho. Řekni mu, ať uklidní Nelly. Vyříd' Nelly, že křičím vždycky. Že to nic neznamena. Běž!"

Phaedra odběhla. Phaedra byla schopná. Jane za ní vyšla z kuchyně a kolem jídelny a knihovny došla do předního obývacího pokoje.

Na gauči seděla Julie. A na vysokém koberci si hrála tříletá Gloria.

"Co tady, hergot, chceš?" uvítala dceru Jane.

Julie zvedla hlavu. "Šla jsem s Glorií k zubaři na preventivní prohlídku. Řekla jsem si, že se na chvíli zastavíme."

"Nesmysl."

Julie trochu stiskla měkké rty. "Hezky mě vítáš."

Jane se nadechla a sedla si k dceři, ruce sepjaté mezi kolena. Gloria se narovnala. Další dítě. Přemýšlí, co by zničila. Byt byl zabezpečený proti dvouletému děcku. Glorii byly tři a na svůj věk byla velká. "Podívej, Julie, znáš situaci. Neměla bys sem Glorii vodit."

"Ale přece od nás nic nechytí. Jenom jsme šly kolem. Řekla jsem si, že bychom mohly společně na oběd."

"O to nejde, Julie. Nahrávají nás. Dobře to víš. Nechci zpochybňovat svou práci. Nejsi malá, snad mi, proboha, rozumíš. Je ti dvaadvacet a už je načase..."

"Řekla jsem, že můžeme jít na oběd."

S Glorií. Bože. Nervy měla na prasknutí. "Půjdeme na oběd..." Gloria objevila knihovnu. "Glorie, sakra!" Žádný krokopysk ani tříleté dítě se nikdy nenechá odehnat od zvoleného cíle. Vyskočila a lapila vnučku, ta se dala do řevu. A ten by mohl být dost dobře slyšet na druhém konci chodby v koupelně, kde se právě jiná mladá dáma snaží utopit svou chůvu. Jane si přehmátla a zacpala Glorii pusou. "Mlč už! Julie, sakra, odveď to dítě!"

"Je to tvoje vnučka!"

"To je mi jedno, vypadněte!" Gloria ji kopla do holeně. "Ven!!!"

Julie nasadila zoufalý ublížený šokovaný výraz, sebrala Glorii a ta začala vrískat, jako by ji na nože brali.

"Vypadněte!" řvala Jane. "Hergot, umlč ji nějak!"

"Nemáš ráda vlastní vnučku!"

"Na oběd půjdeme zítra! Klidně ji přived'! Ale ať už přestane řvát!"

"Není žádná aza!"

"Pozor na pusou! Jak to se mnou mluvíš?"

"Máš vnučku! Máš mě, proboha, a je ti to úplně jedno!"

Gloria dál hystericky vyla.

"Teď se o tom nebudeme bavit! Ven!"

"Jdi do háje!" Julie se rozplakala. Gloria dál vrískala. Julie ji zvedla a odtáhla ven.

Jane stála v nastalém tichu a bylo jí špatně od žaludku. Julie konečně sebrala trochu kuráže. A málem pokazila Projekt. Žádná druhá holčička tu být nesmí. Drobné odchylky ve vnímání sama sebe mohou mít jednu nedožrnné důsledky.

Když Ari začne správně, později se s chybami sama vyrovná.

Ari se nesmí ptát "Mami, kdo to byl?"

Ari byla jedináček.

Ten svinský projekt konečně přiměl Julii k činu. Protože maminka byla její heslo, maminka stála u kořene všech jejích problémů, maminka byla to, v čem Julie nechtěla zklamat, protože právě tuhle roli velká a slavná Jane Strassenová nezvládla. Julie byla v dětství odstrkovaná, a tak se dostala do druhého extrému a vlastní dceru nesnesitelně rozmazlovala. Ten spratek přesně ví, jak od maminky dostane všechno kromě důslednosti, a potřeboval by měsíc pevné ruky, než bude pozdě.

Zvláštní, jak přesně si člověk uvědomuje vlastní chyby při pohledu zpátky.

Zase dostal sondy. Florián byl trochu rozechvělý, jako když věci přestaly dávat smysl. Velký dům a lehátko v ordinaci

ho pokaždé zmátly, ale když se ho dohled zeptal, kam patří velká sonda, věděl to. Rovnou na srdce. Florián měl panenku a na ni si zkoušel připojení senzorů. Ale ta jich neměla tolik. "Správně," pochválila ho dohlížitelka a pohládila ho. "Jsi moc hodný kluk, Floriáne. Jseš chytrý a všechno ti jde. Umíš mi říct, kolik ti je?" Myslela tím, jak je velký, čím je větší a chytřejší, tím víc prstů má ukázat. Teď zvedl první a druhý a ještě jeden. Bylo těžké udržet malíček v dlani. Když se mu to povedlo, měl dobrý pocit. Dohlížitelka ho objala. Když bylo po všem, dostal bonbón. Na všechny otázky uměl odpovědět. Byl rozechvělý, ale ne nepříjemně. Jenom litoval, že mu někdy nedají bonbón a nezapomenou na sondy.

Ari byla bez sebe vzrušením. Dostala nové šatičky, červené s lesklými flitry vpředu a na jednom rukávku. Nelly ji česala tak dlouho, až jí mezi vlasy přeskakovaly jiskry, a pak musela Ari čekat v obýváku, až se ustrojí i maminka a 01-lie. Maminka vypadala hrozně velká a krásná, celá ze stříbra, a stříbrné vlasy jí slušely. Ollie šel taky, oblečený do azovské černé. Ollie byl zvláštní az. Nehnul se od maminky a když něco řekl, Ari ho musela poslechnout. Přinejmenším dnes ho poslouchala, protože šla s maminkou a s Olliem na večírek.

Bude tam spousta velkých lidí. Ari tam půjde a teprve potom ji Ollie vezme k Valérymu na dětský dýchánek. Valéry byl kluk. Syn paní Schwartzové. Budou je hlídat azové a děti si budou hrát a na malý stolek dostanou zmrzlinu. Bude tam spousta dětí. Ale Ari měla nejradši Valéryho. Valéry měl kosmickou loď s červenými světýlky. Měl také skleněnou rouru a v ní různé obrazce.

Ze všeho nejvíce se těšila na dárky. Někdy dostala dárky. A když jsou všichni tak nastrojení, určitě jí nějaké dají. Ale velká sláva byla už jít někam s dospělými. Jít po chodbě s maminkou za ruku, nastrojená a způsobná, protože to tak má být. Zvlášť když na ni čekají dárky.

Sjely výtahem. Na chodbě byla spousta velkých azů; azové chodili nejčastěji v černé, a když měli jinou baru, stejně je poznala. Nebyli jako maminka nebo strýček Denys, vypadali jako azové. Občas si hrála na azu. Byla zticha, nosila se rovně jako Ollie a mamince říkala "ano, paní." (Chůvě ne, Nelly říkala ano.) Někdy si hrála na maminku a říkala "ustel mi, Nelly, buď tak hodná." A Olliemu jednou: "Ollie, sakra, dej mi něco k pití." Ale to nebyl dobrý nápad. Ollie jí přinesl pití a řekl to mamince. A maminka řekla, že to nebylo hezké a že ji Ollie nebude poslouchat, když nebude hodná. Tak řekla, sakra, raději chůvě. Maminka ji vedla po chodbě špalířem azů a pak dvěma plnými lidí.

Jedna paní řekla: "Šťastný Nový rok, Ari." A sklonila se k ní. Měla pěkný náhrdelník a bylo jí vidět do výstřihu.

Zajímavé. Ale Ollie ji zvedl. To bylo lepší. Viděla lidem do tváře. Paní si povídala s maminkou a všude se cpali lidé, všichni mluvili najednou a vzduch voněl voňavkou, ovocem a pudrem.

Někdo ji pohládl po rameni. Byl to strýček Denys. Denys byl tlustý. Kolem sebe měl místo. Ari přemýšlela, jestli je plný masa, nebo jestli musí zadržovat dech, aby byl tak kulatý.

"Jak se vede, Ari?" zavolal na ni v hluku strýček Denys a všichni najednou ztichli a otočili se na ně. "Šťastný Nový rok."

Trochu ji to zmátlo, ale zaujalo. Pokud jí začíná nový rok, má narozeniny a lidé by jí měli domů nosit dárky. Žádné ale neviděla.

"Šťastný Nový rok," říkali všichni. S nadějí se na ně dívala. Žádné dárky ale nedostala. Vzdychna a najednou z Ollieho ramen uviděla dort a punč.

Ollie jí rozuměl. "Dáš si punč?" zeptal se. Přikývla. Všude byla spousta hluku. Nevěděla, jestli má z tolika velkých lidí pohromadě radost. Nechápala, k čemu je takový večírek. Dort a punč ale vypadaly daleko lépe. Přitiskla se k Olliemu a hned jí bylo veseleji, protože ji nesl rovnou ke stolu s punčem. Ollie věděl, co je důležité.

Punč, zvlášť ve velké míse vedle dortu, je skoro stejně dobrý jako dárky.

"Musím tě postavit na zem," řekl Ollie. "Nevadí? Počkej tu na mě a já ti přinesu punč."

Vadilo. Všichni byli velcí, hudba hrála hrozně nahlas, a když stála na zemi, neviděla nic než nohy. Někdo by na ni mohl šlápnout. Ale Ollie ji sundal s ramen a maminka se strýčkem Denysem už jdou-. A nikdo ji nezašlápl.

Spousta lidí si ji prohlížela. Někteří se usmívali. Hned jí bylo líp.

"Ari." Ollie jí podal pohárek. "Nerozlij ho."

Punč byl zelený. Moc mu nevěřila, ale hezky voněl a chutnal ještě líp.

"Na nošení už jsi moc velká," řekl strýček Denys. Zvedla hlavu a zamračila se na něj. Nelíbilo se jí to. Maminka říkala to samé. Ale Ollie ne. Ollie byl velký a strašně silný. Byl úplně jiný než ostatní. Ráda se od něj nechala nosit, ráda mu dávala ruce kolem krku a držela se ho jako klišť, protože byl pevný jako židle, ale ne tak hranatý. Taký hrál. A hezky voněl. Ollie ale právě nabíral z jiné mísy punč pro maminku a pro strýčka Denyse, Ari se tedy držela v dosahu a pila, maminka se strýčkem Denysem si nahlas povídala a hudba hlasitě hrála.

Ollie se na ni podíval. "Chtěla bys dort? Na dětském dýchánku jistě nějaký bude."

To vypadalo slibně. "Chci ještě punč," odpověděla a podala Olliemu prázdný pohár. "A dort, prosím." Stála na volnějším místě a čekala. Ruce si dala za záda a připomněla si, že se nemá kolíbat, protože to vypadá hloupě. Cizí lidé jí říkali, jak je hezká, a přáli jí hezký nový rok, ale Ari už chtěla jít pryč, jenže čekala na punč. Dětský dýchánek sliboval lepší zábavu. Třeba tam budou dárky.

"Pojd' sem a posad' se," řekl jí Ollie, ale punč ani dort jí nedal. Nesl je dál. Podél stěny stála řada židlí. Oddychla si.

Kdyby si cákla punč na nové šaty, vypadala by hloupě a maminka by ji vyplísnila. Vyškrábala se na židli, Ollie jí položil talířek na klín a punč na vedlejší židli. Měla pro sebe celou řadu.

"Taky si skočím pro dort," řekl Ollie. "Počkej tady. Hned jsem zpátky."

Přikývla s dortem v puse. Bílý dort. Ten nejlepší. S dobrou polevou. Byla daleko spokojenější. Houkala nohama a jedla dort a olizovala si prsty a Ollie čekal frontu na punč a maminka si povídala se strýčkem Denysem. Možná čekají na dárky. Třeba se stane něco zajímavého. Všichni se třpytili. Některé znala z domova. Ale většinu ještě neviděla. Dojedla dort, olízala si prsty a slezla na zem, protože všichni stáli kolem stolů a v sále bylo volněji. Šla se podívat, jak je Ollie daleko. S někým si ale povídal. Je načase se trochu porozhlédnout. Tak odešla na průzkum. Ne daleko. Nechtěla, aby maminka a Ollie odešli bez ní. Ohlédla se, jestli maminku ještě neztratila z dohledu. S někým si povídala. Dobře. Kdyby ji chtěla hubovat, může říct: byla jsem jenom tady, mami. Nemůže se na ni moc zlobit. Spousta paní měla pěkné šaty. Líbila se jí průhledná zelená blůza. A také lesklý černý oblek jednoho pána. Maminka ale měla nejhezčí šperky. Ari si všimla muže s ohnivě zrzavými vlasy. V černém. Takže az. Dívala se na něj. Komusi odpověděla na pozdrav, ale ani se neohlédla. Vždycky si myslela, že má krásné vlasy. Nejkrásnější na světě. Ale on je měl hezčí. Celý byl hezký. To není fér. Jestli mohou být vlasy takové, Ari je musí mít. Najednou se svými nebyla vůbec spokojená. Podíval se na ni. Nebyl az. Ne. Ano. Zatvářil se, jako by si nevšiml, že se na něj dívá. Mluvil s tmavovlasým mužem. Ten se na ni podíval, ale azovi to nebylo milé. Muž se na ni stejně podíval. Byl hezký jako Ollie. Díval se na ni jinak než dospěláci a Ari napadlo, že pán dělá něco, co nemá, ale stejně si ho dál prohlížela, protože byl jiný než všichni ostatní. Zrzavý až stál vedle, ale o něj nešlo. Důležitý je ten tmavovlasý pán. Díval se na ni, ale Ari ho ještě nikdy neviděla. Nikdy u nich nebyl na návštěvě a nikdy jí nepřinesl dárek. Šla blíž. Az tomu chtěl zabránit. Položil muži ruku na rameno. Jako by ho měla potrestat. Ale muž na ni hleděl jako na maminku. Jako by zlobil a Ari byla jeho maminka. On je Ari. A Ari je maminka. A az je Ollie, když maminka křičí. Pak za ní az zahlédl něco nebezpečného. Ari se ohlédla. Blížila se maminka. Ale když ji Ari uviděla, maminka zůstala stát na místě. Všichni stáli jako opáření. Všichni se dívali. Nikdo nemluvil, jen hudba hrála. Všichni měli strach. Ari se rozběhla k mamince. Všichni sebou škubli. Ari zastavila. A všichni sebou zase škubli, i maminka. Ari objevila svou kouzelnou moc. Podívala se na maminku. Škub. Podívala se na toho pána. Škub. Všichni. Netušila, že něco takového dovede. Maminka se na ni bude moc zlobit. A Ollie také. Pokud má maminka křičet, mohla by aspoň mít důvod. Az a tmavovlasý pán z ní nespouštěli oči, dokud k nim nedošla. Pán se tvářil, jako by mu šla po krku. Az si to taky myslel. Pán měl pěkné ruce jako Ollie. Vypadal hodně jako Ollie. Všichni si myslí, že je nebezpečný. To není pravda. Ari si byla jistá, že to není pravda. Ale pěkně je vyděsí. Došla k pánovi a vzala ho za ruku. Všichni dělají, co chce. Dokonce i ten pán. Ted' to mamince ukázala. Takhle si dokázala podat jen Nelly. Líbilo se jí to. "Jmenuju se Ari," řekla Ari. "Já jsem Justin," odvětil tiše Justin. Nikdo ani nedutal. "Jdu na dýchánek k Valérymu," pokračovala Ari. Jane Strassenová si dítě rozhodně odvedla. Grant vzal Justina za rameno a otočil ho. Odešli. Nic jiného jim nezbývalo. "Sakra," ulevil si Grant doma v bytě. "Kdyby neztuhli, ničeho by si nevšimla. Nic by se nestalo. Hrála si s nimi. Byla na ně naladěná jak rádio." "Musel jsem ji vidět," odtušil Justin. Nevěděl proč. Ale všichni říkali, že je opravdová Ari. A Justin jim až do dnešního večera nevěřil.

"Dobrou, miláčku," řekla maminka a políbila ji. Ari si ji přitáhla a taky jí dala pusu. Mlask. Maminka odešla a byla tma. Ari se na polštáři uvelebila s bédou. Měla plné břicho punče a dortů. Zavřela oči a všichni se leskli. Ollie jí nesl dort. Všichni se na ni dívali. Dýchánek u Valéryho byl prima. Hráli na zasedávání židli a dostávali ceny. Ari vyhrála lesklou hvězdu. Valéry míček. A to s lampou paní Schwartzové bylo všem opravdu moc líto. Silvestr je legrace. "Nevzalo ji to?" zeptal se v ložnici Ollie. Jane přikývla, až jí zatím rozeplnul blůzu. "Paní, moc se omlouvám..." "Nemluv o tom. Nech toho. Nic se nestalo." Shodila blůzu na židli. Ollie byl ještě otřesený. Ona vlastně také. Byl to Denysův a Giraudův nápad. Olga ukazovala dítě všem návštěvám a všude ho tahala s sebou - velká společnost musela citlivou Ari vycvičit.

Nemohli Ari ukázat na veřejnosti. Zbývala tedy jen zasvěcená společnost v Reseune.
Rodina v celé své zvadlé kráse.
Malá Ari si musí užít dost zákazů a kárání, aby byla ve čtyřech letech pořádně vystresovaná.
Jane bylo bůhvíproč špatně od žaludku.

Justin se zachumlal do kabátu, z bytu do kanceláře chodili s Grantem venkem. Nijak rychle, i když byla zima, protože po Silvestru byli všichni unavení.

Zastavil se u rybníčku a nakrmil ryby. Barevní japonští kapři ho znali. Už ho čekali těsně pod ohnilými lotosovými listy. Rybníček mezi budovami měli pro sebe, bavili děti z Domu a vesele se množili, aniž si všimli, že nejsou na domovské planetě.

Tady je prostě tady. Starý bílý mlíčník s oranžovými skvrnami mu jedl z ruky už jako chlapci, a co odjel Jordán, vypravoval se Justin s Grantem k rybníčku každý den. Každé ráno.

Mikrofony s parabolou by jejich hlasy zachytily, rozeznaly by slova kdekoli v areálu. Ale Bezpečnost určitě není tak snaživá, jistě ji stačí jen občas zapnout štěnice v bytě. Proč plýtvat časem na dva konstruktéry, kteří už léta nepředstavují pro Dům žádnou hrozbu? Bezpečnost je může kdykoli předvolat na psychosonda. Že to ještě neudělala, znamená, že není důvod. Zatím.

Přesto si dávali pozor.

"Má hlad," řekl Justin o kaprovi. "Je zima a děti zapomněly."

"Tady máš další rozdíl," chytil se nárazky Grant. "Azovské děti nezapomínají."

Justin se zasmál, i když je tížil strach. "Jste tak povýšení."

Grant pokrčil rameny. "Rození lidé jsou slepí k cizím normám. My ne." Na hladinu dopadl další drobek a velký kapr zvilil hladinu. "Problém vašeho kontaktu s mimozemskými druhy je v předsudcích. Mají posílat nás."

"A přitom říkáš, že Novgorod je pro tebe cizí svět."

"Kdybys jel se mnou, neměl bych strach."

Dlouhá odmlka. Justin pořád držel ubrousek se sušenkami. "Kdybychom tak měli kam zmizet."

"Nemysli na to." Justin nemluvil o Novgorodu. Najednou se vrátil stín. Vítr nesl mráz. "Je to dobrý."

Justin mlčky přikývl. Byli na jedné vlně. Dostával dopisy od Jordána. Vypadaly jako krajky, papír plný děr po vystřížených větách. Ale jeden v úvodu říkal:

Nazdar synku. Doneslo se mi, že se s Grantem máte dobře. Pořád dokola čtu Tvé dopisy. Nejstarší už jsou skoro prošoupané. Pošli mi další.

Neztratil smysl pro humor, řekl tehdy Grantovi. Pořád společně četli Jordánův dopis a hledali v něm známky jeho duševního rozpoložení. Četli všechny, které se dostaly přes cenzuru. Stránku za stránkou, samé počasí. A hodně o Paulovi. To je rovněž uklidnilo.

Věci jsou v pohybu, řekl nedávno Denys, když se ho Justin zeptal, jestli by nemohli poslat nahraný vzkaz. Nebo dokonce telefonovat.

Povolení už měli skoro na dosah.

"Nemůžu být klidný," řekl Justin. "Grante, chvíli si musíme dávat majzla. A stejně nám to nepomůže. Když jim nedáme záminku, něco si vymyslí."

"Přivedli ji sem. Pozvali nás. Možná nepředpokládali, co se stane, ale naše vina to nebyla. Sál plný psychologů - a oni si klidně ztuhnou a civí. Ari reagovala na ně, ne na nás. Zase to vaše myšlení. Rození lidé. Nechtěli to, ale zároveň chtěli. Všechno naplánovali, aby Ari ukázali ve společnosti, a ona jim dokázala, co potřebovali. A zároveň nic. Třeba jsme ji zaujali. Dívali jsme se na ni. Já se přistihl. Byla zvědavá. Jsou jí čtyři roky. Justine. A celý sál ztuhl. Co asi udělá čtyřleté dítě v takové situaci?"

"Uteče k mámě. Dokonce se otočila. Ale všichni si najednou oddechli a ona si toho všimla. A podívala se tak..." Zatřásl se. Ovládl fantazii a pokusil se přemýšlet. To se včera nikomu nepovedlo.

"Napadlo tě, jak omylná je paměť občanů?" nadhodil Grant. "Protikladné myšlení. Máte věštecké sny. Zdá se ti o nějakém muži, jak pije mléko ze sklenice, O týden později vidíš Yanniho pít čaj, a pokud jsi z Yanniho nervózní, vrátí se ti snový stav a odpřisáhneš, žeš ho přesně viděl ve snu, právě u toho stolu, a nedostane to z tebe ani psychosonda. Mně se něco takového stalo dvakrát v životě. Vždycky jsem si vyzvedl pásek a pouštěl jsem ho, dokud mi nebylo lépe. Poslouchej mě: uznávám, že chování toho děcka může mít význam. Počkám si, jak se integruje do ostatních vzorců. Ale pokud chceš slyšet můj názor, všichni občané v tom sále najednou upadli do snu. Včetně tebe. Davová halucinace. Přičetnost zůstala jen azům a té holce, jenže většina z nás je vázaná na občany, a tudíž vyplašená."

"Ty ne?"

"Já se díval na tebe i na ni."

Justin vydechl. Třeba to nic není, ví bůh. Jak řekl Grant, plný sál psychologů úplně zapomněl na vzdělání. Protikladné myšlení. Odstíny hodnot. "K čertu s Hauptmannem," zavrčel. "Je ze mě Emoryovec." Dvakrát se nadechl. Už na událost dokázal vzpomínat v klidu a nevidět na místě čtyřletého dítěte dospělou ženu. Jdu na dýchánek k Valérymu.

Nemyslela tím nic špatného. Nehrála si s ním. Měla stejně nevinný pohled jako každé dítě, které se přijde bez postranních úmyslů seznámit. Oni a my. Třeba chtěla smíř. Justin si nevybavoval ani vlastní vzpomínky ze čtyř let. Jacobs, občanský psycholog, by mu mohl přesně popsat, jaký je čtyřletý OBČ. Justin si přesto něco vybavil:

Jordánovu tvář ve třiceti.

Krmení ryb s Grantem. Ve čtyřech, pěti nebo šesti. Nebyl si jistý. Byla to možná jeho nejstarší vzpomínka.

Najednou se zpotil a v duchu ucukl.

Proč? Proč to dělám?

Co to semnou je?

Zdi.

Děti ho nikdy nezajímaly. Nedokázal se do nich vcítit.

Vyhýbal se jim stejně jako vzpomínkám na vlastní dětství a reseunské nadšení Projektem pozoroval s nechutí.

Je mu třiadvacet, vyčerpává se rutinní prací jako hlupák a nekouká napravo nalevo. Pořád jen rovně. Nezkouší pásky, protože pásek znamená bezmoc, pásek otvírá dveře, které chce nechat zavřené.

Kdykoli chtěl strhnout hradby vzpomínek na dětství a na Jordána, zpotily se mu dlaně. Zaplést se zrovna... Ale už se zapletli.

"Je to past, ne?" otočil se na Granta. "Tvůj psychoset ti neumožnil vidět to, co já. Ale platí to i pro ni? Má souběžné myšlení jako všichni OBČ."

Grant se nevesele usmál. "Přiznáváš, že mám pravdu."

"Ten sál byl plný zblblých občanů. Ale možná jsme viděli něco, co ty nemůžeš."

"Mlha. Protiklady. Kleinovy láhve. Ano a ne. Jsem rád, že vždycky vím, na jaké planetě stojím. A viděl jsem, co jsem viděl, aniž bych se na to snažil napasovat minulost nebo budoucnost."

"Hergot. Někdy bych si od tebe chtěl půjčit pásek." Grant zakroutil hlavou. "Ale ty máš také pravdu. Že vidíš věci, které já vidět nemůžu. Trápí mě, že nedokážu nějakou situaci vidět očima občana. Logicky odhadnu, co uděláš, ale nechápu, co je za tím."

"Chceš říct, že myslíš natolik jako az, že to nevidíš." Nemohl nechat problematiku Hauptmanna a Emoryové jen tak zapadnout. Grant ho s ní pořád otravoval a teď mu něco naznačoval: nech si odstup. Justine. Ber to vědecky. Nereaguj. Mysli.

"Chci říct," řekl nahlas, "že kdybychom byli všichni azové, podobný problém by nenastal. A hlavně ona by ho neměla: nainstalovali by jí psychoset a byla by přesně taková, jakou ji chtějí. Ale Ari není az. A oni nejsou azové. Nejde jim o racionalitu. Z mého pohledu jsi stejně nelogický jako oni, tak koukej pěkně zůstat hlavou dolů, ať se ti z ní vysypou halucinace. Pěkných pár let ti ještě nic nehrozí. Máš dost času se připravit."

"Máš naprostou pravdu: nemluvíme tu o azovském myšlení. Nedávají si moc velký pozor. Jestli se s tím jejich projektem v nejbližším týdnu něco stane, bude jim jasné, že je to moje vina. Kdykoli mi to dítě zkříží cestu, můžu za to já. Fakta s tím nemají co dělat. Ari mi prostě sebrala veškerou naději na pořádnou korespondenci s Jordánem, možná nám teď zakážou i těch pár dopisů..."

"Nehledej vinu. Nechovej se, jako bys za něco mohl. Poslouchej: když budeš reagovat, přinutíš i je k reakci."

Ariin hlas. Z minulosti. Miláčku, ovládej se. Chlapče, chápu, že jsi nesvůj, ale zkus to překonat. Bojíš se žen, miláčku? Tvůj otec ano. Rodina je hrozné riziko.

Složil hlavu do dlaní a pochopil, že ztratil říz, že ztratil všechno a rozmetal do všech koutů britkou logiku, sebeovládání, všechny obranné mechanismy. Chodil po chodbách jako duch, každému se otvíral, nic neskrýval. Hledte, jsem neškodný.

Nikdo se ho nemusí bát. Je jen uzlíček nervů a reakcí. Všichni z něj byli trochu znechucení. Jordánova katastrofa a jeho vlastní ukvapené jednání ho připravily o ducha, možná i o rozum; nic jiného si myslet ani nemohli.

Až na tu hrstku, která viděla pásky. Která viděla osudné Arianiny záznamy a věděla, co se stalo, proč se Justin budí zbrcený studeným potem a nesnese dotyk jiného člověka. Zvlášť dobře to věděl Petros Ivanov, protože ho vyšetřil, když s ním byl Giraud hotov. Udělám tu takový malý zákrok, řekl tehdy Petros, a zatímco se mu hrabal v hlavě, hladil ho po rameni; do nemocnice ho odtáhli tři ramenatí bezpečáci a než mu dal Petros injekci, museli Justina zalehnout všichni přítomní sanitáři. Giraudovy rozkazy. Jenom ti řeknu, že se nic neděje. Že jsi v bezpečí. Už sis užil dost. Odříznu ti vzpomínky. V pořádku? Uvolni se. Znáš mě, Justine. Vis, že jsem na tvé straně...

Proboha, co mi to provedli? Ari, Giraud, Petros... Rozplakal se. Grant mu položil ruku na předloktí. Grant se ho jako jediný mohl dotknout. A malá Ari ho vzala za ruku. Justinovi se vrátil pásek. Bylo to jako sáhnout na mrtvolu.

Dlouho jen tak seděl. Až uslyšel hlasy a pochopil, že na procházku nevyrazili jen sami s Grantem. Cizinci byli schováni za živým plotem, ale Justin se pokusil dát dohromady.

"Justine?" oslovil ho Grant.

"Už je to dobrý. Hergot." A dodal něco, co Grantovi nikdy neřekl: "Petros se mnou něco udělal. Nebo Giraud. Nebo Ari. Copak to nevidíš? Nevidíš rozdíl?"

"Ne."

"Sakra, mluv se mnou na rovinu!" Grant sebou trhl. Jako by si vzpomněl na něco dávného. A pak na něm byla patrná nesmírná bolest. "Grante, myslíš, že se mnou něco provedli?"

"Nerozumím rozeným lidem," řekl Grant.

"Nekecej kraviny!"

"Chtěl jsem říct..." Grant byl bledý jako stěna, rty se mu třáslly. "Justine, já vám lidem nerozumím."

"Nelži mi. Cos chtěl říct?"

"Neznám odpověď. Proboha, zažil jsi tolik šoků, že kdybys byl az, vypnul by ses jako já. Bylo by to pro tebe lepší. Nevím, co se v tobě děje. Vidím... vidím tě..."

"Tak to vyklop. Grante!"

"Nejsi... nejses takový, jaký bys byl, kdyby se to nestalo. Kdo by byl? Učíš se. Přizpůsobuješ se."

"Na to se tě neptám. Provedli se mnou něco?"

"Já nevím," zoufal si Grant. Skoro koktal. "Já nevím. Nemůžu soudit občanské psychosety."

"Můj posoudit můžeš."

"Netlač mě do kouta. Justine. Já nevím! Nevím to a nevím, jak bych to měl vědět."

"Jsem psychicky vedle. To mi chceš říct? Tak dělej. Pomoz mi trochu. Grante."

"Myslím, že máš jizvy. Nevím, jestli ti Petros pomohl, nebo ublížil."

"Nebo jestli mě nepostrčil až na dno, kam mě nasměrovala Ari. To dítě..." Byl to šok. Tvrdý náraz. Cesta časem. Bojím se záblesků pásku. Odřízl jsem je. Odvracím se od nich. Už to je rozhodnutí, ne?

Petros: "Uzavřu ti je."

Postavit zed'

Proboha. Je to psychický blok. Může být. Nebyli moji přátelé. Nebo Jordánovi. Já to vím.

Najednou se prudce nadechl. Blokuju všechno, co jsem se od ní naučil. Mám z toho panickou hrůzu.

"Justine?"

To dítě mi zbořilo hradby. Vrátilo mě před Petrosův zásah. Před Girauda. Do doby, kdy se ve mně hrabala jenom Ari.

Do doby, kdy jsem věřil, že se mi nic nemůže dostat pod kůži. Toho večera jsem k ní přišel přesvědčený, že mám všechno pod kontrolou. O dvě vteřiny později jsem věděl, že to není pravda. Rodina je riziko, miláčku.

Co mi to vlastně říkala?

"Justine?"

Chtěla by to, co se teď děje s Reseune? Chtěla by to dítě nechat v Giraudově péči? Sakra, dokud byla naživu, měla ho v kapse. Ale po smrti...

"Justine!"

Uvědomil si, že jím Grant třese. Že má strach. "Nic se neděje," zamumlal. "Je to dobrý."

Grant ho držel za ruku. Měl teplou dlaň. Vítr ho profoukl. Nevěděl, na co se dívá. Zahrada. Rybníček. "Grante, ať je ta holka znovuzrozená Ari nebo ne, je sakramentsky chytrá. Přišla na to, jak je dostat. Nejde snad právě o to? Přišla na to, co chtějí. Neříká se právě tohle o Hauptmannových subjektech? Všichni jí na to skočili. Denys a Jane a Giraud, všichni do jednoho. Nemusím ji věřit, abych věděl, co se stane, když budeme pro Girauda představovat nebezpečí."

"Justine, nech to plavat. Jdeme. Je tu zima."

"Myslíš si, že mi mohli nastavit psychologický blok?" Vrátil se do skutečného světa a podíval se Grantovi do tváře.

"Řekni mi pravdu. Grante."

Dlouhé ticho. Grant funěl. Sotva se ovládal. Bylo to jasně vidět.

"Myslím, že mohli," řekl nakonec. Justin mu bolestivě tiskl ruku. Grantovi se trásl hlas. "Udělal jsem, co šlo. Snažil jsem se. Celou dobu. Nepouštěj mě. Nenech na sebe zase sahat. A oni na tebe můžou, jestli jim dáš záminku. Můžou cokoli."

"Nepodlehnu. Víím, co mi udělali." Zhluboka se nadechl a přitiskl se ke Grantovi. "Je mi dobře. Možná líp, než posledních šest let."

Grant na něj hleděl, bledý a vyděšený.

"Přisahám," naléhal Justin. Nebyl studený. Byl promrzlý na kost. Ztuhlý. "Hergot, máme spoustu času, ne?"

"Máme spoustu času," přitakal Grant. Zatáhl ho za rukáv. "Pojď. Jsi zmrzlý. Já taky. Jdeme dovnitř."

Justin vstal. Hodil na hladinu zbytek sušenek, prochladlými prsty složil ubrousek a vykročil. Cestu nevnímal, šel jako stroj. Grant neměl co říci, dokud nedošli k Justinově kanceláři v Druhém křídle.

Grant se zastavil u dveří a Justin se na něj podíval, jestli mu je dobře. "Musím do knihovny."

Justin zvedl bradu, jako by říkal: nic mi není. "Tak běž."

Grant se kousl do rtu. "Uvidíme se u oběda."

"Dobře."

Grant odešel. Justin se posadil ke stolu, nalogoval se na síť Domu a chtěl se dát do práce. V rohu monitoru ale blikala nepřečtená pošta. Pustil si ji.

Hned se hlas u mě v kanceláři. Giraud Nye.

Justin jen seděl a zíral na monitor. Když ho zhasínal, trásla se mu ruka.

Na tohle nebyl připravený. Myslí mu probleskla psychosonda, všechny staré noční můry. Potřeboval veškeré sebeovládání.

Ztratil všechny staré reflexy. Všechny. Je strašně zranitelný. I Grant.

Musí se dát dohromady a má jen tolik času, kolik mu zabere cesta za Giraudem. Nevěděl, co dělat, zda to vzít kolem knihovny a varovat Granta - ale tím by přiznal vinu. Každé rozhodnutí ho může odsoudit.

Ne, okřikl se a kousal se do rtu, dokud nevytryskla krev. Vrátil se mu záblesk jiné schůzky. Za zuby už mu kypěla hysterie.

Začalo to, pomyslel si. Už je to tady. Zapnul počítač a poslal zprávu Grantovi: Giraud mě chce vidět. Oběd možná nestihnou. J. Jako varování to stačí. Netušil, co si s ním Grant počne.

Asi si bude dělat starosti a tím to zhasne. Vypnul počítač, vstal, zamknul kancelář a vydal se za Giraudem, v ústech krev. Díval se na lidi s pocitem, že už je neuvidí. Že s Grantem brzy skončí v nemocnici u výslechu.

Giraud seděl pořád ve své staré kanceláři v administrativním křídle, na nenápadných dýhovaných dveřích měl zámek zvenku - Ari takové zabezpečení nikdy nepotřebovala. Giraud už nebyl oficiálním šéfem Bezpečnosti. Pro vnější svět byl Radní Nye. V Domě ale každý věděl, kdo ve skutečnosti dál řídí Bezpečnost.

Justin zasunul kartu do zámku a uslyšel cvaknutí. Malou čekárnou prošel do předpokoje, kde u stolu seděl Giraudův az Abban.

V následujícím zlomku vteřiny si všiml, že po stranách ze židli spolu s Abbanem vstávají dva bezpečáci. Zarazil se na místě a podíval se jednomu azovi do očí: Chovejme se slušně. Udělal ještě krok a dveře za ním zapadly. Měli prohledávač. "Zvedněte ruce, pane," řekl bezpečák vlevo. Justin poslechl a nechal se prohledat. Přístroj mu našel něco v kapse. Byl to papírový ubrousek. Justin sjel aze posměšným pohledem, i když mu srdce bušilo o překot a plicím se nedostávalo vzduchu.

Uznali, že není ozbrojen. Abban otevřel dveře a bezpečáci Justina předvedli před Girauda.

Giraud tu nebyl sám. Měl u sebe Denyse. A Petrose Ivanova. Justin cítil srdce až v krku. Jeden bezpečák ho za loket dovedl na židli před Giraudovým stolem. Denys seděl vlevo, Petros vpravo.

Jako polní soud.

Bezpečáci čekali, až je Giraud propustí. Justin ale slyšel, že někdo zůstal stát u dveří. Abban, řekl si.

"Jistě chápeš, proč jseš tady," začal Giraud. "Nemusím ti to říkat."

Giraud čekal na odpověď. "Ano, pane," zašeptal Justin.

Udělají se mnou, co budou chtít. Na co tu mají Petrose? Určitě na mně sjedou psychosondu. "Máš k tomu co říct?" pokračoval Giraud.

"Asi není třeba." Hlas mu zadrhával. Sakra, vzpamatuj se trochu.

A jako vítr ze tmy zaznělo: Jen klid, miláčku. Nic jim nedávej zadarmo.

"Já to nevyprovokoval. Bůh ví, že jsem nic takového nechtěl."

"Mohl jsi odejít."

"Odešel jsem."

"Potom." Giraud supěl. Zvedl pero a zašermoval jím. "Co máš v plánu? Zničit projekt?"

"Ne. Přišel jsem jako všichni ostatní. Nedělal jsem nic neobvyklého. Staral jsem se o sebe. A co vy, nepřipravili jste ji náhodou? Nechtěli jste trochu vzrušení? Něco pro tisk? Určitě jste nás nahrávali."

Tohle Giraud nečekal. Nedal na sobě nic znát. Denys a Petros byli nesví.

"Dítěti jsme nic neříkali," namítl tiše Denys. "Máš moje slovo. Justine."

"To vám tak věřím. Skvělý záběr do zpráv, počuci si pošmáknou. Dítě neomylně zamíří ke klonu svého vraha. Zázraky vědy!"

"Nehraj na kameru," ucedil Giraud. "Nenatáčíme tě."

"To jsem ani nečekal." Celý se chvěl. Pošoupl nohama, kolena se mu třásla. Ale konečně mu fungoval mozek. Pozvali si ho, aby ho donutili přijít na další psychologické sezení, ale teď má jasnou hlavu. "Počítám, že než mě pustíte před kamery, pořádně mě upravíte. Ale nebude vypadat dobře, když se na záznamu ze Silvestra tvářím normálně a najednou se objevím patřičně zpracovaný nebo rovnou mrtvý. Máte problém, co?"

"Justine," ozval se naléhavě Petros, "nikdo tě nechce ‚zpracovat‘. Proto tu nejsi."

"Nojistě."

"Jde nám o jedinou jasnou odpověď," ucedil Giraud. "Vnutil ses jí nějak?"

"Odpovědi si stejně vymyslíte sami. Napište si tam, co chcete. Podívejte se na záznam, hergot."

"Už jsme se podívali," odvětil Giraud. "Grant se jí podíval do očí. Ty také, těsně předtím, než k tobě vyrazila."

Útok na nový cíl. Samozřejmě do toho musejí zatáhnout Granta. "A na co se tam dívali všichni? K čemu jinému jsme tam vůbec byli? Podíval jsem se na ni. Mysleli jste si, že přijdu na její první večírek a nepodívám se na ni? Viděli jste mě. Mohli jste mě vyhodit včas. Ale to zas ne. Narafčili jste to na mě. Všechno jste to narafočili. Kolik lidí o tom vědělo? Jenom vy?"

"Tvrdíš, žeš ji na sebe nijak neupozornil."

"To tedy ne. Ani já, ani Grant. Ptal jsem se ho. Mně by nelhal. Přiznal, že se jí podíval do očí. Řekl, že se ,při tom přistihl'. Nebyla to jeho chyba. Ani moje."

Petros se ošil a naklonil se k Giraudovi. "Gerry, asi budeš muset vzít v úvahu, co jsem řekl."

Giraud stiskl klávesu na stole. Z desky vyjel monitor a Giraud na něj něco naťukal, zřejmě jméno souboru. Tok dat se mu odrážel na kovovém límci, zelené jiskřičky.

Nemanipuluje jen s daty, pomyslel si Justin. Hraje divadlo. Teď mi dává chvilku na oddychnutí a ukazuje, že má tajemství.

Justin přesto nedokázal nereagovat.

Giraud četl, nebo to alespoň předstíral. Dýchal zhluboka. Když zvedl hlavu, netvářil se o nic přívětivěji. "Nerad se učíš z pásků. U návrháře docela vzácný výstřelek."

"Nevěřím jim. Divíte se mi?"

"Nepouštíš si ani zábavu."

"Mám moc práce."

"Takové odpovědi si nech od cesty. Nechodil jsi k Petrosovi na kontroly. Pásek si pouštíš nejvýš jednou měsíčně. U konstruktéra je to dost podezřelé."

Mlčel. Pohotovité odpovědi mu už došly.

"Ani Grant nechodí na pásek do laboratoře," pokračoval Giraud, "ale používá domácí přístroj. Naprosto nepředpisový."

"Na to nejsou zákony. Pokud mu stačí náš pásek, tak stačí. Grant je inteligentní, má slušnou absorbní..."

"Nedělá to na tvůj pokyn."

"Ne, nedělá."

"Viš," začal Petros Ivanov, "Grant je samostatný, stoprocentně socializovaný. Nepotřebuje útěšný pásek tak často jako jiní azové. Ale při tom, co všechno prožil, by měl chodit na hlubinnou terapii. Čistě pro jistotu."

"Po tom, co jste mu provedl? Nikdy!"

"Takže to je tvůj pokyn," shrnul Giraud.

"Ne. Je to jeho rozhodnutí. Pokud vím, má na ně stejné právo jako já."

"Nejsem si jistý, jestli potřebujeme konstruktéry, kteří mají strach z pásků."

"Jděte do prčic."

"Jen klid," uklidňoval ho Denys, "nerozčiluj se. Giraude, jeho práce je naprosto v pořádku. I Grantova. O to tu nejde."

"Ta vražda neměla jen jednu oběť," poznamenal Petros. "Justin i Grant ji odnesli skoro stejně jako Ari. Rozhodujeme tu o někom, kdo byl v době činu ještě kluk a navíc její oběť. Nechtěl jsem to vytahovat. Sledoval jsem ho celou dobu."

Posílal jsem mu pozvánky k pohovoru. Je to tak, Justine?"

"Ano."

"A tys ani jednou neodpověděl?"

"Ne." Propadal panice. Bylo mu zle.

"Celý humbuk kolem Projektu tě docela rozrušil, že ano?" pokračoval Petros.

"Žij a nech žít. Toho děcka je mi líto. Počítám, že mě odposloucháváte v bytě a že se dobře bavíte."

"Justine."

"Táhněte za nima, Petrosi."

"Justine. Pověz mi pravdu. Ještě se ti vrací pásek?"

"Ne."

"Určitě?"

"Určitě."

"Když jsi přišel na oslavu, byl jsi vystresovaný?"

"Proboha, proč?"

"Myslím, že tady máš odpověď," obrátil se Petros na Girauda. "Přišel tam ve stresu. Oba byli nervózní. Ari to vycítila. Nic víc na tom není. Nechtěli nic provést. Spíš mě trápí Justinův duševní stav. Bude nejlepší, když se vrátí do svého křídla, bude se účastnit rodinných akcí a bude žít jako dřív. Psychosonda by nám nepomohla. Už tak žije pod tlakem. Nechci ho jednou léčit na kanapi."

"Giraude," přidal se Denys, "pokud věříš, že je Ari tak strašně citlivá, vzpomeň si, že z Justina vůbec neměla strach. Právě naopak."

"To se mi taky nezdá." Giraud se nadechl a opřel. Změřil si Justina zpod obočí. "Půjdeš za Petrosem na prohlídku. Pokud mi řekne, že nespolutracuješ, ještě dneska budeš sloužit na srážkové věži. Rozumíš?"

"Ano, pane."

"Budeš pokračovat v práci. Pokud náhodou zkřížíš Ariinu cestu, buď s ní promluvíš, nebo ne, podle toho, co v ní probudí menší zvědavost. Ukážeš se na rodinných sešlostech. Když tě Ari osloví, budeš zdvořilý. Nic víc. Jakmile to porušíš, půjdeš ke mně na kobereček a já nebudu shovívavý. Totéž platí pro Granta. Jasně mu to vysvětlí. Rozumíš?"

"Ano, pane." Jako az. Tiše. Uctivě. Je to past. Je v tom něco víc.

"Můžeš jít. Otevři dveře, Abbane." Dveře se opravdu otevřely. Justin vstal. Denys s ním. Justin co nejrychleji zmizel z kanceláře, Denys ho následoval a v posledních dveřích ho chytil za loket.

Sotva s ním vymaněvoval ven, zarazil ho. "Justine." Justin zastavil. Ještě se třásl. Vzdor mu ale zřejmě nijak nepomohl.

"Justine, jsi vystavený velikému tlaku. Ale oba víme, že vzpomínky se nepřenesly. Není to stará známá Ari. Nestojíme o nové nepřátelství s Warrickovými. Nechceme, aby ses ujal Jordánovy role. Víš, co je v sázce."

Přikývl.

"Justine, poslouvej mě. Giraud tě podrobil psychosondě. Sakra dobře ví, že mluvíš pravdu. Ale je..."

"Parchant."

"Justine. Neztěžuj mi to. Jen se nad tím zamysli. Mysli na to, až ji příště potkáš. Ari tě roztrhala. A ty můžeš stejně ublížit tomu dítěti. Můžeš jí ublížit. Chci, aby ses nad tím vážně zamyslel."

"Nic jsem jí neudělal!"

"Neudělal. Uklidni se. Uklidni se a nadechni. Poslouvej mě. Jestli to zvládneš, můžu ti pomoci."

"Jo."

Denys ho zase chytil za loket a přitiskl ke zdi, protože z kanceláře vycházeli bezpečáci. "Justine. Chtěl jsem ti říct, že žádost o telefonní spojení s Jordánem mi leží na stole. Počkám pár neděl a povolím ho. Budete se slyšet se zpožděním - Jordán je chytrý a Bezpečnost potřebuje chvíli na posouzení jeho slov. Víc toho nezmůžu. Pomůže ti to?"

"Co mě to bude stát?"

"Nic. Nic. Jenom to nepokaz. Nedělej problémy. Souhlasíš?"

Zíral do zdi, travertinové vzory se mu spíjely před očima. Denys ho poplácal po rameni.

"Je mi to moc líto. Strašně líto. Já vím, neměls ani den klidu. Ale chci, abys pracoval na Projektu. Proto jsem se postavil Giraudovi. Ari tě měla ráda... takhle ne. Poslouvej. Ari tě měla opravdu ráda. Zapomeň na to, co ti provedla. Znáš ji teď jako sám sebe. Ari měla s Jordánem staré spory. Ale když viděla tvoje výsledky v testech, rozhodla se, že tě chce."

"Byly falešné!"

"Nebyly nijak úžasně vysoké, to víš. Ale zato překvapivě úspěšné v několika oblastech. Měl jsi stejné vlohy jako ona. Ne tak ostře vyjádřené, ale tebe nepostrkovala Olga Emoryová. Ariana mi mezi čtyřma očima řekla - a to si nevymýšlím, synku -, že tě chce ve svém křídle, protože jsi lepší, než ukázaly testy, daleko lepší, řekla, než Jordán. To řekla ona, ne já."

"Neměla na mysli vědu, to jistě víte."

"Mýlíš se. Já vím, že to nechceš slyšet. Ale jestli chceš pochopit, proč udělala, co udělala - měl bys to vědět. Pro mě je

tu důležitá jenom Ari. Podívej, měla rakovinu. Selhalo jí omlazování. Doktoři se ještě nedohodli, jestli omlazení způsobilo rakovinu, nebo jestli rakovina znemožnila omlazení. Ať už se dělo cokoli, Ari věděla, že má málo času, a zrovna se to nejvíce hodilo. Operace by zpozdila výzkum, takže Petrosovi s Irinou dala rozkazy a všechno utajila. Vymyslela celý projekt, ale zabezpečila ho tak, aby běžel dál, až bude muset na operaci. Já to věděl, protože jsem byl její přítel. Justine. Měl jsem přístup k jejím poznámkám. Giraud se stará o peníze. Já mám ale stejný zájem jako ona: úspěch Projektu. Předpokládám, že o něm pochybuješ. Nemáme kontrolní mechanismy, pokus nelze opakovat... Ale Projekt je založený na dvou stech letech průkazných pokusů na azích. A samozřejmě ho nelze kvantifikovat: jedná se o lidský život, o city, o subjektivní vnímání. Soukromě spolu můžeme nesouhlasit. Justine, a já si vážím tvé profesionální upřímnosti. Ale jestli nás zkusíš podrazit, budu tvým nepřítelem. Je ti to jasné?"

"Ano, pane."

"Povím ti ještě něco. Ari udělala hodně ošklivých věcí, ale byla to velká žena. Ona znamenala Reseune. A já byl její přítel. Chránil jsem tě a jednou ranou jsem chránil i její pověst. Nepřej si mě, jestli nějaká nehoda zkazí její reputaci. Zabráním ti v tom. Rozumíš?"

"Máte ty pásky v archivu! Jestli má ta chudák holka jít v Ariiných stopách, půjdou technici po každém detailu - a tehle není zrovna zanedbatelný."

"Ne. Na vaší aféře nezáleží. Odehrála se na konci jejího života, ten už vědce nezajímá. A i kdyby, proto pracujeme zároveň s Rubinem. Na Rubina může vztáhnout pracky armáda. Ari je jenom naše. My dohlížíme na výzkum i na informace. Copak Reseune kdy pustilo ven něco, z čeho mohlo mít peníze?"

"Proboha, vy vodíte armádu za nos. Přiznejte to. Giraud dostává peníze od vojáků a dělá jim výzkum na Ari."

Denys se usmál a zakroutil hlavou. "Projekt funguje, Justine. Nijak jsme jí nenapověděli."

"Tak mi řekněte jedno: jste si jistý, že jí nenapověděl ani Giraud?"

Denys maličko uhnul očima. Na tváři nedal nic znát. Dál se usmíval. "To ukáže čas, nebo ne? Na mém místě bych raději držel zobák. Justine Warricku, než bych ze sebe dělal pitomce. Pomohl jsem ti. Zastával jsem se tebe i Jordána, když na vás ostatní kašlali. Chránil jsem vás. Ale nezapomínej, že jsem byl Ariin přítel. A na projekt si nenechám sáhnout."

Myslel to vážně. Justin nepochyboval o vážnosti situace. "Ano, pane," vykoktal.

Denys ho ještě jednou poplácal po rameni. "Nechci to opakovat. Měl by sis uvědomit, co pro tebe dělám, a dobře si pamatovat, co jsem ti řekl. Rozumíme si?"

"Ano, pane."

"Jak ti je?"

Justin se nadechl. "To bude záležel na tom, co se mnou udělá Petros."

"Jenom si s tebou popovídá. Tím to hasne." Denys mu stiskl rameno. "Justine... vrací se ti pásek?"

"Ne. Ne." Brada se mu třásla. Nechal ji. Denys pochopil. "Pekla jsem si užil až až. Mám hrůzu z nemocnice. Divíte se mi? Petrosovi nevěřím. Nikomu z jeho lidí. Odpovím mu na otázky. Ale pokud chcete, abych spolupracoval, ať se nemíchá do života mně ani Grantovi."

"Chceš mě vydírat?"

"O vydírání přece nic nevím, ne? Nechci. Prosím vás. Udělám, co budete chtít. Nemám zájem ublížit tomu děcku. Chci jen svou práci, telefon na otce..."

Přestal se ovládat a opřený o zeď chvíli lapal po dechu.

Dej jim všechny klíče, miláčku, tak je to správné.

Kravina.

"To všechno dostaneš," řekl Denys. "Podívej. Odpovíš Petrosovi na otázky. Zkusíš si to nějak vyřešit. Víš, jaké to je, být vyděšené dítě. Pořád máš strach a já se opravdu bojím, žeš utrpěl daleko víc, než jseš ochoten si..."

"Na práci stačím. Sám jste to řekl."

"To tady neřešíme. Nikdo o tom nepochybuje. Ale nevíš, komu máš věřit. Myslíš si, že jsi na všechno sám. Nejsi.

Petros tě má rád. Já také. Vím, že to nechceš slyšet. Ale kdykoli budeš potřebovat pomoc, můžeš za mnou zajít. Znáš moje podmínky. Potřebuji tvoji pomoc. A ty nebudeš mluvit proti Ari, projektu a zaměstnancům."

"Tak ať nás Petros nechá na pokoji. Řekněte Bezpečnosti, ať nás s Grantem přestane sledovat. Nechte mě žít a pracovat, víc nechci."

"Chci ti pomoci."

"Tak mi pomozte! Udělejte, o co vás prosím. Budu spolupracovat. Nechci se mstít. Potřebuju jenom trochu klidu, Denysi. Trochu klidu po těch letech. Copak jsem... vám někdy ublížil?"

"Ne." Poplácal ho po zádech. "Ne. Neublížil. Nic takového. Tys byl vždycky jen oběť."

Justin se otočil a opřel o stěnu. "Tak už mě nechte být, proboha, nechte mě promluvit s otcem, dělat, co umím, prostě se na mě vykašlete a vyžehňte mi z bytu Bezpečnost!"

Denys na něj dlouze hleděl. "Dobře. Pokusíme se. Zkusíme to aspoň na domácí frontě. Neslibuju, že přestaneme sledovat, kdo k tobě chodí na návštěvu. Jakmile uděláš něco podezřelého, máš je v patách. Jinak ne. Vydám příslušné rozkazy. Jen doufám, že jich nebudu muset litovat."

"Ne, pane," odvětil, protože ze sebe víc nevypravil. Denys odešel.

Když se Justin vrátil do kanceláře, u dveří ho čekal Grant, vyděšený a zaražený. Už pouhou přítomností kladl tisíce otázek.

"Nic se neděje," odpověděl mu Justin. "Ptali se mě, jestli jsme to udělali schválně. Řekl jsem, že ne. Řekl jsem ještě pár věcí navrch. Denys slíbil, že nás Bezpečnost přestane sledovat."

Grant se ně něj podíval, jako by zkoumal, pro koho Justin hraje.

"Ne, opravdu to řekl," odpověděl Justin na další nevyřčenou otázku. A zavřel dveře. Pak si vzpomněl na další slib, na

další úder kladiva slibů a výhrůžek, jež poslední dobou tak často bije do nich dvou. "Říkal, že nás nechá mluvit s Jordánem."

"Opravdu?" nevěřil Grant.

Justin sám nechápal, proč mu vycházejí vstříc, když k tomu mají nejméně důvodů. Když ho můžou klidně odtáhnout do nemocnice, a navíc mu to dali jasně najevo.

Něco se děje.

"Hudbu," poručil toho večera Posluhovi, sotva vešli do bytu. Počítač spustil pásek v místě, kde posledně přestal. Ohlásil vzkazy. Nikdo nevolal. "Nejsme v oblíbě," řekl Justin Grantovi. Obvykle dostali přes den aspoň jeden vzkaz, něco z laboratoře nebo z výzkumu.

"Ta lidská nestálost." Grant si odložil kufřík na stůl, pověsil kabát do skříně, a než se Justin odstrojil, přešel k baru. Namíchal dva drinky. "Pro tebe dvojitou. Sundej boty, vyhoď kopyta a oraž si."

Justin se posadil, hodil nohy na stůl a napil se. Whisky s vodou slibovala úlevu. Grant měl v ruce plastovou tabulku, na kterou psávali, co si nemohli povědět nahlas.

Grant napsal: Věříme jim, že nás přestanou odposlouchávat?

Justin zakroutil hlavou, odložil sklenku na okraj kamenného stolku v polštářové jámě a napsal: Dáme jim dezinformaci a uvidíme, jestli se nachytají.

Vrátil tabulku Grantovi. Přikývnutí. Máš nápad?

Ještě ne. Přemýšlím.

Grant: Asi budu muset počkat až ke kaprům, abych se dozvěděl, co se stalo.

Složitě. Nebezpečně. Petros mě bude zpovídat.

Grant se zamračil. Nevyslovená otázka.

Vědí, že se mi vrací pásek.

Grant podtrhl slovo 'zpovídat' a přidal otazník.

Denys: nebude sonda. Všimli si, že mám problém s páskem. Bojím se. Asi analyzovali hlas. Podělal jsem to. U Pštrose to podělám ještě hůř. Dlouho jsem si namlouval, že záblesky jsou trauma. Teď mám dojem, že jsou spíš záměrný psychický blok. Třeba mě takhle chtějí.

Grant si zprávu přečetl a zamračil se ještě víc. Psal s rozmyslem a nerad. Smazal, co napsal, a ještě dvakrát se opravil, než Justinovi ukázal: Není to schválně. Mohou za to sondy.

Justin: Tak proč si, hergot, píšeme vzkazy ve vlastním obýváku? Grant povytáhl obočí. Protože je možné cokoli.

Nesázal bych ale na záměrný psychický blok. Spíš poškození. Giraud tě protáhl sondou chvíli potom, co se v tobě vrtala Ari. To ti nestačí? Ari pracovala vždycky jemně a důkladně. Dokázala by v tobě udělat zákrok jedinou větou.

Oba to víme. Giraud vpadnul do její práce a něco pokazil.

Justinovi byla ještě větší zima. Chvilí kousal tužku a pak napsal: Giraud viděl pásky. Giraud věděl, co se mnou dělala.

Giraud pracuje hlavně s vojenskými psychosety a to mě nijak neuklidňuje. Udělali z něj Vyvoleného. Je to politika.

Talent nemá. Bůh ví, co mi provedl. Nebo Petros.

Grant se zase zamračil. U Petrose tomu nevěřím. U Girauda ano. Ale Petros je samostatný.

Já mu nevěřím. A musím k němu na pohovory. Můžou mi vzít práci. Sebrat mi oprávnění k práci s Alfami. Odvelet tě. A budeme tam, kde to začalo.

Grant se chopil tabulky a napsal: Jsi Jordánova kopie. Pokud prokážeš stejné výsledky jako on, můžeš zpochybnit výsledky Rubinova projektu. Já taky. Ari mě stvořila z Vyvoleného. My dva můžeme zastavit Projekt. Na to nás Ari potřebovala? Proto nás Giraud nechce?

Justinovi se zhoupł žaludek. Já nevím, napsal.

Grant: Giraud a Denys nemají na Projektu jinou pojistku než samotného Rubina a nikdo neví, jestli zveřejní pravdivé výsledky. Vadíme jim. Ari by nikdy nepracovala tak jako oni. Ari používala pojistky, dokud to lidská psychologie umožňovala. Myslím, že nás chtěla oba.

Justin: Denys přísahá, že Projekt je vědecky v pořádku. Ale přesto je to od začátku nesmysl.

Grant: Bude v pořádku, pokud se osvědčí. Jak jsi řekl: nic nezveřejní, dokud to bude fungovat. Reseune nikdy nic nezveřejňuje. Reseune vydělává na svých objevech. Když Reseune dostane Ari zpátky a Ari se ujme vedení výzkumu, zveřejní něco? Ne. Reseune dostane velké vojenské zakázky. Spoustu moci utajovat, spoustu peněz, ale všechny výsledky i moc si nechají laboratoře. Reseune si bude dál dělat na svém a všechno utajovat a Obrana bude držet basu, dokud se může utěšovat, že dostane repliky mrtvých jedinců - což nedokáže ani Reseune splnit bez archivů támhle pod horou. To trvá celá léta. Lidské životy. Mezitím Reseune dělá tu a tam něco pro Obranu a spoustu věcí pro sebe.

Rozumím dobře rozeným lidem?

Justin si tabulku přečetl a přikývl, bylo mu čím dál hůř.

Grant: Vy, obcane, jste hrozně divní. Možná je to tím, že si vytváříte vlastní psychosety - a navíc ta vaše logika. My víme, že máme pevné základy. Kdo jsem, bych soudil své stvořitele?

Jane se posadila na kraj postele a sčísala si vlasy, aby ji Ollie mohl políbit zezadu na krk.

Dítě chválabohu spalo, Nelly pro dnešek vyhrála souboj vůli.

Ari byla celý den strašně rozjívěná a chtěla si jít hrát k Valérymu.

To se musí změnit. Valéry začal dělat problémy, přesně jak Jane čekala. Je načase, aby si Ari našla nového kamaráda. Nikdy neměla jen jednoho.

Hergot, pro dítě je to pěkná rána.

Ollie ji objal. "Něco se děje?" zeptal se.

"Přiveď mě na jiné myšlenky, Ollie. Dneska nechci přemýšlet."

K čertu, už i v soukromí mluvím jako Olga.

Ollie sjel rukou níž a políbil ji na rameno.

"Hergot, Ollie, tvrdě do toho. Mám chuť někoho zabít."

Ollie pochopil. Srazil ji na postel a přivedl na jiné myšlenky. Celou dobu jí držel ruce, protože nechtěl skončit s poškrábanými zády.

Ollie byl dost dobrý. Jako většina ažů s příslušným výcvikem byl moc, moc dobrý a přesně věděl, jak rychle ji přemáhat.

Zabralo to. Jane vzdychla a za chvíli už mu dovolila jemnější taktiku. Na azovském milenci je hezké, že má vždycky náladu. Vždycky mu záleží víc na ní než na sobě. Zkusila tucet občanských milenců. Ale kupodivu měla nejraději Ollieho. Nikdy by to od ní nečekal.

"Miluju tě," zašeptala mu do ucha, když už jí skoro spal na rameni. Prohrábla mu zpoceně vlasy a Ollie se na ni trochu nechápavě podíval. "Opravdu, Ollie."

"Paní," odvětil. Ani se nehnul, jako by měl strach, že paní po letech konečně zešilela. Byl vyždímaný. Jí se ještě nechtělo spát. Věděla, že dokud si bude chtít povídat, az neusne. Ollie jí pozorně naslouchal.

"To je všechno," řekla. "Jenom jsem se rozhodla, že ti to povím."

"Děkuji," odušil stále ještě bez pohybu. Jako by pořád čekal, že je v tom něco víc.

"Už nic." Podrbala ho na rameni. "Nechtěls někdy být OBC? Pustit si poslední pásek? Vypadnout odsud?"

"Ne." Už se mu nechtělo spát. Dech se mu zrychlil. "Opravdu ne. Nechci být občan. Nemůžu vás opustit."

"Ale můžeš. Pásek by se o to postaral."

"Nechci. Opravdu to nechci. Nemohl bych se přinutit nechtít být s vámi. Nic mě k tomu nedonutí. Nechtějte to po mně."

"Nechci. Nikdo tě k ničemu nenutí. Jen mě to tak napadlo, Ollie. Takže nechceš odejít. Ale co když budu muset odjet já?"

"Půjdu s vámi!"

"Určitě?"

"Kam pojedeme?"

"Na Fargone. Ne hned. Ale musím si být jistá, že ti to nevádí. Protože tě miluju. Miluju tě nejvíc na světě. Dost na to, abych tě tu nechala, když budeš chtít, vzala tě s sebou, nebo cokoli, co si zamaneš. Po těch letech si to zasloužíš. Chci, abys byl šťastný."

Zvedl se na loket a chtěl něco namítnout, rychle a pohotově jako správný věrný az. Položila mu prst na rty.

"Ne. Poslouchej mě. Stárnu. Ollie. Nejsem nesmrtelná. A oni mají strach, že Ari neopustím, až přijde čas... Už se to blíží, Ollie. Ještě dva roky. Proboha, strašně to uteklo! Někdy mám sto chutí ji zabít a někdy je mi jí líto. A to nechtějí. Mají strach, že poruším pravidla. Řekli - Giraud a Denys, ať zhebnu - že je na tebe moc fixovaná. Chtějí, aby to skončilo.

Nesmíš s ní mít další styky. Prostě a jasně. Někdy jen doufám, že až přijde čas, přesně podle scénáře zaklepu bačkorama. Dneska jsem mluvila s Giraudem..." Zhluboka se nadechla, za očima a u srdce ji píchlo. "Nabídlí mi vedení RESEUNESPACE. Fargone. Rubinův projekt s plnou parádou."

"Přijala jste?" zeptal se, když se zajíkla.

Přikývla, kousla se do rtu a trochu se uklidnila. "Přijala. Drahoušek Giraud. Až jí bude sedm, jenom se stáhneš do Prvního křídla, říkali mi. Jenže teď jsou nervózní a chtějí mě mít co nejdál. To nestačí, vysvětluje teď Giraud. Olga umřela. Když budeš v Prvním křídle, je to, jako by ses jí zřekla, zůstaneš na dosah. Sakra. Takže vyhodí Morieyho a povedu RESEUNESPACE."

"Často jste říkala, jak ráda byste se vrátila do vesmíru." Zase se napřed několikrát nadechla. "Ano, Ollie, strašně jsem to chtěla. Ale asi jsem zestárla. Teď mi nabídli tohle a já si uvědomila, že už nikam nechci. Je to hrozné zjištění, jsem vesmířanka. Zestárla jsem na Zemi a všechno, co znám, co mám ráda, je tady..." Došel jí dech. "Ale tak to nedopadne. Povýší mě. Nebo mě uvolní na penzi, ale na tu jim kašlu. Tak to dopadne, když se staráš jen o práci a nebojuješ o moc. Ta nedoučená svině Giraud mě může klidně vyhodit. Takhle jsem dopadla. Takže letím na Fargone. A dostanu na starost další pitomý dítě, tentokrát nemocný. Sakra, Ollie. Někdy si uvědom, co s tebou kdo dělá."

Ollie ji pohlídl po vlasech. Po rameni. Usoužil by se pro ni, dal by za ni srdce, protože Jane byla jeho dohlížitelka a bůh teď měl potíže.

"Ať se propadnu, jestli tě chce tahat do stejný kaše. Jen si to představ. Za pár let ti umřu a ty zkusneš někde dvacet světelných let od civilizace. To mám provést člověku, který má ještě méně svobody než já? No? Nechci to po tobě. Jestli se ti líbí tady v Reseune, seženu ti občanský pásek a zůstaneš v civilizaci, kde nejsou v jednom kuse požární poplachy, kde se nejede chaluhy a lidé nechodí po stropě."

"Jane, už jsem vám řekl, že chci letět s vámi. Co mi ještě povíte? Že jsem hloupý až a nevím, co chci? No a? Mám vás nechat nějakému hloupému azovi z Města?"

"Je mi to..."

"To je jedno. Je mi to jedno. Neztěžujte nám to. Nehrajte na mě. Chtěla jste slyšet, že poletím s vámi, a to jste slyšela. Ale přehráváte a to není fér. Ollie, nechám tě tady, netrap se... Nechci to mít dva roky na talíři. Nechci o tom ani

přemýšlet."

Ollie byl klidšas. Ale teď se rozčilil. Konečně to pochopila a pohladila ho po tváři. "Už to neudělám. Hergot, jsme nechutně vážní. K čertu s Giraudem. K čertu s Projektem. Ollie, už se nesmíš Ari ani dotknout." Zamračil se. "Je to prý moje vina."

"Nejde o vinu. Je jim jasné, že tě má ráda. Problém je v programu. Chtěli tě hned odvelet, ale já je poslala k šípku. Řekla jsem jim, že všechno zničím. Že Ari všechno vyklopím. A oni budou pěkně poslouchat. Hned přišli s novým návrhem a mysleli si, že po něm skočím. Přidali ještě hrozbu. Důchod. Co jsem měla dělat? Vybrala jsem si povýšení. Odletíme pryč. Měla bych být ráda."

"Je mi líto, jestli jsem to zavinil."

"Ani náhodou. Nemůžeš za to, já za to nemůžu. Nikdo za to nemůže. Olga dítě nikdy nebila. Díky bohu. Ale já to už nesnesu. Už to nejde."

"Neplačte. To zase nesnesu já."

"Nebudu. Mlč. A otoč se, jsem na řadě. Nevadí?"

"Jistěže ne," řekl Petrosovi, na stole běžel Písař, kdesi ho poslouchal stresový analyzátor hlasu a Petros měl zřejmě výsledky v reálném čase před sebou na monitoru. Petros k Justinovi každou chvíli zvedl oči a usmál se jako správný cvokař.

"Máš důvěrný vztah se svým společníkem," řekl Petros. "Netrápí tě to? Dobře víš, že az se proti takovým věcem nedovede bránit."

"Přemýšlel jsem o tom. Mluvil jsem o tom s Grantem. Ale jde o to, jak jsme spolu vyrůstali, ne? Oba máme problémy, které nás v Domě vydělují, a tak oba potřebujeme, řekněme, vzájemnou podporu."

"Popiš mi ty problémy."

"No tak, Petrosi, oba víme, že nejsme zrovna společenská špička. Jsme politicky nespolehliví. Vám to snad vykládat nemusím."

"Cítíš se odříznutý."

Rozesmál se. "Proboha, copak jste nebyl na Silvestru? Měl jsem za to, že ano."

Petros se podíval na monitor. "Ano, byl jsem tam. Ari je hezká holčička. Co myslíš?"

Justin nad tím sentimentálním žvástem povytáhl obočí a hořce se zasmál. "Myslím, že je trochu spratek, ale které dítě není?" Roztáhl koutky. "Díky bohu, že nemůžu otěhotnět. Měl byste dalšího pacienta. Klidně si to nahrajte. Jak vypadá stres v mém hlase?"

"V mezích normy."

"Myslel jsem si to. Musíte mě provokovat otázkami, ale nebudte směšný."

"Dítě ti připadá směšné."

"Dítě mi připadá kouzelné, ale je ve směšné situaci. Vaší morálce to ale zřejmě nevadí. Pokud vím, na mého otce třeba právě míří pistole, a tak se nechci kompromitovat. Lepší morálku vám nenabídnu. Lžu?"

Petros se bez úsměvu díval na monitor. "Hezká reakce."

"To jistě."

"Jseš naštvaný až na půdu. Co si myslíš o Giraudovi?"

"Miluji ho jako vlastního otce. Co teď? Pravda nebo lež?"

"Nehraj si s tím. Mohl by sis ublížit."

"Zaznamenejte vyhrožování pacientovi."

"Nic podobného jsem nezamýšlel. Trvám na léčbě. Mmm, tady se ti zvýšil puls."

"No jistě. Budu k vám docházet na terapii. Ale můj az musí být pořád se mnou."

"To je proti předpisům."

"Podívejte, Petrosi, prošel jsem tu peklem. Chcete mě dohnat k šílenství, nebo mi dáte rozumnou pojistku? I laik má na žádost pacienta právo posuzovat psychologickou proceduru. Já chci nezávislý názor. To je všechno. Vyhovte mi a nebude mě sem muset tahat Bezpečnost. Rozhodněte se špatně a já zvážím jiné možnosti. Už nejsem vyděšené dítě. Víím, kde můžu protestovat, pokud mě ovšem nechcete strčit pod zámek - to by na záznamech vypadalo špatně, co?"

"Tak hloupý nejsem." Petros stiskl pár knoflíků a monitor se sklopil do stolu. "Dám ti pásek a ty si ho můžeš vzít domů. Jenom mi musíš slíbit, že ho použiješ."

"Tak to je překvapení. Škoda, že jste zhasnul monitor."

"Máš takový strach, že ti to nemyslí," pravil Petros. "Nedivím se ti. Hlas ovládáš, ale puls tě prozrazuje. Připravil ses. Mohl bych si objednat krevní zkoušku. Nebo je to hlasové nastavení? Grant tě přeladil?"

"Musel bych podepsat souhlas."

Petros pomalu vydechl, dlaně na stole. "Do ničeho se nenamoč. Justine. Tohle říkám mimo záznam. Drž se zpátky. Poslechni. Mohli by ti zakázat telefonáty."

"Jasně." V krku se mu udělal knedlík. "To jsem si domyslel. Stejně je to jenom hra. A já Denysovi věřil. Už nejsem tak naivní."

"Nejde o Denyse. Může za to vojenská rozvědka. Denys dává dohromady hlášení, které by je mělo zvíkat. Prostě nějakou dobu spolupracuj. Tím, cos mi tu předváděl, si nijak nepomůžeš. Rozumíme si. Drž se co nejdál od malérů. Budeš dostávat dopisy." Povzdech a nesmírně nešťastný pohled. "Uvidím se s Jordánem. Chceš mu něco vzkázat?"

"Co s ním provádějí?"

"Nic. Vůbec nic. Uklidni se. Letím tam jenom zkontrolovat nějaké přístroje. Dohlédnout na techniky. Řekl jsem si, že se nabídnou jako posel. Myslel jsem si, že se budeš cítit líp. A vezmu mu tvoji fotku. Bude mít radost. Zkusím ti taky jednu přivést."

"Jasně."

"Věř mi. Dělá to pro něj stejně jako pro tebe. Byli jsme přátelé."

"Překvapuje mě, kolik měl můj otec přátel."

"Nebudu se s tebou hádat. Tak co mu vzkážeš?"

"Vyřídíte mu, že ho miluju. Co jiného projde cenzurou?"

"Vyřídím mu, co půjde. Pořád mluvíme mimo záznam. Mám tu práci. Jiný na mém místě by byl horší. Rozmysli si to. Jdi domů. Nebo do práce. Nezapomeň si v recepci vyzvednout pásek."

Když šel s receptem a páskem přes čtvercový parčík do Domu, nebyl si jistý, jestli vyhrál, nebo prohrál. Případně, které křídlo v Domě vyhrálo.

Ale to nevěděl už několik let.

Mluvený komentář ze STRUKTUR RŮSTU Páskový kurs genetiky č. 1 "Rozhovor s Arianou Emoryovou", díl 1. Vzdělávací materiál Reseune 8970-8768-1, schválený pro 80 a více. Otázka: Paní doktorko, děkujeme vám, že jste přivolovala ke krátkému rozhovoru.

Odpověď: Jsem za tu příležitost ráda. Také děkuji. Tak se ptejte.

Otázka: Vaši rodiče založili Reseune, jak každý ví. Uvědomujete si, že podle některých životopisců jste hlavní architektkou Unie?

Odpověď: Tohle obvinění už jsem slyšela (smích). Aspoň mohli počkat, až umřu.

Otázka: Popíráte to z politického i vědeckého hlediska?

Odpověď: Nejsem o nic větší architekt než Boková. Věda není politika. Může na ni mít vliv. Máme strašně málo času. Mohla bych něco poznamenat, a tím možná zodpovědět několik dalších otázek?

Otázka: Rozhodně.

Odpověď: Když jsme opustili Zemi, byli jsme geneticky odlišeni. Vydělila nás politika, ekonomika, přizpůsobení se vesmíru. Většinu účastníků první vlny expanze k vzdálenějším hvězdám už důkladně prověřila stanice Sol, údajně nevyhovující jedinci se vrátili, nejchytřejší a nejlepší, jak se tehdy říkalo, letěli ke hvězdám. Než vlna dosáhla Pellu, genetická základna se trochu rozšířila, ale rozhodně nedosáhla bohatství stanice Sol, natožpak Země samotné. Když převládla pozemská politika, dostali jsme novou krev, a vlna, jež založila Unii, pocházela převážně z Východního bloku, jak se tomu tehdy říkalo. Do genové základny se dostala spousta náhodných rysů, Země pak vyhlásila embargo a genetický export nadlouho přestal.

Cyteen byl výběr z výběru z výběru... pokud se někde vyskytla populace uměle selektovaná na nejvyšší míru, byl to Cyteen - ve většině Východní blok, vědci, strašně daleko od... opylení... tehdejších obchodníků. Byla to nebezpečná situace. Tudiž Reseune. Tím jsme začali. Proto tu jsme. Lidé si s Reseune spojují aze. Azové ale vznikli jen jako prostředek, a až naše populace dosáhne počtu schopných udržet soběstačnou technickou civilizaci, kde poptávka opodstatní sériovou výrobu, přestaneme aze vyrábět.

Mezitím nám ale slouží jiným způsobem. Azové jsou zásobárnou všech genetických rysů, které jsme byli schopni rozpoznat. Samozřejmě jsme se snažili vyřadit evidentně škodlivé geny. Malé genové základny ale mají nevýhody, ať jsou vybrané sebepečlivěji, schází jim přizpůsobivost novému prostředí. Expanze je naprosto nutná, jinak původně omezený sortiment genů zůstane izolovaný v srdci Unie. Nemluvíme o eugenice, ale o diaspoře. Mluvíme o nutném šíření genetické informace zhruba v měřítku pravěké Země. Ale máme strašně málo času.

Otázka: Proč máme málo času?

Odpověď: Protože populace roste exponenciálně a ekosystém, ať už planetu nebo stanici, zalidní velice rychle. Pokud daná populace nemá dostatečně různorodý genetický sortiment, pak se tato populace při větší hustotě než na periferiích - tím samozřejmě myslím Cyteen -, navíc v kulturním centru Unie, což je další rozměr pro nižší formy života neuchopitelný, ale velice důležitý u druhu, schopného vytvářet ve všech směrech vlastní systémy, tedy pokud tato mocná populace nemá dostatečně rozrůzněnou zásobu genů, mohou jí nastat problémy, řešitelné jedině prostředky z genetického a kulturního hlediska radikálními. Při dobývání vesmíru malým počtem geneticky velice blízkých jedinců lidstvo čelí potenciální evoluční katastrofě v časovém horizontu několika málo generací - buď rozrůzním tak výrazněmu, že nebude schopno překonat vážnější problém, nebo jiné genetické krizi - rozhodně však vzniku nového druhu rodu homo a pravděpodobně i výskytu evolučních slepých uliček a příslušných politických tragédií. Nezapomínejte, že stejně jako společenská zvířata jsme i politická zvířata a dokážeme konkurovat sami sobě.

Otázka: Tím myslíte válku.

Odpověď: Nebo predátorský vztah. Na ten nezapomínejte. Rozšíření je naprosto nevyhnutelné, ale stejně nutně potřebujeme rozrůznit geny v každé kapse lidského osídlení. Proto jsme stvořili aze a proto je dál vyrábíme. Jsou nositeli genové diverzity a fakt, že znamenají i hospodářský prospěch, je pro mě i pro celé Reseune téměř odporný. Dějiny mě mohou obvinít z mnoha věcí, pane, ale moc mi záleží na tom co se stane s azi, a v zákonech jsem prosadila jejich veškerou myslitelnou ochranu. Netvoříme Thety, protože chceme lacinou pracovní sílu. Tvoříme je, protože jsou zásadní a nenahraditelnou složkou lidské diverzity. ThR-23 má například naprosto fantastickou manuální koordinaci. Psychoset jim umožňuje pracovat v podmínkách, v nichž by geniální občané selhali. Thety jsou obdivuhodné statečné, a kdybyste se měl ztratit v cyteenské divočině, modlete se, ať je váš společník až třídy ThR, protože přežije. Tady vidíte

výhodu diverzity.

Jednou nebudou žádní azové. Splní svůj účel, tedy obnovit bohatství lidského genomu a rozšířit řady nepočetných kolonů.

Znovu opakuji: azové jsou naše genetická alternativa. Jsou nositeli změny a přizpůsobivosti v největším díle, do jakého se kdy lidstvo pustilo. Jsou tím, čím jsou, protože máme strašně málo času. Reseune nebylo proti stavbě dalších laboratoří, protože nás zajímá především věda, ale expanze vyžaduje masovou výrobu a široké vzdělání. Reseune se ale nikdy nevzdalo své role v navrhování a výběru nových genotypů: žádná jiná laboratoř nemá oprávnění vytvářet genetický materiál.

Protože jste trpělivý, dodám ještě dva zásadní postřehy. Zprvu:

Reseune trvá na zařazení azovských genů do občanských v okamžiku, kdy dotyčný svět Unie dosáhne statutu první třídy - prakticky řečeno, azové nemají sloužit déle než jednu generaci, nejsou určeni k práci, ale ke kolonizaci, a jejich děti by měly zajišťovat genetickou různorodost spolu s občany. Jediní azové, vyrábění s jiným záměrem, jsou vojáci, záchranáři, příslušníci dalších výjimečných profesí a experimentálové.

Zadruhé: Reseune se bude stavět proti všem pokusům institucionalizovat aze jako hospodářskou nutnost. V žádném případě je nesmíme rodit pro peníze. K tomu nikdy nebyli.

Otázka: Tím chcete říci, že máte společné zájmy s abolicionisty?

Odpověď: Rozhodně. Odjakživa.

Kapitola 5

Florián běžel po chodníku podle baráku č. 3, v tom narazil na skupinku dospělých v protisměru, vzpomněl si na slušné vychování, uhnul a trochu se uklonil. Protože jsou starší. Protože Floriánovi je šest a protože v jeho věku je normální běhat, ale v jejich věku zase přemýšlet o vážných věcech.

Tentokrát měl ale práci i Florián. Právě běžel z páskového učení. Dostal Místo, opravdovou práci na každé ráno. Nic důležitějšího se mu v životě nepříhodovalo, mohl se zbláznit štěstím a byl tak nadšený, že svou dohlázelku dvakrát prosil, aby mohl rovnou do práce a nemusel odpočívat, jako vždycky po pásku.

"Cože?" zrohověla se dohlázelka s úsměvem, v němž předem poznal svolení. "Odpočinek je stejně důležitý jako práce, Floriáne."

"Už jsem odpočíval," namítl Florián. "Prosím."

Dala mu tedy žeton do práce i odpočinkový žeton, na později, jak řekla, pokud ho hned ukáže svému pracovnímu dohledu. A natáhla ruce. Obejmout dohlázelku, tu nejhodnější, a pak odejít, neutíkat, pomalu jít až ke dveřím, pak venku po chodníku z kopce a pak teprve může utíkat jako o život.

Což bylo hodně rychle, protože nebyl jen chytrý jako Alfa, ale taky pekelně rychlý.

Zkratkou mezi baráky 4 a 5, křížem přes ulici, další zkratkou na cestu do zemědělské budovy. Až tady zpomalil, protože ho začalo píchat v boku, a jen doufal, že až ho při příští reorganizaci budou stěhovat, dají mu kavalec někde blíž k zemědělství. Z baráku 104 to bylo hrozně daleko.

Zaměstnaní Starší měli kavalce co nejbližší práci. Tak mu to alespoň řekl jeden Starší třídy Kappa.

Florián u dveří AG-100 zatajil dech. Už tu jednou byl. Zvenčí viděl stání pro dobytek. Líbila se mu vůně. Tak prostě voní AG a nic se mu nevyrovná.

Zpředu stála administrativní budova, bílá a uzavřená. Napřed musí sem. Znal to z pásky. Vzal za kliku a vešel do rušné kanceláře. Zamířil k přepážce.

Poslední dobou se už mohl opřít o stůl. Vyrostl. Nebyl ale tak velký jako jiní v šesti letech. Ale ne nejmenší. Počkal, až k němu dojde Dělnice a zeptá se ho, co si přeje.

"Jsem Florián AF-9979," řekl a podal jí červený žeton. "Přidělili mě sem."

Zdvořile kývla a vzala od něj žeton. Olízl si suché rty a snažil se nepřešlapovat z nohy na nohu.

"To je pravda," pravila. "Umíš se orientovat podle barev?"

"Ano," pravil s jistotou.

A na nic se neptal, protože je to Dělnice a má Práci a zřejmě by to na něj řekla. Ptát se může jen v případě, že se nedomá všeho, co potřebuje. Tak nedonutí lidi dělat chyby. To by byla jeho chyba.

Seděla u klávesnice a psala, za chvíli ze stroje vylezla cedulka a Dělnice ji opatřila sponkou. Florián věděl, že to je jeho klíčová karta, protože ji Dělnice vystavila, když se věnovala jeho Záležitosti.

Podala mu ji a nahnula se k němu přes přepážku, aby mu ukázala různé náležitosti. Florián stál na špičkách.

"Tady je tvoje jméno a tady tvoje barvy. Tohle je klíčová karta. Přicvakni si ji na kapsu. Když se převlékneš, přendej kartu na nové šaty. Je to důležité. Pokud ji ztratíš, okamžitě sem přijď."

"Ano." Všechno už znal z pásky.

"Je to všechno jasné?"

"Ano. Děkuji."

"A já děkuji tobě, Floriáne."

Úklonka. A pak spořádaně odejít na chodník, po něm až na roh, kde jsou barevné šipky, ale Florián už stejně uměl číst. Jít. Neběhat. Má Práci a ta je důležitá. Má modrou barvu, v ní bílou a v ní zelenou, takže půjde po modrých šípkách až do modré zóny, pak po bílých a nakonec po zelených. Barevné dlaždice ho vedly. Čím dál napínavější. Už cítil stáje.

Konečně uviděl zelenou a po ní došel k zelené budově s nápisem AG 899. Správně.

Z jedné strany vypadala jako stodola. Zeptal se jednoho aze na dohled a az ukázal na velkého holohlavého muže, zabraného ve vratech do hovorů. Florián počkal, až dohlázel domluví, a pak k němu přišel.

"Florián," poznamenal dohled, když si přečetl kartičku. "No vida." Prohlédl si ho od hlavy k patě. Zavolal aze jménem Andy, ať mu ukáže práci.

Florián ale svou práci znal z pásku. Měl krmit slepice, starat se, aby měly čistou vodu, hlídat teplotu v líhni a ve výběhu pro selata. Věděl, jak je to důležité. "Jsi hrozně malý," řekl mu Andy, "ale vypadá to, že se vyznáš."

"Ano," přitakal Florián. Byl si tím jistý. Andy si tedy nechal ukázat, jak sype slepicím, jak zapisuje dávky do pracovního výkazu a jak se pečlivě snaží slepice nepolekat, protože by se do sebe pustily. Floriánovi se líbilo, jak se tisknou k sobě a běhají všechny jedním směrem, jak selata kvičí a jak by ho dokázala srazit na zem a podupat, kdyby si nedal pozor a nenosil s sebou proutek.

Snažil se a Andy s ním byl spokojený. Florián nikdy nebyl tak šťastný.

Nosil vědra a doplňoval vodu a Andy řekl, že si může pochovat podsvinče, dokud tu je s ním. Kroutilo se a kvičelo a kopalo ho špičatými paznehty a nakonec se mu podařilo uprchnout. Andy se také smál a říkal, že se to dělá jinak a že ho to naučí.

Stejně to byl hezký pocit. Selátko bylo teplé a živé, jenže Florián věděl, že prasata jsou k jídlu a k děláni dalších prasat a že na ně nesmí myslet jako na lidi.

Oprášil se a šel si na chvíli odpočinout ven.

Na konci stodoly uviděl v odděleném stání zvíře, o jakém nikdy ani neslyšel, tak krásné, že stál jako opářený, s otevřenými ústy a bez mrknutí. Zvíře bylo červené jako kráva, ale lesklé, silné, nohaté a elegantní v pohybu. Nechodilo, ale kráčelo. Našlapovalo, jako by si hrálo.

"Co to je?" zeptal se, když za sebou uslyšel Andyho. "Co je to za druh?"

"AGRO-894X," odpověděl Andy. "Kůň. První na světě."

Ari se ve školičce líbilo. Každé odpoledne si hráli venku na pískovišti. Ráda seděla bosá v písku a dělala grejdrem silnice, Tommy a Amy a Sam nebo René po nich pak jezdili s nákladáky. Někdy si hráli na bouři a všichni panáčci se museli schovat do vozidel. Někdy přišel krokopysk a rozoral silnice a děti je musely znovu postavit. Aspoň tak to říkal Sam. Jeho maminka pracovala na dopravních stavbách a vyprávěla mu o krokopyscích. Ari se zeptala maminky, jestli je to pravda, a ona řekla, že ano. Maminka viděla krokopysky velké jako pohovka. Na západě žijí veliké kusy. Velké jako nákladák. Děti měly na pískovišti jenom prostřední, ale stejně byl moc ošklivý. Ari ho ráda dělala. Trhala silnice a bořila zdi, stačilo hračku protlačit pískem.

Vzala krokopyska a rozjela se pískovištěm. "Pozor," zavolala na Sama a Amy. "Řítí se přímo na nás!" Už ji unavovalo, jak dlouho Amy staví Dům. Měla velkou hromadu písku a dělala okna a dveře a pořád něco přidělávala. Nebyla to žádná zábava, protože jí Sam na dům postavil věž a Amy ji shodila a řekla mu, ať radši postaví příjezdovou cestu, protože její Dům žádné věže nemá. Amy lžičkou vybírala okna a pak do nich dávala kousky umělé hmoty, takže by stejně nebylo vidět dovnitř. Do přední stěny zasadila vrata a nad nimi udělala klenutý oblouk. A Ari a Sam museli jenom sedět a čekat, až si Amy dostaví dům. Ari si pomyslela, že klenutý vjezd je právě to správné místo pro krokopyska. "Pozor!"

"Ne!" zaječela Amy.

Ari projela hlavním vchodem. Bum. Celá stěna spadla.

Písek se jí sesypal na ruku, ale Ari pokračovala, protože takového krokopyska jen tak něco nezastaví. Ani když ji Amy chytí za ruku a zkusí ji odtáhnout, Sam jí pomohl zbořit zbytek domu.

Amy zakřičela a strčila do ní. Ari šťouchla do Amy. Přišla Phaedra o prohlásila, že za trest půjdou všichni dovnitř. Moc brzy.

A byla to chyba té ošklivé Amy Carnathové.

Amy druhý den nepřišla. Tak to dopadalo se všemi, s nimiž se Ari poprala. Stačilo do nich šťouchnout a pak se ukazovali jen na dětských dýcháncích. Zmizel už Tommy a Angel a Gerry a Kate, už si s ní nemohli hrát. A tak, když se ztratila Amy, šla Ari za Phaedrou a řekla jí, že chce Amy zpátky.

"Když se s ní nebudeš prát," řekla Phaedra. "Poprosíme paní."

Tak se Amy vrátila. Ale byla divná. I Sam byl divný. Kdykoli jim něco provedla, nechali ji.

A to nebyla žádná legrace. Tak je provokovala. Kradla Samovi nákladáky a obracela je na střechu. A Sam ji nechal. Jen tam seděl a smutně se kabonil. Rozbourala Amy dům, než ho dostavěla. A Amy si to nechala líbit, akorát našpulila rty. Ari taky.

Sam otočil auta zpátky na kola a řekl, že měla havárii. To už bylo lepší. Ari mu pomohla napravit silniční neštěstí. Amy se ale dál šklebila, a tak do ní Ari vrazila sklápěčkou. "Nech toho," sykla Amy. "Nech mě!"

Tak ji Ari vzala autem po hlavě. Amy se postavila a Ari se postavila a Amy do ní strčila.

Tak ji Ari strčila víc a přidala kopanec. Amy ji praštila. Ari ji praštila. A když ji Phaedra chytila, ještě se mlátily. Amy brečela a Ari ji ještě stihla kopnout, než ji Phaedra zvedla dost vysoko.

Sam tam jen stál.

"Amy byla jako malá," žalovala večer Ari mamince, když se jí ptala, proč bila kamarádku.

"Amy se nevrátí," řekla maminka. "Ne, dokud jí budeš ubližovat."

Ari tedy slíbila, že bude hodná. Ale nemyslela to vážně.

Amy se za pár dní vrátila. Byla nafrněná a držela se stranou a nebyla s ní žádná legrace. Nechtěla mluvit ani se Samem, i když na ni byl hodný.

Tak za ní zašla Ari a párkrát ji pořádně kopl. Sam jí v tom zkusil zabránit. Phaedra ji vzala za ruku a řekla, že je ošklivá a

že si musí hrát sama.

Tak si hrála sama. Vzala grejdr a dělala smutné, zlostné silnice. Nakonec přišel Sam a jezdil po nich s nákladáky, ale Ari byla stejně mrzutá. Amy natahovala moldánky v protějším rohu. Tak tomu říkala maminka. Amy si už ani nechtěla hrát. Ari se těžko polykalo, měla něco v krku, ale brečí jen malé holky jako Amy, jenže Ari se z ní chtělo taky brečet. I Sam byl smutný.

Pak už Amy moc často nevidali. Když přišla, seděla sama a Ari jí jednou dala pořádný štulec do zad.

Phaedra vzala Amy za ruku a vzala ji dovnitř.

Ari se vrátila k Samovi a sedla si vedle něj. Valéry už skoro nechodil. A Pete. Tyhle dva měla nejradši. Jenže jí zbyl jenom Sam, a to byl jenom Sam, široký obličej bez výrazu. Sam byl prima, ale skoro nemluvil, jenom o krokopyscích, a když spravoval nákladák. Ari ho měla docela ráda. Ale přišla o všechno ostatní. Když se jí něco začalo líbit, zmizelo to. Nescházela jí Amy, ale Valéry. Paní Schwartzová dostala práci jinde a Valéry musel s ní. Poprosila ho, ať za ní chodí na návštěvy. Řekl, že přijde. Maminka prohlásila, že je to moc daleko. Tak Ari pochopila, že Valéry je definitivně pryč a že se už nevrátí. Byla na něj strašně naštvaná. Ale nebyla to jeho chyba. Dal jí svou kosmickou loď s červenými světly. Tak moc mu to bylo líto. Maminka řekla, že ji musí vrátit, a tak ji vrátila, ještě než odešly od Schwartzových.

Nevěděla, co je na kosmické lodi špatného, ale Valéry plakal a ona taky. Paní Schwartzová se na ni zlobila. Poznala to, i když se usmívala a říkala, jak se jí bude stýskat.

Maminka ji odvedla domů a Ari usnula pláčem. I když se maminka kvůli něčemu zlobila a říkala jí, ať přestane řvát. Na chvíli přestala. Ale pak několik dní natahovala moldánky. A maminka vždycky řekla přestaň, tak přestala, protože maminka byla naštvaná a čím dál nervóznější a v bytě to bylo takové husté, jiné slovo Ari nenašla. Všechno bylo ošklivé. Tak Ari poznala, že se na ni maminka zlobí.

Někdy měla strach a nevěděla z čeho.

Byla nešťastná kvůli Amy a snažila se být hodná na Sama a na Tommyho, když přišel, ale říkala si, že když se vrátí Amy, zase ji ztluče.

Sama a Tommyho by taky ztloukla, ale pak by jí nikdo nezbyl. Phaedra říkala, že musí být hodná, že jim docházejí děti.

"Tady je Chodba," řekl instruktor.

"Ano, pane," odvětila Catlin. Byla zároveň nervózní a nedočkavá. O Chodbě slyšela od Starších. Slyšela, co tady člověku dělají, že zhasínají světla a někdy je na podlaze voda. Pravdu ale mluvil vždy jen instruktor. Řekl jí, že se musí dostat na konec Chodby a že to musí stihnout rychle."

"Jsi připravena?"

"Ano, pane."

Otevřel dveře. Za nimi byla malá místnost s druhými dveřmi na konci. První dveře jí bouchly za zády a světla zhasla. Druhé dveře se otevřely, za nimi byla zima a ozvěna. Pohnula se a ani nevěděla, jestli už je v Chodbě. "Stůj!" zavolal hlas ze tmy. U stěny bliklo červené světlo. Byl to výstřel. To Catlin poznala. Její tělo vědělo, co dělat. Chtěla se vrhnout k zemi a odkulit, ale podlaha se jí propadla pod nohama a Catlin se skutálela až do ledové vody.

Rychle vyskočila, voda jí byla po kolena. Nikdy nevěř bezpečné situaci. Někdo vystřelil. Schovej se. Ale instruktor řekl: Musíš proběhnout rychle. Tak se rozběhla, co to šlo, až narazila do stěny a pokračovala podle ní nahoru na sucho. Podlaha jí duněla pod bagančaty. Bylo tu moc hluku a tma a Catlin byla díky světlým vlasům a pleti dobře vidět. Nevěděla, jestli se má plížit nebo běžet, ale rychle je rychle.

Běžela lehce a rychle, prsty na jedné straně sledovala stěnu a druhou měla nataženou před sebe.

Tunel se stočil. Vyběhla kamsi výš, pak zase seběhla, pod nohama ucítila beton, ale pořád byla tma.

Něco... problesklo jí hlavou, než se dostala do pasti. Zaútočila loktem a poznala, že je to Nepřítel, ale vytrhla se mu a dál utíkala, co jí nohy stačily.

V zatáčce narazila do zdi, prásk! a málem omdlela, ale oklepala se a běžela dál, dál...

Vpředu se otevřely oslepující zářivé dveře. Něco ji přimělo prolétnout jimi kotoulem, skončila v malé předsínce, v ústech cítila krev, měla natržený ret.

Dveře se za ní zavřely a jiné se otevřely, ale muž v nich nebyl instruktor... Měl hnědé barvy Nepřítele a pistoli. Zkusila ho kopnout, ale dostal ji, slyšela zabzučení. Dveře se zavřely, otevřely a Catlin vstala, naštvaná a zahanbená.

Tentokrát ale vešel její instruktor. "Nepřítel nikdy nehraje fěr," řekl. "Probereme, cos udělala dobře a co špatně."

Catlin si otřela nos. Bolel. Pořád byla vztekla hanbou. Dostala se na konec. Litovala, že nedostala Nepřítele na konci. Ale byl Starší. To také nebylo fěr. A z nosu jí nechtěla přestat kapat krev.

Instruktor jí dal za krk mokrý hadřík. Řekl, že ji prohlédne lékař. Mezitím zapnul Písaře a nechal ji vyprávět, co dělala, a utěšil ji, že většina šestiletých zůstala v tunelu.

"Jsi moc dobrá," dodal.

Hned se cítila daleko lépe. Na Nepřítele na konci ale nezapomněla. Člověka dostanou, i když lekce už skončila. To je Pravidlo. Nesnášela, když ji dostali. Nesnášela to. Věděla, že když člověk vyrostne a dostanou ho, je mrtvý. Věděla, co to je být mrtvý. Šestileté vzali na jatka a ukázali jim, jak se zabíjí prase. Bylo to rychlé a prase přestalo být prasetem. Vytáhli ho za zadní nohy a rozřezali ho a šestiletí viděli, co to je být mrtvý - prase se prostě zastavilo a zbylo z něj jenom maso. Už žádné přístě, takže musíte Nepřítele sejmout jako první, aby byl rychle mrtvý.

Catlin byla dobrá. Ale Nepřítel nehrál fěr. To bylo hrozné zjištění. Roztřásla se. Zkusila přestat, ale instruktor si toho přesto všiml a zopakoval, že by ji měl prohlédnout lékař.

"Ano, pane." V nose jí ještě bublala krev a kapesník byl celý červený. Krvácení neustávalo, kolena se jí podlamovala,

ale jít mohla.

Lékař řekl, že nos není zlomený. Má sice uvolněný zub, ale to nic není, to se spraví samo.

Instruktor jí pak sdělil, že začne střílet na cíl. Řekl, že v tom bude dobrá, protože tak je sestavený její genotyp. Čekalo se, že si v Chodbě povede dobře. Jako všichni jejího typu. Instruktor také řekl, že i genotyp se může vylepšit. Že to je její skutečný nepřítel. Výzva každého aze. I když nikdy neviděla jiného AC-7892.

Dostala dobrou známku. Nesměla o svém dni nikomu vyprávět. Nikdy. Nesměla mluvit o tunelu. Instruktor jí to řekl.

Takže to je Pravidlo.

Trápil ji jen poslední Nepřítel. Instruktor jí řekl, že by jí byla pomohla pistole nebo delší nohy, ale jinak nemohla skoro nic dělat. Vůbec nebyl špatný nápad předposlední dveře proskočit kotoulem, i když pak zůstala na zemi. "Mohla jsem ho oběhnout," namítla. "Pak by tě střelil do zad," opáčil instruktor. Dlouho o tom přemýšlela.

"Vypni vid," řekl Justin a Posluha poslechl. Justin seděl v županu na kanapi. Do pokoje vešel Grant, také v županu, a cestou si utíral vlasy.

"Co bylo ve zprávách?" zeptal se a Grant mu odpověděl s divným pocitem v žaludku:

"V Novgorodu je pozdvižení kvůli nějaké hvězdě jménem Gehenna."

"Kde to je?" Hvězdu toho jména nikdo neznal. Přinejmenším do dnešního večera. Grantovi rychle došla vážnost situace.

"Směrem k Alianci. Za Vikingem." Reportáž nemluvila příliš konkrétně. "Vypadá to, že tam obíhá planeta. Osídlená lidmi. Zdá se, že ji Unie tajně kolonizovala. Před šedesáti lety."

"Proboha," vydechl Grant.

"Na stanici dorazil vyslanec Aliance s protestní notou. Rada se sešla na mimořádné zasedání. Vypadá to, že jsme porušili Dohodu. Zhruba tak ve dvaceti bodech."

"Jak velká je ta kolonie?" šel Grant přímo k věci.

"Nevědí. Neřekli to."

"A nikdo o ní nevěděl. Někaká vojenská základna?"

"Možná. Nejspíš byla. Ale už není. Ztratili civilizaci."

Grant sykl mezi zuby. "Obyvatelná planeta."

"To rozhodně. Nemluvíme o kusu šutru. Ve zprávách naznačovali existenci nějaké tajné látky z války."

Grant mlčel, lokty opřené o kolena.

Válka se týkala předchozí generace. Nikdo ji nechtěl opakovat, ale hrozba zůstávala. Alianční obchodníci se stavili vždy jen na skok. Stanice Sol zkoumala druhou stranu vesmíru a spálila si prsty. Narazila na mimozemšťany s vyspělou kulturou a izolacionistickými manýrami. Sluneční soustava teď zoufale lavírovala mezi Aliancí a Uníí, snažila se nebýt závislá na aliančních lodích a vládě a přitom neporušovat spojenectví nebo stavět do protikladu zájmy Unie a Aliance. Rovnováha byla křehká. Zlepšovala se jen postupně.

Celá generace dospěla k přesvědčení, že problémy jistojistě zmizí.

Staré rakety, vypuštěné z křižníků před sto lety, ale na obchodních trasách stále představovaly nebezpečí. Minulost si někdy nevybírávě prorazila cestu do čerstvých zpráv.

Staré resentimenty se pak vynořily jako duchové a strašily současníky.

"Nevypadá to na dva tři trosečníky," doplnil Justin. "Mluvili o 'ilegální kolonii' a přiznávají, že je naše."

"Pořád funguje? Je organizovaná?"

"To není jasné."

Další odmlka. Grant se narovnal a vzpomněl si, že si musí vysušit vlasy. "To je průšvih. Neřekli, jestli je odvezli, nebo je odvezou? Co s nimi budou dělat?"

"Ještě nevědí."

"Aspoň je nám jasné, kde stráví Giraud minimálně příští týden."

Ari to v kancelářích nebavilo. Dívala se, jak ze dveří vycházejí lidé. Seděla u stolu na konci kanceláře a vystříhovala prostrání ze složeného papíru. Pak vytáhla čistý arch a nakreslila rybu s dlouhým ocasem.

Nakonec vstala, a když se Kýle nedíval a maminka dlouho nešla, vyklouzla na chodbu.

Maminka má moc práce a jistě si ani nevšimne, když se Ari trochu projde. Na chodbě byly jen kanceláře. Žádné obchody, žádné hračky, nic zajímavého. Sedět a vybarvovat omalovánky možná nebylo tak zlé. Ale víc se jí líbila mamčiná osobní kancelář, protože měla okno.

Na chodbě nebylo nic než samé dveře. Po podlaze vedly kovové pruhy a Ari po jednom z nich vyrazila. Cestou se dívala do otevřených dveří, zavřených bylo jen málo.

Tak našla Justina.

Seděl u stolu a hrozně vážně t'ukal do klávesnice.

Zastavila se na prahu a jen tak stála a dívala se, dokud si jí nevšimne.

Vždycky jí připadal jiný než ostatní lidé. Pamatovala si ho z večírku, byl tam s Grantem. Vidala ho jen vzácně, a když se maminky zeptala, za co se lidé na Justina zlobí, maminka řekla, ať si nevymýšlí.

Ari věděla, že je to pravda. Cítila nebezpečí. A strach. Věděla, že ho nemá otravovat. Ale tady po chodbě chodí

spousta lidí a nic se nemůže stát. A chtěla se na něj jen podívat, ne jít dál.

Přešlápla na druhou nohu a Justin si jí všiml.

"Ahoj," pozdravila ho.

Zase ucítila strach. Jeho strach. Najednou se sama začala bát, co jí řekne maminka.

"Ahoj," odpověděl s nervózním úsměvem.

V její přítomnosti se vždycky choval stejně. Nervozita ho provázela všude, a když Ari přišla blíž, bylo to ještě horší.

Všichni přítomní měli strach. Ari takovou hádanku nedokázala rozlousknout, a podle toho, jak maminka odváděla řeč jinam, bylo jasné, že nechce, aby ji Ari vůbec luštila. A Ollie úplně stejně. Justin chodil na večírky, ale jakmile k němu Ari zamířila, maminka ji odtáhla. Tak si Ari pomyslela, že Justin má nějaký průšvih a možná není normální a nikdo neví, co provede. Azům se to občas přihodilo. Někdy i občanům. Maminka to říkala. A je těžší napravit občana, i když je lehčí vynervovat aze. Proto je nesmí ponoukat. Jenže Ollie snesl všechno.

Na Justinovi toho byla spousta azovského, ale Ari věděla, že je OBC. Že je prostě Justin. A že je hádanka, ke které se děti nepouštějí.

"Maminka je v kanceláři s panem Petersonem," prohodila konverzačním tónem, aby věděl, že se tu jen tak necourá. Tak tohle je Justinova kancelář. Strašně maličká. Všude se válely papíry. Moc se vyklonila a musela se chytit dveří.

Nehlopni, řekla by maminka. Vstaň. Stůj rovně. Neometej se tu. Ale Justin toho nikdy moc nenamluvil. Mluvení nechal na ní. "Kde je Grant?"

"Grant šel do knihovny," odpověděl.

"Už je mi šest."

"Já vím."

"Jak to víš?"

Justin byl jako na jehlách. "Nebude tě maminka hledat?"

"Maminka má schůzi. Už mě to tam nebaví." Rozhodl se ji ignorovat a vrátit se k práci. Nenechala se tak snadno odbýt.

"Ollie pořád pracuje."

"Já taky. Mám moc práce, Ari. Běž už."

"Co děláš?"

"Pracuju."

Bylo jí jasné, že ji vyhazuje. Ale Justina poslouchat nemusí. Tak se opřela a zkusila to jinak. "Chodím se učit na pásek. Umím číst. Tohle je pod..." Otočila krkem, protože slovo na monitoru bylo dlouhé. "Podprahová matrice." Vypnul obraz, otočil se k ní a zamračil se. Pomyslela si, že zašla moc daleko a že by se mu neměla rozvalovat po stole. Ale Ari nikdy neustoupila. Ohrnula na něj ret.

"Běž k mamince, Ari. Bude se po tobě shánět."

"Nechci. Co je podprahová matrice?"

"Soubor různých věcí. Zvláštní uspořádání souboru." Odstrčil židli a vstal, Ari se tedy také postavila a vrátila se ke dveřím. "Mám schůzku. Jdi za maminkou."

"Nechci." Byl hrozně veliký. Jako Ollie. Ale ne bezpečný jako Ollie. Doslova ji strkal z kanceláře. Ari se nedala.

"Ven," vyhodil ji ze dveří a ukázal na chodbu.

Vyšel za ní a zamkl dveře. Čekala na něj. Měla jasno. Když vykročil, šla s ním.

"Zpátky," křikl na ni a ukázal prstem k zasedačce. Jedovatě se usmála. "Nemusím tě poslouchat."

Už ho rozzlobila. Podíval se na ni a tiše pravil: "Ari, to od tebe není moc hezké."

"Nemusím být hodná."

"Ale já bych tě měl radši."

To zabořelo. Dívala se mu do obličeje, jestli jí chtěl ublížit, ale nevypadal na to. Spíš se tvářil, že ona ublížila jemu.

Nedokázala ho přechytit. Každého jiného, ale Justina ne. Nemohla od něj odtrhnout pohled. "Můžu jít s tebou?" zeptala se.

"Mamince by se to nelíbilo." Tvářil se laskavě. "Běž už."

"Já nechci. Pořád mluví a mluví. Už mě z nich brní uši."

"Ale já mám schůzku, Ari. Je mi líto."

"Žádnou nemáš," odsekla Ari s jistotou, protože dokud ho nezačala otravovat, nikam se nechystal.

"Stejně musím jít. Ty se vrať."

Neposlechla. Ale Justin vyrazil rozhodně, jako by měl opravdu někam namířeno.

Chtěla se vrátit. Chtěla, aby na ni byl hodný. Nudila se a byla nešťastná, a když ho viděla, vzpomněla si na všechny ty lesklé lidi a jak byli šťastní, ale nemohla si vzpomenout, kdy to bylo.

Věděla jen, že tehdy se od ní Ollie nehnul a maminka byla krásná a hrála si s Valéry a dostala hvězdu, co jí teď visí v pokojíčku.

Pomaličku se šourala zpátky do kanceláře pana Petersona. Kýle si ani nevšiml, že zmizela. Posadila se a nakreslila hvězdu. A myslela na Valéryho. A na pána s červenými vlasy, na Granta. Na Justinova Granta.

Přála si, aby na ni Ollie s maminkou měli víc času.

Přála si, aby maminka už přestala schůzovat. Aby šly na oběd. Třeba půjde Ollie.

Maminka ale nevycházela, tak Ari celou hvězdu počmárala, ať je škaredá.

Jako všechno.

Dokumenty prokazují, psalo se v hlášení na Corainově stole, že operace zahrnovala tajnou vojenskou akci a vysazení čtyřiceti tisíc zaměstnanců Unie, z větší části azů. Mise začala roku 2355 jako akce Bezpečnosti.

Kolonii se nedostalo další podpory. V operaci se nepokračovalo. Podle nejspolehlivějších aliančních zdrojů jsou dnes na planetě tisíce trosečníků s primitivním životním stylem. Bezpochyby jde o potomky azů a občanů. Předpokládáme, že neměli omlazovací prostředky, a tak musí po šedesáti letech jít o druhou až třetí generaci. Našly se trosky bublinových staveb a sluneční elektrárny. Svět je překvapivě příhodný k osídlení, trosečníci zůstávají zdraví, živí se zemědělstvím a lovem. Alianční hlášení vyjadřují pochybnosti, zda bude možné kolonisty evakuovat. Rozsah ekologického poškození zůstává neznámý, ale kolonie zjevně pronikla hluboko do ekosystému a někteří obyvatelé se usídlili v nepřístupných oblastech. Aliance odhaduje, že obyvatelé svůj svět dobrovolně neopustí a Aliance tedy nemá v úmyslu je odvážet. Úřad Obrany předpokládá, že Aliance bude chtít trosečníky vyslýchat. Obrana se ovšem postaví proti všem pokusům přesídlit potomky občanů Unie na jiný svět.

Azové přiletěli hlavně na obranné smlouvy Reseune. Viz příloha.

Občané byli z větší části armádní zaměstnanci. Nye přijde s oficiální omluvou a ve věci kolonistů nabídne Alianci spolupráci. Koalice expanzionistů ho jednohlasně podpoří. Corain prolétl hlášení a přílohy. Spoustu stran. Na světě, který kolonisté nazvali Gehenna, žil druh na hranici rozumu. Spousta položek byla označená 'Úřad obrany' nebo 'Informace není k dispozici'.

Aliance ani Unie nemůžou trosečníky přestěhovat ani náhodou, zaprvé, protože jsou zalezlí v buši, a zadruhé, protože (podle velvyslance Aliance) jsou to negramotní divoši a Aliance je bude bránit zuby nehty.

Aliance se mohla vzteknout, protože před ní stanul velký a drahý problém: planeta, podobná Zemi, v alianční sféře vlivu, postižená ekologickou katastrofou a obsazená pravděpodobně nepřátelskými domorodci.

Stejně rozzlobený byl i Corain, zčásti z mravních a zčásti z politických důvodů. Obrana šlápla vedle. Obrana to za války zametla pod koberec a teď je jedna ruka s Reseune a dostává bílko šeky.

Pokud to bude v Corainových silách, na expanzionistické šílenství konečně dopadne světlo.

Gorodin nebyl k zastižení. Podle názoru Girauda Nye to neznamenal hned katastrofu. Tajemník Obrany Lu ho v Radě za posledních třicet let zastoupil tolikrát, že měl daleko větší slovo i vážnost než jakýkoli zástupce před ním, stejně jako první podtajemník posílil svou pozici spojením štábu s Gorodinovou kanceláří na planetě. V čele Obrany stál už od války triumvirát.

Giraud byl raději, že v hlavním městě našel místo Gorodina Lua. Lu už dlouho nebyl na omlazení a jeho tvář připomínala mapu přemoudřelých tajemství. Luovy oči nedokázal přecíst ani reseunský veterán. Tajemník právě před novináři hrál svou oblíbenou scénku nemám oprávnění vám poskytnout tuto informaci a k tomu bych se neměl vyjadřovat, šéfredaktoři se dovolávali práva na informace a Corain požadoval úplné odtajnění.

Přinejmenším mezi politickými spojenci to jinak nepůjde. Giraud toho už slyšel dost, aby mu bylo špatně celou cestu z Reseune až sem, do izolované kanceláře, kde mu z akustických rušiček trne v zubech.

"Je to všechno pravda," řekl Lu, ale neodkazoval k tlustému svazku na stole. "Mise začala roku 2355, dosáhla dotyčné hvězdy a vysadila kolonisty i materiál. Neměli v úmyslu se vrátit. V té době jsme o Gehenně věděli. Věděli jsme, že o ní ví i Aliance a že je jak v jejím dosahu, tak v dosahu Země. Náhodou se jednalo o strategický bod." Lu si odkašlal.

"Věděli jsme, že ji nemůžeme udržet, ubránit ani zásobovat. Zamýšleli jsme prostě zlikvidovat její možnou ziskovost." Zlikvidovat možnou ziskovost. Aliance poslala k nejvýznamnějšímu objevu ve vesmíru dlouho připravovanou a pečlivě plánovanou průzkumnou misi, ale k vlastní hrůze rajsskou planetu našla osídlenou cizími lidmi. Trosky staveb a azovské rysy obyvatel naznačovaly stejně jasně jako vylučovací metoda...

Unie sabotovala živou planetu.

"Čtyřicet tisíc lidí," zašeptal Giraud a ucítil kámen v žaludku. "Vyhozených na neznámou planetu. Jen tak."

Lu zamrkal. Jinak mohl být z kamene. "Patřili k vojsku a byli na odpis. Nebylo to za mě éry. V té době se také tolik nehledělo na ekologii. Z tehdejšího pohledu jsme byli v komplikovaném strategickém postavení a museli jsme počítat s úderem na Cyteen. Mise měla dva možné výsledky.

Zaprvé: kdyby přišla katastrofa a Země zaútočila přímo na Cyteen, kolonie by udržela při životě ideály Unie. Proto bylo důležité utajení."

"Mise začala v pětapadesátém," připomněl Giraud. "Rok po válce."

Lu založil ruce na prsou. "Naplánovaná ale byla už za války, v nejistotě. A začala v době, kdy jsme se sotva vzpomínali a museli jsme podepsat tu strašnou dohodu. Nemohli jsme si dovolit nechat Zemi nebo Alianci svět potenciálně produktivnější než Cyteen. To byl druhý důvod: i kdyby kolonie vymřela, stejně předá ekosystému své mikroorganismy. A ani ne za sto let postaví před Alianci nebo kohokoli jiného těžký problém, s nímž se naše věda dovede vypořádat, ale jejich ne. Dokonce lze říci, že... jistě místní mikroorganismy byly upraveny... upraveny v zájmu našeho genetického příspěvku. Ve vaší laboratoři. Jak jistě dosvědčí váš archiv. Nemluvě o azích a o speciálních páscích."

"Archiv to dosvědčil, to si pište." Giraudovi se těžko dýchalo. "Proboha, ale netušili jsme, že to armáda uskutečnila! Víte, jaký teď máme problém? Už máme nové století! Nejsme ve válce. Vaše pitomá časovaná bomba vybuchla ve věku, kdy máme na druhé straně Slunce našťavané mimozemšťany, ekologické dohody, vlastní pozici jsme vybudovali na ekologické zodpovědnosti, na genetických bankách, na archách, na..."

"V době založení kolonie Gehenna vedla Reseune samozřejmě hlavní architektka genetických bank, ekologických dohod i orbitálních arch. Všechny smlouvy s Obranou podepsala Radní Emoryová."

"...a abolitionisté, proboha, o takovém argumentu se jim ani nesnilo. Byl to teoretický úkol. Na těch páskách pracoval otec Jordána Warricka."

"Věříme, že Reseune zajistilo, aby se zaměstnanci nedozvěděli, na čem pracují."

"To je vám teď na pytel! Všechno je ve zprávách, generále. A zprávy se časem dostanou i do Planysu. Chcete sázet na to, že Jordánovi Warrickovi nedojde, na čem jeho otec pracoval, a která jména má předat vyšetřovatelům?"

"Zkazít pověst vlastního otce?"

"Ochránit ji, sakra, na úkor Reseune. To vy jste vyhodili čtyřicet tisíc azů kvůli sabotáži planety, vy jste spojili vývoj s Úřadem vědy. A prozradilo se to v nejhorší myslitelnou dobu."

"Vskutku? Dovedu si představit i horší příležitost. Žijeme v klidné době a lidstvo - zvláště pak Aliance - má jiné starosti. Gehenna vlastně posloužila zamýšlenému účelu: na planetě opravdu vznikla ekologická katastrofa a Aliance ji opravdu nehodlá osídlit. Směřování Aliance nabere nečekaný směr. Pokud absorbují místní populaci, vstřebají etnický výjimečnou komunitu věrnou Unii, pokud věříte svým páskům. V každém případě jsme Zemi nebo Alianci zabránili v získání velice cenného zdroje a základny na cestě k dalším hvězdám. Alianci teď nezbývá než vystopovat divochy poschovávané v džungli a násilně je přemístit, nebo s nimi bude muset počítat při stavbě vlastní základny. Pokud vůbec budou chtít Gehennu osídlit. Podle zpravodajců se jim do toho nechce. Chápu potíže, jež by zákonitě vznikly po dohodě s primitivními kolonisty. Proti kolonizaci planet se vždy stavěla silná opozice. Vesměšné, jichž je v Alianci samozřejmě většina, nechtějí předat ani část moci obyvatelům planet, a čtyřicet tisíc primitivních voličů by Rada kapitánů asi nezvládla... nemluvě samozřejmě o jejich úřadu vědy, který chce planetu napřed do mrtě prozkoumat, než nechá už tak zadlužené stavební společnosti nainstalovat na oběžné dráze stanici. Velvyslanec Aliance žádá pro vědce informace a pro politiky omluvu, což nás zas tolik nestojí. Vztahy na chvíli ochladnou, ale nakonec budeme spolupracovat. Ujišťuji vás, že z toho vosího hnízda za Sluncem mají daleko větší hrůzu než my. Jsou koneckonců blíž. Když to tak vezmete, Gehenna se objevila v nejlepším okamžiku. Sledovali jsme je, nepřekvapili nás; proto je Radní Gorodin právě teď mimo město. Věděli jsme, že to přijde."

"A nám jste nic neřekli!"

Lu odpověděl chvilíčkou ledového mlčení a pak řekl: "Vám jako Vědě nebo vám jako Reseune?"

"Nám jako Reseune, hergot! Reseune je na tom zainteresované."

"Bylo," namítl Lu. "Dítě není dospělý. Emoryovou už nikdo stíhat nemůže, pokud nevěříte ve vyšší spravedlnost. Warrick je v karanténě, jako svědek naprosto nedůvěryhodný. Pokud na projektu pracoval jeho otec, utrpí nanejvýš rodinné jméno. Co na tom zajímá Reseune?"

Giraud zavřel ústa. Potil se. Bogdanovič zemřel před čtyřmi lety a Radním za stát byl Harad z Fargone, věrný komplic Gorodina z Úřadu obrany, deFrancové z Obchodu a Laa z Informací. K čertu s nimi. Expanzionistická koalice držela pevně pohromadě, abolitionisté se stáhli a centristé přišli o Gorodina, ale Nasir Harad, mrcha jedna, ho zatáhl v rámci expanzionistů do své frakce.

Reseune nemělo někdejší vliv. Giraud musel žít s hořkou pravdou. Bolelo ho z ní břicho a v noci ho budila. Ari byla zřejmě nenahraditelná.

"Rád bych vás upozornil," řekl Giraud, "že v archivech máme i velice choulostivé materiály. Nechceme je vydat. Také nechceme pustit Warricka z Planysu. Vy snad nechápete, v jak výbušné situaci se nacházíme. Warrick musí mlčet. Mohl v dětství něco zaslechnout, zapamatovat si nějakou drobnost, a paměť má daleko lepší, než je nám dvěma milé. Pokud nechcete, aby Aliance zjistila do všech podrobností, co jste provedli, Warrick nesmí mluvit. Je to jasné?"

"Naznačujete, že v nebezpečí je i současné vedení?" Nepříjemná otázka. Nebezpečný zájem.

Giraud se nadechl. "Chci po vás jen, abyste mě vyslechl. Dřív, než zjistíte, že nitky téhle aféry končí pod jistými zavřenými dveřmi. Jestli chcete zničit projekt Rubin, stačí pustit Warricka."

"Někdy si nejsme zcela jistí, že nějaký projekt Rubin vůbec existuje," odušil ledově Lu, "protože RESEUNESPACE se zatím příliš nevyznamenal. Odvoláváte se na testy. Na hromadění dat. Má projekt vůbec ředitele?"

"Má. Chystáme se přemístit celou databázi. Je to velká akce. Výsledky nám nijak nepomohou. Už tak nemáme rezervu. Mluvíme o nesmírném objemu dat. Pracujeme."

Pracujeme na tom šest let. Neplýtváme prostředky na polovičatou práci, pane generále." Sakra. Skočil jsem mu na to. Odbočuje, taktizuje. "Jde o Warricka. Jde o to, že laboratoře v Planysu zabezpečujete vy a my se na vás musíme spolehnout. Doufám, že můžeme."

"Naprosto. Stejně jako my doufáme, že se na vás můžeme spolehnout ve věci Gehenny, pane Radní."

Vydírání. Prostě a jasné. Giraud v tom vytušil Haradův vliv. "Do jaké míry?"

"Odsouhlasíte spolupráci s aliančními vědci. Budeme tvrdit, že šlo o zkaženou operaci, utajený válečný pokus. A že o tom později nikdo nevěděl. Nikdo z lidí, kteří jsou dnes u moci. Že misi spustilo komunikační nedorozumění."

"Nesmí padnout jméno Ariany Emoryové."

"To asi nebude možné. Ať mrtví nesou zodpovědnost. Živí mají v sázce daleko víc. Ujišťuji vás, že daleko víc. Chceme si zachovat aktivní roli. Potomci občanů Unie jsou ze zákona stále našimi občany. Pokud se rozhodneme je tak brát. Nemusíme. V každém případě by Vědu mohl zajímat vývoj ekologie a společnosti. Když odmítneme spolupracovat, ničeho nedosáhneme. Obsah pásků jim samozřejmě nevydáme. Můžeme ale pustit sociální složení výsadku, poměr vojáků a azů. Životopisy vyšších důstojníků. Třeba Conna. Byl vzorný voják. Po těch letech si nezaslouží být zapomenut."

Je sentimentální. Pane na nebesích.

"Reseune," podotkl Giraud, "si stejně tak cení vzácné památky doktorky Emoryové."

"Obávám se, že Emoryovou nezatlučeme. Azové, rozumíte. Jakmile se o nich veřejnost dozví, těžko s tím něco naděláme. Ale už teď minimalizujeme budoucí škody. Pracuje na tom Stát."

"Harad o tom věděl?!"

"Spadá to pod Úřad státu. Věda neřídí zahraniční politiku. Naše povinnosti jsou v tomto případě zcela odlišné. Uvědomte si, prosím, nakolik si ceníte smluv. Nebudeme primárně zadávat výzkum Bucherlabs. Budeme dál spolupracovat s vámi. Budeme dál podporovat RESEUNESPACE, i když je dražší. Očekávám, že náš vztah bude i nadále oboustranně prospěšný."

"Chápu," ucedil Giraud. "Rozumím." A po chvíli: "Pane tajemníku, svá data musíme chránit i z jiného důvodu než kvůli dobré pověsti mrtvé ženy. Rada to nesmí rozvířit a zničit naši naději na úspěch."

"Teď mě žádáte o pomoc. Chcete, abych se i se svým úřadem vrhnul na minu. Je to tak? Rád bych vám vysvětlil, pane, že právě teď máme jiné ohledy, v první řadě prudký nárůst antimilitarismu, rozpočtové škrtky, nedostatek lodí a naprosté nepochopení cílů Obrany na straně veřejnosti, opozice nebo Financí. Máme tu velký problém, pane, váš projekt neustále hltá peníze, ale nic nepřináší, a vy chcete, abychom vás chránili před vyšetřováním, když mi ani nechcete vydat dokumentaci. Tak se braňte sám, pane, Reseune má notoricky známé prostředky. Možná je načase s tím vašim projektem vyjít na světlo. Vyberte si. Dejte mi nějaký použitelný důvod, proč výsledky dál utajovat, nebo mi je vydejte."

"Není připravená, panebože, ještě ne, natožpak uprostřed skandálu, do kterého se namočila i její předchůdkyně. Její šest let, takový nápor nesnese..."

"To je váš problém," odsekl Lu a založil si ruce na prsou. "Upřímně řečeno, pane, ani nevíme, jestli máme co chránit. Z toho, co jste nám zatím ukázali, vypadá ta holka jako druhý klon Bokové."

"Ukážu vám záznamy."

"Klon Bokové vypadal v dětství slibně. Problémy se projeví až později. Nebo ne? A pokud nejste ochoten ukázat děcko na veřejnosti, nebo mi dát dobrý důvod dalšího utajení, nemohu vás nadále chránit."

"Sakra, když nás necháte bez ochrany, časem se dostanou i na vás."

"Ale přes vás. Tehdy jste byl ve vedení Reseune už docela vysoko. Není snad v těch pečlivě tajených dokumentech důkaz vaší spoluviny?"

"Jak myslíte. Ale mohly by vrhnout světlo do koutů, kde ho nikdo nechce."

"Tak svedeme ránu. Vždy je dobře vědět, kde má obrana slabiny. Je mi líto, že to bude právě na vašem území. Ale na svém o útok nestojím."

"Kdybyste měl ještě strpení..."

"Já raději pokrok, pane, a toho se mi poslední dobou v Reseune moc nedostává. Jsem připraven to ještě probrat. Ale snad pochopíte, že v některých bodech jsem neústupný. Spolupráce je teď zásadní. Pokud nemáme důvod ty záznamy tajit, musíme je předat. Jistě pochopíte, že s něčím přijít musíme. A hodně brzy."

Chápal. A seděl a tiše poslouchal, jak mu pitomý zástupce vykresluje Gorodinův plán takzvané minimalizace škod.

Návrh na vědeckou a kulturní spolupráci s Aliancí. Návrh Obrany, přednesený ovšem Úřadem vědy.

Oficiální jednohlasné vyjádření lítosti a vydání reseunských dokumentů, podle nichž celý komplet spunktovali Bogdanovič, Emoryová a Azov z Obrany, všichni bezpečně mrtví.

K čertu s ní.

"O Warricka se postaráme," řekl Lu. "Mimochodem... právě teď by nebylo špatné povolit mu rozhovor se synem. Samozřejmě pod dohledem."

"Justine?" ozval se hlas z druhého konce drátu, Jordánův hlas, otcův hlas, po osmi letech, a Justin, protože se zařekl, že nebude plakat, že v žádném případě nebude plakat před Denysem, na jehož aparátu se hovor uskutečnil, se kousal do rtu, až tekla krev, a díval se, jak na obrazovku vyplouvá Jordánova tvář, starší, hubenější. Vlasy měl bílé. Na Justina dolehla ztracená léta. "Jordáne... proboha, strašně rád tě vidím. Máme se dobře, všechno v pořádku. Grant dneska nepřišel, ale příště ho sem pustí..."

"...vypadáš dobře," skočil mu do řeči Jordánův hlas. V očích měl bolest. "Bože, tys ještě vyrostl, vid'? Rád tě vidím, synku. Kde je Grant?"

Časová prodleva. Bezpečnost je oba zpozdlila o patnáct sekund.

"Taky vypadáš dobře." Panebože, vykládají takové banality a mají tak málo času. Mohli by si vypovědět celý svět, ale to by je nesměla hlídat Bezpečnost. "Jak se má Paul? S Grantem bydlíme ve tvém bytě, daří se nám skvěle. Já pořád dělám návrhy..."

Denys varovně zvedl prst. Nemluvit o práci. Justin se ale zarazil sám.

"...trochu šedivější. Já vím. Vůbec se mi nedaří špatně. Jsem zdravý a tak. I Paul. Tak rád zas vidím tvou tvář..."

"Tu vidíš i v zrcadle, ne?" Nuceně se zasmál. "Doufám, že v tvém věku budu vypadat tak dobře. Mám slušnou šanci, ne? Nemůžu ti toho moc povídat..." Nesmím. "Měl jsem dost práce. Dostal jsem dopisy." Prostříhané k nepoznání.

"Vždycky se na ně těším. I Grant..."

Otec se usmál, konečně k němu dorazil vtip. "Jsi můj stroj času. Máš slušnou šanci... Taky mám tvoje dopisy. Všechny si je schovávám."

"I Grant se těší. Taky vyrostl. Čahoun. Jsme jedno tělo. Staráme se jeden o druhýho. Je to dobrý."

"Bylo jasné, že bude větší než ty. Paul už je taky šedivý. Omlazení. Promiň. Byl jsem si jistý, že jsem ti to napsal v dopise. Asi jsem zapomněl. Nemám chuť si barvit vlasy."

Takže to cenzori vystříhli; ať chcípnou.

"Sluší ti to. Fakt. Doma je všechno při starém..." jinde ne. "Ale stýská se mi po tobě. Po vás obou."

"Taky mi chybíš, synku. Opravdu. Ukazují mi, že mám končit. Tolik bych toho chtěl říct. Drž se. A pozor na maléry."

"Ty se drž. My jsme v pořádku. Miluju tě."

Obráz se rozsypal. Vidfon se odpojil. Justin si hryzal rty a snažil se na Denyse hledět důstojně. Jako Jordán. "Děkuju."

I Denysovi se trochu zatřásla brada. "Nemáš zač. Všechno proběhlo, jak mělo. Chceš pásek? Nahrával jsem."

"Ano, pane, pro Granta."

Denys vytáhl kazetu ze stolního přehrávače. A důrazně kývl hlavou. "Pozor, Justine, jsi pod bedlivým dohledem. Kvůli Gehenně."

"Takže chtějí pořádnou páku na Jordána, o to jde?"

"Mysli ti to. Přesně o to jde. Proto Obrana najednou změnila priority. Je tu dokonce šance - jenom šance -, že ti povolí návštěvu Planysu. Ale budou tě sledovat jako ostříž."

To Justina vzalo. Možná i mělo. "Pracuje se na tom?"

"Je to v jednání. Neměl jsem ti nic říkat. Ale proboha, synku, nešlápní vedle. Nic nedělej. Co jsi... co sis vyřešil ten osobní problém, vedeš si skvěle. Odvádíš dobrou práci. Dostaneš zodpovědnější úkoly. Samostatné projekty. Chci, abyste s Grantem pracovali společně na jistých návrzích. Opravdu ti přeju dobré místo. Vám oběma."

"Proč? Abyste nám měli co sebrat?"

"Synku..." Denys se zhluboka nadechl. "Ne. Právě naopak. Chci, abyste tu byli nenahraditelní. Staví se Fargone. A z té je do Planysu pořádný kus cesty."

Justinovi se do srdce vloudil známý chlad.

"Proboha," pokračoval Denys, "nesmíte jim dát záminku. Dobře mě poslouchej. Nemáme moc nad vším, co se děje.

Tvého otce má Obrana. Nepustí ho. To, co jsi zatím dostal, máš díky Gehenně. Potřebují tvému otci dát něco, co by nerad znovu ztratil. Tebe jim ale nedáme. Držíme tě pěkně v tichu. Dokud jste byli s Grantem nezletilí, byli jste v bezpečí, ale už nejste. Oddělení RESEUNESPACE na Fargone má vojenské křídlo, kde by z tebe bylo skvělé rukojmí."

"Vyhrožujete mi?"

"Justine, nebuď na mě pořád tak zlý. Věř mi aspoň tak, jako já tobě. A tvému otci. Snažím se tě varovat před pastí. Přinejmenším o ní přemýšlej. Nevěřím Obrance tu náhlou měkkosrdcatost. Ty taky ne. A snažím se tě upozornit na možný problém. Když budeš v laboratoři nepostradatelný, udržíme tě tady, i když ti to asi nevoní. Sakra dobře víš, jakou by získali výhodu, kdyby tě drželi na Fargone a Jordána v Planysu. Rozmysli se, jak chceš. Já ti jen podal informace."

Justin zvedl záznam. "Ano, pane," řekl po chvíli váhání. Protože Denys měl pravdu. Na Fargone se mu teď vůbec nechtělo. Přestože ho tam kdysi chtěl uklidit sám Jordán.

Říkal jsem si, že tohle by mohlo vyřešit vaše námitky k MR-1959, nařukal Justin do hlavičky svého dodatku k práci o EO-6823, -JW. Celou složku poslal do kanceláře Yanniho Schwartze.

S obavami.

Zase byl v práci. Pracoval přes čas a naplno, upřímně se snažil, protože pochopil, kam se dostal. Užíval pásky. Nasával poznatky. Zkoušel návrhy, na nichž pracoval ve volném čase před osmi lety, a snažil se vysvětlit Yannimu, že jde jen o experimentální alternativy běžných pásků.

Což Yanniho bůhvíproč strašně rozlítlo.

Jako ostatně spousta věcí.

"Podívejte, Yanni," řekl onehdy Justin, když mu Yanni cupoval MR-1959, "dělám to ve volném čase. Tu druhou věc mám hotovou. Jenom mě napadlo, že byste mi s tímhle mohl pomoci."

"Nic takového prostě není možné," odsekl Yanni. "Šmytec."

"Vysvětlíte."

"Nemůžeš zapojit učící pásek do hlubinné struktury. Vyšly by ti krysy na kolotoči. Právě to děláš."

"Můžeme to probrat? Můžeme si promluvit u oběda? Musím si o tom s někým promluvit, Yanni. Myslím, že existuje řešení. Mám ho tam."

"Nevidím sebemenší důvod, proč bych na tvoje nesmysly měl plýtvat časem. Mám spoustu práce, synku. Jdi se zeptat Strassenové, jestli ji najdeš. Jestli ji vůbec někdo dokáže najít. Ať tě něco naučí. Nebo se zeptej rovnou Petersona. Má trpělivost. Já ne. Dělej svou práci, prokrista, a nepřidělávej mi problémy, už tak jich mám až nad hlavu!"

Peterson učil začátečníky.

Tak to Yanni myslel.

Justin nepřipomněl, že ho Denys Nye pobízí k aktivnímu studiu. Nezminil se, že Ariana Emoryová měla na jeho prototypy vždycky čas. Polkl to a řekl si, že Yanni vždycky kope pod pás, Yanni navrhuje psychosety, patří k nejlepším, a když mluví s azem, je trpělivost sama. V hádce s občanem ale Yannimu žádná rána nebyla dost sprostá. Samozřejmě ho to bolelo. Protože Yanni byl sakra dobrý a obětí mu byl citový mrzáček.

Justin tedy odešel s tichým 'Ano, pane, chápu'. A celou noc si zoufal, než se mu vrátila mentální rovnováha, než sebral nervy a řekl si: No co, je to Yanni. Nejlepší, ke komu se dostanu. Utahám ho. Co mi může udělat? Co mi udělají slova? Sakra hodně, když je říká mistr psycholog, ale bez něj se v Reseune dál nedostane.

"Neber ho tak vážně," doporučil mu Grant. Na deset metrů od Yanniho Schwartze byl Grant jako kus ledu, takovou z něj měl hrůzu.

"Vždyť neberu," odvětil Justin. "Nebudu. Od nikoho jiného se už nemám co naučit, kromě Jane Strassenové, Girauda a Denyse, ale za Nyovými rozhodně nepůjdu. A Strassenová nepřipadá v úvahu."

"To ne," přisvědčil Grant. "To asi nemá smysl zkoušet."

Vzhledem k tomu, na koho by v blízkosti Jane Strassenové mohli narazit.

Nechtěl záměrně bojovat s Yannim. Ale mrzelo ho to, ztrácel sebejistotu, snažil se odvádět co nejlepší práci a Yanni po něm chtěl, aby pracoval s izolovanými moduly, které psychochirurg dokáže vyjmout vcelku, protože, jak Yanni řekl, když měl jednu lepší náladu a Justin ho dotlačil k vyjádření: "Nejseš ani zdaleka tak dobrý a učící pásek není hlavní. Přestaň dávat peří na prase. Nestrkej nos do hlubinných struktur; copak nemáš ani tolik rozumu, abys viděl, kam to vede? Na tohle šaškování nemám čas. Plýtváš i mým časem. Byl by z tebe slušný konstruktér, kdyby sis dal do pořádku vlastní problémy a nesral se do věci, které se zkoušely už před osmdesáti lety a samozřejmě nefungovaly! Neobjevil jsi Ameriku, synku, jenom ses ztratil ve staré slepé uličce."

"Ari nic takového neříkala," zmohl se nakonec na námitku. Bylo to jako tahat si střeva z břicha, příliš citové a zoufalé.

"A co říkala?"

"Jen zhodnotila návrh a řekla, že jsem nepodchytil určité sociologické důsledky..."

"Přesně tak."

"Řekla, že si to nechá projít hlavou. Ari o tom chtěla přemýšlet. Neřekla mi rovnou, že je to nesmysl. Neřekla, že o tom mám přemýšlet já. Takže mě nemůžete jen tak odpálkovat. Ukážu vám, na čem jsem tehdy pracoval, jestli vás to zajímá."

"Synku, měl by ses konečně probrat a přiznat si, že Ari na tobě zajímala jediná věc. Tak si přestaň namlouvat nesmysly a nemysli si, že ses byl před šesti osmi lety génius. Je to nesmysl. Dostal jsi pořádně do těla, teď se dáváš dohromady a chceš navázat, kde jsi přestal, ale měl bys pokračovat spíš v tom, co ses mezitím naučil, a konečně si uvědomit, že Ari tě nezvala k sobě do kanceláře kvůli tvým nápadům. Jasný?"

Chvilí se nedokázal nadechnout. Byli v soukromí Yanniho kanceláře. Nikdo je nemohl slyšet. Ale nikdo mu za ta léta neřekl takovou sprostárnu, ani Denys, ani Petros, Justinovi se najednou vrátil pásek a uvolnil mu do krve tolik adrenalinu, že na sobě musel dát najevo reakci, toužil být kdekoli jinde, ale byl v zajetí muže, kterého si nedovolil uhodit... Proboha, to by skončil do hodiny na sále...

"Jděte do prdele, Yanni, o co se to snažíte?"

"Chci ti pomoci."

"A líp to neumíte? Takhle jednáte s pacienty? Tak to jim pomáhej pánbůh."

Byl na pokraji zhroutení. Zaťal zuby. Dobře víš, že jsem se léčil, ty bezcharakterní hajzle. Nech mě.

Yanni si dlouho počkal, než tiše odpověděl: "Chci ti říct pravdu, synku. Nikdo jiný se k tomu nemá. Nezaháněj ho do kouta, říká Petros. Tak co chceš? Aby ti Petros nalepil na bebíčko další flastříček? Nevztáhne na tebe ruku. Denys mu nedovolí radikálnější zásah. Ale právě to potřebuješ, chlapče, aby tě někdo řízнул pěkně hluboko a vytáhl z tebe, co tě tak žere, a ukázal ti to pěkně na světle, ať to nenávidíš, jak chceš. Nejsem tvůj nepřítel. Všichni mají děsnou hrůzu, co by se v tobě našlo při hlubší kontrole. Mají strach, že se to donese Jordánovi a ten vybuchne. Jenže mně na tobě záleží, synku, záleží mi na tobě tolik, že ti přinesu tvoje vlastní střeva na stříbrném podnose a budu doufat, že se dokážeš dát dohromady. Ari jsou teď plné zprávy a to není dobře, novináři se na nás sápu ze všech stran. Nemůžeme tě zatknout a odvléct na terapii. Dobře mě poslouvej, chlapče. Poslouvej mě. Všichni se tu snaží jen zachránit vlastní kůži. Ty krvácíš a Petros ti lepí náplasti. Denys se s tebou pokusil promluvit. Nechceš spolupracovat. Díky bohu, že se snažíš aspoň probrat a dát se do práce. Kdybych udělal, co chci, chlapče, tak bych ti dal před tímhle posezením koňskou dávku šťávičky, třeba by ti pak něco došlo. Ale ty si musíš pořádně uvědomit, co děláš. Chceš se vrátit, kde jsi byl. Plýtváš časem. Chci, aby ses vyrovnal se vším, co se stalo, uvědomil si, že minulost je pryč, a pracoval pro mě, jak umíš. Rychle. Teď jsi hrozně pomalý. Všechno po sobě desetkrát kontroluješ, jako bys byl posraný strachy, že něco poděláš. Tvoji práci kontroluje ještě pěkná řádka lidí a taky hodně dlouho bude. Tak se uklidni, zapomeň na nesmysly a dělej, na co stačíš. Tohle nech plavat." Rozhodil papíry po stole.

Justin mlčky seděl a krvácel, jak to Yanni podal. A protože byl tvrdohlavý, protože chtěl jen jedno jediné, řekl:

"Dokažte mi, že se pletu. Udělejte mi oponenturu. Prožeňte to přes sociology. Ukažte mi, co by se stalo s druhou a třetí generací. Ukažte mi, jak se modul integruje. Nebo neintegruje."

"Podíval ses někdy kolem sebe? Viděls, jak nám hoří termíny? Kde bych asi měl vzít čas? Kde mám vzít peníze na sociologický model problému vyřešeného už před osmdesáti lety?"

"Ne, vyřešil jsem ho já. Přišel jsem na to. Tak mi ty návrhy zkritizujte osobně. Když mi nadáváte do bláznů, ukažte mi, kde se mýlím."

"Hergot, nebudu tě utvrzovat v tvých problémech!"

"Jsem Jordánův syn. Byl jsem dost dobrý..."

"Byl, byl, byl, sakra! Přestaň se ohlížet do minulosti. Co bylo před šesti lety je ti dnes hovno platné!"

"Dokažte mi to. Dokažte to, Yanni, nebo přiznejte, že to nedokážete."

"Běž za Petersonem!"

"Peterson mi nedokáže vůbec nic. Jsem lepší. Odjakživa."

"Ty namyšlený spratku! Nejsi lepší než Peterson. Peterson je něco platný. Kdybys nebyl Jordánův syn, bydlel bys v garsonce a bral jenom tolik peněz, kolik zasloužíš. Grant a ty si na byt nevyděláte."

"Na co si vydělá můj otec a co dostane? Pošlete mu moje návrhy. On si čas najde."

Yanni vzdychl. "Hergot, co s tebou mám dělat?"

"Co chcete. Jako všichni. Vyhod'te mě. Ale tyhle návrhy budete dostávat na stůl co týden. A když neodpovíte, ozvu se. Každý týden. Chci se vzdělávat, Yanni. Mám na to nárok. A učit se chci u vás. Dělejte si, co chcete. Říkejte si, co chcete. Já se nevzdám."

"Sakra..."

Justin Yanniho fixoval pohledem, tak vztekly, že nedokázal ani vstát, obejít stůl a dát mu pěstí. "Požádal bych

Strassenovou," řekl, "ale řekl bych, že mě k ní nepustí. A taky by na mě neměla čas. Takže mi zbýváte vy, Yanni. Můžete mě vyhodit, nebo mi můžete ukázat, v čem se mýlím. Ale zkuste logiku, psychické deptání mi nepomůže." "Nemám čas!"

"To nikdo. Tak si ho udělejte. Nepotřebujeme ho mnoho, pokud je můj omyl tak evidentní. Stačí mi dvě věty. Řekněte mi, kde návrh postihne další generaci."

"Vypadni už konečně!"

"Vyhazujete mě z práce?"

"Ne," zavrčel Yanni. Nic přívětivějšího už Justin od zaměstnanců léta neslyšel.

Tak udělal dva pásky. Jeden pro Yanniho. Ten, který mu snad povolí použít. Protože se na něm naučí. Protože díky němu uvidí celý komplet.

Protože, jak řekl Grant, dovednost je pro aze moc důležitá.

Justin pořád neměl jasno v etickém ohledu - zda je správné dávat Thetě skutečnou potěchu z práce místo pochvaly dohláze. Byl tu mravní problém. A samozřejmě i strukturální potíže s navázáním modulu na azovský psychoset, v tom měl Yanni pravdu. Umělý psychoset potřebuje prosté základy, žádné komplikace, jinak je nebezpečně složitý. Z hluboce usazených vazeb se mohou vyvinout neurózy a obsese, jež aze zničí daleko krutěji než prostá nuda.

Justin ale dál nosil Yannimu návrhy, když měl zrovna přístupnější náladu.

"Jsi hlupák," bylo tak nejpřívětivější, na co se zmohl. A někdy psaný odstavec s vysvětlením. Návrh na studijní pásek ze Sociologie.

Justin si vzkazů nenil. Pustil si doporučené pásky. Našel chyby. Opravil je.

"Pořád jsi hlupák," řekl Yanni. "Tímhle se průšvih jen oddálí a zhorší. Ale pracuj dál. Když máš tolik volného času, měl bych pár užitečnějších nápadů, co s ním. U jedné Beta série máme poruchu. Udělali jsme, co bylo v našich silách. Série funguje deset let a odmítá přijmout třetinu učicích pásků na manuální dovednosti. Aspoň si to myslíme. V téhle obálce máš protokoly. Uvidíme, jestli s Grantem na něco přijdete."

Justin odešel se složkou plnou papírů. Yanni mu ještě nikdy neuložil tak závažnou práci.

Jakmile si ji doma pustil, zjistil, že najít chybu bude šílená dřina. Tři azové vstřebali za deset let tolik pásků, že by seznam zabral celou stránku, a každý měl jiné pracovní nasazení. Chyba ale vypadala zle. Všichni postižení azové užívali hojivý pásek typu Klid, není to tvoje vina, takže teď v reálném čase čekají, až nějaký konstruktér najde příčinu jejich úzkosti a přijde s účinnou léčbou.

Proboha, už tak vypadají několik měsíců. Nebyli na Cyteenu. Hlášení vypracovali jejich místní dohláze, jednoho zkusili dvakrát napravit, ale nepovedlo se. Není to teoretický problém. Jde o čas. Justin zavola Grantovi. "Potřebuju tvůj názor." A Yannimu. "Řekněte mi, že na tom dělá ještě někdo. Yanni, tohle může skončit vymazáním, tak to dejte někomu, kdo ví, co dělá."

"Ty to o sobě tvrdíš," opáčil Yanni a zavěsil. "Polib mi!" zařval Justin na hluchý mikrofon. A když přišel Grant, odsunuli všechnu rozdělanou práci a pustili se do vadných Bet.

Tři bezesné týdny jim trvalo odhalit hluboko usazený konflikt na učicím pásku. Na všech třech.

"Do háje, Yanni, to je šlendrián!" křičel Justin, když odevzdával výsledky. "Vy byste to našel za týden. Jde o lidi, proboha, jeden je dokonce..."

"Ale zvládli jste to, ne? Říkal jsem si, že si dáte záležet. Tak běž navrhnout opravný pásek."

"Cože? Napřed to snad zkontrolujete!"

"Ne, je to na tobě. Vymysli mi opravu. Nikdo tě hlídat nebude."

Justin zoufale zafuněl. Měl sto chutí Yannimu zakroutit krkem. "Je to opravdová chyba, nebo mě zase zkoušíte?"

"Skutečnost. A zatímco tu hulákáš. Bety čekají na pomoc. Tak do práce. Analýzu jsi stihl docela rychle. Uvidíme, co ještě dokážeš."

"Se mnou si dělejte, co chcete! Ale proč ubližujete ještě azům?"

"Ty jim ubližuješ," odušil Yanni a odešel.

Justin stál u jeho stolu v předpokojí a zoufale hleděl na Marge, Yanniho sekretářku.

Marge zakroutila hlavou.

Justin šel domů a svěřil se Grantovi.

S opravou přišel za tři dny.

"Fajn," pochválil ho Yanni. "Doufám, že bude fungovat. Mám pro tebe další případ."

"Tohle je součást mé práce," řekla učeně maminka a Ari si dobře prohlédla naleštěné děložní nádrže, velké jako autobus. Držela se maminky za ruku ne proto, že by byla malé dítě, ale protože tu byly nebezpečné velké stroje. Zeptala se:

"Kde jsou miminka?"

"V nádržích," odpověděla maminka. Objevila se aza a maminka jí řekla: "Tohle je moje dcera Ari. Podívá se na pár monitorů."

"Jistě, paní doktorko," odvětila aza. Všichni tu mluvili hodně nahlas. "Nazdar, Ari."

"Ahoj," zakřičela na azu. Maminka ji za ruku vedla mezi nádržemi na konec sálu.

Tam je ale čekal jen psací stůl s monitorem. Maminka se zeptala: "Který je tu nejmenší?"

"Číslo deset má týden."

"Ari, dovedeš odpočítat deset nádrží? To bude skoro u zdi."

Ari se podívala a odpočítala veliké dělohy. Přikývla.

"Správně," přitakala maminka. "Mary, podíváme se. Ari, tady Mary ti ukáže děťátko v čísle deset, tady na monitoru."

"Nemůžeme se podívat dovnitř?"

"Světlo by děťátku vadilo," odvětila maminka. "Jsou jako dárky k narozeninám. Nesmíš je rozbalit, dokud nemají narozeniny."

To bylo legrační. Ari se zasmála a uhnízдила se na židli. Na monitoru se objevilo malé červené cosi.

"Tohle je děťátko," ukázala maminka. "Tady."

"Hm." Ari už něco takového viděla. Nejspíš na pásku. Bylo to svým způsobem dítě.

"No ano. Hm. Týden staré děti takhle vypadají. Kolik týdnů trvá, než se narodí?"

"Čtyřicet a kousek," odpověděla Ari. Také si to pamatovala z pásku. "Jsou všechny takovéhle?"

"Máme tu něco kolem osmi neděl, Mary?"

"Čtyřka a pětka jsou na devíti," řekla Mary.

"Takže nádrž čtyři a pět, Ari. Najdi je a my ti ukážeme... který, Mary?"

"Číslo čtyři, paní. Tady je."

"Pořád je ošklivé," prohlásila Ari. "Máte tu nějaké hezké děťátko?"

"No, podíváme se."

Další bylo hezčí. Další ještě hezčí. Nakonec byly děti tak veliké, že se nevešly na monitor. A hýbaly se. Ari byla nadšená, protože maminka jí slíbila, že si jedno porodí.

Když se dostaly na místo, už tu byla spousta techniků. Maminka Ari pevně chytila za ramena a postavila si ji přímo před sebe, aby viděla. Pověděla jí, ať se dívá přímo do nádrže.

"To se neutopí?" zeptala se Ari.

"Ne, miminka přece žijí ve vodě. Vnitřek nádrže teď dělá přesně to samé, co vnitřek člověka, když přijde porod. Nádrž vystrčí dítě ven. Jako svaly, ale tady jsou to čerpadla. Bude i krvácet, protože při porodu se přeruší spousta cév, do kterých pumpy ženou krev."

"Má děťátko šňůru a to všechno?"

"Jistě, to musí. Opravdový pupečník. Všechno je pravé, včetně bioplazmy: ta je nejsložitější, protože si dokáže vytvořit skutečné krevní řečiště. Teď pozor, světlo bliká. Technici se mají připravit. A už je tu. Tady má hlavičku. Tímhle směrem se mají děti rodit."

"Žbluňk!" zvolala Ari a zatleskala ručkama. Dítě spadlo do vany. Voda se zakalila něčím ošklivým a dítě začalo plavat.

"Huh."

Technici ho vylovili, ustříhli pupeční šňůru, ale dítě se dál hýbalo. Ari se stavěla na špičky, aby viděla přes pult, ale aza Mary technikům řekla, ať jí dítě ukážou. Chlapeček se šklebil.

Pak ho umyli a napudrovali a zavinuli a Mary ho pohoupala v náručí.

"Je to GY-7688," řekla maminka. "Jmenuje se August. Až vyroste, bude dělat strážného. Ale zatím je maličký. Až bude velký jako ty, tobě už bude dvanáct."

Ari žasla. Mohla si umýt ruce a sáhnout na dítě. Mávalo na ni pěstičkou a kopalo nožičkami, bylo hrozně legrační.

"Rozluč se," řekla pak maminka. "Poděkuj Mary."

"Děkuji," řekla způsobně Ari a myslela to vážně. Líbilo se jí tu. Doufala, že sem zase někdy přijde.

"Co říkáš na laboratoř?" zeptala se maminka.

"Líbilo se mi, jak se narodil August."

"Ollie se tu narodil úplně stejně. V téhle laboratoři."

Ari si nedokázala představit Ollieho tak maličkého a legračního. Nechtěla na něj tak myslet. Nakrčila nos a vybavila si ho zase správně, velkého a dospělého, v slušivé černé uniformě.

"Někdy se z nádrží rodí i občani," dodala maminka. "Když je z nějakého důvodu nemůže nosit maminka. Nádrž je porodí. Víš, jaký je rozdíl mezi občanem a azem, když se oba narodí stejně?"

To byla těžká otázka. Samozřejmě znala spoustu rozdílů. Některé v pravidlech a jiné přirozené.

"Jaký?" dala se poddat.

"Kolik let ti bylo, když jsi poprvé užila pásek?"

"Je mi šest."

"Správně. A první pásek jsi dostala den po šestých narozeninách. Neměla jsi strach, vid', že ne?"

"Ne." Ari zakroutila hlavou tak rezolutně, že se jí vlásky rozlétly na všechny strany. Dělal to ráda. Maminka si s otázkami dávala načas a Ari se mezitím nudila.

"Víš, kdy dostane první pásek August?"

"Kdy?"

"Ještě dnes. Za chvíli. Dají ho do kolíbký a v ní běží pásek."

Na Ari to udělalo dojem. Dokonce záviděla. August bude hrozně chytrý.

"Proč jsem taky nedostala pásek hned?"

"Protože z tebe má vyrůst OBC. Protože se musíš spoustu věcí naučit postaru. Protože pásy jsou sice dobré, ale když se o tebe může starat maminka nebo tatínek, naučíš se spoustu věcí, o kterých se August ani nedozví. Občané mají svým způsobem náskok. Azové se toho spoustu dozvědí, jak mají být hodní, jak správně pracovat, ale když přijdou na něco, co neznají, těžko si s tím poradí. Občané se vypořádají s nečekanými problémy. Občané dokážou vymyslet, co dál. Učí se to od maminky. Pásy jsou dobré, ale ne na všechno. Proto ti maminka říká, ať dáváš pozor na všechno, co vidíš a slyšíš. Musíš se učit hlavně očima a ušima, aby pro tebe pásek nebyl tak důležitý. Kdyby měl August maminku, stal by se z něj OBC."

"Proč nemůže být jeho maminka Mary?"

"Protože se musí starat o strašně moc dětí. Každý rok jich má pět set. Někdy i víc. Tolik práce by nestihla. Tak to za ni dělá pásek. Proto azové nemají maminky. Prostě jich není dost."

"Já bych si ho mohla vzít."

"Ne, nemohla. Maminky musejí být dospělé. Musela bych si ho vzít já a pak by spal v tvé postýlce a hrál by si s tvými hračkami a kadil by do plenek a pořád by plakal. A navzdýcky by ses s ním musela dělit o maminku. Děťátko nemůže poslat zpátky, jenom protože tě už nebaví. Chtěla bys, aby ti zabral půlku pokoje a maminka a Nelly a Ollie by se o něj museli pořád starat? August by pak byl naše malé dítě a museli bychom se věnovat jenom jemu."

"Ne!" To nebyl dobrý nápad. Vzala maminku za ruku a ujasnila si, že jí žádné mimino nepoleze do života. Stačilo se dělit s hloupými kamarády.

"Pojď," řekla maminka a vyvedla ji ven na sluníčko a dál do parku, kde žily ryby. Ari prohledala kapsy u kalhot, ale nenašla jediný drobek. Nelly jí dnes dala čisté. "Máš něco pro ryby?"

"Ne," odpověděla maminka a položila ruku vedle sebe na kámen. "Pojď si sednout k mamince, Ari. Pověz mi, co říkáš na dětičky."

Zase přednáška. Ari vzdychla, posadila se na menší kámen, odkud viděla mamince do obličeje, a podepřela si hlavu.

"Co si o nich myslíš?"

"Jsou pěkné."

"Ollie se tam narodil."

"Bude August jako Ollie?"

"Dobře víš, že ne. Proč?"

Ari se zamračila. "August je GY něco a Ollie je AO. August ani není Alfa."

"Správně. Přesně tak. Jsi moc chytrá." To Ari ráda slyšela. "I ty ses tam narodila, Ari."

Nebyla si jistá, jestli si z ní maminka neutahuje. Podívala se na ni, ale nezdálo se, že by si s ní maminka hrála.

"Maminka tě nemohla nosit. Je na to moc stará. Maminka se už spoustu let nechává omlazovat, a tak nemůže mít děti. Ale nádrže ano. Maminka tedy poprosila Mary, ať jí udělá jedinečné děťátko. Maminka byla u nádrže, když se narodilo, zvedla ho z vany a umyla, a bylas to ty, Ari."

Vytřeštila na maminku oči. Zkusila si představit sama sebe v té hale, v nádrži, v těle dítěte, které Mary zavinula do pleny. Připadala si úplně jinak. Jako někdo jiný. Nevěděla, co s tím.

Maminka k ní vztáhla ruce. "Chceš pochovat, miláčku? Pojď."

Ano, chtěla. Chtěla být maličká, aby se mamince vešla na klín, ale teď už to maminku bolí, tak se posadila vedle na kámen a maminka ji vzala nešikovně kolem ramen a pohoupalaji. Připadala si bezpečnější.

"Maminka tě miluje, holčičko. Opravdu moc. Na tom, narodit se v laboratoři, není nic špatného. Jsi ta nejlepší holčička na světě. Za nikoho bych tě nevyměnila."

"Jsem přece tvoje."

Maminka neodpoví, maminka odpoví. Pocity se střídaly tak rychle, že Ari dostala strach, až maminka konečně řekla:

"Jsi přece moje."

Ari nevěděla, proč jí tak buší srdce. Nevěděla, proč maminka napřed nechtěla odpovědět. Měla strach, byla jí zima, ale maminka ji držela.

"Řekla jsem ti, že ne každý má tatínka. Ale tys ho měla, Ari. Jmenoval se James Carnath. Proto je Amy tvoje sestřenice."

"Amy je moje sestřenice?" No fuj. Lidé holt mají sestřenice. Příbuzné. Ale s hloupou Amélií Carnathovou rozhodně být příbuzná nechtěla.

"Kde je můj tatínek?"

"Umřel, drahoušku. Dřív, než ses narodila."

"Nemohl by být můj tatínek Ollie?"

"Nemohl, miláčku. Také chodí na omlazení."

"Nemá bílé vlasy."

"Barví si je jako já."

To byl šok. Ari si nedokázala představit, že je Ollie stejně starý jako maminka. Ollie byl mladý a pohledný.

"Chci, aby byl Ollie můj tatínek."

Maminka zase posmutněla. Ari jí to ucítla v ruce. Uslyšela v dechu. "No, byl to James Carnath a s tím nic nenaděláš. Vědec jako maminka. Byl moc chytrý. Po něm máš půlku své chytrosti. Když jde člověk na omlazení a chce ještě mít děti, nechá své geny v laboratoři, protože už nemůže udělat děťátko normálně. Tak ses mohla narodit, i když tvůj tatínek je už moc dlouho mrtvý. A tak jsi v genobance čekala spoustu let, dokud maminka nebyla připravená vychovávat dceru."

"Škoda, že sis mě nevzala dřív," prohlásila Ari. "Pak bys nebyla tak stará."

Maminka se rozplakala. A Ari se také rozplakala, protože maminka byla smutná. Ale přitom ji pusinkovala a říkala jí „miláčku“, a tak Ari věděla, že za to nemůže a že lepší už to nebude.

Hodně o tom přemýšlela. Vždycky si myslela, že vyskočila z maminky. Ale nevadilo, že ji maminka nechala donosit v nádrži. To z ní ještě neudělá azu. Maminka na to dohlédla.

Dobře, že se narodila tam, co Ollie. Ráda na to myslela. Bylo jí jedno, kdo byl James Carnath. Byl to Carnath. Fuj. Jako Amy.

Napadlo ji, že když se Ollie narodil, měl jistě černé vlasy a byl hezčí než August.

Řekla si, že až bude velká jako maminka, bude mít svého Ollieho. A svou Nelly.

Ale ne Phaedru. Phaedra děti moc peskuje.

Když člověk nechťel aze, nemusel je mít. Musel si je objednat, jinak by se nenarodili.

Tumáš, Phaedro. Místo tebe si vezmu Augusta a bude hlídat v hale a bude říkat Dobré ráno, paní, jako dnes strážný zdraví maminku.

A pořídí si také Granta. Zrzka. Oblékne ho do azovské černé a Grantovi to bude moc slušet. Nevěděla, co s ním bude dělat, ale stejně chtěla zrzavého aze.

Bude bohatá jako maminka. Bude krásná. Bude létat letadlem do města a bude nakupovat spousty krásných šatů a šperků jako má maminka, a až spolu půjdou na silvestrovský večírek, všichni je budou obdivovat, jak jim to sluší.

Najde Valéryho a řekne mu, ať se vrátí. A paní Schwartzová s ním.

Všichni budou šťastní.

Mluvený komentář ze STRUKTUR RŮSTU Páskový kurs genetiky č. 1 "Rozhovor s Arianou Emoryovou", díl 2. Vzdělávací materiál Reseune 8970-8768-1, schválený pro 80 a více.

Otázka: Paní doktorko, máme snad čas ještě na pár otázek, pokud vám to nevadí.

Odpověď: V pořádku.

Otázka: Patříte k Vyvoleným. Mnoho lidí říká, že jste jedním z největších duchů lidské historie, v jedné řadě s da Vincim, Einsteinem a Bokovou. Co na takové srovnání říkáte?

Odpověď: Ráda bych se s kýmkoli z nich seznámila. Bylo by to zajímavé. Mimochodem, už tuším vaši další otázku.

Otázka: Opravdu?

Odpověď: Tak ji položte.

Otázka: Jak se srovnáváte s ostatními lidmi?

Odpověď: Hmm. To není ona. S ostatními lidmi. Sama nevím. Žiju v izolaci. Vážím si každého, kdo dokáže řídit nákladák v poušti nebo pilotovat kosmickou loď. Nebo prosadit v Novgorodu metro (smích). To bych asi dokázala. Nikdy jsem to nezkusila. Ale každý život je složitý. Nevím, jestli je těžší navrhnout genotyp nebo cokoli z toho, co jsem jmenovala.

Otázka: To je zajímavé. Domníváte se však, že řízení nákladáku má stejný význam? Měl by šofér dostat statut Vyvoleného? Čím jste vy sama důležitá?

Odpověď: Protože mám jedinečný soubor schopností. Nikdo jiný nedovede to, co já. To jsou Vyvolení.

Otázka: Jaké to je, být Vyvolená?

Odpověď: Už jste skoro položil otázku, kterou čekám. Řeknu vám, že být Vyvolená je skoro jako být Radní nebo zastávat jiný vysoký úřad. Nemáte soukromí, zato spoustu bezpečáků kolem a daleko víc pozornosti, než dává smysl.

Otázka: Můžete vysvětlit to poslední - než dává smysl?

Odpověď: (smích) Jistá tiskovina po mně chtěla sestavit menu z mých nejoblíbenějších jídel. Jeden reportér se mě zeptal, jestli věřím v reinkarnaci. Dává vám to smysl? Zabývám se psychochirurgií, genetikou a občas filosofií, takže druhá zmíněná otázka je asi rozumnější než první, ale proč by to, hergot, mělo zajímat širokou veřejnost? Moje chutě jsou zajímavější než můj výzkum? Ne. Novináři ale hledají rovnici, která vyjádří rovnováhu mezi mojí psýchou a jejich demograficky průměrným divákem, stejně tak mýtickým jako skutečným: jejich otázky znudí všechny stejně, protože nikoho konkrétního nepotěší, ale nechme toho. Konečně se dostáváme k otázce, kterou mi musíte položit.

Otázka: Jsem z vás nervózní.

Odpověď: Tak se ptejte. Řeknu vám, jestli jste se už trefil.

Otázka: Dobře. Asi je to ona. Co víte, co neví nikdo jiný?

Odpověď: Tak to je lepší. Co vím? Zajímavá otázka. Takhle to ještě nikdy nikdo neformuloval. Mám vám prozradit, na co se vždycky ptají? Jaké to je, mít schopnosti Vyvoleného. Ale co vím, to je daleko moudřejší dotaz. Co cítím, na to odpovím zkrátka: to, co každý, kdo se liší a žije v izolaci a zároveň chápe, proč to tak je.

Ale co vím? Ví, že jsem poměrně nedůležitá a moje práce naopak nesmírně důležitá. To nedochází novinářům, kteří se mě ptají, co jím. Je úplně jedno, jakému vínu dávám přednost, pokud vás nezajímá moje biochemie. Mne osobně samozřejmě zajímá, ale s článkem o jídelníčku slavných nemá nic společného.

Kdyby ten novinář odhalil souvislost mezi genialitou a výběrem sýrů, pak mě bude zajímat a ráda se sama vyptám. Moji lidé mě naštěstí chrání před zvědavci. Stát mi dal výsadu soukromí, protože v celku, v sumě všech občanů, stát dobře ví, že když budu mít klid, budu pracovat, protože jsem na práci závislá. Protože mám určitý citový rozměr, který se tanti reportéři vždycky snaží odhalit, esteticky vnímám všechno, co dělám, a dotýkám se čehosi, co jeden Vyvolený dávno nazval hledáním Krásy - najisté úrovni to zná každý. Ten Vyvolený položil rovnítko mezi Krásu a Pravdu. Já bych spíš použila slovo Rovnováha. Symetrie. V tom spočívá Vyvolenost, na to se všichni ptá: duch Vyvoleného pracuje s abstraktními pojmy, jež sahají daleko za jazyk. Vyvolený má široký rozhled, ale zároveň vidí daleko, což žádným slovem, nevyjádříte, protože sdělovací jazyk je majetkem davu. A Slovo, Slovo s velkým S, jež Vyvolený vidí, chápe a rozumí mu v základním smyslu, je Slovo vně dříve poznané zkušenosti. Tak ho nazve Krásou. Nebo Pravdou. Nebo Rovnováhou či Symetrií. Často se vyjadřuje pružným jazykem matematiky, a pokud k ní má díky svému oboru daleko, musí jistým slovům v kontextu své tvorby dát jiný význam, aby předal komunikační zátěž, již jeho jazyk za staletí nabral. Můj jazyk je zčásti matematický, zčásti biochemický, zčásti sémantický: zkoumám biochemické systémy - lidské bytosti -, jež na biochemické úrovni předvídatelným způsobem reagují na smyslové stimuly, jež přicházejí hardwarovými receptory, nastavenými opět na biochemicky určenou citlivost. Procházejí biochemickými procesory s biochemicky určenou účinností - zase hardware -, závislými na samoprogramovacím systému, rovněž biochemickým, který v posledku vyprodukuje jedinečně ušitý software, schopný přijmout od jiné lidské bytosti informace s přesností danou v zásadě především hardwarem, softwarem a sémantikou. A to jsme ještě nezačali mluvit o hardwaru a softwaru

druhého člověka. Nezmínili jsme se ani o složitosti kulturních vazeb nebo o možnosti tvorby matematických modelů společenských systémů, s kterou si hrají teoretici statistiky a demografové. Většinu práce na mikrostrukturách nechávám svým výzkumníkům a řeknu vám, že jsem v životě strávila víc času přemýšlením než laboratorní prací. V myšlenkách se přibližuji takovému stupni uspořádanosti, jaký nemohu označit jinak než jako prostotu. Prostotu se značně širokým záběrem. Jsou v ní spojeny věci, jež žádné spojení nenaznačovaly. Usazovat je na jejich místo je radostná činnost a vede myslitele do rozměrů, jež nemají se smysly nic společného. Připoutat se ke každodennímu životu je pro mne čím dál obtížnější, ale já ho občas potřebuji, tělo potřebuje pocity, protože jinak přestávám jako osoba existovat. A já existuji všude.

Nakonec vyslovím ono Slovo, a bude to Slovo o lidech. Nevím, jestli mu někdo porozumí. Ale doufám, že ano. Tady máte další citový rozměr. A pokud uspěji, můj nástupce se dostane někam, kam já sama nedohlédnu; v jistém smyslu se tam dostávám s ním, protože moje práce ho postrkuje tak daleko. Ale tělo si potřebuje odpočinout od vizí. Život je krátký, i když ho prodlužuju omlazováním. Říkám vám Pravdu. Někdo někdy mým poznámkám porozumí.

V těch jsem já sama a mluvím jazykem, jemuž neporozumí ani jiný Vyvolený, protože hledá jinou Krásu a kráčí jinou cestou. Nábožný člověk by si mohl myslet, že vidíme stejný cíl. Nebo že ke stejnému cíli spějeme. Já si tím nejsem tak jistá. Jsme boží kostky. Abych odpověděla ještě jednomu dávnému Vyvolenému.

Teď jsem vám řekla daleko víc než jakémukoli jinému žurnalistovi, protože jste mi položil ze všech nejlepší otázku. Omlouvám se, že nedokážu odpovědět prostými slovy. Průměrný občan už dnes rozumí Platónovi a někteří znají Einsteina. Většina lidí ale ještě nemůže pochopit Bokovou. Za pár století budou novináři vědět to, co já vím dnes. Ale lidstvo jako celek je vcelku moudré: protože pohromadě jste stejně jasnozřiví jako kterýkoli Vyvolený, dáváte mi svobodu a já dosvědčuji, že jste se nezmýlili.

Otázka: Nedokážete svou vizi přeložit.

Odpověď: Kdybych mohla, udělala bych to. Kdyby ji dokázala vyjádřit slova, nebyla bych, čím jsem.

Otázka: Už desítky let pracujete v legislativě. Není to škoda energie? Nezaslal by vaše místo i někdo méně vytížený?

Odpověď: Dobrá otázka. Odpovídám „ne“. V současnosti ne. Ne tady. Činíme velice důležitá rozhodnutí. Události posledních padesáti let to dokazují. A já potřebuji kontakt s realitou. Ta práce mi pomáhá, řekneme, v duchovním smyslu. Udrží mě osobní biochemické systémy v rovnováze. Není zdravé zabrat se jen do abstraktních problémů. Prostě řečeno, práce Radní je pro mě jak protiváhou intelektuální izolace, tak službou bližním. Abstraktní matematik nemá zřejmě ani zdaleka takovou představu o mezihvězdném obchodu s pohledávkami nebo problematice zdravotního pojištění kupců na unijských stanicích jako náš služebně nejmladší Radní. Já to ale díky své práci chápu a mám zájem na blahobytu lidstva. Víím, že lidé kritizují Radu devíti coby plýtvání energií odborníků. Pokud je zájem odborníků o společnost škoda času, za co pak stojíme? Někteří teoretici samozřejmě nemohou být prospěšní mimo svůj obor. Jiní ale mohou a měli by. Často vidíte, že se experti neshodnou. Někdy je to tím, že někdo z nás nemá v poli druhého dostatečný rozhled. Velmi často ani nejlepší myšlenky ve dvou oborech nedojdou k společnému praktickému řešení a právě v tomto okamžiku je důležité, aby obě strany zastupovali experti. V Radě často dochází k zajímavým interdisciplinárním průnikům, k fúzi oddělených směrů, jež ve skutečnosti udržuje v chodu společenský experiment zvaný Unie.

Tento aspekt dosažené prostoty se dá kupodivu vysvětlit prostě: zájmy všech lidí jsou propojené, včetně těch mých, a politika není víc než dočasný výraz sociální matematiky.

Kapitola 6

"Tenhle zvoneček má zazvonit jednou, když stiskneš levý knoflík, a dvakrát, když stiskneš pravý knoflík," řekl dohlížitel a Florián si už zadání v hlavě srovnával se známými obvody. Zatím nic složitého. "Ale..." Teď přijde ten pravý úkol, pochopil Florián. "Ale musíš obvod zapojit tak, aby vůbec nefungoval, pokud jako první stiskneš levý spínač. Pokud stiskneš pravý spínač dvakrát, také přestane zvonit, dokud nestiskneš levý. Jde o čas a o eleganci provedení. Začni."

Všechno nářadí a součástky měl na stole. Florián si vybral, co bude potřebovat. Nebylo to nijak těžké.

Další úkol byl projekt někoho jiného. Florián se musel podívat na zapojení a uhodnout, co přístroj dělá.

Měl rychlé prsty. Vždycky se vešel do časového limitu. Snadno. Další zadání ale bylo těžší. Třetí úkol byl vždy opravit chybný přístroj někoho jiného. Dostal patnáct minut.

Řekl dohlížiteli, kde je chyba.

"Ukaž mi, jak bys to postavil ty." Florián poslechl.

Dohlížitel se chvíli tvářil vážně a nakonec řekl: "Floriáne, budeš chodit na pásek dvakrát častěji."

Byl zklamaný. "To je mi líto. Zkazil jsem něco?"

"Nic jsi nezkažil," odvětil dohled a usmál se na něj. "Ale na téhle úrovni už pro tebe složitější cvičení neexistuje. Vráť se k základům a uvidíme, co pro tebe půjde vymyslet. Dobře?"

"Ano," odpověděl Florián. Co jiného. Ale měl strach, že nestihne chodit do práce, protože musel v předepsaný čas také odpočívat.

Do stáje přišel pozdě, Andy se na něj mračil a pomáhal mu víc, než Florián chtěl.

Řekl si, že by o tom měl promluvit s dohlížitelem. Ale když hodně pracoval, byli spokojeni, a tak se Florián snažil všechno stihnout. Ráno si nikdy nepamatoval, jak se dostal do postele.

Instruktor ho propustil a Florián zase přišel pozdě. Andy mu řekl, že prasata nečekají a že je nakrmil sám.

"Nanosím vodu," nabídl se Florián a nanosil ji i za Andyho. To bylo fér. Andy byl spokojený.

Byl tak spokojený, že Floriánovi dovolil vyhrébelcovat Koně a dokonce se i podívat ve vedlejší kóji na Koňovo dítě,

holčičku, která se musela krmit z ruky. Florián ještě nebyl dost velký, aby jí udržel vědro u huby. Musel se osprchovat a převléknout, protože mláděti dávali léky od Koně. Ale holčička nebyla nemocná. Utíkala před nimi, pak jim čichala k prstům a zase utíkala.

Floriánovi se nesmírně ulevilo, když mu Andy řekl, že koně nejsou k jídlu. "A na co jsou?" zeptal se tehdy a dostal strach, že se dozví něco ještě horšího.

"Jsou experimentální," odpověděl Andy. "Nevím přesně. Ale prý jsou to pracovní zvířata."

Prasata byla občas také pracovní zvířata. Měla tak výborný čich, že pod zemí našla semena cyteenských plevelů, a byla dost chytrá, aby je nežrala, takže někteří azové nedělali nic jiného, než že s nimi chodili po polích a likvidovali všechno, co se dostalo přes plot. Mechanické čmuchače byly šikovné, ale Andy říkal, že prasata jsou lepší.

Tak tohle myslel hlas na pásku, když opakoval, že první pravidlo ze všech přikazuje najít si způsob, jak být užitečný.

Ari přečetla úlohu, zalovila ve znalostech z pásku a zeptala se maminky: "Záleží na tom, kolik je holek a kolik kluků?" Maminka se na chvíli zamyslela. "Ve skutečnosti ano. Ale ty počítej s tím, že nezáleží."

"Proč?"

"Protože, a to je důležité vědět, jsou některé věci v určitých problémech méně důležité než jiné, a když se teď jenom učíš, můžeš něco vynechat, aby sis dobře uvědomila, co je nejdůležitější. V našem problému je důležité všechno na světě - holky a kluci, počasí, jestli mají dost jídla a jestli je může něco sníst -, ale právě teď ti jde jen o geny. Až budeš umět počítat s geny, naučíš se brát v úvahu i ostatní faktory. Po jednom. Nikdo ti neřekne, že víš všechno. Něco třeba ještě nikdy nikoho nenapadlo. A když si budeš myslet, že se můžeš všechno naučit od jiných, můžeš udělat chybu. Takže začneme jednoduše a pak začneme řešit, jestli jsou to kluci a holky. Dobře?"

"Záleží na tom," nedala se Ari, "protože rybí kluci se mezi sebou perou. Ale jestli žádného něco nesežere, budeme mít čtyřicet modrých. Jenže ono sežere, protože modrá je dobře vidět a ryby se nemají kam schovat. A když je dáš do jednoho akvária s velkými rybami, nezůstane ani jedna modrá rybka."

"Víš, jestli ryba vidí barvy?"

"A vidí?"

"To zatím nechme. Co když se samičkám víc líbí modří samečci?"

"Proč by měly?"

"Jen si to představ. Domysli další generaci."

"O kolik víc se jim líbí?"

"O pětadvacet procent."

"Modří kluci prostě nakrmí velké ryby a ty budou mít víc dětí. Začíná to být složité."

Maminka se zatvářila, jako by chtěla kýchnout, rozesmát se nebo rozčítit. A pak se zatvářila tak legračně, že na tom nic legračního nebylo. A přitiskla si Ari na prsa.

Poslední dobou to dělala často. Ari napadlo, že by měla být šťastnější, než jak se tváří. Nikdy s ní netrávila tolik času. A Ollie.

Přesto cítila nebezpečí. Maminka není šťastná. Ollie není šťastný. Ollie dělal ze všech sil aze a s maminkou už na sebe vůbec nekřičeli. Maminka už na nikoho nekřičela. Nelly se pořád tvářila, jako by neuměla do pěti počítat. Phaedra si také hrála na vzornou azu.

Ari měla strach a chtěla se maminky zeptat proč, ale bála se, že by se maminka rozplakala. Maminka se poslední dobou tváří smutně. A když pláče, Ari to bolí.

Tiskla se k ní.

Druhý den ráno šla do školy. Už byla dost velká, aby mohla chodit sama. Maminka ji ve dveřích objala. I Ollie se přišel rozloučit. Už hodně dlouho ji nevzal do náruče.

Ari se ještě ohlédla a dveře byly zavřené. Přišlo jí to divné. Šla do školy.

RESEUNE ONE se odlepil od ranveje a Jane zaryla prsty do koženého polstrování křesla. Nedívala se z okýnka.

Nechtěla vidět, jak Reseune mizí v dálce. Kousala se do rtu a tiskla víčka k sobě a cítila, jak jí přesto po tvářích tečou slzy.

Když přestali stoupat, otočila se na Ollieho. "Ollie, přines mi něco k pití. Dvojitou."

"Ano, paní," odvětil Ollie, odpoutal se a odešel k baru.

Phaedra seděla o řadu před nimi, otočila se tedy proti směru letu a zeptala se přes malý stolek: "Mohu pro vás něco udělat, paní?"

Proboha, ona to potřebuje. Má strach. "Sepiš seznam nákupů. Věci, které budeme potřebovat na lodi. Až přistaneme, musíš poslat pár objednávek. V kapse u sedadla máš příručku. Dozvíš se z ní, co je potřeba."

"Ano, paní."

A Phaedra má po problémech. Ollie se nevyléčil. Poprosil Jane o pásek. Poprosil ji o pásek jako az svého dohlázele a ona ho odmítla.

"Ollie," řekla tehdy. "Jsi už příliš OBČ. Potřebuju tě takového. Rozumíš mi?"

"Ano," odpověděl. A držel se statečněji než ona. "Nalij si taky," houkla za ním přes rachot motorů. Ollie se otočil a kývl, že rozumí. "A Phaedře!"

K Oliemu přišla Peggy, zakolísala, když letadlo prolétlo turbulentí, a vytáhla z baru dvě sklenice. Pro Julii. Julie letí s nimi vzadu v letadle. Julie s Glorií. "Zničila mi život!" ječela na ni dcera ještě na letišti. Rovnou před Denysem, před azi, před Rodinou. Chuděra Glorie tam stála, bradička se jí třásla a z očí jí tekly slzy. Není to špatné dítě, řekla si Jane. Jenže má všeho moc, kromě toho, na čem záleží. Babičku, již Glorie skoro neznala, si na letišti měřila bázlivým pohledem, jako by v ní hledala tušené zlo. Naprosto nevěděla, kam musí jet. Neměla ani zdání, co znamená palubní disciplína, jak to vypadá v uzavřeném ocelovém světě pracovní stanice.

"Ahoj, Glorie," pozdravila ji Jane, vynervovaná, snažila se za boha nesrovnávat vnučku s Ari, protože když ta uslyší letadlo, podívá se z okna a zjistí, že je RESEUNE ONE. Nic víc.

Glorie utekla k mámě. Ta už neměla daleko k výbuchu. Navíc se jí podařilo z odletu udělat frašku. Dobře že s nimi letí reseunští bezpečáci. Julie by byla schopna v Novgorodu prchnout.

Měla iracionální strach z letu člunem na orbitu, z vesmírné prázdnoty, ze skoků a ze vši fyziky, již se nikdy neobtěžovala naučit, a tak se na ni nedokázala spolehnout.

Smůla, děvče. Ráda bych ti dala bublinu, v níž věci běží tak, jak chceš. Je mi líto, že na to nemáš.

Svět na tebe byl příliš už od narození. Promiň, dceruško. Je mi to opravdu líto.

Promiň, že musíš se mnou.

Ollie přinesl pití. Byl bledý, ale držel se. Jane se podařilo na něj usmát, když jí podal skleničku, a Ollie se jí podíval do očí.

Půl dvojité whisky do sebe hodila, aniž by si to uvědomila. "To se spraví," prohlásila a pozvedla sklenku. "Skoal, Ollie.

Tak se to říkalo u nás. Konečně se vracím domů."

A po druhé dvojité: "Zase jako by mi bylo dvacet, Ollie, jako bych nikdy nebyla v Reseune."

Nebo tu část vzpomínek alespoň na chvíli umrtvila.

Ve školičce byla místo Phaedry Nelly. Ari dobře věděla, jak na ni. Sam ji teď může rozhoupat pořádně vysoko. Nelly měla strach, ale nic jim neřekla, protože by se na ni Ari zlobila a to Nelly těžce nesla.

Sam ji tedy houpal a Ari houpala Sama. A lezli spolu po prolézačkách.

Pak si pro Sama přišel Jan a Nelly odvedla Ari domů, kde už čekal strýček Denys.

"Nelly," řekl na uvítanou, "chce s tebou mluvit Bezpečnost."

"Proč?" nechápala Ari. Najednou zase dostala strach. Nelly a Bezpečnost byly zcela protikladné pojmy. Ale poslední dobou se všechno stavělo na hlavu. Nic k sobě nepasovalo.

"Nelly," zdůraznil Denys, "udělej, co říkám."

"Ano, pane."

A Denys přes všechnu tloušťku kleknul na zem a vzal Ari za ruce. "Ari, stalo se něco moc vážného. Maminka se o to musí postarat. Musela odjet."

"Kam jede?"

"Moc daleko, Ari. Nevím, jestli se vůbec někdy vrátí. Půjdeš se mnou domů, Ari. Ty i Nelly. Nelly s tebou zůstane, ale napřed si musí pustit pásek, aby se s tím smířila."

"Maminka se taky vrátí!"

"Spíš ne, Ari. Tvoje maminka je důležitá paní. Má práci. Letí... tak daleko, kam až se vůbec dá letět. Věděla, že tě to bude mrzet. Nechtěla tě trápit. Říkala, ať ti za ni dám sbohem. Říkala, že máš jít se mnou a bydlet u mě."

"Ne!" Sbohem. Tak by to maminka nikdy neřekla. Všechno se zvrátilo. Ari se Denysovi vyškubla a utekla, běžela ze všech sil, utíkala chodbami až domů. Denys ji nemohl dohonit. Nikdo by to nedokázal. Běžela, dokud nestrčila kartu do čtečky na dveřích mamčinu bytu. Dveře se otevřely.

"Maminko! Ollie!"

Probíhala pokoje. Hledala všude, ale věděla, že maminka a Ollie by se jí neschovávali.

Maminka a Ollie by ji také nikdy neopustili. Stalo se jim něco strašného. Stalo se jim něco hrozného a strýček Denys jí lže.

Jejich oblečení zmizelo, skříně byly prázdné.

Ani Ari už tu neměla své věci, ani béd'u a hvězdu od Valéryho.

Těžko se jí dýchalo. Měla pocit, že se jí nedostává vzduchu. Slyšela cvaknout dveře a utekla do obývacího pokoje.

"Mami! Ollie!"

Do bytu ale vešla žena od Bezpečnosti, vysoká, v černém. Neměla právo vstoupit.

Ari stála jako opařená a třetila na ni oči. Žena se na ni zpřímá dívala. Žena v uniformě, v jejím obývacího.

"Posluho," křikla statečně Ari, "vytoč mi mamčinu kancelář."

Posluha neodpověděl.

"Posluho? Tady Ari. Zavolej mamince do kanceláře!"

"Posluha je vypnutý," prohlásila černá žena. A měla pravdu. Posluha ji ani nepřivítal, když přišla. Všechno bylo špatně.

"Kde je maminka?" zeptala se Ari. "Doktorka Strassenová odletěla. Váš poručík je teď doktor Nye. Prosím vás, uklidněte se, mladá paní. Doktor Nye je už na cestě."

"Já ho nechci!"

Dveře se ale otevřely a vstoupil strýček Denys, udýchaný a bledý jako stěna. Vrazil do mamčinu bytu. "Nic se neděje," zafuněl. "Ari, prosím tě."

"Vypadni!" zaječela na něj. "Vypadni, vypadni, vypadni!"

"Ari. Ari, je mi to hrozně líto. Strašně líto. Poslouchej mě."

"Ne, není ti to líto! Chci maminku! Chci Ollieho! Kde jsou?"

Denys se ji pokusil chytit. Utekla do kuchyně. Jsou tam nože. Černá aza po ní ale skočila a na prahu ji zvedla nad zem.

"Pozor!" zvolal strýček Denys. "Ať se jí nic nestane. Polož ji."

Žena Ari postavila na zem. Denys si ji přitiskl k rameni. "Poplač si, Ari. To bude dobrý. Popadni dech a vyplač se." Tak dlouho se snažila nadechnout, až se jí to povedlo. "Teď tě vezmu domů," řekl něžně strýček Denys a pohladil ji po tváři a po ramínkách. "Už je ti líp, Ari? Můžu tě odnést. Nebo tě má odnést tady paní? Neublíží ti. Nikdo ti nic neudělá. Nebo můžu zavolat lékaře. Chceš ošetřit?"

Domů už neznamenal domů. Se všemi se stalo něco divného.

Denys ji vzal za ruku a Ari šla. Na odpor byla moc unavená. Stěží se držela na nohou.

Strýček Denys ji odvedl až do svého bytu a posadil ji na kanape a řekl svému azovi Seelymu, ať jí přinese něco k pití.

Vypila šťávu, ale ruka se jí tak třásla, že se málem polila.

"Nelly tu bude s tebou," řekl strýček Denys a posadil se naproti. "Nelly teď bude jenom tvoje."

"Kde je Ollie?" zeptala se Ari, skleničku v klíně.

"S maminkou. Potřebovala ho."

Ari zhluboka dýchala. To je dobře, řekla si, že jsou spolu, když maminka musela odcestovat.

"Phaedra letěla s nimi," dodal strýček Denys.

"Phaedra je mi volná!"

"Ale Nelly chceš, víš? Maminka ti ji nechala. Chtěla, aby se o tebe dál starala."

Ari přikývla. V krku měla veliký knedlík a srdce desetkrát větší než hrudník. Oči jí pálily.

"Ari, já moc nevím, jak se starat o malou holčičku. Ani Seely se v tom nevyzná. Ale maminka ti sem poslala všechny tvoje věci. Budete tu mít s Nelly vlastní byt. Chceš se podívat na svůj pokoj?"

Zavrtěla hlavou a zkusila neplakat. Snažila se nastřádat pořádný vztek. Jako maminka.

"Teď o tom nebudeme mluvit. Nelly s tebou bude přes noc. A bude trochu rozčilená. Víš, že jí to nedělá dobře. Slib mi, že na ni budeš hodná, Ari. Nelly je teď tvoje aza, a tak na ni musíš být hodná, protože by měla být ještě v nemocnici, ale má o tebe strach a já vím, že ji potřebuješ. Nelly bude mezi pásky chodit domů, je moc rozčilená, ale má tě ráda a chce se o tebe starat. Bojím se, že se budeš muset starat spíš ty o ni. Rozumíš mi? Můžeš jí moc a moc ublížit."

"Já vím," řekla Ari, protože rozuměla.

"Tak vidíš. Jsi statečná. Velká holka. Je to strašně těžké. Děkuji, Seely."

Seely Ari přinesl sklenici vody a pilulku. Seely nebyl nikdo. Nebyl jako Ollie. Nebyl hodný ani zlý, pořád se choval jako az. Vzal jí prázdnou sklenici, položil ji na podnos a nabídl jí vodu.

"Nechci pásek!" prohlásila.

"To je jiný prášek," uklidnil ji strýček Denys. "Přestane tě po něm bolet hlava. Bude ti líp."

Nevzpomínala si, že by si stěžovala na bolest hlavy. Maminka jí vždycky kladla na srdce, ať si nebere léky od jiných lidí. A nikdy, nikdy si neber azovské pilulky. Ale maminka je pryč.

Jako Valéry. Jako paní Schwartzová. Jako všichni zmizeli. Maminku a Ollieho už taky dostali. Možná teď zmizím já. A najdu je. "Paní," pobízel ji Seely, "prosím." Vzala si pilulku. Vložila ji na jazyk a zapila ji. "Děkuji," řekl Seely. Byl tak nevtravý, jako by tu nebyl. Odněs sklenici. Seelyho si člověk ani nevšiml.

Strýček Denys byl tak tlustý, že se pod ním židle prohýbala, ruce měl na kolenou a na kulaté tváři ztrápený výraz. "Pár dní nemusíš do školičky. Když nebudeš chtít. Myslíš si, že se to nespraví. Já vím. Ale zapomeneš. Už zítra ti bude líp. Bude se ti stýskat po mamince. Ale už to nebude tak bolet. Každý další den ti bude líp."

Ari nechtěla, aby jí bylo líp. Nevěděla, kdo nechává mizet lidi. Ale maminka to nebyla. Můžou jí namluvit, co chtějí. Ale Ari jim neuvěří.

Maminka a Ollie věděli, že se něco děje. Byli hrozně nervózní a snažili se před ní nedat nic najevo. Možná si mysleli, že to zvládnou, a nezvládli. I Ari to tušila, ale nerozuměla.

Třeba všichni mizí na jedno místo. Třeba je to jako smrt. Člověk se dostane do průšvihů a zmizí někam daleko. Ani maminka se nedokázala ubránit.

Ari bylo jasné, že se neubrání ani ona. Že musí tlačit a tlačit, až se dostane do průšvihů a všichni zmizí. Třeba je to její chyba. Vždycky si to myslela. Ale až dojdou lidi, musí zjistit, co se děje.

Pak třeba taky zmizí.

Najednou jí bylo divně. Necítila ruce ani nohy a v břiše ji pálilo.

Je v průšvihů. Ale Seely ji zvedl do náruče a celý pokoj se zhoupal a změnil v chodbu a pak v ložnici. Seely ji jemně uložil do postele a zul ji a přikryl dekou.

Na postelce vedle ležel béd'a. Natáhla k němu ruku. Nevzpomínala si, jak k němu přišla. Měla ho odjakživa. A teď je tady s ní. Nic než béd'a.

"Chudák holka," řekl Justin a dolil do sklenic víno. "Chudák holka, hergot, to ji nemohli aspoň pustit na letiště?"

Grant jen zavrtěl hlavou. Napil se. Nenápadně naznačil: pozor na štěnice.

Justin si protřel oči. Na odposlechy nikdy nezapomínal. Někdy bylo naopak těžké si je odmyslet.

"Není to náš problém," řekl Grant. "Hlavně ne tvůj."

"Já vím."

To řekli do záznamu. Nikdy nevěděli, jestli je právě někdo poslouchá. Vymýšleli, jak bezpečnost přelstít, sestavili dokonce jazyk prostý příbuzných slov a jednotné gramatiky, pak se ho učili z pásku. Ale báli se, že tím vzbudí ještě větší podezření.

Vrátili se tedy k nejjednodušší metodě: k psaní na tabulku. Justin ji zvedl a naškrábal: Někdy bych nejrudší utekl do Novgorodu a našel si místo ve fabrice. Navrhujeme pásky na výrobu normálních lidí. Nahráváme jim důvěru a lásku. Ale konstruktéři jsou šílení.

Grant napsal: Mám pevnou víru ve své stvořitele a svého dohlázeatele. Má víra mne posiluje.

"Jsi magor," prohlásil nahlas Justin.

Grant se rozesmál. A zase zvažněl a naklonil se a vzal Justina za koleno. "Nerozumím dobru a zlu. Určitě ne. Az nemá právo házet kolem sebe taková slova. Pro mě jsi ale všechno dobré dohromady."

Justin byl dojat. A pořád ho otravovaly ty svinské záblesky pásky. I po tolika letech, jako stará nezhojená rána. S Grantem to nevadilo. Přinejmenším tím se mohl utěšovat. Položil Grantovi ruku na ruku a stiskl ji, protože se mu nedostávalo slov.

"Myslím to vážně," řekl Grant. "Jsi v těžké situaci. Pořád se snažíš konat dobro. Občas až moc. I já si občas odpočinu. Měl by ses to naučit."

"Co mám dělat, když mě Yanni zavaluje..."

"Ne." Grant mu stiskl koleno. "Můžeš říci, ne? Můžeš odmítnout přesčasy. Můžeš pracovat na tom, co tě zajímá. Sám jsi řekl, že víš, o co mu jde. Nenech se. Nepotřebuješ to."

Na Fargone vyrůstalo dítě, dvojník jistého Benjaminu Rubina, zavřeného v laboratoři v druhé, neprodyšně oddělené části stanice.

Obrana alespoň viděla nějaké výsledky. A Jane Strassenová, až dorazí, dostane do péče další dítě Projektu.

Justin četl rozhovory s Rubinem. Dělal mu pásky. Nedělal si iluze, že by mu je pustili bez kontroly.

Alespoň tyhle ne. A to byla úleva, po roce nesnesitelné zodpovědnosti.

"Ukazuje to důvěru, ne?" Chrapot prozrazoval jinak skrývané napětí.

"Jen ti nakládá další zodpovědnost. Takovou zátěž nepotřebuješ."

"Možná mám šanci konečně udělat něco pořádného. Je to velký projekt. Nebo ne? Nejlepší věc za hodně dlouhou dobu. Třeba dovedu Rubinovi... řekněme vylepšit život." Natáhl se pro láhev. Grant ho předběhl a dolil mu. "Aspoň že Rubin pozná trochu soucitu. Jeho matka žije s ním na stanici, vidá ji, má se čeho zachytit."

Nehledě k strážím, které hlídají všechny Vyvolené. Justin věděl všechno. Rubin byl introvertní vědec, díky těžké nemoci v dětství patologicky fixovaný na matku a na sledování svého zdravotního stavu. V pubertě se nevěnoval ničemu kromě výzkumu. Nezažil nic z toho, co utvářelo Ari Emoryovou. Díky bohu.

"Mohl bych s tím něco udělat," řekl. "Naberu si nějakou práci v občanské psychologii, prospěje mi to. Dělá s jinou metodologií."

Grant se zamračil. Doma se mohli bavit o práci beze strachu z odposlechu. Ale přesto už možná překročili bezpečnou hranici. Justin byl unavený a těžko to posoudil. Studium ho odvede od práce v časové tísní. Nic jiného nechtěl. Grant má pravdu, nejsem dělaný na vychytávání chyb v reálném čase. Na to jsem málo odtahitý.

Yanni na něj křičel: "Empatie se ti hodí při výlechu. Vřešení pro ni není místo! Konečně si uvědom, koho léčíš!"

Což byla pravda. Justin není typ na klinickou psychologii. Nemohl nikomu pomáhat, dokud cítil jeho bolest v sobě.

Podle Yanniho názoru - nebo spíš Denysova, protože nikdo jiný by Girauda nezpracoval - pro něj laboratoř nemohla udělat nic laskavějšího. Vrátili mu práci, jež vyžaduje povolení, pustili ho na nové pole, na kterém pracoval jeho otec, dali mu příležitost udělat si jméno a přitom se vyhnout pozornosti armády a časem snad i ulevit Jordánovi.

Přinejmenším možnost tady byla.

Je to svým způsobem ultimátum, pomyslel si, laskavost, která se může úplně obrátit, když ji nepřijme. Musel si to stále připomínat. I když byli laskaví.

Když se Ari probudila, někdo u ní ležel. Vzpomněla si, že někdy v noci kdosi přišel, vzal ji do náruče a řekl Nellyním hlasem: "To jsem já, paní. Nelly."

Nelly zůstala do rána, ale maminka se nevrátila, ložnici Ari neznala a chtělo se jí vřískat nebo brečet nebo zase utéct někam, kde ji nikdo nenajde. Ale ležela, protože věděla, že maminka je definitivně pryč. A strýček Denys měl pravdu, už jí bylo líp a mezi stýskáním už myslela na snídani. Chtěla maminku, ale Nelly také není k zahazení. Důkladně ji pohládala po tváři, aby se probudila, a chůva ji objala a povískala a řekla:

"Nelly je tady. Nelly je s tebou." A rozplakala se.

Ari ji svírala. A připadala si podvedená, protože brečet chtěla ona, ale Nelly je aza a plakat se před ní nesmí. Tak byla rozumná, jak jí maminka říkala, a okřikla Nelly.

Nelly se uklidnila. Přestala natahovat a nabírat a vstala a oblékla se a napustila Ari vanu a umyla jí vlasy a oblékla jí čisté modré kalhoty a svetřík. A česala ji tak dlouho, až jí ve vlasech praskalo.

"Máme posnídat s panem Nyem," prohlásila Nelly.

Ušlo to. A strýček strojí k snídani bohatou tabuli plnou snad všeho, co je na světě k jídlu. Ari jedla. Strýček Denys si ode všeho přidal a řekl, že Ari může s Nelly zůstat přes den v bytě a až Nelly odejde do nemocnice, vystřídá ji Seely.

"Ano, pane," odvětila způsobně Ari. Nic jí nevadilo. Nic ji netěšilo. Po včerejšku jí bylo jedno, s kým bude. Chtěla se zeptat Denyse, kde je maminka a kam letí. Ale nezeptala se, protože zatím bylo všechno vcelku v pořádku a Ari byla hrozně unavená.

I kdyby jí Denys odpověděl, stejně nebude vědět, kde to je. Zná jenom Reseune.

Ari tedy jen seděla a Nelly jí četla pohádky. Každou chvíli se rozplakala. Občas na chvíli usnula. Když se probudila, Nelly jí řekla, že přijde Seely.

Seely jí nosil tolik limonád, kolik si řekla. A zapnul jí vid. A vůbec poslouchal na slovo.

Požádala Seelyho, aby ji doprovodil k rybníku nakrmit kapry. Když se vrátili, Seely jí nosil další limonády a Ari moc chtěla slyšet maminku, jak říká, že limonáda není v takovém množství zdravá. Tak přestala sama pít a poprosila Seelyho o papír a nakreslila několik obrázků.

Pak přišel strýček Denys a byl čas jít k večeři a strýček Denys se Ari ptal, co by chtěla dělat zítra a co jí má koupit.

Několik dárků ji napadlo. Chtěla kosmickou loď se světýlky. Chtěla nový kabát. Když se Denys nabízí, není těžké něco vymyslet. Něco hodně drahého, co by jí maminka nikdy nekoupila.

Nic ji ale netěšilo. Ani Nelly. Když vám dávají věci, tak si je vezmete a chcete další a další, ať to nemají tak jednoduché, ať si myslí, že je to pro vás důležité a že jste s těmi krámy šťastnější, ale nikdy, nikdy nezapomínejte, že jste vztekli až na půdu.

Grant se potil v předsíni kanceláře Yanniho Schwartze, neměl domluvenou schůzku a dovnitř se doufal dostat jen na chatrnou přímluvu kancelářky Marge. Slyšel, jak na ni Yanni křičí. Slově nerozuměl. Předpokládal, že řev má co dělat s vyrušováním a Justinem Warrickem.

Už už se zvedal k odchodu, protože mu bylo jasné, že svou návštěvou může Justinovi ublížit. Nebyl si jistý, že ho Yanni nevyprovokuje k něčemu, čeho bude později litovat. Yanni byl ten typ rozeného člověka, s jakým Grant nerad jednal, emocionální a narvaný a hrozivý v každém pohybu. Takoví byli i muži, kteří ho věznili v horách. Takový byl i Giraud při výslechu. Grant seděl, čekal a nepanikařil jen díky tomu, že všechno pustil z hlavy. Když chtěl zase utéct, vrátila se Marge a řekla:

"Přijme vás."

Vstal a uklonil se. "Děkuji, Marge." Vešel do velké kanceláře, až k psacímu stolu, a prohlásil: "Pane, chci si s vámi promluvit o mém občanovi."

Po azovsku. Justin říkal, že na své pacienty dokáže být Yanni slušný. Grant tedy přehnal pózu aze.

"Nemám přijímací hodiny," řekl Yanni.

Takže mi nedá nic zadarmo. Grant opustil pózu tupé anduly, přitáhl si volnou židli a posadil se. "Přesto s vámi chci mluvit, pane. Justin přijme vaši laskavost a já se domnívám, že je to chyba."

"Chyba."

"Nepustíte ho přece k ničemu kromě základní přípravné práce. Kde bude za dvacet let? Nikde. A nebude mít víc než dřív."

"Naléhavě potřebuje vzdělání, jak jistě víš. Musíme o něm mluvit? Znáš jeho problémy. Nemusím ti je jmenovat."

"Zkuste to."

Yanni byl vcelku uvolněný. Teď ale začal zuby, vystrčil bradu, naklonil se nad stůl. "Možná by se mnou mluvil raději tvůj OBC. Poslal tě? Nebo to byl tvůj vlastní nápad?"

"Můj vlastní, pane." Hergot, reagují. Dlaně se mu potily. Nesnášel to. Vtip je v tom, napřed uklidnit občana. "Mám z vás strach, pane. Nechtělo se mi do toho. Ale Justin s vámi mluvit nechce, nebo vám přinejmenším nepoví pravdu."

"Proč ne?"

Z toho chlapa teče násilí. "Protože, pane..." Grant se nadechl a pokusil se nevnímat, co se mu děje v břiše. "Jste jeho jediný učitel. Když ho odmítnete, tak dobré vedení už nenajde. Jste jako jeho dohlížitel. Musí se na vás spoléhat a vy ho týráte. Nemohu se na to dívat."

"Nemluvíme tu o azovské psychologii. Grante. Nechápeš, o co běží, a vstupuješ na nebezpečnou půdu - mluvím o tvém vlastním psychosetu. Nesmíš se s ním identifikovat. To snad víš. A pokud ne..."

"Ano, pane, můžete mě poslat na pásek. Vím, co všechno můžete. Ale chci, abyste mě poslouchal. Tak poslouchejte! Nevím, co jste za člověka. Ale viděl jsem, co jste udělal. Možná se snažíte Justinovi pomoci. Dokonce jste mu v jistém smyslu pomohl. Ale nemůže dál pracovat jako teď."

Yanni zabručel jako chciplý motor a zase se opřel. "Protože není schopný práce v reálném čase. Já to vím, ty to víš. Justin to ví. Myslel jsem si, že se uklidní, ale nemá na to národu, nemá perspektivu. Na standardní navrhování mu chybí trpělivost, z opakování se může podělat. Je kreativní, tak ho dáme na Rubinův projekt. Denys mu to vyjednal. Já byl pro. Víc pro něj udělat nemůžeme - dostane teoretickou práci, ale ne ten svůj nesmyslný projekt, a nebude se věnovat ničemu jinému. Když si vezme něco do hlavy, je horší než Jordán, nepustí to, dokud to nezačne smrdět. Máš na to odpověď? Justin má totiž dvě možnosti: shnit nad standardními návrhy - ale já nemám zájem držet člověka, kterému třídní práce trvá tři neděle - nebo projekt Rubin."

Do té doby si Grant myslel, že Yanni je Nepřítel. Najednou si na něj zvykl. Uviděl slušného člověka, který neumí poslouchat. Ale právě teď se snaží.

"Pane, prosím vás. Justin není Jordán. Nepracuje jako Jordán. Ale když mu dáte šanci, umí zabrat. Vyslechněte mě, prosím. Nesouhlasíte s ním, ale on se od vás učí. Víte, že azovský návrhář je lepší v aplikované konstrukci. Já jsem Alfa. Dokáží vzít návrh, internalizovat ho a pak o něm říct skoro všechno. Pracoval jsem s ním na jeho návrzích a řeknu vám, že mu věřím."

"To mi ještě scházelo."

"Pane, já vím, jaký mám z jeho návrhů pocit, a to žádný OBC neumí. Mám na to logiku."

"Nemluvím o jeho schopnostech. Problémy se zaseknutou motivací vyřešil. Mluvím o tom, co se stane, až jeho sety vstoupí do občanské psychologie. V druhé, třetí a čtvrté generaci. Nechceme populaci, která jen pracuje. Nechceme malé šedivé lidičky, kteří se zblázní, když je někdo odstává od pásu. Nechceme masové sebevraždy v době recese. Mluvíme tady o občanské psychologii a právě v ní je Justin nejslabší a právě tu by měl deset dvacet let studovat, aby pak neprovedl nějaký pořádný průšvih. Ty víš, jaké to je. O občanské psychologii něco vím, dělám v ní šedesát let a doufám, že začínající návrháři to pochopí."

"To uznávám, pane. Vážím si vás. I Justin. Ale jeho návrhy dodávají psychosetům... radost. Nejen účinnost. Návrhy, které podle vás způsobí problémy, jsou lepší než pásek za odměnu. Když má az dítě, občana, a vychovává ho jako občana, učí ho to, jak si vykládá vlastní psychoset. A az s Justinovým programkem někde hluboko, i když nebude mít takové štěstí jako já, nebude socializovaná Alfa a nedostane partnera na celý život, bude ten az mít tak jasný cíl, tak jasnou motivaci, že bude přemýšlet o práci, a jak ji zlepšit. A bude na to hrdý, pane. Možná v tom je pořád pár háčeků. Ale jde o citovou úroveň, jaké bude schopen dosáhnout. Je to klíč k samotným logickým soustavám. Samoprogramovací interakce. Nikdo nad tím tak neuvažuje."

"Protože v syntetických psychosetech působí celou hromadu strukturálních problémů. Promluvíme si o teorii. Jsi schopný návrháři. Budu mluvit přímo. Zkoušeli to už před osmdesáti lety."

"To je mi známo."

"Navěřili na psychosety pár zlepšováků a skončili s neurózou. S obsesivními poruchami chování."

"Sám jste přiznal, že to Justin vyřešil."

"Copak jsi sám neřekl, že je to Samoprogramovací interakce?"

"Červ," přiznal Grant. "Ale prospěšný."

"Přesně do téhle sféry vaše teorie patří. Červ! Proboha, pokud je samoprogramovací, pak je to opravdu červ a Justin si zahrává s životy lidí. A pokud není, odsouváte problém na druhou nebo třetí generaci. Takže vlastně taky červ, když už na tom slově trváš. Na to vám nedám ani vteřinu. Mám omezený rozpočet. A vy dva mě vycházíte šeredně draho."

"Poslední rok na sebe vyděláme."

"A Warrick se může ztrhat. Nestěžuješ si právě na to? Nemůže se tak dřít. Nezvládá to. Psychologicky to neunes. Tak co chceš dělat? Vztít všechno na sebe, aby se Justin mohl vznášet nad oblaky a vymýšlet konstrukce, které nebudou fungovat a které mu stejně nedovolím nahrát do zkušebního aze? Ne!"

"Udělám za něj práci. Dejte mu volnost. Ulehčete mu. Stačí trochu. Pane, dejte mu šanci. Musí se spoléhat na vás."

Nikdo jiný mu nepomůže. Je dobrý a vy to víte."

"A šeredně plýtvá talentem."

"Co jste dělal ze začátku? Učil jste ho tím, že jste pitval jeho návrhy. Nepřestávejte. Trochu mu ulevte. Práci uděláme. Nemůžete ho tak ždímat, protože jakmile si myslí, že někdo trpí, nepřestane, dokud nenajde řešení. Dávejte nám úkoly, které zvládneme, a my je uděláme. Justin má takový talent, že z genotypu pozná víc než kdokoli jiný, protože jde na emocionální úroveň. Jeho nápady možná nebudou fungovat, ale vždyť ještě studuje, proboha. Nevíte, co z něj může být. Dejte mu příležitost."

Yanni na něj dlouho hleděl, našťavaný, nešťastný, brunátný a nervózní. "Ty bys vymámil z jalové krávy tele, hochu. Víš, o co tady běží? Ari dostala do spárů zranitelné dítě, podkuřovala mu a podporovala ho v nápadech, na které v sedmnácti neměl, až ho dostala do postele. Víš o tom?"

"Ano, pane. Velice dobře."

"Opravdu ho skvěle zpracovala. Je přesvědčený, že byl génius. Myslí si, že v něm bylo víc než ve skutečnosti, a ty mu rozhodně nijak nepomůžeš, když ho v tom budeš utvrzovat. Je chytrý, ale ne geniální. Na Rubinově projektu by mohl zazářit. Viděl jsem, co dovede, a není toho málo. Uznávám to. Jen ho nechci utvrzovat v sebeklamu. Celý život se snažím dělat normální lidi a ty po mně chceš, abych ho ujišťoval o největším nesmyslu jeho života. To se mi rozhodně nechce. Grante. Opravdu ani trochu."

"Mluvím tu s člověkem, který je pro Justina asi něčím jako dohlížitel pro aze, jehož pomoci se tak zoufale dožadoval, a ten člověk vezme pokřivený talent a zničí ho, protože je líný učit. Co je to za člověka?"

"Sklapni."

"Okřikujte si mě, pane. Ale ne Justina. Věřím vám jako málokomu. Chcete umlčet i jeho, protože se snaží o něco, co podle vás nebude fungovat?"

Yanni si žvýkal pysk. "Ty jsi Ariin az, že ano?"

"Jak dobře víte, pane."

"Odvedla skvělou práci. Připomínáš mi ji. Po všem, co se stalo."

"Ano, pane." Zabolelo to. Grant chápal, že mělo.

Yanni ale vzdychl a zakroužil hlavou. "Udělám to. Převeru ho na projekt. Nebudu mu dávat moc práce. Což znamená, že za něj budeš makat ty."

"Ano, pane."

"A když si bude dělat ty své pitomé návrhy, roztrhám mu je na kusy. A naučím ho, co půjde. Všechno. Už vyřešil svůj problém s páskem?"

"Nemá problém s páskem, pane."

"Pokud jsi s ním v jedné místnosti, říkal Petros."

"Je to tak, pane. Můžete mu to vyčítat?"

"Ne. To těžko. Něco ti povím. Grante. Vážím si tě. Rád bych měl tučet takových. Bohužel nejsi sériový model."

"Ne, pane. Na mých psychosetech se podepsal Justin, Ari a Jordán. Rád vám je poskytnu k analýze."

"Hergot, jsou neuvěřitelně stabilní. Máš štěstí." Yanni vstal a obešel stůl. Grant vyskočil. Yanni ho vzal jednou rukou

kolem ramen a druhou mu podal. "Grante, až budeš mít pocit, že Justin nestíhá, přijď za mnou."

To ho dojalo, i když předtím v Yanniho dobrou vůli příliš nevěřil. "Ano, pane," přitakal a pomyslel si, že pokud Yanni mluví pravdu a mohl by od něj potřebovat cokoli, co nenajde v knihovně nebo v archivech. Grant mu to rád dá.

"Jdi," postrčil ho Yanni. "Už běž."

Po azovsku, prostě, jako rovný s rovným. I když Grant věděl, že Yanni má spoustu starostí kvůli Strassenové a horší čas k návštěvě si ani nemohl vybrat.

Odešel s prostým rozloučením, jež znal od Jordána a od Justina.

A s hrůzou, co mohl nevědomky způsobit, když v domě panuje takové napětí a Justin je právě v tak křehkém postavení. Od okamžiku, kdy se rozhodl jít za Yannim, nevěděl, jestli mu to Justin vůbec kdy odpustí - a jestli si vůbec zaslouží odpustit.

Nemá cenu to oddalovat.

"Co že jsi udělal?!" zařval Justin a hned ho zabolelo, že Grant ucukl, jako by ho praštil, odvrátil tvář a hned se na něj zase podíval, bezbranný, zbavený všech ochranných mechanismů.

To Justina zchladilo. Na Granta přece nemůže křičet. Grant jednal, protože mu Justin svým chováním vnutil roli opatrovníka a on si toho nevěštil; nejhorší chyba dohlázele Alfý, a léta se o Granta opíral, protože to potřeboval.

Grant na něj začal dělat aze, a je to jeho chyba. Nikoho jiného.

Natáhl ruku, pohládl Granta po rameni a uklidnil se, co to šlo, i když měl krev plnou adrenalinu a sotva dýchal. Z poloviny byl rozčilený kvůli tomu, co udělal Grantovi, a z poloviny ze strachu, co mu Grant mohl provést.

Ne. Není to Grantova vina. Kdyby se ale zase nevystavoval Giraudově pozornosti, všechno by bylo v suchu. Stačí jít za Yannim a všechno v klidu urovnat.

Justin si chtěl chvíli v sedě oddechnout. Tím by ale Grantovi ukázal, jakou má zlost.

"Yanni se nezlobil," naléhal Grant. "Justine, vůbec se nezlobil. A řekl, že nám uleví."

Justin Granta poplácal po ruce. "Jo, já ti věřím. A pokud to není v pořádku, něco s tím udělám. Nic si z toho nedělej."

"Justine?" Grant promluvil ublíženě. A může za to Justin. "Yanni mě upálí na sirkách, že jsem tě tam poslal," řekl.

"Měl by. Grante, nemusíš mi pomáhat za mémi zády. Nic mi není. Neměj strach."

"Mlč, prosím tě." Grant ho chytil za loket a škuhl, aby si pohlédli do očí. "Nehraj si na dohlázele. Já věděl, co dělám." Justin byl v šoku.

"Nejsem pitomá andula. Justine. Můžeš mě praštit, jestli chceš. Ale nezkoušej na mě tak hloupé uklidňovací grify."

Zlost. Čirý vztek. Justin nevěřil svým očím. Dostalo se mu záchrany, když už nedoufal. Třásl se. Grant ho zatím pustil a položil si dlaň na tvář. "Propána, Justine, co se ti teď honí hlavou?"

"Že jsem tě moc zatěžoval."

"Ne. To oni moc zatěžují tebe. A já to Yannimu řekl. Nejsem z plastu. Vím, co dělám. Cos dělal ty celá ta léta? Býval jsem tvůj partner. Co se ze mě asi stalo? Psychopat? Za co mě máš?"

Za aze, samo se to nabízelo. Grant ho k tomu chtěl vyprovokovat. A Justin zamrzl.

"Za tupou andulu, hm?"

"Přestaň, Grante."

"Tak za co?"

"Možná..." Justin nabral dech a odvrátil se. "Možná je to pýcha. Možná mi celý život vnucovali, že jsem ten silnější. A přitom mě celé roky lámali. A já se opíral o tebe. Strašně mě to mrzí."

"Je to jen jiný tlak," pravil Grant. "Na mě tlačíš jediné ty. Copak to nevíš, rozený člověče?"

"No, rozhodně jsem tě dotlačil až do Yanniho kanceláře."

"Dej mi šanci, kamaráde. Nejsem robot. Možná mám gumové pocity, ale stejně skutečné jako ty. Jestli si chceš zakřičet, křič. Jenom si nehraj na dohlázele."

"Tak se kurva nechovej jako az!"

Nedokázal uvěřit, že mu to vylétlo z úst. Stál jako opařený. I Grant na chvíli ztuhl. Slova visela ve vzduchu mezi nimi.

"No, já jsem az," pokrčil Grant rameny. "Nijak mě to ale netíží. Co tebe?"

"Omlouvám se."

"Ne, jen mluv. Chovám se, kurva, jako az, tak pokračuj. Nedus to v sobě. Dřeš se do úmoru, užiráš se a další porouchaný azovský psychoset pro tebe bude poslední kapka. Klidně si nadávej. Jsem rád, že ses začal chránit. Už bylo načase."

"Probaha, přestaň mi dělat psychoanalýzu."

"Promiň, nemůžu si pomoci. Díky bohu, že se starám jenom o jednoho rozeného člověka. Dva by mě dohnali na samotku. Chováš se kurva jako rozený člověk. A máš to zpátky, jsou s vámi stejné starosti. Ohledně Yanniho jsi měl pravdu. S azi mluví vcelku rozumně. Zlost si vylévá na rozených lidech. Otázkou zůstává, jestli mi říká pravdu. Ale když se uklidníš a vyslechněš mě, uvidíš, že dobře ví, jak špatně neseš práci v reálném čase. Jen jsem ho upozornil, že na Rubinově projektu bude škoda tvého talentu a že pokud od tebe chce nadšenou práci, měl by se smířit s tím, že ve volném čase děláš vlastní pásky. Což bys, sakra, měl. Řekl bych, že ta návštěva nebyla úplně zbytečná."

Odposlechy, vzpomněl si s hrůzou Justin a rychle začal vzpomínat, co všechno řekli. Naznačil Grantovi, ať dá pozor, a Grant přikývl.

"Promiň." Justin zatoužil po nějaké hodně temné skrýši. Grant se ale nijak netrápil. Držel se s důstojností pro Justina nedosažitelnou. "Grante, já prostě... reaguju. Zkratové myšlení. Musíš mě chápat."

"No tak," ohradil se Grant, "já to nechápu, já to obdivuji. Na kolika úrovních jste schopní reagovat... úžasné. Nedokážu uvěřit, kolika věcem najednou jste schopní věřit. Nechápu to. Celé dny budu tu reakci rozebírat a stejně mi asi uniknou nuance."

"Je to jednoduché. Jsem vyděšený k smrti. Myslel jsem si, že vím, co kde je, a najednou všechno ujelo šejdrem. Tak jsem si svět obrátil vzhůru nohama. Rození lidé jsou vyloženě logičtí."

"Proboha. Kdyby vás nebylo, život by byl hrozná nuda. Teď by mě jenom zajímalo, jestli Yanni stál na nohou, nebo na hlavě. Moc mě to trápí."

"Byl klidný?"

"Velice."

"Tak to stál na nohou, ne?"

"My se prostě musíme naučit vás moc nerozčilovat. Měli byste nám to dát hned do prvních pásků. Rozčilení rození lidé přecházejí na alternativní programy. Každý rozený člověk je schizofrenik. A nenávidí své alter ego. To je celé tajemství chování občanů."

"Nejsi ani moc vedle."

"Prdlajs. Léta se učím přes endokriny. Docela mě udivuje, jak jsem se dostal daleko. Dvojí a trojí názory, všechno jako vy. Musím přiznat, že dávám přednost svému přirozenému psychosetu. Přirozenému, pěkně děkuju. Dělá mi líp na žaludek. Nezapomeneš na oběd?"

Justin se na Granta podíval, na Granta se všemi obrannými mechanismy, s posměšným úsměvem, jímž odrážel osud, vesmír a vedení Reseune. Chvilí byl zároveň šťastný a vystrašený.

Jako by se všechno, co mu tak dlouho unikalo, najednou zastavilo a teď váhalo, jestli se nemá vrátit.

"Jo," přisvědčil horlivě. "Jasně." Chytil Granta za loket a vyvedl ho ze dveří. "Jestli jsi to fakt dokázal skoulet s Yannim Schwartzem, máš před sebou velkou budoucnost. Všichni zaměstnanci si tě rádi najmou."

"Hmmm. To ne. Už mám slušné místo, děkuji."

Lidé na ně civěli. Justin pustil Grantovu ruku. A uvědomil si, že jeho křik na aze muselo slyšet celé křídlo. A teď zkoumají, co se stalo.

Vkřídle je všichni drbali ze spousty důvodů. Teď jim Justin přidal další.

A Yanni se o tom doslechne.

Pořád se dělo něco nového. Nelly vzala Ari do obchodu v severním křídle a vrátily se ověšené taškami. Byla to zábava. Ari koupila Nelly pár dárků a Nelly měla takovou radost a tak jí to slušelo, že Ari na chvíli zapomněla na svůj vztek.

Nelly ale není maminka. Ari se napřed líbilo, když ji Nelly vzala do náruče, ale Nelly je Nelly, a když to jednou v noci zase udělala, Ari si připadala hrozně prázdná. Chůvě to neřekla, protože jí právě vyprávěla pohádku. Potom ale čím dál hůř snášela její objetí. Na pohádky slézala z postele a sedala si na koberec, což Nelly nevadilo.

Seely nebyl prostě nikdo. Občas si ho dobírala, ale Seely se nikdy nezasmál. A to bylo ošklivé. Tak nechala Seelyho na pokoji a mluvila na něj, jen když chtěla limonádu nebo sušenku. Jich dostala daleko víc, než by se mamince líbilo. Tak zkusila být hodná a jíst víc zeleniny a méně sladkostí. Není to zdravé, řekla by maminka. A Ari se snažila zapamatovat si všechno, co maminka říkala, protože jinak by to bylo, jako by zapomněla na maminku samotnou. Tak jedla hnusnou zeleninu s něčím bílým, až se jí zvedal žaludek. Fuj. Ale přemohla se kvůli mamince a byla přitom tak smutná a tak vzteklá, že se málem dala do breku.

Ale když se opravdu rozplakala, zavřela se v pokojičku a než znovu vyšla, opláchla si obličej, protože ji nikdo neuvidí brečet.

Chtěla si s někým hrát, ale ne se Samem. Sam ji zná příliš dobře. Sam ví o její mamince. A Ari by mu musela rozbít nos, protože nesnese, aby se na ni díval s tím tupým výrazem.

Když se jí tedy Nelly zeptala, jestli se chce vrátit do školičky, odpověděla Ari, že ano, pokud tam nebude Sam.

"Tak to nevím, kdo by tam mohl ještě být," odušila Nelly.

"V tom případě tam budu sama," pravila Ari. "Napřed půjdeme do tělocvičny."

Nelly ji doprovodila. Cestou nakrmily ryby, pak si hrály na pískovišti, ale to nebyla žádná zábava a Nelly neuměla stavět hrady. Tak zase nakrmily ryby a procházely se a hrály si na hřišti a v tělocvičně.

Ari také studovala z pásků. A chodila na hodiny ke spoustě dospělých. Naučila se řídu věcí. Když si večer lehla, měla hlavu tak plnou, že si sotva vzpomněla na maminku a na Ollieho.

Strýček Denys měl pravdu. Každý den se jí stýskalo méně. Měla z toho strach. Protože když se jí nestýská, je těžší zůstat vzteklá. Tak se zakousla do rtu, až ji bolel, a zůstala zahryznutá.

Šla na dětský dýchánek. Potkala tam Amy. Amy utekla a schovala se za paní Petersonovou a chovala se jako malé dítě. Ari si vzpomněla, proč chtěla Amy uhodit. Ostatní děti na ni jenom civěly a paní Petersonová jim řekla, ať si s ní jdou hrát.

Neměly radost. Ari to poznala. Byla tu Kate a Tommy a nějaký Pat a Amy, ale ta brečela v koutě. Přišel i Sam. Sam k ní přišel první a řekl 'Ahoj, Ari'. Tak mu řekla 'Ahoj, Same'. Chtěla jít domů, ale Nelly zašla do kuchyně na čaj s azou paní Petersonové a nechťelo se jí pryč.

Ari s nimi tedy hrála novou hru. Házelo se kostkou a postupovalo po ploše, která představovala Unii. Hráči měli peníze. Prima. Ari hrála a všichni se smáli a vtipkovali. Kromě Amy. A nikdo nevtipkoval na Ariin účet. To jí nevadilo. Naučila se hru, začala vydělávat. Sam měl největší štěstí při házení kostkou, ale byl moc opatrný na peníze a Tom zase příliš rozhazoval. "Prodám ti stanici," řekla Ari a Amy si ji koupila za většinu hotovosti. Amy tedy musela zvednout přístavní poplatky a Ari šla pod její cenu. A Amy stejně koupila stanici až na kraji Unie. Ari tedy vydělávala víc a Amy se mohla vzteknout. A nikdo nechťel její stanici koupit, až se nabídla Ari, ale nepřistoupila na prodejní cenu.

Amy tedy prodala za méně a nakoupila loď. Ari zvedla přístavní poplatky.

Amy začala natahovat moldánky. Velice rychle se zase dostala do potíží, protože Ari za její peníze nakupovala zboží a hromadila nadbytek jediných komodit, které mohla Amy prodat, protože byla hloupá a létala k jejím stanicím místo k Tomovi. Amy chtěla bojovat, tak bojovala. Ari ale nechtěla, aby Amy prohrála moc rychle a zkazila hru, tak jí poradila, co má dělat.

Amy se rozlítla. A chvíli pobrekávala.

Navíc Ari neposlechla.

Tak ji Ari připravila o všechno kromě jedné lodě. Pak i o ni. Vítězství měla na dosah. Ostatní se ale tvářili, jako by jim uletěly včely, nikdo si z nikoho neutahoval a Amy odešla s pláčem.

Všichni mlčeli a dívali se na Amy. A pak se podívali na Ari, jako by nebyli rádi, že je s nimi.

Vítězství se blížilo. Ale Sam to nevěděl. Tak řekla: "Same, můžeš si vzít moje figurky."

A odešla do kuchyně vyzvednout Nelly. Nelly zarazilo, že chce jít domů, ale rozloučila se s Corrie a odvedla ji.

Až do večera byla Ari sama a nudila se. A vztekala. Což jí vyhovovalo. Když se vztekala, myslela na maminku. A stýskalo se jí po Oliem. I po Phaedře.

A pomyslela si, že kdyby tam byl Valéry, nechoval by se tak hloupě.

"Co je?" zeptal se večer strýček Denys. Byl moc milý. "Ari, milá moje, co se stalo? Co ti provedli?"

Kdyby řekla, že se porvali, mohla je nechat všechny zmizet. Možná zmizí tak jako tak. Nevěděla to jistě. Přinejmenším Amy a Kate jí zůstaly, ale ty jsou blbě.

"Strýčku, kam se poděl Valéry?"

"Valéry Schwartz? Jeho maminku přeložili. Schwartzovi se prostě přestěhovali, nic jiného v tom nehledej."

"Může se vrátit?"

"To já nevím, milá moje. Spíš ne. Jeho maminka má práci. Co se stalo na večírku?"

"Jenom jsem se nudila. Není s nimi zábava. Kam letěla maminka s Oliem? Na kterou stanici?"

"Na Fargone."

"Pošlu jim dopis." V mamčině kanceláři vidala klasickou korespondenci. Ještě nikdy ji nenapadlo poslat dopis. Ale věděla, že se dostane do mamčiny kanceláře na Fargone.

"Dobře. To jim určitě udělá radost."

Někdy ji napadlo, že maminka a Ollie nikam neodjeli. Strýček Denys se ale choval, jako by byli opravdu pryč a nedařilo se jim zle. Ari měla hned lepší pocit, jenže nechápala, proč jí maminka někdy nezatelefonuje.

"Dá se na Fargone zavolat?"

"Ne," odpověděl strýček Denys. "Rychleji se tam dostane loď. Dopis dorazí na Fargone daleko rychleji než telefonát. Za pár měsíců, ne za několik let."

"Proč?"

"Řekneš ‚ahoj‘ a maminka tě uslyší za dvacet let, odpoví ti a ty ji uslyšíš za dalších dvacet let. Pak řekneš první větu a oni se jí už ani nedočkají. Rozhovor by trval stovky let. Proto jsou dopisy rychlejší a daleko lacinější a mezi hvězdami se nepoužívá rádio. Všechno cestuje na lodích, protože jsou rychlejší než světlo. Není to tak jednoduché, jak říkám, ale to by tě ani nezajímalo. Prostě je to daleko a lidé si mezi hvězdami posílají dopisy."

Nikdy si nedokázala představit takovou dálku. Rozhodně ne, když skákali s loďstvem po hrací ploše. Najednou se jí hrozně zastesklo. Odešla do pokojíku a napsala dopis.

Mnoho verzí roztrhala, protože nechtěla, aby se maminka dozvěděla, jak je jí tu zle. Nechtěla napsat: maminko, děti mě neberou a já jsem pořád sama.

Místo toho napsala; Moc mi chybíš. I Ollie mi chybí. A na Phaedru se už nezlobím. Chci, abyste se s Oliem vrátili. I Phaedra. Budu hodná. Strýček Denys mi dává moc cukroví, ale já vím, cos mi říkala, a nejím moc. Nechci být tlustá. A nechci být na obtíž. Nelly je na mě moc hodná. Strýček Denys mi půjčuje kreditku a já Nelly kupuju spoustu dárků. Koupila jsem si kosmickou loď a auto a skládačky a pásky s pohádkami. A červenobílou halenku a červené střevíčky. Chtěla jsem černou, ale Nelly řekla, že černou nosí v tomhle věku jen azové. Holčičky prý nechodí v černé. Klidně bych mohla, ale občas Nelly poslouchám. Všechny poslouchám. Dneska jsem viděla Amy Carnathovou a nepraštila jsem ji. Pořád natahuje moldánky. Učím se ze spousty pásků. Už umím matematiku a chemii. Umím i zeměpis a astrografii a chci se dozvědět něco o Fargone, protože tam bydlíš. Chci tam letět, když ty nemůžeš sem. Jsou tam nějaké děti? Máš hezký byt? Napiš strýčkovi Denysovi, že za Tebou můžu letět. Nebo se vrať domů. Budu hrozně hodná. Miluju tě. Miluju Ollieho. Tenhle dopis dám strýčkovi Denysovi, ať Ti ho pošle. Říká, že poleť moc dlouho, tak mi prosím odepiš, jakmile ho dostaneš. Bude to skoro rok, myslím. To už mi bude osm. Když napíšeš Denysovi, ať mě za Tebou pustí, bude mi skoro devět, když se uvidíme. Nepiš mu, že s sebou můžu vzít i Nelly. Bude se bát, ale já ji uklidním. Nebojím se skoků. Nebojím se letět sama. Už dělám spoustu věcí sama. Strýček Denys mě nechá. Když mi to dovolíš Ty, určitě mě pustí. Miluju Tě.

Florián se zase opozdil. Mezi barákem 240 a 241 byla zkratka, tak po ní proklíčkoval mezi dvěma skupinami Starších, jen rychle sklonil hlavu a zahuhlal: "S dovořením." Pak už pelášil k budově Bezpečnosti.

"Moc se omlouvám," řekl na uvítanou u pultu. Snažil se zklidnit dech a podat svůj žeton v klidu. Az za pultem se na žeton podíval a strčil ho do stroje.

"Po modré přes bílou do hnědé," poučil ho. "V hnědé se převlékni a čekej rozkazy."

"Ano," přitakal Florián a podíval se, kam muž ukazuje. Pak rázně vykročil k modrým dveřím, raději neběžel.

Když došel do hnědé, věděl, že má pořád zpoždění. Přidělený až už na něj čekal. "Promiňte," omluvil se Florián. "Jsem

Florián AF-9979."

Muž si ho změřil pohledem a navedl ho: "Velikost 6M, skříňky u zdi. Pospěš si."

"Jistě." Odešel do šatny, rychle našel 6M, hodil igelitový pytel na lavičku a svlékl se. Pak navlékl černou uniformu, ponožky a pantofle, pověsil svou zemědělskou kombinézu na věšák vedle uniforem všech barev a velikostí. Byl tak nervózní, že si málem zapomněl převést novou klíčovou kartu, ale nakonec ji přehodil na černou kapsu, pročísl vlasy a pospíšil ven.

"Na konec chodby," přikázal mu az s notesem, "po hnědé na zelenou. Běž!"

Florián běžel po chodbách, dokud nenašel dveře značené zeleným kruhem v hnědém poli. Vběhl do tělocvičny. Za dveřmi málem vrazil do dalšího muže s notesem a malého aze v černém. Do azy v černém. Florián byl v šoku, ale v přítomnosti dohlážítele se hned uklidnil a uklonil. "Omluvte mě, pane, zpozdl jsem se."

Dohled se na něj podíval jen na tak dlouho, aby Florián zůstal nervózní a neodvážil se podívat na holku, která bude s největší pravděpodobností jeho parták.

Dohled si poznamenal něco do notesu a řekl: "Floriáne, tohle je Catlin. Catlin, Florián je tvůj partner."

Florián se na ni podíval, srdce mu bušilo. To musí být chyba. Opozdl se. Patří k někomu jinému, ale dostal holku. Dnes už měl spát na ubikaci se svým partákem. Takže je to omyl. Ted' nemá kde spát.

Chtěl se vrátit do učení. Nechtěl do práce, i když mu nový dohlážítel řekl, že bude mít čas dál chodit do AG. Chtěl...

Ale ta holka mu nedala pokoj. Vypadala tak...

Byla blondatá, modrooká, na bradě jizvu. Byla vyšší než on, ale to ho nepřekvapovalo. Tvářila se vážně. Připadalo mu, jako by ji už někde viděl. Civěla na něj naprosto bezostyšně. Vtom si uvědomil, že na ni zírá stejně neslušně.

"Catlin," řekl dohled, "ty znáš cestu ven. Zaveď Floriána na cvičiště, hlase se tam u dohlážítele."

"Ano, pane," odvětila Catlin a Florián dohled málem požádal, ať se podívá do papírů, jestli nedošlo k omylu, ale přišel pozdě, špatně se u dohlážítele zapsal a navíc byl bez sebe hrůzou, i když nechápal, co ho tak vyvedlo z míry. Catlin už vyrazila. Doběhl ji u žíněnek na druhém konci tělocvičny. Otevřela si kartou, podržela mu dveře a provedla ho další dlouhou holou chodbou. Pak po schodech dolů a ještě jednou chodbou.

"Dostanu přidělený kavalec?" vypravil ze sebe nakonec.

Catlin se ohlédla a Florián s ní konečně srovnal krok.

"Pokoj 22. Jako já," odpověděla. "Budeme bydlet se Staršími. Partáci spí spolu na dvojácích."

Florián byl v šoku. Catlin se ale tvářila, jako že ví, co se patří, a nebyla nijak vyvedená z míry. Tak šel za ní a přemyslel, jestli počítače neudělaly chybu a jestli nemá jít rovnou na pásek, aby napravil omyly. Musím zajít za dohlážítelem, pomyslel si.

Dostali se k cíli. Catlin otevřela kartou, u stolu seděl dohled. "Catlin a Florián, pane," ohlásila je.

"Pozdě," poznamenal dohled.

"Ano, pane."

"Je to moje chyba," ozval se Florián. "Pane..."

"Výmluvy mě nezajímají. Jste přiděleni k Bezpečnosti. Půjdete na cvičiště a vyberete si, co budete potřebovat. Oba se koukejte snažit. Máte patnáct minut. Pak jděte do kantýny a dohodněte si spolupráci, zítra jdete Chodbou. Měli byste si o tom promluvit. Běžte."

"Ale já..." začal Florián. "Pane, musím nakrmit prasata. A neměl bych dostat pásek?"

Dohled se mu podíval přímo do očí. "Floriáne, do AG budeš chodit, když tě Bezpečnost uvolní. Ted' máš úkol. Do AG budeš chodit v době volna. Za každý úspěšný průchod Chodbou dostaneš čtyři hodiny volna. Žádný pásek nemáš. Budiček v pět, v půl šesté nástup, v půl sedmé snídaně, pak pásek. Chodba nebo odpočinek, podle rozvrhu. V poledne oběd v kantýně podle rozvrhu, večere v osm, večerka v jedenáct. Když budeš mít problém, promluvíš s instruktorem. Catlin všechno ví. Zeptej se jí."

"Ano, pane," vydechl Florián, ale pomyslel si: Co Andy? A co prasata? Řekli, že můžu do AG. Ale protože dohled domluvil a vypadalo to, že tohle je opravdu jeho úkol, dohonil Catlin.

Došli na cvičiště, jak ho znal ze Hry. Jeho starý dohlážítel mu řekl, že má Úkol, že ho čekají Chodby a že ted' bude trávit daleko víc času v Bezpečnosti než v AG.

Ale něco tu nehraje. Nemůže přece mít pokoj s holkou. Poslali ho na místo, které nezná, ale ona ano. Bude dělat chyby. Všichni říkali, že dohlážítel člověku nesmí odmítnout rozhovor, ale ten poslední mluvil, jako by už Florián udělal spoustu chyb.

Pro začátek přišel pozdě.

Na cvičiště došel za Catlin; věděl, že ted' dělá pro Bezpečnost, a tak ho nepřekvapilo, když v šatně našel kromě náradí pušky a nože, ale nechtěl se jich ani dotknout, a když Catlin vzala jednu pistoli, zhoupł se mu žaludek. Sám sebral kleště a měřák, Catlin přibírala ještě tenkou šňůru a Florián se pustil do rabování součástek.

"Elektronika?" zeptala se.

"Ano. Vojsko?"

"Bezpečnost. Znáš zbraně?"

"Ne."

"Tak si radši žádnou neber. Jak vypadají tvoje Chodby?"

"Pasti. Poplachy."

Catlin povytáhla obočí. Pak přikývla, tvářila se kamarádštěji. "Léčky. Většinou je za nimi Nepřítel. Zabije tě."

"Pasti taky."

"Jseš dobrej?"

Přikývl. "Myslím."

A zase na ni civěl. Její tvář ho celou dobu znepokojovala. Jako by ji znal. Znal ji tak, jako znal věci z pásku. Možná si na něj právě taky vzpomíná, podle toho, jak civí. Floriána to už nijak nepřekvapovalo: pásek ho nikdy nepřekvapil. Věděl, že pokud ji zná z pásku, jejich partnerství není omyl. Měla by pro něj být důležitá stejně jako studium, ale Florián měl za to, že se to nestane, dokud k někomu nenastoupí do práce na smlouvu.

Ale Catlin je aza. Jako on.

A ví všechno o svém Úkolu a on neví vůbec nic.

"Asi tě mám znát," pronesl váhavě.

"Já taky."

Nikdo mu zatím nevěnoval tolik pozornosti. Ani Andy. A Florián byl znepokojený, že narazil na někoho, koho mu předurčil pásek.

"Proč jsme partáci?" zeptal se.

"Nevím. Ale elektronika se hodí. A znáš jinou Chodbu než já. Pojd'. Řekni mi, co si pamatuješ."

"Vlezeš tam," vyprávěl Florián a snažil se mluvit výstižně a stručně jako s dohlížitelem. "Jsou tam dveře. Spousta pastí. Když jedna spustí, prohraješ. Někdy tam je hluk. Někdy se zhasne. Někdy po tobě někdo jde a ty musíš za sebou líčit pastí. Někdy je tam zámek s umělou inteligencí. Někdy voda a to je moc nebezpečné, když tam vedou kabely. Ale jenom jako, ve skutečnosti tě proud nezabije."

"Mrtvý je mrtvý," prohlásila Catlin. "Střílejí po tobě a kladou pasti, a když je nezničíš, zničí oni tebe, a někdy mají všechno, co jsi říkal. Někdy plyn. Někdy léčky. Někdy je to venku a někdy v budově. Někdy umírají doopravdy. Jednoho jsem viděla. Srazil si vaz."

Florián byl v šoku. A pak ho napadlo, že to může být i on. Vzpomněl si na pasti ve dveřích. Vzal si baterii a drát a tužkovou svítilnu a Catlin mu dala černou šálu - na obličej, jak řekla. Vzala si spoustu dalších věcí, kuklu, lano a možná zbraně, ale Florián to nepoznal.

"Když jsou na cvičišti plynové masky, vezmi si," pokračovala Catlin, "ale teď nejsou. Takže na nás asi nebudou pouštět plyn, ale člověk nikdy neví. Nehrajou fěr."

Zazvonil zvonek.

Přišel čas.

"Jdeme," prohlásila Catlin a dveře před nimi se otevřely.

Chodbou a ještě několika dveřmi. Pak po schodech nahoru, až se ocitli v další betonové chodbě.

Se spoustou dveří.

"Máme číslo 22," oznámila Catlin.

To bylo o dvě dál. Catlin otevřela, za prahem našli malý pokoj s palandou.

"Nahoru, nebo dolů?" zeptala se.

"To je jedno," odvětil Florián. Nikdy ho nenapadlo, že bude mít vlastní pokoj. Aspoň z poloviny vlastní. Kromě palandy měli ještě stůl a dvě židle. A další dveře.

"Kam vedou?"

"Do koupelny," odpověděla Catlin. "Máme ji napůl s vedlejším pokojem. Bydlí tam Starší. Než půjdeš dovnitř, vždycky zaklepej. To je jejich Pravidlo. Jsou Starší, a tak musíme dodržovat jejich Pravidla."

"Už nic nechápu," zazoufal si Florián.

"To nic," utěšovala ho Catlin, zatímco skládala na stůl obsah kapes. "Už tu bydlím pátý den. Znam spoustu Pravidel. Starší jsou v celku trpěliví. Všechno ti řeknou. Ale koukej si to zapamatovat, protože jinak budou žalovat instruktorovi a skončíš v průšvihů."

"Dobře." Díval se, jak rovná věci na stole, a pomyslel si, že on má všechno přesně tam, kde je třeba. "Musíme se do Chodby převlékat?"

"Každé ráno."

Florián tedy také vysypal kapsy, ale všechno přesně uspořádal. Catlin se to líbilo.

"Takhle přesně víš, kam sáhnout, to je chytré."

Podíval se na ni. Myslela to vážně. "Samozřejmě."

"Jsi dobrej," dodala.

"A ty jsi určitě hodně dobrá," odušil.

"Málokdy mě dostanou," přitakala. Posadila se a položila si lokty na stůl. "Tebe často?"

"Ne." Byla s tím spokojená. Zvedla pistoli, odklopila obložení na pažbě a zase ho zacvakla. "Pistole je pravá," řekla, "ale střelivo ne. Přesto to musíš vždycky ověřit. Občas se můžou smíchat ostré se slepými. Jednou se to stalo. Musíš s tím počítat. I Nepřítel může mít smíchaný zásobník. A rozstřílet tě na cucky. Na slepých je tlustá černá čára. Na ostrých ne. Ale nablízko tě zabije i slepá. Když děláš s partákem, musíš si dávat bacha. Při výcviku umře nejvíc lidí kvůli slepým nábojům."

Catlin znala víc historek o zabíjení, než Florián slyšel za celý život. Udělalo se mu zle.

Catlin ale chtěla vědět co nejvíc o pastech a o všem, co viděl. Pořád se na něco ptala, a kdykoli jí něco řekl, přimhouřila oči, jako když si chytrý člověk chce něco zapsat do paměti. Tak se jí vyptával na Léčky a Catlin vyprávěla.

Musel uznat, že je opravdu chytrá. Mluvila tak samozřejmě, že asi opravdu uměla všechno, o čem vyprávěla. Nikdy si nepomyslel, že bude mít za partnera holku, natož takovou jako Catlin. Občas se skoro usmála. Oči se jí rozsvítily, ale rty ani nepohnula. Byl z ní tak nervózní, že když se pousmála očima, ulevilo se mu daleko víc, než když se jiní lidé smáli od ucha k uchu. Rozesmát Catlin prostě nešlo. A když na ni náhodou udělal dojem a ona se usmála, toužil to nejrychleji zopakovat, protože mezi úsměvy na ní nebylo naprosto nic.

Šli do kantýny, jak se tu říkalo jidelně. Všichni museli stát a posadit se teprve na povel a Catlin s Floriánem tu byli

zdaleka nejmladší. Většina ostatních byli kluci, nápadně vysocí, a pár holek, všichni skoro dospělí a upjatí. Kdyby Catlin nevěděla, kdy vstát a kdy se posadit, byl by Florián hrozně nesvůj. Jídlo ale chutnalo výtečně, bylo ho dost a skoro dospělí kluci kolem se k nim chovali zdvořile. "Kdo je tvůj parťák?" zeptal se jeden Catlin a ta odpovídala:

"Florián AF, pane." Jako by mluvila s dohlížitelem.

"Vítejte u nás," odpověděl kluk. A nechal Floriána postavit, aby ho všichni viděli. Florián byl nervózní. Velký kluk se ale postavil vedle něj a představil ho jako Floriána AF, Catlinina partnera, technika. Florián si nebyl příliš jistý, že je technik, ale nebylo to moc daleko, všichni si ho prohlédli, sborem ho uvítali a pak se posadil. Připomnělo mu to časy na noclehárně, jenže tehdy měli jednu jídelnu pro spoustu nocleháren a nikdo se nepředstavoval. Zelená kasárna měla vlastní kuchyni a člověk si mohl přidat, kolikrát chtěl, a nepotřeboval k tomu předpis od lapiducha.

Instruktor řekl, že mají dvě hodiny na odpočinek a v jedenáct večerku.

Catlin ale mínila, že by měli zapadnout na ubikaci - tak se tu říkalo ložnici - a domluvit se na zítřejší Chodbu, protože jim to instruktor odpoledne doporučil, a tak si vyprávěli zkušenosti skoro do večerky.

Florián měl strach ze svlékání. Nikdy se nesvlékal před holkama, jenom před ženami při vyšetření, a ty mu vždycky daly něco na přehození a otočily se zády. Catlin ale řekla, že když jsou parťáci, tak o nic nejde, sundala si košili a kalhoty a šla první do sprchy. Vrátila se v čistém prádle a špinavé oblečení hodila do košíku.

Bez šatů vypadala přesně, jak si ji představoval, samá kost a šlacha, až by si byl pomyslel, že u Bezpečnosti šetří na menáži, kdyby ho ještě v břiše nehrála bohatá večere. Měla jiný tvar, užší hrudník s vystouplými žebry, a taky byla plochá, kde kluci nejsou. Nikdy neviděl holku v spodním prádle. Bylo tenké a moc nezakrývalo a Florián se snažil necivět na ni, natožpak si představovat, že ona civí na něj. Nevěděl, co je na tom špatného, měl prostě takový pocit.

Ale jinak to nejde, protože v šatech se spát nedá.

Tak se budou muset chovat slušně a nějak si zvyknout.

Vysprchoval se rychle, jak mu Catlin řekla, protože brzy přijdou Starší. Vzal si čisté trenýrky a zalezl na spodní kavelec, protože vršek si zabrala Catlin. Rychle skočil pod deku; Catlin už byla přikrytá a on si připadal jako nahý.

"Poslední zhasíná," prohlásila Catlin. "To je zas moje Pravidlo. Souhlas?"

Podíval se po vypínači. Nikdy nezažil, že by se světla po večerce sama nezhasla. Nikdy nespál v jedné ložnici s méně než padesáti chlapci. Musel zase vylézt, přeskočit pokoj, zhasnout a skočit zpátky. Vrazil do kavalce, až se palanda zatřásla.

Uvědomil si, že polekal Catlin. "Promiň." Tentokrát se snažil zalézt úplně potichu. Nedokázal přestat myslet na to, že je v pokoji s cizím člověkem, sice sedmiletým, ale zato od Bezpečnosti a bezpečáci jsou studení a odměření. Nechtěl si ji nějak pohněvat nebo znechutit. Ležel ve tmě s cizím člověkem a bylo to daleko horší než se přestěhovat do nové noclehárny. Byla mu zima, ale tenká deka za to úplně nemohla. Všechny zvuky utichly, jen jeden Starší právě pustil sprchu.

Přemýšlel, kde Catlin dřív bydlela. Nevypadala nervózní. Někdo jí předem řekl, co se stane. Nebo prostě všechno dokázala sama od sebe. Mít kluka za parťáka ji nijak netrápilo. Byla ráda, že je šikovný přes pasti. Doufal, že ho nepřecenila. Propadl by se hanbou, kdyby vyletěli do povětří hned u prvních dveří.

A měl hrozný strach, že bude muset odstraňovat pasti potmě, což je nejtěžší a potřebuje baterku. Catlin řekla, že ji může odstínit kabátem, kabát je většinou povolený. Se světlem před nosem by byl moc snadný terč.

"Musíš dělat tiše," kladla mu na srdce. "Budu ti krýt záda, soustřed se na práci. Ale šramot pomáhá Nepříteli. Můžeme tak jednoho přilákat a dostat, ale to záleží na tom, kolik máme času. A jestli jde o rychlost nebo o mrtvoly. To nám řeknou."

"Jak to, o mrtvoly?" zeptal se. "Body máš za to, když dostaneš Nepřítele."

"Jako když já ličím pasti," opáčil s úlevou. "Někdy děláme obojí - musím past rozebrat a za sebou zase nastražit. Když se Nepřítel chytí, mám body. Někdy musíš hned jít stejnou cestou zpátky a pak nevíš, jestli je to jeho past nebo tvoje a jestli se chytil. Výbuchy jsou vidět, ale nedá se jim věřit, protože další Nepřítel mohl nastražit novou."

"To je mazaný," řekla Catlin a oči jí zasvítily. "To je dobrý."

Florián už chtěl vypnout, aby mohl spát, ráno ho čeká Chodba a musí si odpočinout, ale nešlo to, hlavou mu táhlo příliš mnoho otázek.

Z Chodby neměl ani zdaleka takový strach jako z temné ložnice.

Proč mi to dělají? přemýšlel. Myslel na pistoli na stole a na zamlklou kantýnu a Catlininy historky o lidech zabitých ve Hře: Opravdu sem patřím?

"Není to Hra," opravila ho přísně Catlin. "Hry se hrají na počítačích, když máš volno. Tohle je doopravdy a Nepřítel fixluje."

Florián se toužil vrátit do AG. Chtěl se podívat na Koně. Chtěl ráno nakrmit jeho dítě.

Ale kvůli čtyřem hodinám volna musí projít Chodbou.

Pokaždé.

Moc se snažil na nic nemyslet.

Proč mi nedají pásek? Proč to nezařídí, abych věděl, co mám dělat?

Proč to nezařídí, abych se cítil líp? Copak na mě Počítač zapomněl?

Ari si každý večer před usnutím představovala, jak její dopis letí a kde už asi po tolika měsících je. Maminka a Ollie už touhle dobou budou na Fargone. Ari měla hned lepší pocit, když věděla, kde jsou. Prohlížela si obrázky stanice a představovala si je na ní. Strýček Denys jí přinesl reklamní brožurku RESEUNESPACE a v ní bylo maminčino jméno. A

obrázky míst, kde bude maminka pracovat. Ari si leták schovala do šuplíku v psacím stole a snila o tom, jak letí na Fargone. Každých pár dní napsala dopis a vylíčila v něm mamince, jak se jí daří. Strýček Denys jí řekl, že si bude muset dopisy schovávat a posílat po větších balíčcích, protože jinak by to bylo strašně drahé a mamince jistě nebude vadit, když je dostane všechny v jedné obálce. Ari chtěla balíček adresovat mamince a Oliemu, ale to by podle strýčka zmátlo pošťáka. Az nesmí podle zákona přijímat poštu, jediné přes svého dohlázele, což u Oliho nemělo smysl, protože ho nic nedokázalo rozházet, ale zákon je zákon a maminka mu dopisy jistě předá.

Adresa tedy musela znít:

Dr. Jane Strassenová ředitelka

RESEUNESPACE

Stanice Fargone A

Zpáteční adresa:

Dr. Denys Nye ředitel

Administrativní území Reseune

poštovní okrsek 3 stanice Cyteen

Ari chtěla na obálku napsat vlastní jméno, ale strýček Denys řekl, že si bude muset počkat, až vyroste a bude mít vlastní adresu. Kromě toho, dodal, dopis od ředitele Reseune ředitelce RESEUNESPACE bude vypadat oficiálně a nikde se cestou nezdrží.

To Ari vyhovovalo.

Zeptala se, proč mají adresu na stanici Cyteen, když bydlí na planetě Cyteenu, a strýček odpověděl, že pošta chodí na planety přes stanice, a když chce někomu napsat na Zemi, musí dopis adresovat na stanici Sol, ale potom stejně napsat Země a pak jméno státu, protože Sol obhospodaruje i Měsíc a Mars.

Strýček Denys se jí pokusil vysvětlit, co jsou státy a jak vznikly. Musel jí přinést pásek Dějiny Země. Chtěla si ho pustit ještě jednou. Byla na něm spousta zvláštních obrázků. Některé opravdu hrůzostrašné. Ale Ari věděla, že je to jen pásek.

Z pásků v posledním týdnu studovala biologii a botaniku, ruční psaní a dějiny a občanskou nauku. U všech zkoušek dostala výtečnou a strýček Denys jí daroval hezký hologram pozemského ptáčka. Když se s ním otáčelo, mával křídly. Dovezli ho až ze Země. Strýček Giraud ho koupil v Novgorodu.

Ve školičce ale byla jen Nelly. Na houpací i nad stavebnici se s ní Ari nudila. Přestala docházet každý den. Nebavilo ji všude chodit s Nelly, protože Nelly měla pořád nějaké starosti, hlavně o ni. Tak řekla strýčkovi Denysovi, že na pásky trefo sama a do knihovny taky, že ji každý zná a nic se jí nestane.

Cestu z pásky si pokaždé patřičně protáhla. Někdy v parku krmila ryby, protože ode dveří na ni viděl strážný. Dnes to vzala pod zemi tunelem, protože včera byla bouřka a lidé nesměli pár dní ven.

Tak si vzpomněla, že tudy jednou šla s maminkou za panem Petersonem. Výtahem nahoru. Doktor Peterson byl nudný jako Seely, ale měl kancelář na stejné chodbě jako Justin.

S Justinem bude větší zábava. Třeba jí aspoň odpoví na pozdrav. A zmizelo už tolik známých, že se Ari občas ujistila, kdo jí ještě zbývá. Když někoho skutečně našla, hned jí bylo líp. Chopila se příležitosti.

Vyjela výtahem a vydala se po kovových páscích v podlaze. I to ji bavilo jako kdysi, když maminka schůzovala ve velké kanceláři na konci, ale zároveň jí bylo smutno, tak nechala čáru čarou a dál šla středem chodby.

Justin měl otevřené dveře a v kanceláři stejný nepořádek jako posledně. A Ari se hned zlepšila nálada, protože tu našla Justina i Granta.

"Ahoj," pozdravila je.

Oba se na ni podívali. Konečně narazila na někoho známého. Moc doufala, že ji taky rádi uvidí. Kromě strýčka Denyse si s ní nikdo moc nepovídal.

Ale nepozdravili ji. Justin vstal a tvářil se nepřátelsky.

Ari se cítila strašně opuštěná. "Jak se máte?" optala se způsobně.

"Kde máš chuť?"

"Nelly je doma." Už ji ani nebolelo, když to řekla o strýčkově bytu. "Můžu dál?"

"Pracujeme, Ari. Máme tu důležitý úkol."

"Všichni pracují," postěžovala si. "Ahoj, Grante."

"Ahoj, Ari," odpověděl Grant.

"Maminka odletěla na Fargone," oznámila jim pro případ, že by o tom neslyšeli.

"To je mi líto," řekl Justin.

"Poletím za ní."

Justin se na to zatvářil divně. Opravdu divně. Grant se na ni podíval. A Ari dostala strach, protože je rozzlobila, ale nevěděla čím. Seděla na židli a nechápala, co se děje. Najednou měla pořádný strach.

"Ari," spustil Justin, "dobře víš, že tu nemáš co dělat."

"Můžu chodit, kam chci. Strýčkovi to nevadí."

"Opravdu to řekl?"

"Justine," umlčel ho Grant. "Podívej, Ari, kdo tě sem přivedl?"

"Nikdo. Sama jsem se přivedla." Ukázala prstem. "Jdu z pásky. Zkratkou."

"To je pěkné," poznamenal Justin. "Koukni, Ari, určitě máš jít vždycky rovnou domů."

Zavrtěla hlavou. "Ne, nemám. Strýček Denys chodí pořád pozdě a Nelly mu nic nepoví." Pořád jí bylo divně, i když se

snažila mluvit vesele. Ne že by na ni byli oškliví. Ani vzteklá už nebyla. Chtěla vědět, co se děje, ale Grant měl strach o Justina a Justin měl strach z ní.

K čertu s nimi, řekla by maminka. A myslela by lidi, co všechno zkazí.

"Tak já jdu," prohlásila.

Ale den nato přišla znovu, schovala se za dveřmi a řekla: "Ahoj."

K smrti je vyděsila. Rozesmála se. Vylezla a už byla hodná. "Ahoj."

"Ari, proboha, běž domů!"

To se jí líbilo. Justin byl rozčilený jako maminka. Daleko lepší. Nebyl zlý. Ani Grant. Dostala je a oni na ni teď budou křičet.

"Dneska jsem dělala výpočetku," oznámila. "Umím napsat program."

"To je hezké, Ari. Jdi domů."

Smála se. Dala si ruce za záda, začala se houpat, ale pak si vzpomněla, že nemá. "Strýček Denys mi pořídil akvárium. Mámpaví očka. Jedno je těhotné."

"No to je krása, Ari. Běž domů."

"Můžu vám přinést dětičky."

"Prostě jdi domů, Ari."

"Taky mám hologram. Je to pták. A lítá." Vytáhla hologram z kapsy a ukázala jim zblízka, jak se otáčí. "Vidíte?"

"Úžasné. Prosím tě, běž domů."

"Určitě takový nemáš."

"Nemám. Prosím tě, Ari..."

"Proč mě tu nechcete?"

"Protože se tvůj strýček bude moc zlobit."

"Nebude. Nedožví se to."

"Ari," ozval se Grant.

Otočila se na něj.

"Nechceš přece, abychom mu zavolali."

Nechtěla. To od něj nebylo hezké. Zamračila se na něj.

"Prosím tě, Ari," naléhal dál Justin.

Nebyl vůbec milý. A jí došly finty. Odešla, ale ve dveřích se otočila a usmála se na něj.

Byl svým způsobem její kamarád. Tajný přítel. Nebude ho zlobit. Nebo Granta. Každý den se staví jen na vteřinku.

Nazítří ale měli zamčeno.

To ji znepokojilo. Domyslela si, že jim buď došlo, v kolik chodí, a schovali se, nebo taky zmizeli.

Další den se k nim tedy vplížila už cestou na pásek a nachytala je.

"Ahoj!" vybafla. Lekli se.

Poznala, že jsou opravdu naštvaní, tak se jim ani moc nesmála. Jen jim mávla na rozloučenou a odešla.

Tu a tam je ještě překvapila. Když se jejímu pavímu očku narodily mladé, přinesla je Justinovi v pikse. Skoro to vypadalo, že mu udělala radost, dokonce řekl, že je bude krmit.

Ale když sundala víčko, byly rybky mrtvé. Bylo jí hrozně.

"Asi tam byly moc dlouho," řekla.

"Asi," přisvědčil Justin. Zblízka hezky voněl. Jako Ollie. "Je mi to líto, Ari."

Poprvé byl v její přítomnosti sám sebou. Přišel Grant a taky posmutněl.

Odnesl nádobu. A Justin řekl: "Víš, občas někdo umře, to se stává."

"Přinesu ti jiné," slíbila Ari. Ráda chodila kolem jeho kanceláře. Často na to myslela. A teď se mu opírá o stůl a Justin z ní není vůbec nervózní. Pohládl ji po rameni a řekl, že už by měla jít.

Tak hodný už na ni strašně dlouho nebyl. Takže vyhrála. Řekla si, že by s ním bylo krásné si povídat, ale nechtěla tlačit na pilu. Nechtěla, aby se s Justinem nebo s Grantem něco pokazilo. Je její kamarád. A až si pro ni maminka pošle, poprosí ji, jestli si může vzít kromě Nelly ještě Justina a Granta.

Pak u sebe bude mít všechny, které má ráda, a na lodi se jí nic nestane, protože Justin je dospělý a OBC a ví všechno, co je třeba, aby se člověk dostal v pořádku až na Fargone.

Blížily se jí narozeniny. Ani nestála o oslavu. Stačí dárky, děkuji pěkně.

Zatím se netěšila.

Po chodbě vesele poskakovala. Výtah otevřela Nellyinou kartou.

Protože věděla, jak pracuje Bezpečnost.

"Ty pitomče!" zařval Yanni a hodil mu papíry na hlavu. Justin se v šoku díval, jak jeho poslední osobní projekt padá na koberec. "Ty hlupáku. Co se snažíš dokázat? Dali jsme ti šanci, můžeme se přetrhnout, abys dostal příležitost, sám se můžu samou snahou podělat, ve volném čase rozebírám ty tvoje bláboly, abych jednomu pitomci dokázal, že jeho geniální studentská práce nebyla nic víc než právě studentská práce, na kterou by Ari Emoryová neřekla víc než Díky, chlapče, ale to jsme už zkoušeli, kdyby toho mladíčka zrovna nechtěla zatáhnout do postele a nasrat na hlavu jeho tatíkovi, což jsi ovšem zvládnul bez pomoci, idiote! Vypadni i s tou haldou kravin! Zalez do kanceláře a to dítě ať už za tebou neleze, rozumíš?!"

Justin by byl Yanniho na místě zabil, kdyby nebyl bez sebe hrůzou, že rozmar malé Ari jemu, Grantovi a Jordánovi

konečně zničil život.

Pak mu ale došlo, že soudný den ještě nepřišel.

Snadno by ale mohl.

"Co řekla?" zeptal se. "Co o tom vyprávěla? Přinesla mi rybičky, Yanni, co s ní mám dělat? Vyrazit s ní dveře? Snažil jsem se ji vyhodit, jak to šlo."

"Vypadni!"

"Co řekla?"

"Poprosila svého strýce Denyse, ať tě pozve na debilní oslavu jejích narozenin. To je všechno. Všechno. Dostal ses do ošemetné situace, synku. Jseš v tom po krk. Vypadá to, že tě navštěvovala často. Vypadá to, že přelstila Bezpečnost, ve výtahu používala kartu své azy, asi ji přitahuješ, chlapče. Čeho chceš, hergot, dosáhnout?"

"Chcete mě vynervovat? Denys vás požádal o zátěžový výsledek?"

"Proč jsi to nehlásil?!"

"No, mám pár důvodů." Už se uklidnil. Vrátila se mu rovnováha, dokázal Yannimu pohlédnout přímo do očí. "Obešla vaši ostrahu. Jak mám vědět, že reseunská Bezpečnost nevystopuje ani sedmileté dítě? Nechci na ni být zlý. Ne, děkuji. Nestojím o to. Nebudu volat Denysu Nyeovi, že mu schovanka zase utekla. Když chcete tu holku k něčemu fakt donutit, řekněte jí, že ke mně nesmí. Denys řekl, ať se chovám zdvořile a vyhýbám se jí - dokonce se zavírám v kanceláři, co mám ještě dělat?!"

"Mohls to ohlásit!"

"A zase se nechat vláčet po sondách? Řídil jsem se podle rozkazů. Předpokládal jsem, že moji kancelář odposloucháváte. Předpokládal jsem, že ji Bezpečnost sleduje. Předpokládal jsem, že přesně víte, co jí říkám, to znamená nic. Nic, Yanni, jenom 'Jdi domů, Ari. Jdi domů, Ari. Jdi domů, Ari!' A šla. Je to dítě. Našla si dospělého, kterého může provokovat. Je to obyčejný spratek. Proboha, Yanni, když z toho budete něco dělat, utvrdíte ji v tom, a musí vám snad pitomec vykládat, že nejlepší bude nechat to v klidu? Má vás přečtené. Cítí z vás napětí, já to vím přesně, protože mám sám co dělat, aby mě nepřečetla za ty dvě minuty, co bývá u mě v kanclu, a vy dva s Denysem jste se opravdu vytáhli. Nechte ji na pokoji! Nebo ji na mě schválně pošlíte a čekáte, kdy se něco stane?" Nadechl se. Z Yanniho pohledu mu běhal mráz po zádech. "Je to tak? Je to váš nápad?"

"Jseš paranoidní."

"Přesně tak. Je to tak, Yanni. Co se mnou chcete provést?"

"Vypadni už konečně! Jdi do prdele! Bráním tě před vedením. Věnoval jsem ti celý dopoledne, Petros na tobě strávil den, a to si piš, že jseš tu na analýze, a právě jsi to projel, chlapče! Nevěřim ti. Jdeš po laně nad propastí. Jestli za tebou ještě přijde, vyhodíš ji a okamžitě zavoláš Denysovi!"

"Co Jordán?"

"Není čas škemrat."

"Co bude s Jordánem?!"

"Nepostřehl jsem, že by ti chtěli zakázat telefonáty. Ale zahráváš si, synku. Zahráváš si. Dej si pozor."

"Co napíšete do hlášení?"

"Že v její přítomnosti nejsi nenucený. Že ji nenávidíš."

"Ji ne! Nesnáším to, co s ní provádíte, Yanni, nesnáším váš program, ten váš debilní projekt! Když ji budete dál takhle dopováat a brát ji každého, s kým se nepohodne, doženete ji k šílenství. Už nejste člověk."

"A ty jsi ztratil nadhled, chlapče, ztratil jsi svou profesionální perspektivu! Promítáš si do situace vlastní nejistoty. Nepozoruješ, ale vysvětluješ, nejsi objektivní, a tak nebudeš pracovat na projektu, dokud nedostaneš rozum. Teď vypadni! A už mě neotravuj s těmi kravinami. Ven!"

"Nevím, co jsem měl říct."

Trásl se. Celý se klepal, ještě když mu Grant na pohovce podal skleničku. Led chrastil. Justin se napil a Grant si přisedl s psací tabulkou.

Nech to pár dní uležet. Yanni zchladne.

Justin zakroutil hlavou. Rozhodil rukama a pak si je přitiskl na oči. Whisky mu stoupla do hlavy. "Možná," řekl po chvíli, "možná má pravdu. Třeba jsem opravdu řadový konstruktér a dělám ze sebe vola."

"To není pravda."

"Yanni mi poslední dva návrhy rozcupoval. A měl pravdu, byly to nesmyslné konstrukce, skončily by sebevraždami."

Grant zvedl tabulku a napsal:

Nevzdávej se. Denys jednou řekl, že Ari tvoje výsledky nezfalšovala. Tys věřil, že je přehnal. Myslel sis, že patříš do Výchovy. Patříš. Ale Ari tě chtěla v Konstrukci. Zajímalo by mě proč:

Justinovi se zhoupł žaludek.

Grant psal dál: Ari ti provedla strašné věci. Ale tvé práci se vždycky věnovala.

"U projektu jsem skončil," řekl Justin. Protože Bezpečnost o tom jistě už věděla. "Yanni tvrdí, že ji nenávidím. Není to pravda. Grante. Není. Není."

Grant ho vzal za rameno. "Já vím. Já to vím, oni to vědí, Yanni to ví, ale chtěl na tebe zatlačit. Nahrával tě."

"A řekl, že jsem neprošel."

"Proboha, to k tomu přece patří, tím na tebe tlačí. Víš, o co mu šlo. Analyzoval tě až do konce. Chtěl z tebe vymáčkout reakci a dočkal se jí."

"Pořád vzpomínám, co jsem řekl." Nalil si druhou skleničku, ještě se klepal. "Vím, co jsem chtěl říct. Nevím, jestli znám Yanniho dost dobře, abych si představil, co asi slyšel."

"Yanni je třída. Nezapomínej na to."

Zkusil to. A napsal: Nevíme ovšem, na čí je straně.

Kůň sklonil hlavu a vzal Floriánovi z dlaně oves. "Vidíš," obrátil se na Catlin, "je hodný. Má jenom strach z cizích lidí. Chceš si ho pohladit?"

Catlin se zvířete opatrně dotkla. Kůň ucukl.

Catlin se dokonce zazubila. "Je chytrý."

Prasata a slepice na ni neudělaly žádný dojem. Na kuřata, namačkaná ke stěně, se dívala s nechutí a prasat se trochu lekla, protože se všechna najednou přihnula ke korytu. Pak řekla, že jsou blbá, a když ji Florián poučil, jak chytře si vybírají jídlo, opáčila, že kdyby si prasata chytře vybírala taky u koho budou jíst, neskončila by na pekáči.

Na krávnách se jí líbila síla, ale nezaujaly ji.

Ale na Koně se poprvé opravdu usmála a vylezla si na ohradu a dívala se, jak si hraje s Floriánem a frká.

"Koňovy děti se nebudou jíst," řekl Florián, když vylezl za ní. "Kůň je pracovní zvíře. To znamená, že není k jídlu."

Catlin to vyslechla jako všechno, bez odpovědi, ale maličko pokývla hlavou.

Floriánovi se líbila. Dlouho se rozmýšlel, protože byla nepřístupná, ale hodněkrát už spolu prošli Chodbou a Nepřítel ho dostal jen jednou, a to jen proto, že napřed dostali Catlin a bylo jich moc a všichni byli Starší. Catlin dostali za celou dobu dvakrát, ale podruhé na něj křikla, Utíkej! a dala mu čas vyrazit dveře, jenže Floriánovi bomba zabrala déle, než čekal, a Catlin dostala všechny Nepřátele až na jednoho, co dostal ji, ale toho zase dostal Florián granátem, protože si Nepřítel myslel, že není ozbrojený. Catlin na něj pak byla moc hrdá.

Florián se utěšoval, že je to jenom hra, a řekl instruktorovi, že to byla jeho chyba. Instruktor ale namítl, že jsou tým a že na tom nezáleží.

A zkrátil jim odpočinek na polovinu.

Na procházku do AG jim ale dvě hodiny stačily. Florián přemluvil Catlin, ať jde s ním a podívá se na zvířata.

Nebyl si příliš jistý, že si s Andym padnou do oka. Catlin ale prohlásila, že Kůň je něco extra.

Tak přemluvil Andyho, ať Catlin ukáže Koňovo dítě.

"Je hezká," řekla Catlin o Koňově holčičce a hrála si s ní. Holčička dupala, až piliny létaly, a házela ocasem. "No podívejte, jak jančí!"

"Tvoje parťáčka je taky pěkná," řekl Floriánovi Andy.

A to nebylo jen tak. Floriána jeho názor zahřál u srdce, protože do sebe zapadlo všechno, co měl rád, Catlin a Andy a vůbec.

Pak si ale vzpomněl, že musejí být zpátky do zákazu vycházení, takže si musejí pospíšet.

"Je čas," prohlásil a pak se otočil na Andyho. "Přijdu, jakmile to půjde."

"Nashle," rozloučil se Andy.

"Nashledanou," odpověděl s úklonkou Florián a proti všem zvyklostem se k němu přidala i Catlin. Většinou za sebe nechávala mluvit Floriána.

Museli jít rychle. Cestou do AG ukázal Florián Catlin zkratky a ona si je všechny zapamatovala, jako vždycky.

Měla také delší nohy a chodila rychleji. Florián byl přesvědčen, že kluci jsou větší a silnější než holky, ale instruktor mu řekl, že v sedmi letech ne.

Takže mu to už nevadilo. Držel s Catlin krok, a když došli do Zelených kasáren, byl udýchanější než ona.

Když ale v recepci strčili karty do stroje, az ve službě z monitoru přečetl:

"Hlas se u dohlížitele v bílé zóně."

To bylo přes celé Město. Nemocnice. Tudíž pásek. Žádná ubikace. "Ano," řekla Catlin a vzala si kartu.

"Pro tebe to samé," obrátil se až na Floriána.

"Tomu nerozumím," začal Florián venku na chodníku.

"Stejně na to nepříjdeš." Catlin ale byla také znepokojena a rázovala tak svižně, že za ní Florián musel občas popoběhnout.

Slunce už dávno zapadlo za Útesy. Nebe zrůžovělo a na cestu zpátky už jim budou svítit lampy. Chodníky i ulice byly prázdné, protože všichni večereli. Zvláštní, jít na pásek v tuhle hodinu. Florián byl nervózní.

V nemocnici jim recepční vzala karty a řekla, kam mají jít.

Catlin odešla a Florián dostal strach, i když nevěděl z čeho. Prostě se cítil ohrožený. Na pásek se do nemocnice chodilo přes den. Ne místo večere. Měl prázdný žaludek a napadlo ho, že je to třeba cvičný poplach. Starší občas vyběhli na cvičení třeba o půlnoci.

Ale za dveřmi nenašel Chodbu. Byl opravdu v nemocnici a v nemocnici se nemyslí, v nemocnici se prostě svlékne, sedne si na lehátko a snaží se netrást, než přijde dohlážitelka, aby mu odpověděla na otázky.

Tentokrát přišel dohlážitel, kterého Florián neznal. Byl to muž, a než se na něj vůbec podíval, zapnul pásek. Pak řekl:

"Ahoj, Floriáne. Jak se daří?"

"Mám strach, pane. Proč jsme šli na pásek takhle pozdě?"

"Pásek ti odpoví. Neboj se." Píchl mu do paže podkožní injekci. Florián sebou škubl. Z podobných věcí byl poslední dobou nervózní. Dohled ho poplácával po rameni a pevně ho zachytil, protože dávka byla silná. Florián už cítil, jak zabírá.

"Hodný kluk," pochválil ho dohled. Měl něžné ruce, i když nemluvil tak mile jako jiní dohlážitelé. Nepustil ho, pomohl mu lehnout si a stále se ho dotýkal, buď mu podpíral hlavu, nebo mu sahal na čelo. "Půjde to hluboko. Už nemáš strach."

"Ne," potvrdil Florián a cítil, jak strach mizí.

"Ještě hloub. Kamaž to půjde, Floriáne. Jdi doprostřed a počkej tam na mě."

"Žádnou oslavu nechci!" prohlásila rozhodně Ari, schoulená v křesle. "Nechci žádný hnusný večírek, nestojím o děti a nechci na ně být milá."

Strýček Denys se na ni zlobil už za to, že si vzala Nellyinu kartu, protože když se strýček Denys Nelly zeptal, samozřejmě jemu i strýčkovi Giraudovi všechno vyzvonila.

Nelly jí nechtěla dělat potíže. Stejně na ni už přišli. Nelly se hrozně rozčilila a strýček Denys si s ní a s Ari vážně pohovořil o bezpečnosti a o tom, kam se může chodit.

Hlavně se zlobil na Justina a Granta, že na ni hned nežalovali, takže mají taky průšvih. Poslal jim rozzlobený dopis, a když se u nich Ari ještě někdy objeví, musejí to hned hlásit.

Ari se na strýčka opravdu moc zlobila.

"Nestojíš o ostatní děti?" řekl strýček Denys tázavě.

"Jsou hloupí."

"A co večírek s dospělými? Bude punč a dort. A všechno ostatní. Dostaneš dárky. Nemyslel jsem na celou rodinu. Co takhle Dr. Ivanov a Giraud..."

"Girauda nemám ráda."

"Ari, to není hezké. Je to můj bratr a tvůj strýc. A vždycky na tebe byl hodný."

"To je jedno. Stejně si nemůžu pozvat, koho chci."

"Ari..."

"Justin nemůže za to, že jsem si půjčila Nellyinu kartu."

Strýček Denys vzdychl. "Ari..."

"Nechci mít na oslavě samé dědky."

"Koukni, Ari, já nevím, jestli bude mít čas."

"Chci pozvat Justina a Granta a Mary."

"Kdo je Mary?"

"Technička z laboratoře."

"Mary je aza, Ari, a nebylo by jí mezi námi dobře. Ale když na tom trváš, poprosím Justina. Nic neslibuju. Má strašně moc práce. Musím se ho napřed zeptat. Ale můžeš mu poslat pozvánku."

To znělo slibně. Trochu se narovнала a opřela si lokty. A přestala se na Denyse mračit.

"A Nelly nebude muset do nemocnice," pokračovala v požadavcích.

"Ari, miláčku, Nelly tam musí, protože jsi ji hrozně rozčilila. Moje chyba to není. Když Nelly provedeš takovou věc, musí si odpočinout a já se jí vůbec nedivím."

"To je ošklivé."

"Stejně jako krádež karty. Nelly se vrátí zítra ráno, bude v pořádku. Zavolám Justinovi a řeknu Mary, že sis na ni vzpomněla. Udělá jí to radost. Ale nic neslibuju. Když budeš hodná, uvidí se. Souhlas?"

"Dobře."

Pořád měla vztek, že musí z pásku chodit spodem, ale už zuřivě vymýšlela, jak se příště dostane do Justinovy kanceláře. Letos tedy oslava nebude ve velké jídelně dole, protože strýček Denys řekl, že všichni mají moc práce a neprijde moc lidí. Takže uspořádají jen malý večírek v bytě, ale jídlo objednájí z centrální kuchyně a na večeri pozvou jen pár dospělých. Ari s Nelly vymyslí menu a posadí se do čela a dostane všechno, co si bude přát. A možná přijde Justin s Grantem, řekl Denys.

Přišli.

Justin a Grant se objevili za dveřmi. Justin podal strýčkovi ruku.

Vtom se všichni přítomní vyděsili. Justin měl strach. Grant měl strach. Všichni hosté byli zaražení a naštvaní a snažili se to nedat najevo.

Je to přece jednou její oslava. Ari vyskočila, rozzlobená na všechny, přeběhla ke dveřím a snažila se být co nejkamarádštější. Lidem nemá cenu rozkazovat, ať se chovají hezky. Je třeba na sebe přetáhnout pozornost, aby zapoměli na to, co je rozčililo, a pak si s nimi můžete dělat, co chcete. Neměla čas zjišťovat, kdo za co může. Prostě zamířila k Justinovi, protože věděla, že on je klíčem ke všemu.

V bytě už byl strýček Giraud a jeho az Abban, Dr. Ivanov a krásná aza jménem Úle. A Dr. Peterson s azem Rameyem a Ariin oblíbený učitel Dr. Edwards se svou azou Gale. Byla starší než on, ale hezká. Učitele pozvala sama Ari. Byl biochemik, ale věděl všechno možné a vždycky po pásu si s ní dlouho povídal. A samozřejmě tu byl i strýček Denys; teď si povídal s Justinem.

"Ahoj!" zahalekala a vpadla mezi ně.

"Nazdar," odpověděl Grant a předal jí společný dárek. Zatřásla krabičkou. Nebyla těžká. Nechrstila. "Co to je?" zeptala se. Věděla, že jí to neřeknou. Chtěla navázat konverzaci. A oni se dívali jen na ni.

"Musíš počkat, než dárek rozbalíš. Proto je zabalený," řekl Justin.

Předala krabičku Nelly, aby ji odnesla k ostatním dárkům na hromádce v koutě. Bylo to, jako by všichni najednou zatajili dech. Chvilí jen sledovala, co dospělí udělají, až jim dojde, že Justina s Grantem sama pozvala.

Dospělí se vrátili k pití a k povídání, všichni se zase chovali mile. Oslava vypadala slibně. Ari se rozhodla, že si ji nenechá zkazit, ani kdyby byl strýček Denys nepříjemný na Justina. Je to její večírek a Ari byla rozhodnutá dobře se bavit. Nikdo jí nezkazí oslavu, jinak uvidí.

Za zlého tu byl Giraud. Bedlivě ho sledovala, a když se nikdo nedíval, zachytila jeho pohled a jediným mrknutím ho varovala. Pak se vrátila k Justinovi a vzala ho za ruku a odvedla ho s Grantem k hromadě dárků a představila jim Nelly, což ji přivedlo do rozpaků, ale u Nelly aspoň nehrozilo, že zkazí večírek.

Pak ze svého pokoje přinesla ukázat hostům své nejhezčí a nejzajímavější věci. Všichni jí věnovali pozornost. Nad aperitivem se už dospělí dobře bavili. Ari si aperitiv nedala. Nechtěla zkazit večeři.

Bylo to jiné než dětské dýchánky. Měla modrou halenku s flitry. Odpoledne jí kadeřnice přišla uplést copánky. Ari si na ně dávala velký pozor, stejně jako na šaty, když si sedala na podlahu. Vypadala krásně a připadala si velice dospělá a důležitá, na všechny se usmívala a všichni byli milí. Když Seely ohlásil, že je čas jít ke stolu, protože z kuchyně už nesou jídlo, Ari si posadila Justina vedle sebe, k němu z druhé strany doktora Ivanova a naproti nim doktory Edwardse a Petersona, takže byl v bezpečí před Giraudem. Na oba strýce zbyl až druhý konec stolu. U stolu nemá sedět lichý počet osob, ale stalo se. Ari chtěla pozvat ještě Granta, jenže strýček Denys řekl, že Grant se bude lépe bavit mezi ostatními azi, a Nelly dokonce tvrdila, že by se Grant jako jediný az u občanského stolu necítil dobře. Ari tedy připustila, že strýček Denys ví, o čem mluví.

Posadila se do čela a rozprávěla s dospělými muži o laboratořích, snažila se porozumět a vůbec jí nevadilo, když se jí přestali vyptávat na školu a na rybičky.

Bylo to daleko lepší než dětské dýchánky, kde jsou všichni zlobiví a blbí.

Když vešel Justin s Grantem, všichni se chovali přesně tak, jako se chovaly děti, když mezi ně přišla Ari. Nesnášela to. Nevěděla, proč to dělají. Myslela si, že dospělí jsou o něco dospělejší. Zjištění, že nejsou, ji deprimovalo.

Přinejmenším to uměli lépe skrývat. A Ari přišlo na mysl, že je jednodušší se s tím smířit, když je příčinou někdo jiný. Začala tedy zkoumat, v čem je problém.

Nejhorší byl strýček Giraud. Jako vždycky. Strýček Giraud se ovládal, ale každou chvíli se zamračil, mluvil s Denysem o obchodu a toho to nezajímalo.

Justin nic neřikal. Nechtěl. Dr. Peterson byl nudný a právě nudil Dr. Ivanova. Ten se snažil poslouchat Dr. Edwardse a jeho vyprávění o problémech s pěstováním mořských řas. Strýček Denys všechny sledoval a choval se mile a snažil se konečně umlčet Girauda.

Ari o řasách věděla. Dr. Edwards jí o nich vyprávěl. Ukázal jí všechny zavřené láhve s různými řasami a vysvětlil jí, co všechno obsahují pozemské oceány a v čem se liší moře na Cyteenu.

Snažila se tedy poslouchat a občas odpovídky Dr. Petersonovi, když se pokusil nudit ji místo Dr. Ivanova.

Stejně to bylo lepší než si hrát s Amy Carnathovou. A nikdo tu nezlobil.

Když bylo po dortu s punčem a dospělí se dali do pití, vzala Justina za ruku a posadila ho v kruhu křesel hned vedle strýčka Denyse. Justin se málem rozklepal.

To odpovídalo. Justin je moc chytrý a ví, že když se na něj strýček Denys rozzlobí, může mu všechno zkazit. Ale Ari byla dost chytrá, aby tomu zabránila. Napřed rozbalila dárek od strýčka Denyse. Byly to hodinky a dovedly skoro všechno. Opravdivé hodinky. Ari měla radost, ale i kdyby neměla, řekla by, že má, protože chtěla udělat radost strýčkovi Denysovi. Dala mu pusu na tvář a byla na něj moc milá.

Pak rozbalila dárek od strýčka Girauda, aby mu udělala ještě větší radost, a v krabici našla nádherný hologram planety Cyteen. Na všechny udělal veliký dojem, zvláště na doktora Edwardse, a strýček Giraud vysvětlil, že je to úplně nový druh hologramu. Překvapil ji: opravdu se snažil sehnat hezký dárek a samotnému se mu líbil. Ari netušila, že se strýčkovi Giraudovi líbí takové věci, ale přeci jí dal už holografického ptáčka. Pochopila, že v něm je i někdo jiný, ne tak zlý. Dala mu velikou pusu a pokračovala dárkem od doktora Ivanova, což byl hlavolam. Dr. Edwards jí daroval tabulku zlatého plastu, která měnila barvu pod prsty nebo pod tužkou v závislosti na teplotě a dalo se na ni kreslit. Ari věděla, že od doktora Edwardse dostane něco krásného. Navenek se ale z tabulky neradovala o nic víc než z hlavolamu doktora Ivanova a knížky o počítačích od doktora Petersona, natožpak z hodinek a hologramu.

Zabralo to. Všichni se dobře bavili. Rozbalila spodní prádlo od Nelly - no jo, Nelly - a pak Justinův dárek, vyřezávanou kouli ve vyřezávané kouli ve vyřezávané kouli... Byly krásné. Byla to přesně ta věc, o které by maminka řekla „Nesahej na to, Ari!“ A byla jen její. Ale nesmí se nad ní rozplývat. I když se jí moc líbila. Poděkovala a pustila se do hromady dárků od lidí, kteří nepřišli.

Došly dárky od dětí. I hloupá Amy poslala šál. Sam jí poslal robotického brouka, který sám lezl po bytě. Stál moc peněz, Ari ho viděla v hračkářství, a od Sama to bylo hrozně hezké.

Došla jí i spousta knížek a pásků a pár obrázků a spousta oblečení. Strýček Denys asi lidem řekl její míry, protože jí všechno padlo. Dostala hrnčířskou hlínu, různé hry, několik náramků, pár autíček a od Mary z laboratoře kuličkový hlavolam. Udělal jí velikou radost. Řekla si, že musí Mary poděkovat.

A Samovi.

Díky dárkům byli všichni šťastní. Dospělí pili víno a strýček Denys ji dokonce dovolil čtvrt skleničky. Víno chutnalo podezřele, jako by bylo nahnilé. Když to řekla, všichni dospělí se smáli, i Justin se usmál, ale strýček Denys řekl, že s ním nic není, že tak má chutnat, ale ať už nepije, nebo jí bude divně a půjde spát.

Tak nepila. Dostala se do hlavolamu, dospělí pili a smáli se a strýčkovi Denysovi se konečně podařilo nařídít na hodinkách správné datum. Večírek se vydařil.

Ari zívala a všichni začali říkat, že už budou muset jít. Zavolali své aze, u dveří jí ještě popřáli k narozeninám, poděkovali a rozloučili se.

Všichni byli uvolnění jako už dlouho ne. Denys se usmíval na Dr. Edwardse a přátelsky mu tiskl ruku a řekl, jak je rád, že přišel. A doktor Edwards z toho měl radost, protože Denys je ředitel a Ari chtěla, aby si doktora Edwardse oblíbil. A strýček byl milý dokonce i na Justina a usmíval se na něj.

Takže pozvala správné lidi.

Všichni odešli, i strýček Giraud, a bylo načase uklidit dárky a pokoj. Ari ale napadlo, že je čas kout železo, dokud je žhavé, a objala Denyse.

"Děkuju. Byla to krásná oslava. A krásné hodinky. Děkuju ti."

"Já děkuji tobě, Ari. Je to tvoje zásluha."

Divně se na ni usmál. Jako by byl opravdu hrozně šťastný.

Políbil ji na čelo a poslal ji spát.

Ari ale měla takovou radost, že se rozhodla pomoci Nelly a Seelymu s dárky a upozornit Nelly, na které má dát obzvláštní pozor.

Zapnula Samova brouka a nechala ho běžet nejvyšší rychlostí. "Co to je?" zaječela Nelly a strýček Denys se přiběhl podívat, co se děje.

Ari robota tlesknutím zastavila a odnesla ho do pokoje.

Hodně rychle. Protože se snažila být hodná.

Ari ráno naněkolikrát probudil Posluha, okřikla ho, že slyšela hned. Protřela si oči a zalitovala, že nemůže zůstat doma, ale zrovna dnes musí na pásek. A cestou zpátky se nemůže stavět u Justina. V pokojíku měla spoustu nových hraček a nových šatů, přesto chtěla ještě spát, jenže Nelly za chvíli přijde a řekne jí, že musí vstávat.

Tak ji předběhla, skulila se z postele, svlékla pyžamo, vysprchovala se a vyčistila si zuby.

Nelly už touhle dobou většinou přišla.

Ari se oblékla do šatů, které jí Nelly včera nachystala a řekla: "Posluho, zavolej Nelly."

"Nelly tu není," odvětil stroj. "Nelly je v nemocnici."

Ari se lekla. Ale to mohla být stará zpráva. "Posluho, kde je strýček Denys?"

"Ari," odvětil Posluha strýcovým hlasem, "pojd' do jídelny."

"Kde je Nelly?" zeptala se znovu.

"Nelly je v nemocnici. Nic jí není. Pojd' sníst."

Rychle se učešala. Otevřela dveře a cestou ze svého bytečku se stavila u Nelly. Pokoj byl prázdný. Pokračovala do Denysovy jídelny.

Strýček seděl u stolu. Ari si připnula kartu, Denys řekl, ať se posadí a posnídá.

"Nechci sníst. Co je s Nelly?"

"Posaď se," opakoval strýček Denys.

Sedla si. Věděla, že jinak se nic nedozví. Zнала strýčka Denyse. Uždíbla si kousek suchého vdolku. Přišel Seely a nalil jí pomerančovou šťávu. Bylo jí špatně.

"To je lepší," pochválil ji strýc. "Nelly je v nemocnici na pásku. Už ti nestačí, Ari, a ty na ni budeš muset být moc opatrná. Jsi velká, chytrá a chudák Nelly si myslí, že ti musí ve všem stačit. Lékaři jí řeknou, že to není její chyba. Nelly se musí přizpůsobit spoustě věcí. Ale musíš si pamatovat, že jí nesmíš ubližovat."

"Já jí neubližuju. Nevěděla jsem, že ji brouk tak poleká."

"Kdybys přemýšlela, došlo by ti to."

"Asi ano." Bez Nelly tu bylo smutno. Ale aspoň že se jí nic nestalo. Ari si namazala vdolek máslem. Hned chutnal líp.

"Nelly si musí zvyknout také na dva nové aze v domě," pokračoval strýček Denys.

Ari to nijak nepotěšilo. Seelyho měla plné zuby.

"Budou tvoji," vysvětlil strýček Denys. "k narozeninám. Ale neříkej jim to, lidé nejsou dárky. Není to hezké."

Ari polkla pořádné sousto. Vůbec neměla radost, nechtěla žádné aze kromě Nelly, ale když je má k narozeninám, urazila by strýčka Denyse. Snažila se vymyslet, jak by je šlo zdvořile odmítnout.

"Dnes nepůjdeš na pásek," pokračoval strýc. "Vyzvedneš si je v nemocnici. A celý den je můžeš provádět. Nejsou jako Nelly. Jsou to Alf. Experimentální."

Veliký lok pomerančového džusu. Nevěděla, co si o tom má myslet. Alf jsou vzácné. Těžko se s nimi jedná. Bylo jí jasné, že ji mají hlídat. Vypadalo to, že teď ji bude mít strýček pořád pod dohledem. Nebyla si jistá, jestli je to dárek od něj, nebo od strýce Girauda.

"Půjdeš do recepce, dáš ochrance svou kartu a oni je na tebe přepíšou. Budeš jejich skutečný dohlížitel a to je něco úplně jiného než s Nelly. Její dohled jsem já. Za tebe je jen zodpovědná. Tohle bude jiné. Víš, co dělá dohlížitel? Víš, jaká je to veliká zodpovědnost?"

"Jsem malá," ohradila se Ari.

Denys se zasmál a namazal si další vdolek. "To nevádí. Oni taky." Vážně se na ni podíval. "Ale nejsou hračky, Ari. Dobře víš, co způsobíš, když na ně budeš zlá nebo když je uhoď jako Amy Carnathovou."

"To bych neudělala!" Azové se netlučou. Nemluví se na ně ošklivě. Kromě Ollieho. A Phaedry. Z různých důvodů. Ale ti jsou jiní, i Phaedra.

"Věřím, že ne, miláčku. Ale musíš na to myslet, abys jim neubližila. Dokážeš jim moc ublížit, daleko víc než Nelly - tak moc jí můžu ublížit jen já. Rozumíš?"

"Já je spíš nechci, strýčku."

"Potřebuješ dětskou společnost, Ari. Potřebuješ vrstevníky."

To byla pravda. Ale všichni ji strašně štváli. A jestli ji budou štvát i tihle, tak se zblázní, protože s ní budou i bydlet.

"Kluk se jmenuje Florián a děvče Catlin. Taky mají narozeniny, tedy skoro. Dostanou pokoj vedle tvého, čeká tam na ně, co ses přistěhovala. Budou ale chodit do Města do školy a do Domu na pásek jako ty. Jsou děti jako ty a musejí

poslouchat své instruktory. Jsou chytří. Spoustu věcí umějí líp než ty. Tak to s azi chodí. Takže je budeš muset dohnat."

Ari poslouchala se zájmem. Nikdo jí nikdy neřekl, že v něčem není nejlepší. Nevěřila, že by její azové mohli být chytřejší. Nejsou. Ona dokáže všechno. Maminka to říkala.

"Dojedla jsi?"

"Ano, pane."

"Tak můžeš jít. Vyzvedni si je a proved' je po Domě a hlavně nic nevyváděj, rozumíš?"

Odešla na chodbu, kolem Bezpečnosti hlavními dveřmi ven a přes silnici do nemocnice. Kus cesty běžela, protože jinak to byla nuda.

U recepce se ale chovala důstojně a dospěle.

"Souhlasí, paní," řekli bezpečáci za pultem na její kartu. "Následujte nás."

Odvedli ji do pokoje.

Odešli a za protějšními dveřmi se objevila sestra se dvěma azi Ariina věku. Holka byla bledá, světle blond vlasy spletené do copu, kluk byl menší, vlasy černější než azovská uniforma.

A strýček Denys měl pravdu. Nikdo se na ni ještě tak nedíval. Jako by se už dlouho kamarádili. Spíš něco víc.

Jako by byli někde hrozně vyděšení a ona byla jediná, kdo je dovede dostat ven.

"Ahoj," pozdravila je. "Já jsem Ari Emoryová."

"Ano, paní." Tiše, jednohlasně.

"Máte jít se mnou."

"Ano, paní."

Bylo to opravdu divné. Nebyli jako Nelly. Ani trochu. Podržela jim dveře a na recepci řekla, že jdou s ní.

"Tady mají karty, paní," řekl bezpečák. Ari si je prohlédla.

Na kartách byla jména. Florián AF-9979 a Catlin AC-7892. A písmeno alfa v kolonce třída. A dole černý pruh členů ochranky z Domu.

Po zádech jí přejel mráz, hrozný úlek, jako když narazila v mamčině bytě na bezpečáka. Nikdy na to nezapomněla. Ještě ji strašil v nočních můrách.

V té chvíli před nimi ale skryla tvář. Než se otočila a vydala jim karty, uklidnila se.

Azové se taky tvářili jinak, vážně, azovsky: poslouchali ji a pozorně sledovali, ale vlastně sledovali úplně všechno.

Musím si pamatovat, jak se tvářili, když mě uviděli poprvé, připomněla si. Že i to byla pravda a že mají dvě tváře.

Jsou od Bezpečnosti a jsou její a sledují ostatní, ne ji.

Chtěla jsem nového Ollieho, vzpomněla si, ale toho jí strýček nedal. Dal jí ochranku.

Proč? nechápala, trochu vztekla, trochu vyděšená. Na co je potřebuju?

Ale měla je na zodpovědnost. Odvedla je po chodníku do Domu a nahlásila je stráží. Důstojnice je kulometnou smrští kódů a předpisů zpravila o pravidlech chování v domě a oni jen ostře odpovídali: "Ano, paní," i když Ari ženě nerozuměla ani slovo. Její azové působili velice sebejistě.

Strýček Denys jí neřekl, ať jde rovnou domů, ale Ari měla dojem, že to bude lepší. Cestou ale minula jeho kancelář, a tak mu své aze předvedla.

Pak je vzala domů, ukázala jim jejich pokoje a řekla jim o Nelly.

"Musíte Nelly poslouchat. Já taky, většinou. Nelly je prima."

Nebyli nervózní, spíš něco jiného. Zvláště Catlin se na všechno dívala hrozně rychle. Oba byli napjatí a škrobení a zdvořilí.

To nevadilo, dokázali projevit úctu a nevnučovat se.

Ari tedy vytáhla hrací plán Hvězdné honičky, rozložila ho na jídelním stole a vysvětlila pravidla.

Žádné dítě jí nikdy neposlouchalo tak jako oni. Nevtipkovali a nedobírali se. Ari rozdělila peníze, rozdala kartičky a figurky. Když se dali do hry, začalo být husto.

Sama nevěděla, jestli je to hra nebo válka, ale rozhodně to vypadalo úplně jinak než s Amy Carnathovou, protože se nikdo nehádal ani nerozčiloval. Azové se prostě dali do hry a Ari se za chvíli musela pekelně soustředit.

Když udělala šikovný podraz, měli dokonce radost. Hned jí to oplatili, a kdykoli Ari dostala své lodě do pozice, z níž mohla ohrozit Floriána, už měla Catlin v zádech.

Hvězdná honička se většinou sehraje docela rychle. Teď ale hráli dlouho a Ari jen s obtížemi vydělala dost peněz, aby udržela Catlin z dosahu a zahнала Floriána do kouta.

Vtom se zeptal, jestli mu pravidla umožňují spojit se s ní.

To ještě nikoho nenapadlo. Ari si řekla, že je to chytré. Podívala se do pravidel.

"Nezakazují to," odpověděla. Z dlouhého sezení ji bolela záda. "Pojďte to odnést do mého pokoje, aby Seely něco nepřeházel, a skočíme si na oběd."

"Dobře, paní."

Vždycky, když už si myslela, že se uvolnili, dali jí najevo, že nejsou jen obyčejné děti.

Florián odnesl hrací plán a neshodil ani figurku. Ari napadlo, že poobědvají raději v Severním křídle. Strýček Denys jí dovoľoval jíst v malé restauraci, kde ji znal vedoucí i všichni azové.

Tak je vzala do Changes, na konec řady obchůdků, kam chodili zaměstnanci na oběd. Představila je, posadila se, řekla, ať si sednou, a pak jim ještě musela objednat. "Paní," zašeptal totiž Florián v rozpacích nad jídelním lístkem, "co s tím máme dělat?"

"Vyberte si, co chcete k jídlu."

"Já ta slova neznám. A Catlin asi také ne."

Catlin vážně zavrtěla hlavou.

Ari se jich tedy zeptala, co mají rádi, a oni řekli, že většinou obědvají sendviče. Totéž objednala i pro sebe.

Měla dojem, že jsou pořád strašně nervózní, všechno hlídali a dívali se po každém, kdo se jen pohnul. Někdo praštil talířem a oni se zatvářili, jako by bouchla bomba.

"Nemusíte mít strach," řekla. Už z nich byla taky nervózní. Jako by se mělo něco stát. "Uklidněte se. Jsou to jenom číšníci."

Vážně se na ni podívali. A dál všechno hlídali.

Stejně vážně a svědomitě, jako když hráli Hvězdnou honičku.

Číšník přinesl pití a oni ho sjeli pohledem, tak rychle, že to Ari skoro nestačila sledovat, ale věděla, že se kvůli ní snaží chovat co nejméně nápadně.

Ne jako Nelly.

Strýček Denys říkal, že v Domě je bezpečno. A pak jí pořídil dva aze, kteří podezírají i číšníka. "Poslyšte," začala a oba azové začali svědomitě poslouchat, "někdy se prostě můžeme jenom bavit, ne? Tady nás nikdo nesejme. Všechny tu znám."

Okamžitě se uklidnili. Jako by mávla kouzelným proutkem. Jako by znala přesný psychologický grif. Oddychla si a v duchu se pochválila. Popijeli limonádu, a když dorazily sendviče s oblohou, nevěřili vlastním očím.

Ari bylo jasné, že jim chutná. Ale Florián řekl: "Tolik bohužel nesním. Omlouvám se."

"To nevadí. Přestaňte se trápit."

"Ano, paní."

Podívala se na Floriána a na Catlin a začala vymýšlet, jak je zbavit té nesnesitelné vážnosti. Pak si uvědomila, že jsou azové a že tak mají nastavený psychoset, takže se s nimi nedá nic dělat.

Ale nebyli hloupí. Ani zdaleka. Alfý jsou jako Ollie. Takže snesou daleko víc než Nelly. Jako při hře: útočila na ně vším, co měla, a oni se nerozzlobili.

Jsou prostě něco extra. Ale na Ari si hned tak někdo nepříjde.

Pak si vzpomněla, a ne poprvé, že představují hlavně Zodpovědnost. A že člověk si nevezme aze, aby je pak zahodil.

Strýček Denys měl pravdu. Lidé nejsou dárky. Když vás chce někdo milovat, nemůžete ho jen tak nechat. (Maminka to udělala a Ari píchlo u srdce jako pokaždé, když si na to vzpomněla. Maminka ji jen tak nechala. Ale ne z vlastní vůle. A dlouho před odletem ji to trápilo.) Ari bude muset mamince napsat o svých azích, aby věděla, že má u strýčka Denyse vyjednat cestu na Fargone i pro ně. Protože Ari je tu nemůže jen tak nechat. Ví, jaké to je.

Litovala, že si je nemohla vybrat. Stačil by jeden, a aby byl jako Ollie. Mohla je odmítnout. Možná je měla odmítnout a nenechat si je od strýčka vnutit. Myslela si, že se to nějak vyvrbí. Jako všechno.

Ale pak na ni v nemocnici upřeli ten pohled a psychicky ji zpracovali, aniž by chtěli, jenom dali najevo, jak moc k ní chtějí, a ona už taky někoho chtěla.

Tak teď jsou spolu. A Ari je nemůže jen tak nechat.

Nikdy.

Cherryh, C. J. (*1942)

Americká autorka fantastiky, vlastním jménem Carolyn Janice Cherry. Narodila se 1.9. 1942 v St. Louis ve státě Missouri, vystudovala latinu a klasickou filologii, v letech 1965 až 1976 přednášela latinu a antické dějiny. Upozornila na sebe fantasy trilogií *Gate of Ivrel* (1976, č. Brána Ivrelu/Amos 1993), *Well of Shiuan* (1978, č. Studna Šihuana/Amos 1994) a *Fires of Azeroth* (1979, č. Ohně Azerothu/Amos 1995), v níž popisuje osudy Bílé královny Morgaine, jejímž úkolem je zničit hyperprostorové brány mezi světy, které ohrožují samotnou stabilitu celého vesmíru. Série vyšla společně v knize *The Book of Morgaine* (1979 = *The Chronicles of Morgaine/The Morgaine Sága*) a později byla zakončena čtvrtým románem *Exile's Gate* (1988, č. Brána vyhnanství/Amos 1995). Úspěch tohoto cyklu jí v roce 1977 vynesl cenu J. W. Campbell Award pro slibného nováčka žánru.

Čtenáře SF přesvědčila o svých kvalitách trilogií *The Faded Sun: Kesrith* (1978 - nom. Hugo a Nebula, č. Kesrith/ WS 1993), *Shoit'Jir* (1979, č. Shon'Jir/WS 1993) a *Kutath* (1980, č. Kutath/WS 1994), v níž sleduje osudy zbytku rasy nájemných bojovníků Mri, kteří se po prohrané válce s lidstvem ve službách mimozemské rasy Regulů rozhodnou k návratu na rodnou planetu; Regulové se však v obavě z možného spojení lidstva a Mri rozhodnou bývalé služebníky zcela vyhladit. Propracovaný svět budoucnosti, plný politických intrik a do detailů propracovaných obchodních a sociálních vztahů, je silnou stránkou autorčina díla. Trilogie, vydaná také v jednom svazku pod názvem *The Faded Sun Trilogy* (1987), byla později zařazena do daleké budoucnosti rozsáhlého cyklu tzv. světa Unie a Aliance. Podle vnitřní chronologie cyklu stojí na počátku romány *Heavy Time* (1991) a *Hellburner* (1992), dvojice vesmírných thrillerů z blízké budoucnosti, kdy se lidstvo snaží získat potřebné suroviny těžbou v pásu asteroidů, společně vydání tvoří kniha *Devil to the Belt* (2000).

Základním kamenem série se stal rozsáhlý román *Dovynbelow Station* (1981-Hugo, č. Stanice Pell/WS 1993). Popisuje rušný život na vesmírné stanici uprostřed válečného konfliktu mezi Zemí a vzdálenými koloniemi, během něhož dojde ke vzniku společenství vesmírných obchodníků - Aliance, jež má sehrát roli zcela nečekané a velmi důležité veličiny v následujícím politickém napětí. Následující události sledují romány *Merchanter's Luck* (1982), *Rimrunners* (1989), *Tripoint* (1994) a *Finity's End* (1997). Stále se rozvíjející Unii reprezentuje vesmírná stanice z obsáhlého románu *Cyteen* (1988 - Hugo a Locus), který následně vyšel díky svému rozsahu rozdělen do tří svazků pod názvy *Cyteen: The Betrayal* (1989, č. Zrada na Cyteenu/Triton 2003), *Cyteen: The Rebirth* (1989, č. Znovuzrození/přip. Triton) a *Cyteen: The Vindication* (1989, č. Obhajoba/přip. Triton). Zhruba ve stejném období a prostředí se odehrává také SF román

Forty Thousand in Gehenna (1983), v němž dojde ke vzniku doktríny zakazující jakýkoli kulturní vliv lidstva na původní obyvatelstvo nově objevených planet. Velmi vzdálenou budoucnost popisují romány *Brothers of Earth* (1976), *Hunter of Worlds* (1977) a *Serpent's Reach* (1980). Další díla jsou spojena se světem Unie a Aliance mnohdy jen velmi volně, jako např. trojice románů *Port Eternity* (1982), *Voyager in Night* (1984) a *Cuckoo's Egg* (1985 - nom. Hugo, č. Kukaččí vejce/Svoboda 1995). První dva tituly vyšly spolu se samostatným titulem *Wave Without a Shore* (1981) v jednom svazku pod názvem *Alternate Realities* (2000).

Zástupce lidstva naráží při průniku do vesmíru na složitou politickou situaci panující uvnitř obchodního galaktického společenství různorodých civilizací v románové pentalogii *The Pride of Chanur* (1982 - nom. Hugo, č. Chanuřina pýcha/Návrat 1994), *Chanur's Venture* (1984, č. Odvážná Chanur/Návrat 1994), *The Kif Strike Back* (1985), *Chanur's Homecoming* (1986) a *Chanur's Legacy* (1992). Úvodní tři části vyšly společně pod názvem *The Chanur Saga* (2000). Dobrodružný SF román *Angel With the Sword* (1985) tvoří pozadí autorčina vlastního projektu tzv. sdíleného světa ze série antologií *Merovingen Nights: Festival Moon* (1987), *Fever Season* (1987), *Troubled Waters* (1988), *Smuggler's Gold* (1988), *Divine Right* (1989), *Floodtide* (1990) a *Endgame* (1991).

Část SF tvorby pochopitelně do světa Aliance a Unie nespadá vůbec. V trilogii *Foreigner* (1994, č. Cizinec/ přip. Triton), *Invader* (1995) a *Inheritor* (1996) se musí od zbytku lidstva izolovaní potomci kolonistů naučit soužití s původním obyvatelstvem nově osídlené planety. Křehkou rovnováhu udržovanou obchodem s pozemskou technologií naruší neočekávaný návrat kolonizační lodi v navazující trilogii *Precursor* (2000), *Defender* (2001) a *Explorer* (2002), kde se v závěru setkají obě rasy s novou mimozemskou civilizací. V románové dvojici *Rider at the Gale* (1995) a *Cloud's Rider* (1996) přežívá lidská kolonie v nelehké izolaci na planetě, kde je většina tvorů obdařena telepatickými schopnostmi. Na základě stejnojmenného TV seriálu vznikl román *Lois & Clark: A Superman Novel* (1996).

Ze samostatných titulů zbývá uvést raný román *Hestia* (1979). Úvodní svazek připravované série *The Gene Wars: Hammerfall* (2001) je příběhem nedobrovolného spasitele zneprátených mezihvězdných říší, které mezi sebou po ničivém a zdoluhavém boji uzavřely velice křehký mír.

Autorka se samozřejmě nepřestala nadále věnovat také žánru fantasy. Povídku *The Dreamstone* (Amazons!, ed. Jessica Amanda Salmonson 1979) a samostatně vydanou noveletu *Ealdwood* (1981 - nom. WFA) přepracovala do úvodního svazku dvoudílné série *The Dreamstone* (1983) a *The Tree of Sword and Jewels* (1983), v níž zdařile zpracovala příběh královny Arafel Sidhe na konci věku keltské magie, jenž přichází společně s železnými meči křesťanů. Oba romány vyšly několikrát společně pod názvy *Arafel's Saga* (1983), *Ealdwood* (1991) a v mírně upravené podobě také jako *The Dreaming Tree* (1997). Do sdíleného světa *Heroes in Hell* přispěla romány *The Gates of Hell* (1986, sp. Janet E. Morris), *Kings in Hell* (1987, sp. Janet E. Morris) a *Legions in Hell* (1987). Výuku bojových umění podstoupí na cestě za pomstou mladá dívka z fantasy románu *The Paladin* (1988, č. Paladin/Návrat 1995). Vlastní projekt sdíleného světa *The Sword of Knowledge* vytvořila v románech *A Dirge for Sabis* (1989, sp. Leslie Fish), *Wizard Spawn* (1989, sp. Nancy Asire) a *Reap the Whirlwind* (1989, sp. Mercedes R. Lackey), k nimž však podle všeho napsala pouze scénář následně rozpracovaný spoluautorkami. Tyto tituly vyšly v jednom svazku pod názvem *The Sword of Knowledge* (1995). Zajímavým zpracováním předkřesťanské ruské mytologie je fantasy trilogie *Rusalka* (1989), *Chernevog* (1990) a *Yvgenie* (1991), kde se dívka utonulá pro svou lásku stává duchem svázaným s řekou. V románu *The Goblin Mirror* (1992) může lidem v jejich válce proti skřetům pomoci pouze úlomek ze zrcadla královny skřetů. Keltské mýty se odrážejí také v příběhu *Faery in Shadow* (1993), v němž se mladý muž střetne se silami nadpřirozena. Prozatím posledním fantasy projektem je zdařilá tetralogie *Fortress in the Eye of Time* (1995), *Fortress of Eagles* (1998), *Fortress of Owls* (1999) a *Fortress of Dragons* (2000), na jejímž počátku se čaroděj těsně před svou smrtí pokusí přivolat na svět člověka, jenž se má stát rozhodující silou v boji proti silám temna. Část z povídkové tvorby shrnula do sbírek *Sunfall* (1981), *Visible Light* (1986) a *Glass and Amber* (1987). Přes úspěch v pořadí hned druhé povídky *Cassandra* (SF 1978 - Hugo, Nom. Nebula) nevěnuje kratším pracím příliš pozornosti, jmenujme z nich snad jen titul *The Scapegoat* (Alien Stars. ed. Elizabeth Mitchell 1985 - nom. Hugo).

Martin Šust

TRIFID

C.J. Cherryh Cyteen - zrada

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2003 jako svou 499. publikaci, v edici TRIFID svazek 38. Vydání 1.

Z anglického originálu *Cyteen - The Betrayal* přeložil Robert Tschom.

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Sazba Euroagency.

Autorský medailon Martin Šust.

Odpovědná redaktorka Martina Čechová.

Výtiskla tiskárna Graphis, Praha.

ISBN 80-7254-378-4

www.triton-books.cz